Stephen King

Stephen King

SALEM' LOT

PROLOG

Ce cauţi, prieten vechi?
După atâția ani petrecuţi departe, te-ai întors
Cu idolii cărora li te-ai închinat
Sub ceruri străine
Prea departe de ţinuturile tale.
GIORGIOS SEFERIS

1

Aproape toți credeau că erau tată şi fiu.

Au traversat țara cu întreruperi, rătăcind nu prea hotărâți înspre sud-vest, într-un Citroen vechi, evitând, când puteau, autostrăzile. S-au oprit în trei locuri înainte de a ajunge la destinație: întâi la Rhode Island, unde bărbatul înalt şi brunet a lucrat într-o fabrică de textile; apoi în Youngstown, Ohio, unde a muncit trei luni pe o rampă de asamblare a tractoarelor; şi, în cele din urmă, într-un orăşel californian lângă granița cu Mexicul, unde a lucrat la o stație de benzină şi a reparat maşini străine, bucurându-se de un succes care pentru el însuşi a fost surprinzător şi satisfăcător.

Oriunde s-ar fi oprit, cumpăra un ziar din Portland, Maine, intitulat *Press-Herald,* în care căuta articole referitoare la un orăşel din sudul statului Maine, numit Jerusalem's Lot şi la zonele învecinate. Din când în când erau şi asemenea articole.

În timpul petrecut în camerele de hotel înainte de a ajunge la Central Falls, Rhode Island, creionase schița unui posibil roman, pe care o expediase agentului său literar. Se bucurase de oarecare succes, ca romancier, în urmă cu un milion de ani, într-o vreme când întunericul încă nu-i acoperise viața. Agentul a dus schița la ultimul său editor, care şi-a exprimat un interes politicos, însă nu şi dorința de a-i oferi o sumă în avans pentru cartea care ar fi urmat să fie scrisă. „Te rog" şi „mulțumesc" încă nu costă nimic, i-a spus băiatului, în timp

ce rupea în bucăți scrisoarea agentului. A spus-o fără prea multă amărăciune şi s-a apucat totuşi să scrie romanul.

Băiatul nu vorbea prea mult. Chipul său era permanent încordat, iar ochii îi erau întunecați - de parcă ar fi scrutat mereu un orizont interior sumbru. In bufetele şi la stațiile de benzină unde opreau, era politicos şi nimic mai mult. Părea că nu doreşte să-l scape din ochi pe bărbatul cel înalt şi devenea nervos chiar şi atunci când acesta se ducea doar până la toaletă. Refuza cu încăpățânare să vorbească despre oraşul cu numele Jerusalem's Lot, deşi, din când în când, bărbatul încerca să aducă subiectul în conversație. Şi nici nu voia să se uite la ziarele din Portland pe care, uneori, bărbatul le lăsa intenționat în jur.

Când cartea a fost terminată, locuiau într-o căsuță pe plajă, departe de autostradă şi obişnuiau să înoate deseori în Pacific. Apele lui erau mai calde decât ale Atlanticului; şi mai prietenoase. Nu aveau amintiri. Băiatul a început să se bronzeze.

Deşi aveau bani suficienți să-şi poată permite trei mese zdravene pe zi şi un acoperiş solid deasupra capului, bărbatul începuse deja să se simtă deprimat şi să aibă îndoieli dacă viața pe care o duceau era o viață bună. Îi dădea lecții băiatului; şi băiatul părea a nu simți lipsa unui sistem educațional organizat (căci era inteligent şi studios, aşa cum fusese şi bărbatul la vremea lui). Însă nu credea că refuzul de a discuta problemele legate de 'salem's Lot îi făceau vreun bine băiatului. Uneori, noaptea, țipa în somn şi arunca păturile pe jos.

Sosi o scrisoare de la New York. Agentul bărbatului cel înalt spunea că editura Random House îi oferea 12.000 de dolari în avans şi că era aproape sigură lansarea festivă a cărții. Era în regulă?

Era.

Bărbatul îşi abandonă slujba de la stația de benzină şi, împreună cu băiatul, a trecut granița.

2

Los Zapatos, denumire care înseamnă „pantofii" (nume ce îi făcea, fără nici un motiv, plăcere bărbatului) era un sătuc aşezat nu departe de ocean. Nu prea erau turişti pe acolo. Drumul de acces nu era bun. Satul nu avea ieşire la ocean (trebuia să mergi cinci mile înspre vest ca să ajungi la el) şi nici nu existau locuri istorice de interes. De asemenea, cârciuma era infestată cu gândaci negri şi singura curvă din zonă era o mama-mare de cincizeci de ani.

Afară, acum din Statele Unite, o linişte aproape nepământeană se pogorâse asupra vieților lor. Pe cer zburau puține avioane, nu existau şosele cu taxă de intrare şi nimeni nu avea maşini electrice de tuns iarba (şi nici nu-şi dorea să aibă vreuna) pe o rază de o sută de mile. Aveau un aparat de radio, dar acesta emitea numai zgomote lipsite de sens; programele de ştiri erau toate în limba spaniolă, pe care băiatul începuse s-o înțeleagă, dar care era - şi va fi întotdeauna - de nedesluşit pentru bărbat. Toată muzica difuzată părea a fi numai operă. Uneori, noaptea, reuşeau să prindă un post de muzică pop din Monterey, întrerupt de accentele turbate ale lui Wolfman Jack, însă transmisia nu era deloc una din cele mai bune. Singurul motor pe care îl auzeau în jur era cel al tractorului străvechi, cu înfățişare ciudată, al unui țăran din sat. Când bătea vântul, puteau auzi zgomotul lui stins, ca un sughiț neregulat, ca un spirit neliniştit. Îşi scoteau apa din fântână cu găleata.

O dată sau de două ori pe lună (şi nu întotdeauna împreună) luau parte la slujba ținută în bisericuța din localitate. Nici unul nu înțelegea ceremonia, dar se duceau totuşi. Câteodată bărbatul moțăia în căldura sufocantă, legănat de ritmurile egale şi cunoscute şi de vocile care psalmodiau. Într-o duminică băiatul ieşi pe prispa şubredă din spatele casei, unde bărbatul lucra la un nou roman şi îi spuse şovăitor că a vorbit cu preotul despre posibilitatea de a

intra în sânul bisericii. Bărbatul îl aprobă şi apoi îl întrebă dacă ştie suficient de bine limba spaniolă pentru a urma cursurile. Băiatul răspunse că nu crede că acesta ar putea fi un impediment.

O dată pe săptămână bărbatul făcea un drum de patruzeci de mile ca să cumpere ziarul din Portland, Maine, care întotdeauna era vechi de cel puțin o săptămână şi uneori era îngălbenit cu urină de câine. La două săptămâni după ce băiatul îl anunțase despre intențiile sale, a descoperit un articol referitor la 'salem's Lot şi la un oraş din Vermont, numit Momson. În articol se menționa şi numele bărbatului cel înalt.

Lăsă ziarul la vedere, fără să nutrească vreo speranță că băiatul l-ar fi citit. Articolul îl tulbura din mai multe motive. Nu se terminase încă în 'salem's Lot. Aşa se părea.

O zi mai târziu, băiatul se apropie de el cu ziarul în mână, împăturit în aşa fel încât să poată fi observat titlul:

Oraş Fantomă în Maine?

— Mi-e frică, spuse.

— Şi mie îmi este, răspunse bărbatul cel înalt.

3

ORAŞ FANTOMĂ ÎN MAINE?
— de John Lewis -
Reporter la Press-Herald

JERUSALEM'S LOT'- Jerusalem's Lot este un orăşel situat la est de Cumberland şi la 20 de mile nord de Portland. Nu este primul oraş din istoria Americii care să sece, pur şi simplu şi apoi să dispară şi probabil că nici nu va fi ultimul, însă cazul lui este unul din cele mai ciudate întâlnite până acum. Oraşele fantomă sunt obişnuite în sud-vestul american, unde comunitățile se dezvoltau aproape peste noapte în jurul zăcămintelor bogate de aur şi argint şi apoi dispăreau la fel de

iute, când filonul de minereu seca, lăsând în urmă-le magazine şi hoteluri şi baruri pustii, care putrezeau în gol în liniştea nesfârşită a deşertului.

In New England, singurul caz asemănător cu abandonarea misterioasă a oraşului Jerusalem's Lot, sau 'salem's Lot, cum îl numesc deseori localnicii, pare a fi fost cel al unui orăşel din Vermont, Momson. În vara lui 1923, Momson a secat şi a dispărut, iar toți cei 312 locuitori au dispărut o dată cu el. Mai există casele şi câteva clădiri din central comercial al oraşului, însă nu au mai fost locuite din vara aceea, de acum cincizeci şi doi de ani. Din unele case a fost scos mobilierul, dar majoritatea sunt încă mobilate, de parcă, în mijlocul activităților cotidiene, a bătut un vânt mare şi a suflat toți oamenii de acolo. Într-una din case fusese pusă masa pentru cină, având chiar în centrul ei o vază cu flori de multă vreme uscate. În alta, în dormitorul de la etaj, paturile erau făcute, de parcă oamenii de acolo tocmai s-ar fi pregătit de culcare. În magazinul local, un cupon de stofă mucegăită a fost descoperit pe tejghea, iar prețul de 1,22 $ fusese înregistrat la casă. În casa de bani, cercetătorii au găsit 50 de dolari, neatinşi.

Celor din regiune le place să distreze turiştii făcând aluzii la faptul că oraşul este bântuit de stafii - şi că acesta, zic ei, este motivul pentru care a rămas nelocuit. Un motiv mai plauzibil este acela că Momson este situat într-un colț uitat al statului, departe de orice drum principal. Nimic din acest oraş nu îl deosebeşte de o sută de alte oraşe - desigur, cu excepția dispariției subite a locuitorilor săi.

Cam acelaşi lucru poate fi spus şi despre Jerusalem's Lot. La recensământul din 1970, 'salem's Lot avea 1.319 locuitori, o creştere de 67 de suflete în cei zece ani trecuți de la recensământul anterior. Este o aşezare întinsă, confortabilă, numită pe scurt, Lot, de foştii săi locuitori, unde aproape niciodată nu s-a întâmplat ceva ieşit din comun. Singurul lucra despre care discutau bătrânii adunați periodic în parc şi în jurul focului din Piața Agricolă Crossen, era Focul din '51,

când un chibrit aruncat la întâmplare a declanşat cel mai mare incendiu din istoria statului.

Dacă cineva voia să-şi petreacă liniştit anii de pensie într-un orăşel de țară, unde nimeni nu se amesteca în treburile altuia şi unde cel mai important eveniment era tombola cu prăjituri organizată de Asociația Doamnelor, atunci Lot ar fi fost cea mai bună alegere. Din punct de vedere demografic, recensământul din 1970 a indicat o structură cunoscută atât sociologilor, cât şi oricărui vechi locuitor al oricărui orăşel din statul Maine: mulți bătrâni, destui săraci şi mulți tineri care părăseau oraşul cu diploma în buzunar şi nu se mai întorceau vreodată.

Dar, acum mai bine de un an, ceva neobişnuit a început să se petreacă în Jerusalem's Lot. Oamenii au început să dispară. Bineînțeles că cea mai mare parte din aceştia nu au dispărut în adevăratul sens al cuvântului. Fostul şerif al oraşului, Parkins Gillespie, locuieşte în Kittery, împreună cu sora lui. Charles James, proprietarul stației de benzină de peste drum de farmacie, conduce acum un atelier de reparații în Cumberland. Pauline Dickens s-a mutat în Los Angeles şi Rhoda Curless lucrează la Misiunea Sfântului Matei din Portland, Lista "nedispariților" ar mai putea continua.

Ce este extrem de ciudat în legătură cu aceşti oameni descoperiți, este reticența - sau incapacitatea - lor unanimă de a vorbi despre Jerusalem's Lot şi despre ce s-a întâmplat acolo, dacă, într-adevăr, s-a întâmplat ceva. Parkins Gillespie s-a uitat indiferent la mine, şi-a aprins o țigară şi a zis: „Pur şi simplu am hotărât să plec". Charles James pretinde că a fost obligat să plece, deoarece afacerea lui s-a stins o dată cu oraşul. Pauline Dickens, care a fost ani de zile chelneriță la Excellent Cafe nu a răspuns scrisorii pe care i-am trimis-o. Iar domnişoara Curless refuză să rotească vreun cuvânt despre 'salem's Lot. Unele din dispariții pot fi explicate prin supoziții şi puțină muncă de cercetare. Lawrence Crockett, agentul imobiliar din localitate, care a dispărut împreună cu soția şi fiica lui, a lăsat în urmă-i un număr de afaceri şi tranzacții de

terenuri îndoielnice, inclusiv o operațiune hazardată referitoare la o bucată de teren din Portland, pe care se construieşte acum Portland Mall şi Centrul Comercial. Soții Royce McDougall, aflați de asemenea printre cei dispăruți, îşi pierduseră băiețelul la începutul acelui an, aşa că nu mai era nimic care să-i rețină în oraş. Ar putea fi oriunde. Şi alții pot fi incluşi în această categorie. Teoria Şefului Poliției Statale, Peter McFee sună astfel: „Am luat urma multor oameni din Jerusalem's Lot - însă acesta nu este singurul oraş din Maine de unde au dispărut locuitorii. De exemplu, Royce McDougall a plecat după ce a împrumutat bani de la o bancă şi două companii financiare... după părerea mea, era o pasăre de noapte, care s-a hotărât să iasă un timp la iveală. Într-una din zile, anul acesta sau la anul, va folosi una din cărțile de credit pe care le are în portofel şi cei de la departamentul de repunere în posesie vor ateriza pe el cu ambele picioare o dată. În America, persoanele dispărute sunt la fel de banale ca şi plăcinta cu cireşe. Trăim într-o societate motorizată. Oamenii îşi pun totul la bătaie şi se mută o dată la doi-trei ani. Câteodată uită să lase adresa unde s-au mutat. Mai ales pungaşii."

Şi totuşi, în ciuda cuvintelor încăpățânate şi practice ale Căpitanului McFee, există încă în Jerusalem's Lot întrebări la care nu s-a răspuns. Au dispărut şi Henry Petrie, împreună cu soția şi fiul său, iar domnul Petrie, director al Companiei de Asigurări Prudential, nu este ceea ce am numi un pungaş. Antreprenorul de pompe funebre din oraş, bibliotecarul din oraş şi cosmeticianul din oraş se află şi ei în dosarul celor cu adresa necunoscută. Şi lista este tulburător de lungă.

În oraşele învecinate a început deja campania de zvonuri, care constituie întotdeauna preludiul legendei. Se spune că 'salem's Lot este bântuit de stafii. Se mai spune că uneori se pot vedea lumini colorate care se rotesc în jurul liniilor de înaltă tensiune care intersectează oraşul, şi dacă ai emite ipoteza că locuitorii din Lot au fost răpiți de un OZN, nimeni nu ar râde. S-a mai vorbit şi despre un „sabat negru" al unor

tineri care practicau magia neagră şi, poate, au atras mânia lui Dumnezeu Însuşi asupra oraşului care poartă numele celui mai sfânt oraş din Ţara Sfântă. Alţii, cu înclinaţii mai puţin supranaturale, au amintit de tinerii „dispăruţi" în regiunea Houston, Texas, cu trei ani în urmă şi care au fost apoi descoperiţi în nişte gropi comune înspăimântătoare. Dacă vizitaţi 'salem's Lot, vă puteţi da seama că aceste speculaţii sunt mult exagerate. Nici un magazin nu mai este deschis. Ultimul care şi-a închis porţile în ianuarie a fost farmacia şi dugheana de mărunţişuri a lui Spencer. Magazinul Agricol al lui Crossen, fierăria, magazinul de mobilă al lui Barlow şi Straker, cafeneaua Excellent şi chiar clădirea care adăpostea birourile municipalităţii au uşile acoperite cu scânduri. Noua şcoală elementară este goală şi la fel este şi liceul, construit în 1967 şi în care învăţau copii din trei oraşe. Mobilierul şi cărţile au fost mutate în localuri convenabile din Cumberland, în urma unui referendum care a avut loc în celelalte oraşe din zonă, însă se pare că nici un copil din 'salem's Lot nu va veni la cursuri atunci când va începe noul an şcolar. Nu mai există nici un copil; ci doar magazine părăsite, case abandonate, peluze cu iarba neîngrijită, străzi şi alei pustii. Poliţia statului ar dori să localizeze sau, măcar, să primească veşti şi de la alţi locuitori ai oraşului: John Groggins, pastor al Bisericii Metodiste din Jerusalem's Lot; Părintele Donald Callahan, preot în parohia bisericii Sfântul Andrei; Mabel Werts, văduvă, care deţinea funcţii importante în cadrul bisericii şi în comunitate; soţii Lester şi Harriet Durham, care lucrau împreună la Fabrica de Ţesături Gates; Eva Miller, proprietăreasa pensiunii din oraş...

4

La două luni după apariţia acestui articol, băiatul a fost primit în sânul bisericii. S-a spovedit pentru prima oară şi a mărturisit totul.

5

Preotul satului era un bătrân cu părul alb şi cu chipul acoperit de o rețea de riduri. Pe obrazul bronzat, ochii îi străluceau surprinzător de lacomi şi plini de viață. Erau ochi albaştri, irlandezi. Când bărbatul cel înalt sosi acasă la el, preotul stătea pe prispă şi bea ceai. Un alt bărbat, îmbrăcat în costum, cu aspect de orăşean, se afla alături, în picioare. Părul acestuia era pieptănat cu cărare pe mijloc şi pomădat, într-o manieră care amintea de fotografiile-portret din 1890.

Acesta din urmă rosti cu o voce înțepată:

— Sunt Jesus de la rey Munoz. Părintele Gracon m-a rugat să traduc, căci dânsul nu ştie engleza. Părintele Gracon a făcut un mare serviciu familiei mele, despre care nu am libertatea să vorbesc. De asemenea, buzele mele sunt mute şi în privința problemei pe care doreşte să o discute acum. Sunteți de acord?

— Da.

Strânse mâna lui Munoz şi apoi pe cea a lui Gracon. Gracon răspunse în spaniolă şi surâse. Nu mai avea decât cinci dinți în gură, însă surâsul îi era luminos şi vesel.

— Întreabă: Vreți o ceaşcă cu ceai? Este ceai verde. Foarte răcoritor.

— Minunat. Mulțumesc.

După schimbul de amabilități, preotul spuse:

— Băiatul nu este fiul dumneavoastră.

— Nu.

— Spovedania lui a fost foarte ciudată. De fapt, de când sunt preot, nu am auzit niciodată o spovedanie mai ciudată.

— Nu mă mir.

— A plâns, spuse Părintele Gracon, sorbindu-şi ceaiul. Un plâns profund şi cutremurător, venit din străfundurile sufletului. Trebuie să vă pun întrebarea pe care această spovedanie a stârnit-o în inima mea?

— Nu, spuse bărbatul cel înalt, pe un ton neutru. Nu trebuie. Spune adevărul.

Gracon dădea din cap încă înainte de a fi tradus Munoz, iar trăsăturile chipului său căpătaseră o expresie gravă. Se aplecă înainte, cu mâinile prinse între genunchi şi vorbi mult timp. Munoz îl asculta foarte atent, nelăsând nici una din emoţii să i se oglindească pe faţă. Când preotul isprăvi, Munoz spuse:

— Zice că în lumea asta există multe lucruri stranii. Cu patruzeci de ani în urmă, un ţăran din El Graniones i-a adus o şopârlă care ţipa ca o femeie. A văzut un bărbat cu stigmate, semnele pasiunii Domnului nostru, şi acestui om îi curgea sânge din mâini şi picioare în Vinerea Patimilor. Spune că acesta este un lucru îngrozitor, un lucru al întunericului. Este important pentru dumneata şi pentru băiat. Mai ales pentru băiat. Îl roade pe dinăuntru. Spune...

Gracon mai rosti câteva cuvinte.

— Te întreabă dacă înţelegi ce ai făcut în acest Nou Jerusalem.

— Jerusalem's Lot, spuse bărbatul cel înalt. Da, înţeleg.

Gracon vorbi din nou.

— Te întreabă ce ai de gând să faci.

Bărbatul cel înalt clătina foarte încet din cap.

— Nu ştiu.

Gracon vorbi iarăşi:

— Spune că se va ruga pentru voi.

6

O săptămână mai târziu se trezi din coşmar scăldat în sudoare şi îl strigă pe băiat.

— Mă întorc, spuse.

Băiatul păli.

— Poţi să vii cu mine? îl întrebă bărbatul.

— Mă iubeşti?

— Da. Doamne Dumnezeule, da.

Băiatul izbucni în plâns şi bărbatul îl cuprinse strâns în braţe.

7

Şi totuşi, nu mai putea să adoarmă. Chipuri cunoscute, şi totuşi necunoscute stăteau la pândă în umbre, învolburându-se înspre el ca nişte siluete acoperite de zăpadă; şi când vântul suflă, izbind creanga unui copac de acoperiş, sări din pat.

Jerusalem's Lot.

Închise ochii, îi acoperi cu un braţ şi toate amintirile îi reveniră clare în minte. Aproape că putea să vadă press-papier-ul din sticlă, un glob în interiorul căruia se stârneşte un viscol minuscul, dacă îl scuturi.

'Salem's Lot...

Partea I
CASA LUI MARSTEN

Nici un organism viu nu poate exista vreme îndelungată, păstrându-şi în acelaşi timp facultăţile mentale, în condiţii de realitate absolută; există teorii conform cărora chiar şi ciocârliile şi greierii visează. Hill House (Casa dintre Dealuri), nebună, stătea singură pe dealurile ei, păstrând întunericul înlăuntru-i; stătea acolo de optzeci de ani şi s-ar fi putut să mai stea încă optzeci. În ea, pereţii se ridicau înalţi şi drepţi, cărămizile se îmbinau uniform, duşumelele erau rezistente, şi o mână înţeleaptă zăvorâse uşile; numai tăcerea stăpânea lemnul şi piatra Casei dintre Dealuri şi orice ar fi fost ceea ce rătăcea prin ea, rătăcea în solitudine.

SHIRLEY JACKSON
Stafiile din Casa dintre Dealuri

CAPITOLUL UNU
BEN (I)

1

După ce a trecut de Portland, îndreptându-se înspre nord pe autostradă, Ben Mears a început să simtă fiorii deloc neplăcuți ai emoției. Era 5 septembrie 1975, şi vara dădea ultimul ei mare bal. Copacii erau o explozie verde, albastrul cerului înalt era blând şi dulce. La marginea oraşului Falmouth a văzut doi băieți pe un drumeag paralel cu calea ferată, cu undițele puse pe umeri, aidoma unor carabine.

Trecu pe prima bandă, încetini viteza la minimum admis pe autostradă şi începu să caute cu privirea orice i-ar fi putut stârni amintirile. La început nu descoperi nimic, apoi încercă să se întărească în fața dezamăgirii aproape sigure ce avea să urmeze. *Aveai şapte ani atunci. Asta înseamnă că apele au mai curs încă douăzeci şi cinci de ani pe sub pod. Locurile se schimbă. Ca şi oamenii.*

Pe atunci nu exista încă autostrada 295, cu patru benzi de circulație. Dacă voiai să ajungi la Portland de la Lot, trebuia să mergi pe Şoseaua 12 până la Falmouth, apoi pe Şoseaua 1. Vremea mergea înainte.

Încetează cu tâmpeniile.

Însă era greu să înceteze. Era greu să înceteze când...

Din senin apăru o motocicletă mare care vâjâi pe lângă el, pe banda de depăşire. O conducea un puşti îmbrăcat în tricou. In spatele lui, o fată cu jachetă din pânză roşie şi ochelari uriaşi de soare cu lentile din oglindă. I-au tăiat calea puțin cam prea rapid, iar el a reacționat pripit, apăsând cu putere pedala de frână şi acționând claxonul cu ambele mâini. Motocicleta a accelerat, râgâind fum albăstriu din țeava de eşapament, iar fata făcu înspre el cunoscutul gest tandru cu degetul mijlociu ridicat.

Acceleră şi el, dorindu-şi să fumeze o țigară. Mâinile îi tremurau uşor. Motocicleta aproape că nu se mai vedea acum, atât de repede mergea. Puştii. Puştii ăştia afurisiți. Amintirile încercau să-l năpădească, amintiri de dată mai recentă. Le respinse. Nu mai condusese o motocicletă de doi ani. Şi avea de gând nici să nu mai conducă una vreodată.

Cu coada ochiului surprinse o sclipire roşie în stânga drumului şi, când privi într-acolo, se simți cuprins de un val de bucurie. Recunoscuse locul. Hambarul mare şi roşu se înălța pe un deal deasupra unui câmp cu trifoi; şi hambarul avea acoperişul vopsit în alb - chiar de la distanța aceasta putea desluşi cum razele soarelui se strecurau prin brațele sfârlezei de vânt instalate pe acoperişul alb. Fusese acolo şi încă mai era acolo şi acum. Părea neschimbată. Poate că totul va fi bine. Apoi, copacii au ascuns privirii şi hambarul şi acoperişul cel alb şi girueta.

Când autostrada intra în Cumberland, tot mai multe locuri începură să-i pară cunoscute. Traversa râul Royal, unde pescuise păstrăvi şi ştiuci mici în copilărie. Trecu pe lângă un pâlc de copaci printre ramurile cărora surprinse imagini fragmentare ale satului Cumberland. Mai departe se zărea - turnul de apă al Cumberland-ului, cu uriaşa lozincă pictată pe el: „Păstrați statul Maine nepoluat". Mătuşa Cindy obişnuia să spună că sub această lozincă ar trebui scris şi: „Faceți donații".

Emoțiile de la început îl cuprinseră din nou şi acceleră, căutând din priviri semnul. Şi acesta apăru, după alte cinci mile, sclipind cu litere verzi, fosforescente:

ŞOSEAUA 12 - JERUSALEM'S LOT - CUMBERLAND

Pe neaşteptate, întunericul puse stăpânire pe gândurile lui, înăbuşindu-i veselia, aşa cum nisipul înăbuşă flăcările.

CASA LUI MARSTEN

Asemenea schimbări bruşte ale stării sale de spirit deveniseră ceva obişnuit de când (mintea-i încercă să rostească numele Mirandei, însă nu îi îngădui) se întâmplase tragedia şi ştia cum să le evite, însă bezna de acum pogorâse asupra lui cu o putere atât de sălbatică, încât îl năucise.

Ce făcea acum, întorcându-se într-un oraş unde locuise patru ani, pe vremea când era copil, şi încercând să recapete ceva pierdut în mod irevocabil? Ce magie anume se putea aştepta să recâştige mergând pe drumurile pe care mersese odinioară, în copilărie, drumuri care probabil că acum erau asfaltate şi îndreptate, iar copacii de pe margini au fost tăiați şi trotuarele sunt acoperite cu cutii goale de bere aruncate de turişti? Magia dispăruse, fie ea albă sau neagră. Se isprăvise totul în acea noapte, când a pierdut controlul motocicletei şi atunci a apărut camionul galben care se apropia, se apropia tot mai tare, apoi țipătul soției sale, Miranda, retezat brusc, când...

Ieşirea de pe autostradă s-a ivit pe partea dreaptă şi, o clipă, se gândi să treacă pe lângă ea, să-şi continue drumul spre Chamberlain sau Lewiston, să se oprească undeva să mănânce şi apoi să se întoarcă, să plece înapoi. Însă unde anume înapoi? Acasă? Ridicol. Dacă exista pentru el aşa ceva, atunci aici era. Chiar dacă numai pentru patru ani în trecut, aici era acasă.

Semnaliza, reduse viteza Citroen-ului şi urcă pe rampă. Ajuns aproape în vârful ei, unde rampa autostrăzii se îmbina cu Şoseaua 12 (care în apropierea oraşului devenea Jointer Avenue), ridică ochii înspre linia orizontului. Ceea ce a văzut acolo îl făcu să apese pedalele de frână cu ambele picioare. Citroen-ul se cutremură din toate încheieturile şi se opri.

Copacii, îndeosebi pini şi molizi, se ridicau în valuri blânde înspre est, părând a se aglomera pe cer, atât cât puteai cuprinde cu privirea. Oraşul nu se putea vedea de aici. Numai

copacii şi, departe, unde aceşti copaci atingeau cerul, acoperişul ţuguiat al Casei lui Marsten.

Se holbă fascinat la ea. Emoţii contradictorii îi traversau chipul cu iuţeală caleidoscopică.

— Încă aici, murmură. Dumnezeule!

Îşi privi braţele. Pielea i se făcuse ca de găină.

2

Ocoli intenţionat oraşul, intrând în Cumberland şi apoi întorcându-se în 'salem's Lot prin vest, pe Burns Road. Deja era uimit observând cât de puţine lucruri se schimbaseră aici. Erau câteva case noi pe care nu şi le amintea; chiar la intrarea în oraş apăruse cârciuma lui Dell şi două cariere de piatră noi. Mulţi dintre buştenii de esenţă tare fuseseră aruncaţi acolo. Însă vechiul semn de tinichea care indica drumul spre groapa de gunoi a oraşului era încă la locul lui, iar strada, nepavată încă, era plină de hârtoape şi urme adânci de roţi, şi, printr-o spărtură în frunzişul copacilor, se putea vedea Schoolyard Hill, unde pilonii Centralei de Electricitate a statului Maine se înşirau de la nord-vest spre sud-est. Ferma Griffen mai era încă acolo, doar hambarul fusese mărit. Se întreba dacă îşi mai îmbuteliau şi vindeau laptele. Simbolul fusese o vacă surâzătoare desenată sub marca: „Lapte extraordinar de la Fermele Griffen!" Zâmbi. Îşi înmuiase fulgii de porumb în mult lapte din acesta în căsuţa mătuşii Cindy.

O luă la stânga, pe Brooks Road, trecu pe lângă porţile din fier forjat şi zidul scund din piatră care înconjura Cimitirul Harmony Hill, apoi coborî panta abruptă şi urcă pe partea cealaltă - partea cunoscută sub numele de Marsten's Hill.

În vârf, drumul nu mai era străjuit de copaci. La dreapta se putea vedea oraşul - era prima oară acum când Ben îl cuprindea cu privirea. La stânga, Casa lui Marsten. Opri şi coborî din maşină.

Era aceeaşi. Nici o schimbare, absolut nici una. Era ca şi când ar fi văzut-o ieri ultima oară.

Iarba neîngrijită crescuse în curtea din față, acoperind dalele vechi, mâncate de geruri, care duceau la pridvor. Greierii țiuiau în ea, iar lăcustele săreau, descriind parabole dezordonate.

Casa domina oraşul. Uriaşă, complicat construită şi dărăpănată. Ferestrele ii fuseseră acoperite cu şipci bătute la întâmplare, dându-i, astfel, aspectul sinistru al tuturor caselor vechi, care au fost mult timp nelocuite. Vopseaua fusese decolorată de vreme, casa fiind îmbrăcată acum într-un cenuşiu uniform. Furtunile smulseseră multe din țigle şi zăpada spărsese colțul de vest al acoperişului principal, care avea acum un aspect prăbuşit, cocârjat. Un semn ciuntit de trecere interzisă era bătut în cuie pe stâlpul din partea dreaptă.

Simți o dorință puternică să păşească pe poteca acoperită cu - iarbă, pe lângă greierii şi lăcustele care ar fi făcut tumbe pe lângă pantofii lui, să urce în pridvor şi să privească printre scândurile bătute la întâmplare peste ferestre. Să arunce o privire în hol sau în camera din față. Poate chiar să încerce uşa. Şi, dacă nu era încuiată, să intre.

Înghiți greu şi se holbă la casă, hipnotizat, aproape. Casa se holbă înapoi la el cu indiferență imbecilă.

Să mergi pe coridor, în nări cu mirosul de tencuială umedă şi tapet mucegăit, iar şoarecii să se zbenguiască prin ziduri. Trebuie să mai fie încă o mulțime de boarfe împrăştiate pe acolo şi ai putea să iei ceva, un Presse-papir, poate, şi să-l pui în buzunar. Apoi, la capătul coridorului, în loc să mergi înainte, în bucătărie, poți să faci la stânga şi să urci scările, zgâriind cu picioarele varul care s-a cernut din tavan de-a lungul anilor. Erau paisprezece trepte, exact paisprezece. Însă cea din vârf era mai mică, de parcă ar fi fost special adăugată pentru a evita numărul nefast. Ajuns sus, te afli pe un coridor mai mic şi priveşti spre uşa închisă de la capătul lui. Şi dacă te îndrepți spre ea, în timp ce priveşti parcă din afară cum uşa

se apropie de tine şi devine tot mai mare, îți poți întinde mâna spre clanța din argint, lipsită de luciu...

Se îndepărtă de casă iar printre buzele întredeschise îi scăpă un şuierat uscat. Nu încă. Poate mai târziu, însă nu acum. Acum era suficient să ştie că totul mai era încă acolo. Şi că l-a aşteptat, îşi puse mâinile pe capota maşinii şi privi oraşul. Acolo putea afla cine se ocupa de Casa lui Marsten şi ar putea, eventual, să o închirieze. Şi-ar putea amenaja biroul în bucătărie, iar dormitorul, în salonaşul din față. Însă nu va urca la etaj.

Decât dacă era absolut necesar.

Se urcă în maşină, o porni şi începu să coboare dealul, spre Jerusalem's Lot.

CAPITOLUL DOI
SUSAN (I)

1

Stătea pe o bancă în parc, când îşi dădu seama că fata îl observa cu atenție. Era foarte drăguță. Părul blond şi-l ținea prins cu o eşarfă din mătase. Citea o carte, însă alături de ea se aflau un caiet de schițe şi ceva care semăna cu un creion de cărbune. Era marți, 16 septembrie, prima zi de şcoală şi parcul se golise ca prin farmec de elementele mai gălăgioase. Rămăseseră doar câteva mame cu bebeluşii lor, câțiva bătrâni, aşezați lângă monumentul eroilor din război şi fata aceasta de pe banca din umbra pestriță a unui ulm bătrân şi noduros.

Ea ridică ochii şi îl văzu. Pe chip i se aşternu o expresie de uimire şi îndoială. Se uită la cartea pe care o ținea în mâini; privi la el din nou şi dădu să se ridice; se răzgândi; se ridică; se aşeză iarăşi.

Se ridică el şi se îndreptă spre ea, tot cu o carte în mână, un western broşat.

— Bună, spuse amabil. Ne cunoaştem?

— Nu, zise ea. Adică... eşti Benjamin Mears, aşa-i?

— Aşa-i.

Îşi arcui sprâncenele.

Ea începu să râdă nervos, fără să-i întâlnească decât în treacăt privirea, în încercarea de a descifra barometrul intențiilor lui. Era evident că nu era obişnuită să stea de vorbă cu bărbați străini în parc.

— Am crezut că văd o stafie.

Ridică volumul pe care îl ținea în poală. El observă că pe partea opusă cotorului, paginile purtau ştampila „Biblioteca Publică - Jerusalem's Lot". Cartea era *Air Dance,* al doilea roman al său. Ea îi arătă fotografia lui pe supracopertă, fotografie veche deja de patru ani. Chipul său avea trăsături adolescentine şi era înfiorător de serios - ochii erau două diamante negre.

— Din asemenea începuturi lipsite de importanță se nasc dinastiile, spuse el.

Deşi era o remarcă glumeață, aruncată la întâmplare, cuvintele au răsunat straniu, ca o profeție. În spatele lor, câțiva copii care de-abia învățaseră să umble se bălăceau fericiți în bazin şi una din mame îi spunea lui Roddy să nu-şi mai împingă sora atât de *sus.* Cu toate acestea sora zbura în leagăn, cu fustița zbătându-i-se, încercând să atingă cerul. Această clipă şi-a reamintit-o el peste ani, de parcă fusese tăiată o felie mică din tortul timpului. Dacă nu se aprinde nimic între doi oameni, un asemenea moment pur şi simplu îşi regăseşte locul în ruinele amintirii.

Atunci ea izbucni în râs şi îi întinse cartea.

— Vrei să-mi dai un autograf, te rog?

— Pe o carte de la bibliotecă?

— O s-o cumpăr de la ei şi apoi o s-o înlocuiesc.

Găsi un creion mecanic în buzunar, deschise cartea la a doua pagină şi o întrebă:

— Cum te cheamă?

— Susan Norton.

Scrise repede, fără să gândească: *Pentru Susan Norton, cea mai drăguță fată din parc. Cu simpatie, Ben Mears.* Adăugă şi

data sub semnătură.

— Acum va trebui s-o furi, spuse, înapoindu-i-o. Din păcate *Air Dance* nu se mai tipăreşte.

— Voi mai găsi un volum la anticariatele din New York.

Şovăi, şi de această dată îl privi mai mult în ochi:

— E o carte nemaipomenit de bună.

— Mulțumesc. Când mă uit la ea, mă întreb cum de a fost publicată.

— Te uiți des la ea?

— Mda, însă încerc să mă las.

Ea îi surâse şi amândoi au izbucnit în râs şi aşa lucrurile au devenit mai naturale. Mai târziu s-a gândit cât de uşor, s-a întâmplat totul, cât de blând. Însă gândul acesta nu a fost niciodată uşor de suportat. Aducea cu sine ideea de destin, deloc orb, ci echipat bine cu intenții de a-i măcina pe bieții muritori neajutorați între uriaşele pietre de moară ale universului, pentru a coace o pâine necunoscută.

— Am citit şi *Conway's Daughter.* Mi-a plăcut. Bănuiesc că astfel de lucruri ți se spun tot timpul.

— Aproape niciodată, răspunse el cu sinceritate.

Şi Mirandei îi plăcuse *Conway's Daughter,* însă mulți dintre prietenii săi nu au vrut să-şi exprime nici o părere, iar majoritatea criticilor abia dacă au luat-o în seamă. Recenziile au fost făcute de mântuială. Asta este. Aceasta era rațiunea de a fi a criticilor. Nu mai era acțiune. Totul era onanie.

— Ei bine, mie mi-a plăcut.

— Ai citit ultima apariție?

— *Billy Said Keep Going?* încă nu. Domnişoara Coogan de la farmacie zice că este destul de scabroasă.

— Pe dracu', e aproape puritană, spuse Ben. Limbajul este dur şi colorat, însă atunci când povesteşti despre băieți needucați de la țară, nu poți să... uite ce e, hai să-ți iau o înghețată, sau ce vrei. Mie mi s-a făcut poftă să mănânc una.

Ea îi cercetă privirea a treia oară. Apoi surâse cu căldură:

— Sigur, mi-ar face plăcere. Cele mai bune sunt la Spencer.

Aşa a început totul.

2

— Aceea e domnişoara Coogan?

Întrebarea o puse Ben, pe un ton scăzut. Se uita la o femeie înaltă şi uscățivă, care purta un şorț roşu din nylon peste uniforma albă. Părul, albăstriu de la eau d'argent-ul cu care se limpezise, era aranjat în valuri care sugerau treptele unei scări.

— Ea este. Are un cărucior pe care îl duce la bibliotecă în fiecare seară de joi. Completează fişe de rezervă cu kilogramele şi o înnebuneşte pe domnişoara Starcher.

Stăteau cocoțați pe scaunele înalte, îmbrăcate în piele roşie, din jurul tejghelei. El sorbea un sirop de ciocolată; al ei era din căpşuni. Magazinul lui Spencer era folosit şi drept autogara pentru cursele locale şi, astfel, printr-o arcadă demodată, împodobită cu spirale, puteau observa sala de aşteptare, unde un tânăr singuratic, în uniformă albastră de aviator, stătea mohorât, cu valiza între picioare.

— Nu pare prea fericit că pleacă, acolo unde o fi plecând, nu? spuse ea, urmărindu-i privirea.

— Îmi închipui că i s-a terminat permisia, zise Ben. Acum, gândi el, o să mă întrebe dacă am făcut armata.

Dar, în loc de aceasta:

— Într-una din zilele astea, o să iau şi eu autobuzul de 10,30. Adio, 'salem's Lot. Probabil că o să fiu şi eu tot atât de ursuză ca şi puştiul ăsta.

— Unde vrei să pleci?

— Cred că la New York. Să aflu dacă sunt în stare să-mi câştig singură pâinea.

— De ce nu încerci aici?

— În Lot? Iubesc acest oraş. Problema însă o constituie părinții mei. Ar încerca tot timpul să se amestece în viața mea şi n-aş suporta asta. Iar oraşul nu prea are ce oferi unei tinere care vrea să facă o carieră.

Ridică din umeri şi îşi înclină capul ca să apuce paiul din pahar. Gâtul îi era bronzat, muşchii netezi şi armonioşi. Purta o bluză imprimată în multe culori, prin care se ghicea o siluetă frumoasă.

— Şi ce vrei să faci?

Ridică din nou din umeri:

— Am obținut licența la Universitatea din Boston... nu valorează nici măcar cât hârtia pe care este tipărită. Arte - principal, engleză - secundar. Cu asta mă încadrez clar în categoria idioților educați. Nu sunt pregătită nici măcar să decorez un birou. Colegele mele de liceu au acum slujbe grase de secretare. Eu personal n-am reuşit să trec de primele cursuri de dactilografie.

— Şi atunci?

— Oh... poate că mă voi angaja la o editură, zise ea pe un ton nehotărât. Sau la vreo revistă... poate la o agenție de publicitate. Acolo unde este nevoie de cineva în stare să deseneze la comandă. Pot să fac asta. Am o mapă cu desene.

— Ai şi oferte?

— Nu... nu. Dar...

— Nimeni nu se duce la New York fără oferte, spuse. Crede-mă. O să-ți toceşti tălpile degeaba.

Surâse tulburată:

— Cred că tu trebuie să ştii mai bine.

— Ți-ai vândut vreo lucrare aici?

— O, da.

Izbucni în râs.

— Cea mai mare vânzare de până acum a fost la Cinex Corporation. Au deschis un cinematograf cu trei săli în Portland şi mi-au cumpărat douăsprezece tablouri pe care să le agațe în hol. Mi-au plătit şapte sute de dolari. Aşa mi-am cumpărat mașinuța.

— Trebuie să-ți iei o cameră la un hotel în New York, spuse el, şi, timp de o săptămână, sau poate mai mult, să vizitezi redacția fiecărei reviste sau edituri şi să le arăți desenele din mapă. Fixează-ți întâlnirile cu şase luni înainte, pentru ca

redactorii şi tipii ăia de la personal să nu aibă nimic pe agendă. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu alerga prin metropolă după câini cu covrigi în coadă.

— Dar tu? îl întrebă, lăsând paiul şi amestecând înghețata cu linguriţa. Ce cauți în înfloritoarea comunitate a oraşului Jerusalem's Lot, statul Maine, populație 1.300 de suflete?

Ridică uşor din umeri:

— Încerc să scriu un roman.

Dintr-o dată chipul i se lumină de emoție şi neastâmpăr:

— În Lot? Despre ce? De ce aici? Eşti...

O privi cu gravitate:

— Dai înghețată pe tine.

— O, aşa e. Scuză-mă.

Şterse paharul cu un şervețel.

— Ascultă, n-am vrut să fiu indiscretă. De obicei nu sunt atât de guralivă.

— Nu-i nevoie să-ți ceri scuze, spuse Ben. Tuturor scriitorilor le place să vorbească despre cărțile lor. Câteodată, noaptea când stau întins în pat, îmi închipui cum ar arăta un interviu de-al meu pentru revista *Playboy*. Pierdere de timp. Iau interviuri numai autorilor ale căror cărți sunt populare în centrele universitare.

Tânărul în uniformă de aviator se ridică. Un autobuz Greyhound tocmai trăgea în fața autogării, cu frânele scârțâind amarnic.

— Când eram copil am locuit patru ani în 'salem's Lot. Pe Burns Road.

— Burns Road? Acum nu mai e nimic acolo, decât mlaştina şi un cimitir micuț. I se spune Harmony Hill.

— Am locuit cu mătuşa mea, Cindy. Cynthia Stowens. Tatăl meu murise, înțelegi, şi mama mea a trecut printr-o... printr-un fel de depresie nervoasă. Aşa că m-a expediat la mătuşa Cindy până îşi revenea în fire. Cam la o lună după marele incendiu, mătuşa Cindy m-a îmbarcat într-un autobuz cu destinația Long Island, unde locuia mama.

Îşi privi chipul în oglinda din spatele barului.

— Am plâns când m-am despărțit de mama şi am plâns când m-am despărțit de mătuşa Cindy şi de Jerusalem's Lot.

— M-am născut în anul incendiului, spuse Susan. Cel mai important eveniment care s-a petrecut vreodată în oraşul ăsta şi eu am dormit tot timpul.

Ben râse:

— Înseamnă că eşti cu şapte ani mai mare decât am crezut în parc.

— Aşa ai crezut?

Păru încântată:

— Mulțumesc... cred că este un compliment. Casa mătuşii tale a ars cu siguranță.

— Da, spuse el. Noaptea aceea este una din amintirile mele cele mai clare. La uşă au venit nişte oameni cu pompe în spate şi ne-au spus că trebuie să plecăm. Era extraordinar de palpitant. Mătuşa Cindy se învârtea de colo-colo, fără rost, lua lucruri din casă şi le încărca în maşină. Iisuse, ce noapte!

— Era asigurată?

— Nu, însă casa era închiriată şi am reuşit să punem aproape toate lucrurile de valoare în maşină, cu excepția televizorului. Am încercat să-l ridicăm, dar n-am putut nici măcar să-l clintim. Era un Video King cu ecran de 20 de centimetri şi cu o singură lupă pusă peste tubul catodic. Crimă pentru ochi. Oricum, nu aveam decât un canal - o grămadă de muzică country, reportaje din agricultură şi emisiunea cu Kitty Clovnul.

— Şi te-ai întors ca să scrii o carte, se minună ea.

Ben nu răspunse imediat. Domnişoara Coogan deschidea cartuşe cu țigări şi aşeza pachetele pe etajera de lângă casă. Farmacistul, domnul Labree, se agita în spatele tejghelei înalte cu medicamente, ca o stafie înghețată. Puştiul în uniformă de aviator stătea lângă uşa care ducea la autobuz, aşteptând să se întoarcă şoferul de la toaletă.

— Da, spuse Ben.

Se întoarse şi o privi, pentru prima oară, drept în ochi. Era foarte drăguță. Avea ochi albaştri, inocenți, şi o frunte înaltă,

neridată şi bronzată.

— Oraşul acesta reprezintă copilăria ta? o întrebă.

— Da.

Dădu din cap, aprobator:

— Atunci ştii ce simt. Eram copil când am locuit în 'salem's Lot şi mă obsedează şi pe mine. Când m-am întors, aproape că era să-l ocolesc, căci mi-a fost teamă să nu se fi schimbat.

— Aici nu se schimbă nimic, zise ea. Nu prea mult.

— Obişnuiam să mă joc de-a războiul la mlaştină cu puştii Gardener. De-a piraţii, la heleşteu. De-a „capturează steagul" şi de-a v-aţi ascunselea în parc. După ce am plecat de la mătuşa Cindy, am cutreierat cu mama din oraş în oraş. S-a sinucis când aveam paisprezece ani, însă praful fermecat al copilăriei se scuturase din gândurile mele cu mult înainte de asta. Ce mai rămăsese se găsea aici. Şi încă mai este aici. Oraşul nu s-a schimbat atât de mult. Când îl priveşti de pe Jointer Avenue, e ca şi când te-ai uita printr-o pojghiţă de gheaţă - ca cea formată pe apa din găleată în noiembrie. Pe care o desprinzi mai întâi de pe margine - şi priveşti prin ea la copilăria ta. Este ondulată şi tulbure şi în unele locuri nu duce nicăieri. Însă ce a mai rămas este încă aici.

Se opri, derutat. Tocmai ţinuse un discurs.

— Vorbeşti ca în cărţile tale, spuse ea, cu veneraţie, parcă.

El izbucni în râs:

— Niciodată n-am mai vorbit aşa. Nu cu glas tare.

— Ce ai făcut după ce mama ta s-a... după ce a murit?

— Am umblat de colo-colo, spuse scurt. Mănâncă-ti îngheţata.

Aşa făcu.

— Sunt şi lucruri care s-au schimbat, spuse, după o vreme. Domnul Spencer a murit. Îl ţii minte?

— Sigur. În fiecare joi seara, mătuşa Cindy venea în oraş să-şi facă cumpărăturile la magazinul lui Crossen şi mă trimitea aici să beau o bere de rădăcini. Pe vremea aceea se făcea reducere la preţuri şi aveau bere de rădăcini Rochester, adevărată. Îmi dădea câte un bănuţ înfăşurat în batistă.

— Costa zece cenți, pe vremea mea. Îți amintești ce spunea?

Ben îşi cocârjă umerii, îşi răsuci o mână ca să semene cu o gheară bolnavă de artrită şi îşi schimonosi un colț al gurii într-un rânjet paralitic:

— Vezica, şopti. Berile astea de rădăcini o să-ti distrugă vezica, gagiule.

Hohotele ei de râs se ridicară înspre ventilatorul care se învârtea leneş deasupra capetelor lor. Domnişoara Coogan își ridică bănuitoare privirea.

— *Perfect!* Doar că mie îmi zicea „gagicuțo".

Se priviră încântați.

— Spune, ai vrea să mergem diseară la un film? o întrebă.

— Mi-ar face plăcere.

— Care-i cel mai apropiat cinematograf?

Chicoti:

— Cinex, din Portland. Unde holul este decorat cu tablourile nemuritoare ale lui Susan Norton.

— Unde altundeva? Cel fel de filme îți plac?

— Palpitante, cu urmăriri de maşini.

— Bine. Ții minte cinematograful Nordica? Era aici, în oraş.

— Sigur că mi-l aduc aminte. L-au închis în 1968. Când eram la liceu mergeam acolo cu prietenul meu şi cu încă o pereche. Dacă filmul era prost, aruncam în ecran cutiile de la floricelele de porumb.

Chicoti iarăşi:

— De obicei dădeau filme proaste.

— Țin minte că dădeau nişte seriale vechi. *Omul Rachetă, întoarcerea Omului Rachetă. Crash Callahan şi Voodoo, Zeul Morții.*

— Asta a fost înainte să merg eu la cinema.

— Ce s-a întâmplat cu cinematograful?

— Acolo se află acum birourile agenției imobiliare a lui Larry Crockett, zise ea. Cred că l-a ucis cinematograful în aer liber din Cumberland. Şi televiziunea.

Tăcură o clipă, fiecare cu propriile-i gânduri. Ceasul din autogară arăta 10,45 dimineața.

Rostiră în acelaşi timp:

— Ţii minte...

Se priviră; şi de data asta, domnişoara Coogan se uită la amândoi când hohotele de râs răsunară în magazin. Chiar şi domnul Labree se uită în direcţia lor.

Au mai sporovăit cam un sfert de oră, până când Susan îi spuse, fără tragere de inimă, că are nişte comisioane de făcut, dar, da, se pot întâlni la 7,30. Când se despărţiră, pornind în direcţii opuse, amândoi erau uluiţi, gândindu-se la felul natural şi lin în care coincidenţa a făcut ca vieţile lor să se întretaie.

Ben hoinări pe Jointer Avenue, oprindu-se la colţul Străzii Brook să arunce o privire la Casa lui Marsten. Îşi aminti cum marele incendiu din 1951 ajunsese până în curtea ei, înainte ca vântul să se schimbe.

Gândi: Poate că ar fi trebuit să ardă. Poate că ar fi fost mai bine.

3

Nolly Gardener ieşi din clădirea Primăriei şi se aşeză pe trepte lângă Parkins Gillespie, tocmai la timp pentru a vedea cum Ben şi Susan intrau în magazinul lui Spencer. Parkins fuma un Pall Mall şi-şi curăţa cu un briceag unghiile îngălbenite.

— Ăsta-i scriitorul ăla, nu? întrebă Nolly.

— Mda.

— Nu-i aia Susie Norton care-i cu el?

— Mda.

— Interesant, spuse Nolly şi-şi săltă cureaua de la uniformă. Steaua de ajutor de şerif îi sclipea plină de importanţă pe piept. O ceruse unei reviste care publica povestiri poliţiste; oraşul nu oferea insigne adjuncţilor şefilor de poliţie. Parkins avea insignă, însă o purta în portofel, lucru pe care Nolly nu fusese niciodată în stare să-l înţeleagă. Sigur că toată lumea

din Lot ştia că el era şeful poliției, însă tradiția trebuia respectată. Mai exista şi răspunderea. Când eşti ofițer al legii, trebuie să te gândeşti la amândouă. Şi Nolly se gândea la ele deseori, deşi era ajutor de şerif doar cu jumătate de normă.

Briceagul lui Parkins alunecă şi îi tăie buricul degetului mare.

— Rahat, spuse el cu blândețe.

— Crezi că e scriitor adevărat, Park?

— Sigur că este. Are trei cărți chiar în biblioteca noastră.

— Adevărate sau născocite?

— Născocite.

Parkins lăsă briceagul şi oftă.

— Lu' Floyd Tibbits n-o să-i convină că un tip se întâlneşte cu femeia lui.

— Nu sunt căsătoriți, spuse Parkins. Şi ea e majoră.

— Lu' Floyd n-o să-i convină.

— Floyd poa' să se cace în pălărie şi s-o poarte cu cozorocul la spate, din partea mea, zise Parkins.

Stinse țigara pe treaptă, scoase o cutiuță din buzunar, puse chiştocul înăuntru şi cutiuța înapoi în buzunar.

— Unde stă tipu' ăla, scriitoru'?

— La Eva, spuse Parkins. Îşi examina atent degetul tăiat. Acum câteva zile se uita la Casa lui Marsten. Avea o expresie ciudată.

— Ciudată? Cum adică?

— Ciudată şi atât.

Parkins îşi scoase țigările. Se simțea bine şi încălzit în bătaia soarelui.

— După aia s-a dus la Larry Crockett. A vrut s-o închirieze.

— Casa lu' Marsten?

— Mda.

— Ce-i cu el? E nebun?

— S-ar putea.

Parkins alungă o muscă de pe genunchiul său stâng şi o urmări cum bâzâie mai departe în dimineața strălucitoare.

— Bătrânul Larry Crockett a cam avut treabă în ultima vreme. Am auzit că a vândut spălătoria comunală. A vândut-o cam de multişor, de fapt.

— Ce, spălătoria aia veche?

— Mda.

— Ce să facă cineva cu ea?

— Habar n-am.

— Ei, Nolly se ridică şi-şi săltă din nou cureaua. Cred c-o să dau o raită prin oraş.

— Foarte bine faci, spuse Parkins, şi-şi aprinse o altă țigară.

— Vii şi tu?

— Nu. Cred că o să mai stau puțin aici.

— Bine. La revedere.

Nolly coborî treptele, întrebându-se (nu pentru prima oară) când se va hotărî Parkins să iasă la pensie şi astfel el, Nolly, să poată lucra cu normă întreagă. Şi cum, pentru Dumnezeu, puteai descoperi crime şi asasini stând pe treptele Primăriei.

Parkins îl urmări cum se îndepărtează, cu un sentiment de uşurare. Nolly era băiat bun, însă era îngrozitor de nerăbdător, își scoase iar briceagul, îl deschise şi începu din nou să-şi curețe unghiile.

4

Jerusalem's Lot a fost întemeiat în 1765 (două sute de ani mai târziu şi-a sărbătorit bicentenarul cu artificii şi o paradă în parc; costumul de prințesă indiană al micuței Debbie Forester a luat foc de la o scânteie şi Parkins Gillespie a fost obligat să arunce şase indivizi în pârnaia orăşenească pentru beție), cu cincizeci şi cinci de ani înainte ca Maine să fie proclamat stat, în urma înțelegerii de la Missouri.

Oraşul şi-a căpătat numele straniu, ca rezultat al unei întâmplări destul de prozaice. Unul din primii locuitori ai regiunii era un fermier aspru şi neîndemânatic, pe nume Charles Belknap Tanner. Creştea porci, iar pe una din cele mai

mari scroafe ale sale o chema Jerusalem. Într-o zi, la vremea mesei, Jerusalem a scăpat din coteț, a fugit în pădurea din apropiere şi s-a sălbăticit. Ani de zile după această întâmplare, Tanner îi avertiza pe copii să nu calce pe proprietatea sa, astfel: sprijinit peste poartă, croncănea la ei pe tonuri sinistre: „Feriți-vă de terenul lu' Jerusalem, dacă nu vreți să vă scoată mațele din burtă!". Avertismentul a avut efectul scontat, iar numele s-a păstrat. Întâmplarea nu dovedeşte mare lucru, decât că în America până şi un porc poate aspira la nemurire.

Strada principală, cunoscută la început sub numele de Portland Post Road, a fost apoi botezată în 1896 după Elias Jointer. Jointer, membru al Congresului American timp de şase ani (până la moartea sa, provocată de sifilis, la vârsta de cincizeci şi opt de ani), a fost cea mai mare personalitate cu care s-a putut mândri oraşul - cu excepția lui Jerusalem, porcul, şi a lui Pearl Ann Butts, care a fugit la New York în 1907 şi a intrat în trupa lui Ziegfeld.

Strada Brock intersecta punctul mort al lui Jointer Avenue în unghi drept, iar oraşul avea aproape forma unui cerc, (deşi puțin turtit la est, unde hotarul îl constituiau meandrele Râului Royal). Pe hartă, cele două drumuri principale dădeau oraşului un aspect telescopic.

Sfertul de arc dinspre nord-vest se numea Jerusalemul de nord, secțiunea cea mai împădurită a oraşului. Era zona muntoasă, deşi nu-i părea nimănui prea muntoasă, decât, poate, unui locuitor din Vestul Mijlociu. Dealurile bătrâne şi obosite, cu aspect de fagure din cauza drumurilor vechi tăiate în ele, coborau blând înspre oraşul însuşi. Casa lui Marsten se înălța pe ultimul din aceste dealuri.

Sfertul dinspre nord-est era în mare parte câmp deschis - fân şi lucernă. Aici curgea Râul Royal, un râu bătrân şi el, care îşi tăiase malurile aproape de fund. Curgea pe sub Podul de pe Strada Brock şi se îndrepta înspre nord în arcuri strălucitoare, dar nespectaculoase, până când pătrundea în ținutul de dincolo de limitele nordice ale oraşului, acolo unde

sub pătura subțire de pământ se afla granit solid. Aici, de-a lungul milioanelor de ani, cioplise stânci de şaptesprezece metri înălțime. Copiii numeau acest loc Drunk's Leap (Saltul Beţivanului), căci, cu câțiva ani în urmă, Tommy Rathbun, fratele alcoolic al lui Virge Rathbun, se prăbuşise peste muchia stâncoasă a malului, în timp ce, împleticindu-se, căuta un loc unde să se poată uşura. Râul Royal alimenta oraşul Androscoggin, poluat din cauza fabricii de acolo, însă el nu a fost niciodată poluat; singura industrie cu care oraşul Lot s-a putut lăuda vreodată a fost un joagăr, demult închis. În lunile de vară, pescarii care îşi aruncă undițele de pe Podul de pe Strada Brock constituiau o imagine obişnuită. Şi erau rare zilele acelea când nu se prindea nimic din Râul Royal.

Sectorul dinspre sud-est era şi cel mai drăguț. Terenul se ridica din nou, însă aici nu existau urmele urâte ale incendiului sau pământul pârjolit care este moştenirea incendiului. Terenul de pe ambele părți ale lui Griffen Road era deținut de Charles Griffen, care avea cea mai mare lăptărie de la sud de Mechanic Falls şi de pe Schoolyard Hill se putea vedea hambarul gigantic al lui Griffen, cu acoperişul lui de aluminiu sclipind în soare, ca un heliograf monstruos. Mai erau şi alte ferme în regiune şi multe case fuseseră cumpărate de funcționarii care făceau naveta, fie la Portland, fie la Lewiston. Uneori, toamna, dacă te urcai pe Schoolyard Hill, puteai simți mireasma pătrunzătoare a frunzelor şi a resturilor de câmp arse şi vedeai, redus la dimensiuni de jucărie, camionul Pompierilor Voluntari din 'salem's Lot, pregătit să intervină dacă situația scăpa de sub control. Aceşti oameni învățaseră extrem de bine lecția din 1951.

În zona de sud-vest începuseră să apară rulotele, împreună cu tot ceea ce le însoțeşte, ca o centură de asteroizi: rable pe butuci, leagăne din anvelope atârnate de funii roase, cutii goale de bere strălucind pe marginea drumului, bulendre zdrențuite atârnate la uscat de frânghii legate între stâlpi puşi la întâmplare, mirosul stătut al apei de canalizare, ridicându-se din rezervoarele septice instalate în grabă. Casele din

cartierul Bend erau rude de sânge cu şoproanele, însă câte o antenă sclipitoare mijea din aproape fiecare dintre ele, iar marea majoritate a televizoarelor erau color, cumpărate pe credit de la magazinele Grant sau Sears. Terenul din jurul barăcilor şi rulotelor era de obicei împânzit cu copii, jucării, furgonete, snowmobile şi motociclete. Câteva rulote erau bine întreținute, însă în general, curățenia părea a fi o bătaie de cap prea mare. Păpădiile şi buruienile îți ajungeau până la gleznă. La ieşirea din oraş, acolo unde Strada Brock devenea Drumul Brock, era cârciuma lui Dell, unde o formație de rock-and-roll cânta în zilele de vineri şi un grup de muzică country cânta sâmbetele. Localul arsese până la temelie în 1971 şi fusese reconstruit. Pentru majoritatea cowboy-lor şi a prietenelor lor acesta era un loc unde mergeau ca să bea o bere sau ca să se încaiere.

Aproape toate liniile telefonice erau cuplate câte două, câte patru sau câte şase, şi astfel oamenii găseau întotdeauna câte ceva de bârfit. În toate oraşele mici, scandalul fierbe la foc mic în permanență, aşa, ca fasolea mătuşii tale, Cindy. Cartierul Bend era izvorul celor mai multe scandaluri, însă, din când în când, câte o persoană, cu un statut social mai ridicat, mai adăuga condimente uriaşului cazan al comunității.

Oraşul se gospodărea singur şi, deşi încă din 1965 se purtau discuții despre adoptarea formei de conducere constând din consiliul orăşenesc cu întruniri publice bianuale pentru discutarea bugetului, ideea nu a câştigat aderenți. Oraşul nu se dezvolta prea rapid pentru ca modul vechi de conducere să constituie un impediment, deşi democrația lui greoaie îi făcea pe noii veniți să-şi dea, exasperați, ochii peste cap. Existau trei funcționari municipali, şeful poliției, un funcționar însărcinat cu ajutorarea săracilor, un ofițer al stării civile (ca să-ți înmatriculezi maşina trebuia să ajungi pe Strada Taggart Stream şi să înfrunți doi câini răi liberi în curte) şi directorul şcolii. Departamentul Pompierilor Voluntari primea în fiecare an o alocație simbolică de trei sute de dolari, însă de fapt era mai mult un club pentru pensionari.

Căpătau o cantitate suficientă de emoții în anotimpul arderii frunzelor şi se grozăveau tot restul anului. Nu exista nici un Departament al Lucrărilor Publice, deoarece nu existau conducte publice de apă, conducte de gaz, canalizare sau rețele de înaltă tensiune. Stâlpii Centralei Electrice Maine tăiau oraşul în diagonală de la nord-vest înspre sud-est, făcând o rană adâncă în pădure, lată de aproape cincizeci de metri. Unul din aceşti stâlpi se înălța în apropierea Casei lui Marsten, decupat în orizont ca o santinelă venită din alte lumi.

'Salem's Lot avea cunoştință de războaie şi incendii şi crize guvernamentale numai din ştirile lui Walter Cronkite la televizor. O, da, băiatul lui Porter a fost omorât în Vietnam şi fiul lui Claude Bowie s-a întors cu o proteză mecanică în locul piciorului - a călcat pe o mină - însă a reuşit să găsească de lucru la poştă, unde îl ajuta pe Kenny Danles, şi asta era o rezolvare perfectă. Copiii purtau părul mai lung şi nu-l pieptănau atât de grijuliu ca tații lor, dar parcă nimeni nu mai observa. Când au aruncat regulamentul şcolar pe fereastra liceului, Aggie Corliss a scris o scrisoare către revista *Ledger* din Cumberland, însă Aggie scria scrisori către *Ledger* în fiecare săptămână, de ani de zile, mai ales despre nocivitatea alcoolului şi despre miracolul de a-L accepta pe Isus Hristos în inima ta drept salvatorul tău personal.

Câțiva puşti se drogau. Frank, băiatul lui Horace Kilby, s-a prezentat în august în fața Judecătorului Hooker şi a primit o amendă de cincizeci de dolari (judecătorul a acceptat ca amenda să fie plătită din profiturile proprii). Însă alcoolul era o problemă mult mai gravă. De când optsprezece ani devenise vârsta legală la care puteai cumpăra băutură, o mulțime de copii se îngrămădeau la cârciuma lui Dell. Se întorceau acasă beți-cuc, de parcă ar fi vrut să mai traseze şi alte drumuri pe lângă cele deja existente şi, din când în când, aveau loc accidente şi murea câte unul. Ca atunci când Billy Smith a intrat într-un copac pe Strada Deep Cut, cu viteza de o sută douăzeci kilometri pe oră, şi au murit şi el şi prietena lui,

LaVerne Dube. Însă, cu excepția acestor neajunsuri, cunoştințele oraşului despre frământările țării erau pur teoretice. Aici timpul avea alt curs. Nu se putea întâmpla nimic prea îngrozitor într-un asemenea orăşel drăguț. Nu aici.

5

Ann Norton călca atunci când fiica ei năvăli în casă cu o sacoşă cu cumpărături, îi arătă o carte cu fotografia unui tânăr destul de slab pe copertă şi începu să se bâlbâie.

— Ia-o uşurel, spuse. Închide televizorul şi povesteşte-mi. Susan îl făcu să amuțească pe Peter Marshall, care oferea premii de mii de dolari la emisiunea „Hollywood Squares", şi îi spuse mamei ei despre întâlnirea cu Ben Mears. Doamna Norton se forță să o aprobe dând din cap cu calm şi înțelegere binevoitoare, în timp ce povestirea se revărsa, în ciuda luminilor galbene de avertizare care se aprindeau întotdeauna când Susan pomenea de câte un băiat nou - bărbat, acum. Se părea, deşi era greu de crezut, că Susie putea fi suficient de mare pentru bărbați. Însă astăzi luminile erau puțin mai strălucitoare ca altădată.

— Pare nemaipomenit, zise doamna Norton, şi puse pe scândura de călcat o altă cămaşă a soțului său.

— Era foarte drăguț. Pe bune, spuse Susan. Foarte natural.

— Oooo, picioarele mele, spuse doamna Norton.

Aşează fierul de călcat pe suport, făcându-l să şuiere veninos, şi se prăbuşi în balansoarul de lângă fereastră. Scoase o țigară din pachetul de pe măsuță şi şi-o aprinse.

— Eşti sigură că e în regulă, Susie?

Susan surâse, pregătită să se apere:

— Sigur că sunt sigură. Arată ca... uf, nu ştiu... ca un profesor de liceu sau cam aşa ceva.

— Se spune că şi Jack Spintecătorul arăta ca un grădinar, spuse doamna Norton, dusă pe gânduri.

— Rahat de cal, zise veselă Susan.

Aceasta era o figură de stil care o irita întotdeauna pe mama sa.

— Să văd cartea.

Întinse mâna după ea.

Susan i-o dădu, amintindu-şi brusc scena cu violul homosexual din capitolul cu închisoarea.

— *Air Dance,* spuse Ann Norton, pe un ton meditativ şi începu să întoarcă paginile la întâmplare. Susan aştepta, resemnată. Mama ei va vâna pasajele mai puțin ortodoxe. Aşa făcea mereu.

Ferestrele erau deschise şi o adiere leneşă ondula perdelele galbene din bucătărie - pe care Mama se încăpățâna să o numească cămară. Casa era drăguță, construită din cărămizi rezistente, puțin cam greu de încălzit iarna, dar răcoroasă ca o peşteră vara. Se afla pe o colină domoală, la capătul Străzii Brock şi, de la fereastra lângă care era aşezată doamna Norton, se putea vedea întregul oraş. Priveliştea era frumoasă, iar iarna putea deveni chiar spectaculoasă, cu pârtii lungi, sclipitoare de zăpadă intactă şi cu clădirile, micşorate de distanță, ce aruncă dâre galbene de lumină pe pătura de omăt.

— Cred că am citit o recenzie a cărții în ziarul din Portland. Nu era prea favorabilă.

— Mie îmi place cartea, spuse Susan pe un ton ferm. Şi îmi place şi el.

— Poate că o să-i placă şi lui Floyd, zise doamna Norton rar. Ar trebui să le faci cunoştință.

De această dată Susan simți un junghi de mânie, reală şi realizarea acestui fapt o surprinse. Crezuse că se mai ostoiseră furtunile tipice adolescentei dintre ea şi mama ei. Însă iată că nu era adevărat. Reluau cu înverşunare certurile străvechi în care identitatea ei proprie se confrunta cu experiența şi părerile mamei sale. Le reluau, de parcă ar fi fost un pulover vechi, scos din nou la purtare.

— Am mai vorbit despre Floyd, mamă. Ştii că nu e nimic sigur.

— În ziar scrie că sunt şi nişte scene oribile care se petrec într-o închisoare. Băieți care se împerechează cu alți băieți.

— O, mamă, pentru numele lui Dumnezeu!

Îşi scoase o țigară din pachetul mamei sale.

— Nu e nevoie să vorbeşti aşa, spuse doamna Norton, netulburată.

Îi înapoie cartea şi scutură scrumul într-o scrumieră din ceramică, modelată în formă de peşte. Primise scrumiera în dar de la una din prietenele ei din Societatea Doamnelor Caritabile şi vederea ei reuşea întotdeauna să o irite pe Susan într-un mod pe care nu reuşea să îl explice. I se părea obscen să-ți scuturi scrumul în gura unui biban.

— Mă duc să pun la loc cumpărăturile, zise Susan şi se ridică. Doamna Norton spuse pe un ton calm:

— Am vrut doar să spun că, dacă tu şi Floyd Tibbits vă veți căsători...

Iritarea îi dădu în clocot şi se transformă în vechea furie turbată:

— Cum *dracu'* ți-a venit ideea asta? Ți-am spus eu vreodată aşa ceva?

— Am presupus...

— N-ai *presupus bine.*

Se înfierbântase şi nu mai era deplin sinceră. Însă în ultimele săptămâni, sentimentele ei față de Floyd începuseră să se răcească.

— Am presupus că, atunci când ieşi cu acelaşi băiat timp de un an şi jumătate, continuă mama ei pe acelaşi ton dulce, însă implacabil, lucrurile probabil că au trecut de etapa plimbărilor mână în mână.

— Floyd şi cu mine suntem mai mult decât prieteni, recunoscu Susan cu onestitate.

Să înțeleagă ce vrea din *asta.*

O conversație nerostită pluti o clipă între ele:

— *Te-ai culcat cu Floyd?*

— *Nu te priveşte.*

— *Ce înseamnă acest Ben Mears pentru tine?*

— Nu te priveşte.

— O să-ți pierzi capul din cauza lui şi ai să faci vreo prostie.

— Nu te priveşte.

— Te iubesc, Susie. Tatăl tău şi cu mine te iubim.

Nici un răspuns la asta. Şi nici un răspuns. Şi nici un răspuns. Acesta era motivul pentru care New York-ul - sau oricare alt loc - devenise imperativ. În cele din urmă ajungeai mereu să te izbeşti de baricadele nepronunțate ale iubirii lor, aidoma pereților moi ai unei celule de azil. Realitatea dragostei lor făcea imposibilă continuarea discuției în termeni raționali şi golea de conținut cele spuse până acum.

— Ei bine, şopti doamna Norton.

Îşi stinse țigara pe buzele bibanului şi i-o aruncă în burtă.

— Mă duc sus, spuse Susan.

— Bine. Pot să citesc şi eu cartea când o termini?

— Dacă vrei.

— Aş vrea să-l cunosc, mai adăugă.

Susan întinse mâinile şi ridică din umeri.

— Vii târziu diseară?

— Nu ştiu.

— Ce să-i spun lui Floyd Tibbits dacă sună?

Furia scânteie din nou:

— Spune-i ce vrei.

Făcu o pauză.

— Oricum, aşa vei face.

— Susan!

Urcă fără să privească în urmă.

Doamna Norton rămase nemişcată, privind oraşul pe fereastră, fără să-l vadă. Auzea paşii lui Susan la etaj şi apoi zgomotul făcut de şevalet când fiica ei îl aşează.

Se ridică şi îşi reluă călcatul. Când crezu că Susan este cufundată în muncă (deşi nu permise acestei idei decât să cocheteze cu un colțişor îndepărtat al gândirii ei conştiente, se duse la telefonul din cămară şi o sună pe Mabel Werts. În timpul conversației, pomeni ca din întâmplare faptul că Susie îi spusese că un scriitor celebru se afla în mijlocul lor şi Mabel

pufni disprețuitor şi spuse da, probabil că te referi la cel care a scris „ *Conway 's Daughter* şi doamna Norton zise da, şi Mabel spuse că aia nu este scriere, ci doar o pornografie, pur şi simplu. Doamna Norton întrebă dacă stătea la un motel sau...

De fapt stătea la Pensiunea Evei, singura pensiune din oraş. Doamna Norton fu cuprinsă de un val de uşurare. Eva Miller era o văduvă cumsecade, cu reputație de femeie serioasă. Avea reguli foarte stricte despre femeile care-i intrau în pensiune. Totul este în regulă dacă este mama sau sora ta. Dacă nu, puteți sta de vorbă în bucătărie. Nu admitea nici un fel de discuții asupra acestei reguli.

Doamna Norton puse receptorul în furcă un sfert de oră mai târziu, după ce reuşise cu mare artă să camufleze obiectivul principal al discuției în spatele unor bârfe mărunte.

Susan, gândi ea, întorcându-se la scândura de călcat. Oh, Susan, nu vreau decât să ai parte de ce-i mai bun pe lumea asta. Nu-ți dai seama?

6

Se întorceau din Portland pe Şoseaua 295, şi nu era deloc târziu - puțin după ora 11. Limita de viteză pe autostradă, după ce depăşiseră suburbiile oraşului Portland, era de cincizeci şi cinci de mile pe oră şi el conducea bine. Farurile Citroen-ului despicau întunericul.

Le plăcuse filmul, într-un mod prudent, însă, aşa cum se întâmplă cu doi oameni care se tatonează reciproc. Acum îi veni în minte întrebarea pusă de mama ei şi zise:

— Unde stai? Ai închiriat o casă?

— Am un colțişor la etajul trei în Pensiunea Evei, pe Strada Railroad.

— Dar e îngrozitor! Cred că sunt pe puțin 40 de grade acolo sus!

— Îmi place căldura, spuse el. Lucrez bine când e cald. Dezbrăcat până la brâu, deschid radioul şi beau patru litri de

bere. Am reuşit să scot şi zece pagini pe zi. Şi sunt vecin cu nişte tipi tare interesanți. Iar atunci când ies pe terasă şi adie vântul... mă simt ca în rai.

— Şi totuşi, zise ea ezitând.

— M-am gândit să închiriez Casa lui Marsten, spuse el pe un ton voit nepăsător. Chiar m-am şi interesat dacă o pot face. Însă fusese vândută.

— Casa lui *Marsten?*

Zâmbi:

— Faci o confuzie.

— Nici vorbă. E pe primul deal din nord-vestul oraşului. Pe Strada Brooks.

— Vândută? Cine, pentru numele lui Dumnezeu...

— Şi eu mi-am pus aceeaşi întrebare. Din când în când mi s-a întâmplat să fiu acuzat că îmi lipseşte o doagă, dar chiar şi eu m-am gândit numai să o închiriez. Agentul imobiliar nu a vrut să-mi spună. Se pare că e vorba de un secret îngrozitor şi de nepătruns.

— Poate că cineva din afara statului vrea s-o transforme în reşedință de vară, zise ea. Oricine ar fi, e nebun. Una e să renovezi un loc - şi mie mi-ar plăcea să încerc - însă casa asta nu mai poate fi renovată. Era o dărăpănătură încă de pe vremea când eram copil. De ce vrei să locuieşti aici, Ben?

— Ai fost vreodată înăuntru?

— Nu, dar am făcut odată prinsoare că o să mă uit pe fereastră. Tu ai fost?

— Da. O dată.

— Oribil, nu?

Tăcură, gândindu-se amândoi la Casa lui Marsten. Această amintire nu mai era poleită cu nostalgia pastelată a celorlalte. Scandalul şi violența legate de casă se întâmplaseră înainte de naşterea lor, însă oraşele mici au memorie bună şi îşi trec ceremonios ororile din generație în generație.

Povestea lui Hubert Marsten şi a soției lui, Birdie, era cel mai umilitor lucru care se întâmplase vreodată oraşului şi pe care acesta îl ascundea cu grijă. Era bau-baul din dulapul

copilăriei. În anii '20, Hubie fusese preşedintele unei mari firme de camioane din New England - firmă care, după spusele unora, îşi derula cele mai profitabile afaceri după miezul nopții, aducând whisky canadian, de contrabandă, în Massachusetts.

În 1928, el şi soția lui s-au retras, bogați, în 'salem's Lot şi au pierdut o bună parte din avere (nimeni, nici măcar Mabel Werts, nu a ştiut exact cât) în marea criză din 1929.

În cei zece ani dintre criză şi ascensiunea lui Hitler, Marsten şi nevasta lui au trăit ca pustnicii. Nu puteau fi văzuți decât în zilele de miercuri, după-amiaza, când veneau în oraş după cumpărături. Larry McLead, poştaşul din vremea aceea, spunea că Marsten cumpăra patru cotidiene, *The Saturday Evening Post, The New Yorker* şi o revistă groasă, intitulată *Povestiri Uluitoare.* O dată pe lună primea şi un cec de la firma de camioane, care acum îşi avea sediul în Fall River, Massachusetts. Larry zicea că-şi dăduse seama că era vorba de un cec, pentru că ținuse plicul la lumină şi privise cu atenție.

Larry a fost cel care i-a descoperit în vara lui 1939. Ziarele şi revistele, vechi de cinci zile, se strânseseră în cutie şi nu mai avea loc să înghesuie şi altele. Larry le luă pe toate şi urcă aleea înspre casă, cu intenția de a le strecura printre uşa cu plasă contra țânțarilor şi uşa principală.

Era luna august, toiul verii, zilele lui Cuptor de-abia începuseră, şi iarba din curtea lui Marsten crescuse până aproape de genunchi, verde şi bogată. Caprifoiul năpădise sălbatic printre împletitura de nuiele de pe partea vestică a clădirii şi albine umflate bâzâiau indolente în jurul florilor albe, înmiresmate. Pe atunci, casa arăta încă foarte bine, în ciuda buruienilor prea înalte şi toată lumea era de părere că Hubie construise cea mai frumoasă casă din 'salem's Lot înainte de a o lua razna.

La jumătatea aleii, aşa cum obişnuia el să povestească, cu neostoita înfiorare, fiecărei noi membre a Societății Doamnelor Caritabile, Larry simți un miros urât, parcă de carne stricată.

Ciocăni la uşa din faţă, dar nu-i răspunse nimeni. Privi prin geamul uşii, însă nu desluşi nimic în penumbra deasă. Ocoli casa, în loc să intre, ceea ce îi salvă viaţa. Mirosul era şi mai puternic în spate. Larry încercă uşa, aceasta era deschisă, şi intră în bucătărie. Birdie Marsten zăcea într-un colţ, cu picioarele desfăcute, desculţă. Fusese împuşcată de foarte aproape cu o puşcă de calibru 36 şi-i lipsea o jumătate din ţeastă.

(„Muşte", spunea întotdeauna Audrey Hersey, când povestirea ajungea în acest punct, rostind cuvintele cu un soi de autoritate calmă. „Larry zicea că bucătăria era plină. Bâzâiau, aterizau pe... ştii, şi îşi luau iar zborul. Muşte.")

Larry McLead făcuse stânga împrejur şi se duse drept în oraş. Îl aduse pe Norris Varney, şeful poliţiei pe vremea aceea, şi trei sau patru dintre cei care-şi pierdeau vremea la magazinul lui Crossen - pe atunci tatăl lui Milt încă îl mai conducea. Fratele cel mare al lui Audrey, Jackson, se numărase printre cei din grup. S-au întors la Marsten în Chevroletul lui Norris şi în maşina de poştă a lui Larry.

Nimeni din oraş nu mai călcase vreodată pragul acelei case, iar acest eveniment a constituit o adevărată minune care a ţinut nouă zile. Când toată agitaţia se mai potoli, ziarul *Telegram* din Portland a publicat un articol despre întâmplarea respectivă. Casa lui Marsten devenise în ochii cititorilor un bârlog de şobolani nebuni, plin până la refuz cu gunoaie şi lucruri vechi, cu coridoare înguste şi întortocheate care şerpuiau printre maldăre de ziare şi reviste îngălbenite şi grămezi mucegăite de cărţi inutile. Operele lui Dickens, Scott şi Mariatt fuseseră rechiziţionate pentru Biblioteca Publică din Jerusalem's Lot de către predecesoarea Lorettei Starcher, însă se prăfuiau în rafturi.

Jackson Hersey luă în mână un *Saturday Evening Post,* începu să-l răsfoiască şi încremeni. Pe fiecare pagină era lipită cu grijă câte o bancnotă de un dolar.

Norris Varriey descoperi cât de norocos fusese Larry când s-a gândit să intre prin uşa din spate. Arma crimei fusese prinsă

de un scaun, cu țeava ațintită drept asupra uşii din față, la nivelul pieptului. Pistolul avea cocoşul ridicat, iar trăgaciul fusese legat cu o sfoară lungă de clanța uşii.

(„Arma era încărcată, ia seama", obişnuia să spună Audrey în acest moment al povestirii. „O singură smucitură şi Larry McLead ar fi zburat drept spre porțile Raiului".)

Mai erau instalate şi alte capcane, mai puțin mortale. Mai mult glume proaste. Un pachet de ziare, cântărind aproape douăzeci de kilograme fusese aşezat deasupra uşii ce ducea în sufragerie. Una din treptele scării fusese dislocată şi cineva neatent şi-ar fi putut fractura glezna acolo. Destul de iute, deveni cert faptul că lui Hubie Marsten nu-i lipsea doar o doagă; fusese Nebun în toată regula.

L-au descoperit în dormitorul din capătul holului de la etaj, atârnând spânzurat de o grindă.

(Susan şi prietenele ei obişnuiau să-şi povestească înfiorate frânturi auzite de la cei mai vârstnici. Amy Rawcliffe avea o casă de păpuşi, construită din lemn, în curtea din spate, şi toate se încuiau acolo şi stăteau pe întuneric, speriindu-se una pe cealaltă cu istorisiri despre Casa lui Marsten, care-şi câştigase pentru eternitate statutul de substantiv propriu, încă înainte ca Hitler să invadeze Polonia; şi repetând poveştile auzite la cei mari, adăugându-le toate înfloriturile copilăreşti pe care minților lor le puteau concepe. Chiar şi acum, optsprezece ani mai târziu, îşi dădu seama că numai gândul la Casa lui Marsten avea asupra ei efectul unei vrăji, evocând imagini dureros de clare ale unor fetițe ghemuite în casa de păpuşi a lui Amy, ținându-se strâns de mâini şi o auzea parcă pe Amy spunând pe un ton lugubru: „Fața lui era toată umflată şi limba i se înnegrise şi îi ieşise din gură şi era plină de muşte. Mămica mea i-a zis aşa lu' doamna Werts”

— ... stafii.

— Poftim? Scuză-mă.

Reveni în prezent, cu un salt aproape fizic. Ben părăsea autostrada şi intra pe drumul care ducea spre 'salem's Lot.

— Am zis că e un loc bântuit de stafii.

— Povesteşte-mi cum ai intrat.

Râsul lui nu avea nici o notă de umor. Aprinse faza lungă a farurilor. Şoseaua neagră cu două benzi trecea chiar printr-o pădurice de pini şi molizi.

— A început ca o joacă de copii. Probabil că atâta tot a şi fost. Ține cont, era în 1951 şi puştii trebuiau să născocească ceva în locul inhalării cleiului din pungi de hârtie, distracție care nici măcar nu fusese inventată încă. Mă jucam cu băieții din Bend.

Probabil că mai toți prietenii mei din copilărie au plecat din oraş... se mai cheamă încă Bend partea de sud a oraşului?

— Da.

— Mă mai jucam cu Davie Barclay, Charles James - toți copiii îi spuneau Sonny - Harold Rauberson, Floyd Tibbits...

— Floyd? întreba ea surprinsă.

— Da. Îl cunoşti?

— Am ieşit cu el, spuse şi, speriată ca nu cumva vocea să-i fi sunat ciudat, continuă grăbită:

— Şi Sonny James mai e în oraş. Are stația de benzină de pe Jointer Avenue. Harold Rauberson e mort. Leucemie.

— Toți erau mai mari decât mine cu un an sau doi. Aveau un club. Exclusivist, înțelegi. Numai pirații cei mai sângeroşi, cu cel puțin câte trei referințe aveau voie să facă cerere de înscriere.

Intenționase să imprime tonului său o notă glumeață, însă vorbele nu reuşeau să acopere vechea amărăciune.

— Însă eu am fost insistent. Singurul lucru pe care mi-l doream pe lumea asta era să devin şi eu un Pirat Sângeros... cel puțin în vara aceea. Până la urmă s-au mai îmblânzit şi mi-au spus că pot fi unul de-al lor dacă trec examenul de inițiere pe care Davie l-a născocit pe loc. Trebuia să mergem toți la Casa lui Marsten, iar eu trebuia să intru şi să iau un obiect de acolo, în chip de pradă.

Chicoti, însă gura i se uscase.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Am intrat pe una din ferestre. Casa *încă* mai era plină de tot felul de boarfe, chiar şi după doisprezece ani. Probabil că luaseră ziarele în timpul războiului, însă lăsaseră toate celelalte, în holul din față era o masă pe care era un glob cu zăpadă - ştii din care? E o căsuță înăuntru şi, dacă îl scuturi, începe să ningă. L-am luat şi l-am băgat în buzunar, însă n-am plecat. Am vrut să dovedesc de ce eram în stare. Aşa că am urcat la etaj, acolo unde s-a spânzurat.

— O, Doamne, Dumnezeule, exclamă ea.

— Deschide compartimentul pentru mănuşi şi dă-mi, te rog, o țigară. Încerc să mă las, însă acum am nevoie de una.

Îi scoase o țigară şi el apăsă bricheta din bordul maşinii.

— Casa mirosea. Nu poți să-ți închipui cum mirosea. Mucegai şi tapițerie putrezită şi un iz rânced ca de lapte care s-a brânzit. Şi un miros de vietăți - şobolani sau altceva - care-şi făcuseră cuibul în pereți sau hibernau în pivniță. Un miros umed, galben. M-am strecurat pe scări, un puşti de nouă ani, speriat până în măduva oaselor. În jurul meu casa scârțâia şi gemea şi se cutremura şi auzeam tot felul de lucruri care fugeau de mine de partea cealaltă a tencuielii. Mi se tot părea că aud paşi în spate. Şi îmi era frică să mă întorc, pentru că nu cumva să-l văd pe Hubie Marsten cum se târăşte după mine, cu lațul într-o mână şi cu fața înnegrită.

Strângea foarte tare volanul acum. Tonul uşuratic dispăruse, complet. *Forța* amintirilor lui o înspăimânta puțin. Chipul lui, în licărul bordului maşinii, căpătase expresia unui om care călătoreşte printr-o țară detestată pe care însă nu o poate părăsi pentru totdeauna.

— Ajuns în capătul scării, mi-am adunat tot curajul şi am traversat coridorul în fugă, îndreptându-mă spre camera cu pricina. Aveam de gând să intru, să înhaț ceva şi de acolo şi pe urmă să ies dracului din casă. Uşa de la capătul coridorului era închisă. O vedeam cum se apropie tot mai mult, îi vedeam clar balamalele şi tocul. Vedeam clanța, argintie şi lipsită de luciu în locul unde fusese apucată de atâtea ori. Când am încercat să deschid uşa, a scârțâit pe lemn, aidoma țipătului

unui femei în durerile facerii. Dacă aş fi fost întreg la minte, cred că m-aş fi întors şi aş fi fugit chiar atunci încotro vedeam cu ochii. Însă adrenalina îmi pompa în vene şi am apucat clanța cu ambele mâini şi am tras cât mă țineau puterile. S-a deschis brusc. Şi înăuntru l-am văzut pe Hubie spânzurat de grindă, cu trupul conturându-i-se în lumina prăfuită care pătrundea prin fereastră.

— Oh, Ben, nu... spuse nervoasă.

— Nu, îți spun adevărul, insistă el. Adevărul pe care l-a văzut un băiat de nouă ani şi pe care bărbatul şi-l aminteşte douăzeci şi patru de ani mai târziu. Hubie atârna spânzurat acolo şi fața lui nu era deloc neagră. Era verde. Ochii îi erau umflați şi închişi. Mâinile lui aveau o paloare cadaverică... Îngrozitoare. Şi atunci a deschis ochii.

Ben trase din țigară şi o aruncă pe fereastră, în noapte.

— Am scos un urlet care probabil că s-a auzit la distanță de două mile. Şi am fugit. Am căzut pe scări, m-am ridicat şi am ieşit în goană pe uşa din față şi nu m-am mai oprit decât pe stradă. Ceilalți mă aşteptau la distanță de o jumătate de milă înspre oraş. Atunci mi-am dat seama că țineam încă în mână globul de sticlă cu zăpadă. Încă îl mai am.

— Nu poți să crezi cu adevărat că l-ai văzut pe Hubert Marsten, Ben, nu-i aşa?

În zare se vedea lumina galbenă din centrul oraşului şi Susan se bucură.

După o pauză lungă el spuse:

— Nu ştiu.

Rosti cuvintele cu greutate şi fără tragere de inimă, de parcă ar fi preferat să spună pur şi simplu *nu* şi să închidă subiectul.

— E posibil să fi fost atât de tensionat încât să fi avut halucinații. Pe de altă parte, s-ar putea să aibă ceva dreptate cei care susțin teoria conform căreia casele absorb emoțiile trăite înlăuntrul lor, că au un fel de... Încărcătură brută. Poate că personalitatea corespunzătoare, cea a unui puşti plin de fantezie, de exemplu, ar acționa ca un catalizator asupra

acestei încărcături brute şi ar face-o să producă o manifestare activă de... de ceva. Nu mă refer anume la fantome. Vorbesc despre un soi de televiziune psihică în trei dimensiuni. Poate chiar despre ceva viu. Un monstru, dacă vrei.

Susan luă o ţigară şi şi-o aprinse.

— În orice caz, săptămâni la rând după aceea am dormit cu lumina aprinsă în camera mea şi de atunci încoace tot visez că deschid uşa aia. Coşmarul apare mereu când am probleme.

— Îngrozitor.

— Nu, nu este, spuse el. Nu foarte. Toţi avem propriile noastre coşmaruri.

Arătă cu degetul spre casele tăcute, adormite, pe lângă care treceau pe Jointer Avenue.

— Uneori mă întreb de ce scândurile şi cărămizile caselor astea nu urlă şi nu povestesc lucrurile îngrozitoare care se petrec în vis.

Apoi, după o pauză, rosti:

— Vino cu mine la Pensiunea Evei să mai stăm puţin de vorbă pe terasă, dacă vrei. Nu pot să te invit înăuntru - regula casei - dar am două sticle de Coca-Cola în frigider şi nişte Bacardi în cameră, dacă vrei să bei ceva înainte de culcare.

— Mi-ar face multă plăcere.

Intră pe Strada Railroad, stinse farurile şi ajunse în micuţul lot de parcare, neasfaltat, al pensiunii. Terasa din spate era vopsită în alb, cu model roşu, iar cele trei scaune din răchită erau aliniate cu faţa înspre râul Royal. Râul însuşi părea la acea oră un vis ameţitor. O lună aproape plină, de sfârşit de vară era agăţată în copacii de pe celălalt mal, şi pictase o cărare de argint pe apă. Oraşul tăcea, iar Susan putea auzi clipocitul stins al apei care împroşca ecluzele barajului.

— Aşează-te. Mă întorc imediat.

Intră, închizând uşor uşa în spatele lui, iar ea se aşeză într-unul din balansoare.

Îl plăcea, în ciuda aerului său straniu. Nu credea în dragoste la prima vedere, deşi credea că pofta trupească (cunoscută sub numele mai inocent de pasiune) era un

fenomen frecvent întâlnit. Şi totuşi el nu era genul de bărbat despre care să scrii în miez de noapte în jurnalul personal ținut sub cheie; era prea slab pentru cât era de înalt, puțin cam palid. Trăsăturile îi erau introspective şi prea intelectuale, iar ochii rareori îi oglindeau gândurile. În plus, mai avea şi claia aceea de păr negru, care părea a fi pieptănat cu degetele şi nu periat cum se cuvine.

Şi povestea aia...

Nici *Conway's Daughter* şi nici *Air Dance* nu conțineau vreo aluzie la un mod de a gândi atât de morbid. Prima carte era despre fiica unui pastor care fuge de acasă, se alătură nonconformiştilor şi rătăceşte prin țară făcând autostopul. Al doilea roman era povestea lui Franny Buzzey, un evadat care începe o viață nouă, lucrând ca mecanic auto în alt stat şi care în cele din urmă este prins. Ambele erau cărți luminoase, energice, iar umbra lui Hubie Marsten cel spânzurat, reflectată în ochii unui băiat de nouă ani, nu părea a bântui prin nici una.

La gândul acesta, ochii i se îndreptară fără voie în stânga terasei, unde dealul de lângă oraş acoperea stelele.

— Poftim, spuse el. Sper să-ți placă...

— Uită-te la Casa lui Marsten, zise ea. Se uită. Acolo era aprinsă o lumină.

7

Băutura se terminase, iar miezul nopții trecuse; aproape că nu se mai vedea nici luna. Flecărisem până când, într-un moment de tăcere, ea spuse:

— Îmi placi, Ben. Foarte mult.

— Şi tu îmi placi. Şi mă mir... nu, nu asta am vrut să spun. Ții minte bancul ăla prost pe care l-am făcut în parc? Totul este prea neaşteptat.

— Vreau să te mai văd, dacă şi tu vrei.

— Vreau.

— Dar ia-mă încet. Ține minte că sunt doar o biată provincială.

El surâse:

— Parcă-i dintr-un film. Dar dintr-un film bun. Acum ar trebui să te sărut?

— Da, spuse ea cu voce gravă. Cred că asta urmează.

El stătea în balansoar, lângă ea, şi, fără să-şi oprească mişcările lente înainte şi înapoi, se aplecă şi-şi lipi gura de a ei, fără să încerce să-i despartă buzele sau să o atingă. Buzele lui erau întinse peste dinții regulați şi ea simți un gust/miros slab de rom şi tutun.

Susan începu să se legene la rândul ei şi această mişcare transformă sărutul. Se aprindea şi se stingea, uşor şi apoi apăsat. Gândi: Mă gustă. Gândul acesta deşteptă în ea o emoție tainică şi pură şi puse capăt sărutului, înainte ca acesta s-o ducă pe un drum fără întoarcere.

— Vrei să vii la noi la cină mâine seară? îl întrebă. Sunt sigură că părinții mei de-abia aşteaptă să te cunoască.

În bucuria şi seninătatea clipei îşi permise să arunce acest bacşiş mamei sale.

— Gătiți în casă?

— Cel mai bine.

— Nimic nu mi-ar face o plăcere mai mare. Am mâncat numai în fața televizorului de când am venit aici.

— La şase? Mâncăm devreme aici, la țară.

— Sigur. Minunat. Şi că veni vorba, ar fi bine să te duc acasă. Haide.

N-au scos nici o vorbă pe drum, până când Susan nu a văzut lampa de noapte sclipind pe culmea dealului, lampa pe care mama ei o lăsa întotdeauna aprinsă când ea era în oraş.

— Mă întreb cine o fi acolo? zise, privind spre Casa lui Marsten.

— Probabil că noul proprietar, spuse el, pe un ton neutru.

— Lumina aia nu pare electrică, reflectă ea. E prea galbenă, prea slabă. Poate că e o lampă cu petrol.

— Poate că nu s-au cuplat încă la rețeaua electrică.

— Poate. Însă aproape oricine, cât de puțin prevăzător, ar fi contactat centrala electrică înainte să se mute.

El nu răspunse. Ajunseseră în fața casei ei.

— Ben, spuse ea brusc, noua ta carte este despre Casa lui Marsten?

El râse şi o sărută pe vârful nasului:

— E târziu.

Ea zâmbi sfioasă:

— N-am vrut să fiu indiscretă.

— Nu-i nimic. Vorbim poate altădată... pe lumină.

— Bine.

— Intră în casă, fetițo. La şase mâine?

Îşi privi ceasul:

— La şase azi.

— Noapte bună, Susan.

— Noapte bună.

Coborî din maşină şi fugi uşor până la uşă, apoi se întoarse şi flutură mâna în semn de rămas bun, în timp ce el se îndepărta.

Înainte să intre, adăugă smântână pe lista pentru lăptar. Cu cartofi copți va aduce un strop de rafinament mesei.

Mai rămase un minut afară, privind la Casa lui Marsten.

8

În camera sa strâmtă, ca o cutie, se dezbrăcă cu lumina stinsă şi se băgă gol în pat. Era o fată drăguță, prima fată drăguță de când murise Miranda. Spera că nu avea de gând să încerce să o transforme într-o nouă Miranda; ar fi fost dureros pentru el şi îngrozitor de nedrept față de ea.

Se întinse şi-şi lăsă gândurile să hoinărească. Înainte ca somnul să-şi ceară, drepturile, se ridică într-un cot şi privi pe fereastră, pe lângă silueta rectangulară a maşinii sale de scris şi teancul subțire de pagini ale manuscrisului aşezat alături.

Îi ceruse anume Evei Miller această cameră, după ce văzuse şi altele, pentru că se afla exact în fața Casei lui Marsten.

Lumina mai ardea acolo.

În noaptea aceea a avut vechiul vis, pentru prima oară de când venise în Jerusalem's Lot, dar nu a mai părut atât de real ca în acele zile îngrozitoare şi întunecate ce au urmat morții Mirandei în accidentul de motocicletă.

Goana pe coridor, zbieratul oribil al uşii când o deschide, silueta atârnată care-şi cască brusc ochii hidoşi şi umflați, el însuşi, care se întoarce spre uşă în panica aceea lentă şi mocirloasă a viselor.

Şi descoperă că uşa e încuiată.

CAPITOLUL TREI
ORAŞUL (I)

1

Oraşul se trezeşte repede - îndatoririle nu aşteaptă. Când începe activitatea, conturul soarelui e încă sub linia orizontului şi întunericul stăpânește lumea.

2

4,00

Băieții Griffen - Hal, optsprezece ani şi Jack, paisprezece - şi două ajutoare angajate, au început mulsul. Staulul, o minune de curățenie, era zugrăvit în alb şi strălucea. Prin centru trecea un jgheab din ciment cu apă pentru animale, printre căile imaculate de acces la boxele de pe ambele părți. Hal deschise alimentarea cu apă, apăsând un comutator şi răsucind o supapă. Pompa electrică ce aducea apa din una din cele două fântâni construite special începu să murmure uşor,

prinzând viață. Era un băiat mohorât, deloc inteligent, şi nervos, mai ales în această zi. Se certase cu taică-său cu o seară înainte. Hal nu mai voia să se ducă la şcoală. Ura şcoala. Îi detesta plictiseala, insistențele ei de a te face să stai nemişcat cincizeci de minute nesfârşite şi nu putea suferi nici una din materii, cu excepția lucrului manual şi a desenului. Engleza îl scotea din minți, istoria era o imbecilitate, iar matematica era de neînțeles. Şi nici una nu avea nici cea mai mică importanță pentru viața lui; asta îl înnebunea. Vacilor nu le păsa dacă zici „ei este" sau dacă nu respecți concordanța timpurilor; nu le interesează cine a fost conducătorul armatei blestemate de la Potomac din timpul nenorocitului de Război Civil; iar în ceea ce priveşte matematica, nici ticălosul de taică-său nu ar fi putut aduna două cincimi cu o jumătate, nici măcar în fața plutonului de execuție. De asta angajase un contabil. Mare scofală! Tipul ăla! Absolvent de facultate şi muncea pentru un dobitoc ca bătrânul lui. Taică-său îi spusese de multe ori că învățătura nu era secretul succesului în afaceri (iar creşterea vacilor de lapte era o afacere ca oricare alta); secretul era să-i *cunoşti* pe oameni. Taică-său se pricepea cum nu se poate mai bine să mestece tot rahatul ăsta despre binefacerile educației; el, cu cele şase clase ale sale. Nu citea nimic altceva decât *Reader's Digest;* şi totuşi ferma scotea un venit anual de 16.000 de dolari. Cunoaşte-i pe oameni. Fii în stare să le strângi mâna şi să ții minte numele mic al nevestelor lor. Ei bine, Hal se pricepea la oameni. Erau două categorii: cei pe care îi puteai duce de nas şi cei pe care nu îi puteai păcăli. Primul grup era de zece ori mai numeros decât al doilea.

Din păcate, tatăl său făcea parte din a doua categorie.

Privi peste umăr la Jack, care împingea încet şi visător fânul în primele patru staule, dintr-un balot desfăcut. Ăsta era şoarecele de bibliotecă, favoritul lu' tăticu'. Căcărează nenorocită.

— Hai! strigă. Dă-i bătaie!

Descuie lacătul magaziei şi scoase una din cele patru maşini de muls pe care le aveau. O rostogoli pe intervalul dintre staule, încruntându-se fioros la capacul sclipitor din oțel inoxidabil.

Şcoala. Blestemată şi afurisită *şcoală.*

Următoarele nouă luni i se întindeau în față ca un mormânt fără fund.

3

4,30

Laptele provenit din ultimul muls al zilei trecute fusese prelucrat şi se întorcea acum în oraş, în cutii de carton şi nu în bidoane din oțel galvanizat, purtând etichetele colorate ale Lăptăriei Slewfoot Hill. Tatăl lui Charles Griffen îşi vânduse laptele, însă acum afacerea nu mai era profitabilă. Concernele îi înghițiseră pe independenți până la ultimul.

Irwin Purinton era lăptarul de la Slewfoot Hill care deservea Salem-ul de vest şi îşi începu ziua de lucru pe Strada Brock. Mai târziu va acoperi centrul oraşului şi apoi se va întoarce la periferie pe Brooks Road.

Win împlinise şaizeci şi unu de ani în august şi, pentru prima dată, pensionarea i se părea reală şi posibilă. Nevasta lui, o cățea bătrână şi scârboasă, pe nume Elsie, murise în toamna lui 1973 (faptul că murise înaintea lui a fost unicul gest plin de bunăvoință pe care l-a făcut în douăzeci şi şapte de ani de căsnicie), şi, atunci când va ieşi, în cele din urmă, la pensie, îşi va lua câinele, o corcitură de cocker, pe care îl chema Doc, şi se va muta la Pemaquid Point. Avea de gând să doarmă până la ora nouă în fiecare dimineață şi să nu mai urmărească nici un alt răsărit de soare toată viața.

Se opri în fața casei familiei Norton şi puse comanda în coşul metalic: suc de portocale, doi litri de lapte, o duzină de ouă. Când coborî din maşină îl înjunghie genunchiul, dar numai foarte puțin. Ziua promitea să fie frumoasă.

Descoperi o notă sub comanda obişnuită a doamnei Norton, scrisă cu caligrafia rotundă a lui Susan: „Te rog, Win, lasă şi un borcan mic cu smântână. Mersi."

Purinton se întoarse la maşină să-l ia, gândindu-se dacă nu cumva avea să fie una din zilele acelea când toată lumea voia câte ceva deosebit. Smântâna! Gustase odată şi îi venise să vomite.

Cerul începea să se lumineze înspre răsărit, iar pe câmpia care se întindea înspre oraş, rouă strălucea ca o comoară fabuloasă de diamante.

4

5,15

Eva Miller se sculase de douăzeci de minute. Era îmbrăcată într-o rochie de casă zdrențuită şi avea în picioare papuci răpănoşi care odinioară fuseseră roz. Îşi pregătea micul dejun: patru ouă jumări, opt felii de slănină, o tigaie cu carne prăjită. Va garnisi această masă cu două felii de pâine prăjită cu gem, doi litri de suc de portocale şi apoi două căni cu cafea cu frişcă. Era o femeie masivă, nu chiar grasă; muncea prea mult să-şi țină pensiunea pe picioare ca să se îngraşe vreodată. Curbele trupului său erau eroice, rabelaisiene. Când se mişca în jurul maşinii sale de gătit electrice, cu opt ochiuri, îi amintea privitorului de mişcările agitate ale fluxului sau de deplasarea dunelor de nisip.

Îi plăcea să-şi ia masa de dimineață în această solitudine deplină, planificându-şi treburile din restul zilei. Avea o mulțime: miercurea era ziua în care schimba lenjeria. Avea nouă chiriaşi în prezent, cu cel nou, domnul Mears. Casa avea trei etaje şi şaptesprezece camere, şi mai trebuia să spele şi duşumelele, să frece scările, să dea cu ceară balustrada, să întoarcă covorul în camera comună. O să-l pună pe Weasel Craig să o ajute la o parte din treabă, în cazul că acesta se

putea trezi după beția pe care s-ar fi putut să o fi tras cu o noapte în urmă.

Uşa din spate se deschise tocmai când se aşeza la masă.

— Bună, Win. Ce faci?

— Merge. Mă cam ține genunchiu'.

— Îmi pare rău. Vrei să-mi dai încă un litru de lapte şi patru litri de limonadă?

— Sigur, spuse el, resemnat. Ştiam eu că o să fie una din zilele alea.

Începu să-şi mănânce ouăle, fără să facă vreun comentariu. Win Purinton găsea întotdeauna câte Un motiv să se lamenteze, deşi, Dumnezeu era martor, ar fi trebuit să fie cel mai fericit om de pe pământ de când scorpia aia cu care se încurcase căzuse pe scara pivniței şi-şi frânsese gâtul.

La şase şi un sfert, chiar pe când îşi termina a doua cană cu cafea şi fuma un Chesterfield, ziarul *Press-Herald* se izbi de zidul casei şi căzu în tufele de trandafiri. A treia oară săptămâna asta; puştiul familiei Kilby trebuie că se antrena în echipa de baseball. Probabil că împărțirea ziarelor îl scrântise. Ei, lasă-l acolo încă puțin. Razele soarelui de dimineață, aur subțire şi prețios, pătrundeau piezişş prin ferestrele dinspre răsărit. Erau clipele cele mai bune ale zilei şi nu avea de gând să le tulbure pacea nemişcată pentru un fleac.

Chiriaşii ei aveau voie să folosească maşina de gătit şi frigiderul - care, împreună cu schimbarea săptămânală a lenjeriei, intrau în chirie - şi, foarte curând, liniştea îi va fi alungată când Grover Verril şi Mickey Sylvester vor coborî să-şi înfulece fulgii de porumb înainte de a pleca la fabrica de textile din Gates Falls, unde lucrau amândoi.

De parcă gândul ei ar fi convocat un mesager care să le anunțe sosirea, auzi apa trasă la toaleta de la etajul al doilea şi apoi bocancii lui Sylvester pe trepte.

Se ridică greoi de pe scaun şi se duse să-şi recupereze ziarul.

5

6,05

Plânsul subțirel al copilului pătrunse prin somnul superficial de dimineață al lui Sandy McDougall şi ea se sculă să vadă ce s-a întâmplat, cu ochii încă cârpiți de somn. Îşi zgârie fluierul piciorului de noptieră şi spuse: *Căcat!*

Auzind-o, copilul începu să țipe mai tare.

— Tacă-ți gura! zbieră ea. Vin!

Trecu prin coridorul îngust al rulotei înspre bucătărie; o fată subțire, care pierdea cu repeziciune orice urmă de drăgălăşenie pe care ar fi avut-o odinioară. Scoase biberonul lui Randy din frigider, se gândi să-l încălzească, apoi se gândi că să-l ia dracu'. Dacă-l vrei atât de tare, domnule scandalagiu, poți foarte bine să-l bei şi rece.

Intră în dormitorul copilului şi îl privi indiferentă. Avea zece luni, însă părea bolnăvicios şi scâncea prea mult pentru vârsta lui. Începuse să se târască în patru labe de-abia luna trecută. Poate că avea poliomielită sau ceva de soiul ăsta. Acum observă ceva pe mâinile lui şi pe perete. Se aplecă, întrebându-se în ce, în numele Sfintei Fecioare, mai intrase de data asta.

Avea şaptesprezece ani şi sărbătorise, împreună cu soțul ei, prima aniversare a căsătoriei lor în iulie. Când s-a măritat cu Royce McDougall, însărcinată în şase luni şi arătând ca un balon de Anul Nou, căsătoria i se părea a fi exact binecuvântarea despre care vorbea Părintele Callahan - o posibilitate sfântă de salvare. Acum părea doar un morman de căcat.

Ceea ce era, observă uluită, exact ce îşi întinsese Randy pe mâini, pe perete, în păr.

Îl privi posomorâtă, ținând sticla rece într-o mână.

Pentru asta renunțase la liceu, la prieteni, la toate speranțele ei de a deveni manechin. Pentru rulota asta respingătoare şi murdară, eşuată în periferia Bend, cu vopseaua care deja se dezlipea în fâşii, pentru un soț care

muncea toată ziua la fabrică şi toată noaptea se îmbăta sau juca pocher cu netrebnicii lui de prieteni de la staţia de benzină. Pentru un copil care arăta exact ca nemernicul de tac-su şi care mânjise totul cu căcat.

Zbiera cât îl ţineau plămânii lui micuţi.

— *Tacă-ţi gura!* urlă ea dintr-o dată şi aruncă biberonul de plastic în el. Îl lovi în frunte şi căzu pe spate în pătuţ scâncind şi agitându-şi mânuţele. Avea o pată roşie chiar la rădăcina părului, şi ea simţi în gât un val oribil de mulţumire, milă şi ură. Îl smulse din pat ca pe o păpuşă de cârpă:

— *Taci! Taci! Taci!*

Îl plesnise deja de două ori înainte să se poată opri, iar zbieretele de durere ale lui Randy încetaseră. Zăcea gâfâind, cu faţa congestionată.

— Îmi pare rău, bâigui ea. Iisuse, Fecioară Maria şi Iosif. Îmi pare rău. Te doare, Randy? O clipă, şi mămica o să te cureţe.

Când se întoarse cu o cârpă udă, amândoi ochii lui Randy se umflaseră şi se învineţeau. Însă luă biberonul şi, când ea începu să-i şteargă faţa, îi aruncă un zâmbet ştirb.

O să-i spun lui Roy că a căzut de pe masă când îl schimbam, gândi ea. O să mă creadă. O, Doamne, fă-l să mă creadă.

6

6,45

Majoritatea muncitorilor din 'salem's Lot se aflau pe drum spre slujbă. Mike Ryerson era unul dintre puţinii care lucrau în oraş. În raportul anual al municipalităţii, Mike era înregistrat ca îngrijitor al domeniului public, însă în realitate se ocupa cu întreţinerea celor trei cimitire ale oraşului. Pe timpul verii lucra cu normă întreagă, dar chiar şi iarna avea destule de făcut, în ciuda celor care gândeau altfel, ca de exemplu George Middler de la fierărie. Era angajat cu jumătate de normă şi la Carl Foreman, antreprenorul de

pompe funebre al oraşului, şi, ca un făcut, marea majoritate a bătrânilor din 'salem s Lot dădeau ortul popii iarna.

Se îndrepta acum spre Burns Road în autofurgoneta sa, încărcată cu foarfeci de grădină, un dispozitiv pentru tuns tufişurile, acționat de baterie, o cutie cu postamente pentru steguleţe, o rangă pentru a ridica lespezile mormintelor care ar fi putut să fie răsturnate, o canistră cu douăzeci de litri de benzină şi două maşini de tuns iarba, marca Briggs & Stratton.

În dimineața aceasta avea de gând să tundă iarba din Harmony Hill şi să facă toate reparațiile necesare la pietrele mormintelor şi la zidul cimitirului, iar după-amiază va traversa oraşul la Cimitirul Schoolyard Hill, unde veneau uneori profesori să facă schiţe în cărbune după gravurile de pe lespezi, sub pretextul că indienii dintr-o colonie, dispărută acum, îşi îngropaseră morții aici. Însă cel mai mult îi plăcea Cimitirul Harmony Hill. Nu era la fel de vechi ca depozitul de oase de la Schoolyard Hill, însă era plăcut şi răcoros. Spera numai ca într-o zi să fie şi el îngropat tot aici - cam peste o sută de ani.

Avea douăzeci şi şapte de ani şi făcuse trei ani de liceu, pe parcursul unei cariere destul de pestriţe. Spera să-l poată absolvi într-o bună zi. Avea o înfățişare plăcută, deschisă şi nu întâmpina nici un fel de greutăți, în serile de sâmbătă, când era vorba să agaţe vreo femeie singură la barul lui Dell sau în Portland. Unele doamne însă se îndepărtau numai când auzeau ce meserie are şi Mike nu reuşea să înțeleagă asta. Era o muncă plăcută, comodă, nu era nici un şef care să te supravegheze îndeaproape. Lucra numai în aer liber, sub cerul lui Dumnezeu, aşa că ce importanță avea dacă sapă şi câteva gropi sau dacă, din când în când, conducea camioneta funerară a lui Carl Foreman? Cineva trebuia să facă şi treaba asta. După mintea lui, singurul lucru mai natural decât moartea era sexul.

Fredonând, întoarse maşina pe Burns Road şi trecu în viteza a doua când începu să urce dealul. Praful uscat

spumega sub roți. Prin vegetația sufocată de arşița verii, pe ambele părți ale drumului se puteau vedea trunchiurile scheletice, moarte, ale copacilor arşi în marele incendiu din '51, ca nişte oase vechi şi descompuse. Ştia că pe acolo erau şi copaci doborâți, în care cineva neatent îşi putea rupe picioarele. Chiar, şi după douăzeci şi cinci de ani, cicatricele marelui foc nu dispăruseră încă. Ei, asta era. Chiar şi în miezul nopții ne aflăm tot în moarte.

Cimitirul se afla pe culmea dealului şi Mike încetini în fața lui, gata să coboare şi să deschidă poarta... Însă apăsă cu putere pe frână, oprindu-şi brusc furgoneta.

De poarta de fier forjat atârna, cu capul în jos, cadavrul unui câine, iar pământul de dedesubt era mocirlos din cauza sângelui scurs.

Mike coborî şi se repezi spre el. Îşi scoase mănuşile de lucru din buzunarul de la spate şi ridică cu o mână capul câinelui. Acesta se mişcă cu o uşurință înfiorătoare, de parcă ar fi fost din plastic şi tânărul se pomeni că priveşte în ochii sticloşi, fără expresie, ai lui Doc, corcitura de cocker al lui Win Purinton. Câinele fusese atârnat de unul din vârfurile porții, ca o halcă de carne de vacă într-un cârlig de măcelărie. Muştele, amorțite încă de răcoarea dimineții, se târau deja indolente pe stârv.

Mike se luptă cu corpul bietului câine, trase de el şi în cele din urmă reuşi să-l desprindă. Îşi simțea stomacul în gât din cauza sunetelor jilave care-i acompaniaseră eforturile. Era de mult timp obişnuit cu vandalismul din cimitire, mai ales în jurul sărbătorii de Halloween, însă mai era încă o lună şi jumătate până atunci şi aşa ceva nu mai văzuse niciodată. De obicei se mulțumeau să răstoarne câteva lespezi, să scrijelească pe ele câteva cuvinte obscene sau să atârne de poartă un schelet confecționat din hârtie. Dar dacă măcelul ăsta era opera unor copii, înseamnă că aceşti copii sunt ticăloşiți până în măduva oaselor. Lui Win i se va frânge inima.

Se gândi dacă să ia câinele, să-l ducă în oraş şi să-l arate lui Parkins Gillespie, însă îşi dădu seama că nu ar avea nimic de câştigat. Îl va duce în oraş pe bietul Doc atunci când se va întoarce să-şi ia prânzul - deşi nu credea că astăzi va avea prea multă poftă de mâncare.

Descuie poarta şi îşi privi mănuşile care erau acum mânjite cu sânge. Va trebui să spele şi grilajul porții. Se părea că nu va mai ajunge în după-amiaza asta la Cimitirul Schoolyard Hill. Băgă furgoneta înăuntru şi o parcă, fără să mai fredoneze.

Ziua îşi pierduse farmecul.

7

8,00

Pe traseele stabilite apărură greoaiele autobuze galbene de şcoală să strângă copiii guralivi, puşi pe ghiduşii, care le aşteptau lângă cutiile poştale din fața caselor, strângând în mâini pungile cu sandviciurile pentru prânz. Unul dintre autobuze era condus de Charlie Rhodes, iar ruta lui acoperea Taggart Stream Road, în partea estică a oraşului, şi partea superioară din Jointer Avenue.

Copiii care călătoreau cu autobuzul lui Charlie erau cei mai cumințI din oraş - de fapt, din întreaga regiune. În autobuzul nr. 6 nu țipa nimeni, nu făcea nimeni glume proaste, nu trăgea nimeni fetele de codițe. Stăteau liniştiți şi se purtau cuviincios, căci altfel ar fi trebuit să parcurgă pe jos cele două mile până la Şcoala Elementară de pe Strada Stanley şi să explice în biroul directorului motivul pentru care au fost dați jos din maşină.

Ştia ce părere au copiii despre el şi avea idee cum îl numeau atunci când nu era de față. Însă nu îl deranja. Nu avea deloc intenția să admită jocuri prosteşti şi mâncare de rahat în autobuzul lui. Asta era pentru profesorii ăia fără măduva spinării, nu pentru el.

Directorul de la şcoala de pe Strada Stanley avusese îndrăzneala să-l întrebe dacă nu a fost prea „impulsiv" atunci când l-a lăsat pe puştiul familiei Durham să vină pe jos trei zile în şir doar pentru că vorbise puțin prea tare, Charlie nu a făcut altceva decât să se holbeze la el şi, în cele din urmă, directorul, un țârcovnic cu caş la gură, care terminase facultatea numai de patru ani, îşi plecase privirea. Cel care conducea autobaza 21, Dave Felsen, era un prieten vechi; făcuseră împreună războiul în Coreea. Se înțelegeau fără prea multe vorbe. Înțelegeau ce se întâmplă în țară. Înțelegeau şi faptul că puştiul care „vorbise puțin prea tare" în autobuzul şcolii în 1958 devenise puştiul care făcuse pipi pe drapelul național în 1968.

Aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi o surprinse pe Mary Kate Griegson trimițând un bilețel prietenului ei, Brent Tenhey. Prieteni, mda, cam aşa ceva. Ăştia se regulau acum din clasa a şasea.

Trase pe dreapta şi îşi aprinse semnalizatoarele de oprire. Mary Kate şi Brent îl priviră uluiți.

— Aveți o grămadă de lucruri de povestit, nu? întrebă uitându-se la ei prin oglindă. Bine. Atunci porniți la drum.

Deschise uşile şi îi aşteptă să coboare dracului din autobuzul lui.

8

9,00

Weasel Craig se rostogoli din pat - la propriu. Soarele care intra prin fereastra camerei sale de la etajul doi era orbitor. Capul îi zvâcnea într-un mod absolut dezgustător. Deasupra, tipul ăla, scriitorul, deja începuse să ciocănească. Iisuse, trebuie că era țăcănit cu acte în regulă, să tot facă cioc-cioc-cioc cât e ziua de lungă. Se ridică şi, doar cu izmenele pe el, traversă camera înspre calendarul de pe perete, să vadă dacă

astăzi era ziua când îşi ridica ajutorul de şomaj. Nu. Azi era miercuri.

Mahmureala nu era chiar atât de înfiorătoare ca altădată. Fusese la barul lui Dell până la închidere, la ora unu, însă nu a avut decât doi dolari în buzunar şi, după ce i-a terminat, nu a reuşit să primească de pomană prea multe beri. Îmi cam pierd antrenamentul, gândi el, şi îşi frecă falca.

Îşi trase tricoul călduros pe care îl purta fie iarnă, fie vară, îşi trase pantalonii verzi de lucru, apoi deschise dulăpiorul şi îşi scoase micul dejun - o sticlă cu bere caldă pentru consumul în cameră şi o cutie cu fulgi de ovăz pentru a fi consumată la parter, în bucătăria comună. Nu putea să suporte fulgii de ovăz însă îi promisese proprietăresei că o să o ajute să întoarcă covorul şi, fără doar şi poate că mai avea şi alte sarcini să-i dea.

Nu că asta l-ar fi deranjat - nu prea tare - însă putea fi considerată o decădere față de zilele când împărțea patul cu Eva Miller. Soțul ei murise într-un accident destul de nostim la joagăr în 1959, dacă puteai spune că un asemenea accident oribil poate fi în vreun fel nostim. Pe atunci la joagăr erau angajați şaizeci/şaptezeci de oameni, iar Ralph Miller îşi aştepta rândul la funcția de preşedinte al sindicatului.

Ce i s-a întâmplat a fost întrucâtva nostim, fiindcă Ralph nu mai pusese mâna pe vreun utilaj din 1952, adică cu şapte ani înainte, când avansase din funcția de maistru şi începuse să lucreze în biroul din față. Aşa îşi manifestase conducerea recunoştința, mai mult ca sigur, iar Weasel era de părere că Ralph chiar îşi câştigase pe merit, cumva, dreptul la acest gest de recunoştință. Când incendiul ieşise din mlaştini şi trecuse peste Jointer Avenue, mânat fiind din spate de un vânt din est de 25 mile pe oră, se părea că şi joagărul va cădea pradă flăcărilor. Serviciile de pompieri din şase oraşe vecine aveau şi aşa suficiente probleme fără să-şi mai risipească oamenii pentru o treabă atât de neînsemnată ca Joagărul din Jerusalem's Lot. Ralph Miller a organizat schimbul doi, transformându-l într-o forță de combatere a incendiului şi,

sub conducerea lui, oamenii au udat acoperişul şi au făcut ceea ce trupele specializate de pompieri nu reuşiseră să facă la vest de Jointer Avenue - a făcut o breşă care a oprit răspândirea flăcărilor şi le-a întors spre sud, unde incendiul a fost înăbuşit complet.

Şapte ani mai târziu, în timp ce stătea de vorbă cu nişte ştabi de la o firmă din Massachusetts, a căzut într-un tocător. Le arăta fabrica, sperând să-i convingă să cumpere acțiuni. Piciorul i-a alunecat într-o băltoacă, ticăloasă, împuțită, afurisită băltoacă, şi a nimerit în tocător chiar sub privirile vizitatorilor. Nu mai este nevoie să adăugăm că orice perspectivă de încheiere a vreunei tranzacții s-a dus pe apa sâmbetei odată cu Ralph Miller. Joagărul pe care l-a salvat în 1951 a fost definitiv închis în februarie 1960.

Weasel se privi în oglinda pătată şi îşi pieptăna părul alb, încă des, frumos şi chiar plin de vino'ncoace, la cei şaizeci şi şapte de ani ai săi. Era singura parte din trupul său care părea a înflori din cauza alcoolului. Apoi îşi puse cămaşa kaki de lucru, îşi luă cutia cu fulgi de ovăz şi coborî la parter.

Şi iată-l acum, aproape şaisprezece ani mai târziu, făcând pe menajera unei femei cu care făcuse amor odinioară - femeie pe care încă o considera a naibii de atrăgătoare.

Chiar în clipa în care intră în bucătăria însorită, văduva se năpusti asupra lui, aidoma unui vultur.

— Auzi, vrei să dai cu ceară balustrada din față, Weasel, după ce iei micul dejun? Ai timp?

Amândoi făceau concesii realității, încercând să păstreze blânda aparență a faptului că el ar fi considerat toate aceste treburi drept nişte servicii pe care i le făcea şi nu drept plată pentru camera lui de paisprezece dolari pe săptămână.

— Sigur, Eva.

— Şi covorul din camera din față...

— Trebuie să fie întors: Da, mi-aduc aminte.

— Ce-ți face capul în dimineața asta?

Puse întrebarea pe un ton rece, impersonal, fără să lase vreo urmă de compasiune să i se bănuiască în glas... Însă el simți

mila din spatele cuvintelor.

— Capul mi-e bine, răspunse țâfnos, punând apa la fiert pentru fulgii de ovăz.

— Întreb, pentru că te-ai întors târziu azi-noapte.

— Nu vrei să-mi fac de cap, aşa-i?

Îşi ridică amuzat o sprânceană şi, spre marea lui mulțumire, observă că ea încă mai reuşea să se îmbujoreze ca o şcolăriță, deşi abandonaseră toate glumele şi aluziile nostime cu aproape nouă ani în urmă.

— Ascultă, Ed...

Era singura care încă îi mai spunea pe nume. Pentru toți ceilalți din oraş el era Weasel, şi atât. Ei, bine, nu îl deranja. Puteau să-i spună cum voiau. Era din ce în ce mai singur.

— Nu contează, spuse posac. M-am sculat cu fundu-n sus azi.

— Mai degrabă ai căzut din pat, după cum am auzit de aici.

Rosti cuvintele mai iute decât intenționase, însă Weasel mârâi numai. Îşi pregăti şi mâncă fulgii de ovăz pe care îi detesta din tot sufletul, apoi luă cârpele şi cutia cu ceară pentru lustruit mobila, fără să-i mai arunce vreo privire.

La etaj, țăcănitul maşinii de scris a tipului ăla, scriitorul, continua fără întrerupere. Vinnie Upshaw, care avea camera lângă a lui, spunea că începea în fiecare dimineață la nouă, lucra până la prânz, începea din nou la trei, lucra până la şase, începea *iarăşi* la nouă seara şi bătea până la miezul nopții. Weasel nu-şi imagina cum poate avea cineva atât de multe cuvinte în cap.

Şi totuşi, părea un tip destul de cumsecade şi chiar s-ar putea să-i facă cinste cu câteva beri într-o seară la barul lui Dell. Auzise el undeva că majoritatea scriitorilor beau de sting.

Începu să lustruiască balustrada metodic şi gândurile îi zburară din nou la văduvă. Cu banii de la asigurarea bărbatului ei îşi transformase casa în pensiune şi reuşise destul de frumuşel cu afacerea asta. Şi de ce n-ar fi reuşit? Muncea ca un cal de povară. Dar probabil că bărbatul ăla al ei o obişnuise să facă amor în mod regulat şi, după ce durerea i-

a trecut, nevoia a rămas. Şi da, domnule, tare mai era bună la pat.

Pe atunci, în '61 şi '62, oamenii încă îi mai ziceau Ed, în loc de Weasel, şi el era cel care ținea sticla în mână, nu invers. Avea o slujbă bună la B&M şi, într-o noapte din ianuarie 1962, s-a întâmplat.

Se opri din lustruit şi privi gânditor pe fereastra îngustă a coridorului de la etajul al doilea. O umplea ultima lumină strălucitoare a verii, lumină aurie, nebună, lumină ce-şi râdea de toamna rece şi vântoasă şi de iarna şi mai rece ce-i va urma.

A fost dorința amândurora în noaptea aceea şi după ce s-a întâmplat ce s-a întâmplat şi stăteau întinşi în întunericul din dormitorul ei, ea a început să plângă şi să-i spună că nu era bine ceea ce tocmai făcuseră. El i-a zis că, dimpotrivă, era în regulă, fără să ştie dacă într-adevăr aşa era şi, de fapt, fără să-i pese; şi apoi vântul din nord s-a întețit şi a început să tuşească şi să urle în jurul streşinilor, iar în camera ei era cald şi se simțeau la adăpost şi, în cele din urmă au dormit împreună, ca două linguri în sertarul cu argintărie.

O, Doamne Dumnezeule, cu fiul Tău Isus cu tot, vremea era întocmai ca un fluviu. Se întrebă dacă tipul ăla, scriitorul, era la curent cu chestia *asta.*

Începu iar să lustruiască balustrada cu mişcări lungi, rapide.

9

10,00

Era recreație la Şcoala Elementară de pe Strada Stanley, cea mai nouă şi falnică şcoală din 'salem's Lot. Era o clădire scundă, cu patru săli de clasă, pe care departamentul învățământului nu o achitase încă, tot atât de strălucitoare şi modernă pe cât de veche şi întunecoasă era Şcoala Elementară de pe Strada Brock!

Richie Boddin, bătăuşul şcolii, fălos de această calitate a sa, păşi cu măreție pe terenul de joacă, căutându-l din priviri pe găozul ăla deştept de elev nou care ştia toate răspunsurile la matematică. Nici un puşti nou nu intra în pas de vals în şcoala *lui* fără să ştie cine e şeful. Mai ales un poponaut cu două perechi de ochi, care se pricepe să se bage pe sub pielea profesorilor, aşa cum era ăsta.

Richie avea unsprezece ani şi cântărea aproape şaizeci şi cinci de kilograme. Toată viața, mama lui a atras atenția oamenilor ce tânăr *uriaş* era fiul ei. Aşa că acum ştia că e mare. Uneori îşi închipuia că simte cum tremură pământul sub paşii lui. Şi când se va face şi mai mare, va fuma țigări Camel, exact ca babacul lui.

Îi îngrozea pe cei din clasele a patra şi a cincea, iar cei mai mici îl considerau totemul şcolii. Când se va muta în clasa a şaptea la Şcoala de pe Strada Brock, panteonul lor îşi va pierde diavolul. Gândul acesta îi producea o plăcere imensă.

Şi iată-l pe puştiul ăla, Petrie, aşteptând să fie ales pentru meciul de fotbal din pauză.

— Hei, răcni Richie.

Toți priviră în jur, cu excepția lui Petrie. Toate privirile deveniseră sticloase şi apoi străluciră, evident uşurate când observară că ochii lui Richie se îndreptau în altă direcție.

— Hei, tu ăla! Patru-ochi!

Mark Petrie se întoarse şi se uită la Richie. Ochelarii cu ramă de oțel sclipiră în soarele dimineții. Era de înălțimea lui Richie, ceea ce însemna că era mai înalt decât aproape toți colegii lui, însă era firav, iar chipul lui părea lipsit de apărare şi prea intelectual.

— Cu mine vorbeşti?

— „Cu mine vorbeşti?" îl îngână Richie, pițigăindu-şi vocea. Parcă ai fi un poponaut, mă, patru-ochi. Ştiai?

— Nu, nu ştiam, spuse Mark Petrie.

Richie făcu un pas înainte.

— Pun pariu că o sugi, ştii chestia asta, patru-ochi? Pe pariu că sugi rădăcina zbârcită şi păroasă.

— Într-adevăr?

Tonul său politicos îl scotea din sărite.

— Mda, am auzit că o sugi într-adevăr. Şi nu doar în zilele de joi. Îți place prea mult. O sugi în fiecare zi.

Copiii începură să se apropie, curioşi să vadă cum Richie îl calcă în picioare pe puştiul cel nou. Domnişoara Holcomb, care supraveghea terenul de joacă săptămâna aceasta era mai în față şi avea grijă de cei mici la leagăne şi balansoare.

— Care-i treaba ta? întrebă Mark Petrie. Îl privea pe Richie de parcă ar fi descoperit o specie interesantă de gândaci.

— „Care-i treaba ta?" îl îngână fals Richie. N-am nici o treabă. Am auzit că eşti un mare poponaut, atâta tot.

— Aşa? întrebă Mark, politicos încă. Eu am auzit că tu eşti un rahat mare, bădăran şi prost, asta am auzit eu.

Tăcere de mormânt. Ceilalți băieți rămaseră cu gura căscată (însă reacția lor era una de viu interes; nici unul nu văzuse vreodată pe cineva care să-şi semneze propria condamnare la moarte). Richie fu luat prin surprindere şi îi căzu şi lui falca, în rând cu ceilalți.

Mark îşi scoase ochelarii şi îi dădu băiatului de lângă el:

— Ține-i, te rog.

Băiatul îi luă şi îl privi speriat.

Richie atacă. A fost un atac lent, greoi, fără strop de grație sau agilitate. Pământul i se cutremura sub picioare. Palpita, plin de încredere şi de necesitatea evidentă, fericită, de a călca în picioare şi a sfărâma. Îşi balansa pumnul pentru lovitura ce avea să-l prindă pe poponautul cu patru ochi drept în gură şi care i-ar fi împrăştiat dinții în cele patru zări ca pe nişte clape de pian. Pregătește-te pentru dentist, poponautule. Păzea, că vin.

Mark Petrie se aplecă şi făcu un pas lateral în acelaşi timp. Pumnul îi trecu pe deasupra capului. Richie fu tras de forța loviturii sale şi tot ce avu Mark de făcut a fost să întindă un picior. Richie Boddin se prăbuşi greoi. Gemu. Mulțimea de copii-spectatori exclamă:

— Aaaah!

Mark ştia foarte bine că dacă băiatul uriaş şi greoi care zăcea acum pe jos îşi recăpăta avantajul, el ar fi fost bătut măr. Mark era agil, însă agilitatea nu ar fi reuşit să dureze la nesfârşit într-o astfel de încăierare. Dacă totul s-ar fi petrecut pe stradă, acum ar fi fost momentul să o ia la fugă, apoi, de la o distanță apreciabilă, să se întoarcă şi să-i dea cu tifla. Însă nu se aflau pe stradă şi era perfect conştient că dacă nu îl tăvălea acum cum se cuvine pe excrementul ăsta mare şi urât, el nu s-ar fi dat în lături să-l hărțuiască la nesfârşit.

Acestea au fost gândurile care îi trecură prin minte într-o cincime de secundă.

Sări în spatele lui Richie Boddin.

Richie grohăi. Mulțimea de copii exclamă din nou: „Aaaah". Mark apucă brațele lui Richie, având grijă să-l prindă deasupra manşetei, ca să nu-i alunece din mână din cauza transpirației şi i-l răsuci la spate. Richie urlă de durere.

— Spune „pardon", îi zise Mark.

Răspunsul lui Richie ar fi făcut nespusă plăcere unui bătrân lup de mare.

Mark îi smuci brațul mai sus, între omoplați şi Richie urlă din nou. Era plin de indignare, groază şi uimire. Niciodată nu i se mai întâmplase aşa ceva. Ce se petrecea acum nu putea fi adevărat. Cu siguranță că nu era posibil ca poponautul ăsta cu patru ochi să stea călare în spatele lui, răsucindu-i brațul şi făcându-l să țipe de durere în fața supuşilor săi.

— Spune „pardon", repetă Mark.

Richie se opinti, încercând să se ridice în genunchi; Mark îşi strânse coapsele în jurul inamicului său, ca un cowboy care călăreşte fără şa un cal sălbatic şi îl împiedică să se mişte. Amândoi erau plini de praf, însă Richie arăta mult mai jalnic. Fața îi era roşie şi congestionată, ochii holbați şi avea o zgârietură pe un obraz.

Încercă să-l arunce pe Mark peste umeri însă Mark îi trase brațul şi mai sus. De această dată Richie nu mai urlă. Începu să plângă.

— Spune „pardon", sau pe Dumnezeul meu că ți-l rup.

Lui Richie îi ieşise cămaşa din pantaloni. Îşi simțea abdomenul înfierbântat şi plin de zgârieturi. Începu să plângă în hohote şi să se zbată. Şi totuşi nu reuşi să-l mişte din loc pe odiosul poponaut cu patru ochi. Brațul ii era de gheață, umărul îi luase foc.

— Dă-te jos, pui de curvă! Nu lupți cinstit!

Explozie de durere.

— Spune „pardon".

— Nu!

Încercă iarăşi să se ridice în genunchi, însă se prăbuşi cu fața în țărână. Durerea din braț era îngrozitoare. Avea țărână în gură. Țărână în ochi. Bătu neajutorat din picioare. Uitase că era *uriaş.* Uitase cum tremura pământul sub paşii săi. Uitase că, atunci când va fi mare, avea de gând să fumeze țigări Camel, exact ca babacul lui.

— Pardon! Pardon! Pardon! urlă Richie.

Avea sentimentul că ar fi putut să urle „pardon" ore în şir, zile în şir, chiar, dacă aşa şi-ar fi putut salva brațul.

— Spune: „Sunt un rahat mare şi urât".

— Sunt un rahat mare şi urât! urlă Richie în țărână.

— Suficient.

Mark Petrie se ridică şi păşi încet la o parte, în timp ce Richie se aduna de pe jos. Îl dureau coapsele de cât îl strânsese. Spera din tot sufletul ca Richie să nu mai aibă chef de bătaie, dacă nu, ar fi fost făcut zob.

Richie se ridică. Se uită în jur. Nimeni nu îndrăzni să-i întâlnească privirea. Toți ii întoarseră spatele şi îşi continuară activitățile întrerupte. Împuțitul ăla de Glick stătea lângă poponaut şi se uita la el de parcă ar fi fost vreun zeu.

Richie rămase singur, nevenindu-i să creadă cât de repede fusese distrus. Avea obrajii acoperiți cu praf, mai puțin unde fuseseră brăzdați de lacrimile de furie şi ruşine. Se gândi dacă să se repeadă asupra lui Mark Petrie. Şi totuşi, umilința şi teama, noi şi strălucitoare şi *uriaşe,* nu i-au permis să o facă. Nu încă. Brațul îl durea ca o măsea cangrenată. Pui de curvă

care luptă murdar. Dacă o să vină ziua când o să stau eu călare peste tine...

Dar nu astăzi. Se întoarse şi se îndepărtă, iar pământul nu mai tremură sub paşii săi. Privi în jos, ca să nu fie obligat să întâlnească ochii vreunui copil.

Cineva din grupul fetelor râse - sunet înalt, batjocoritor, care persista în aerul dimineții cu limpezime crudă.

Nu-şi ridică privirea ca să vadă cine râdea de el.

10

11,15

Locul de depozitare a gunoaielor din Jerusalem's Lot fusese o simplă carieră veche de prundiş până când, în 1945, pietrişul s-a terminat şi a fost închisă. Se afla la capătul pintenului desprins din Burns Road, la două mile de Cimitirul Harmony Hill.

Dud Rogers auzea din josul drumului pârâitul slab şi tuşea înecăcioasă a maşinii de tuns iarba a lui Mike Ryerson. Însă, curând, acel sunet va fi acoperit de trosnetul flăcărilor.

Din 1956, Dud era custodele gropii de gunoi. În fiecare an era renumit în această funcție în cadrul întrunirii consiliului municipal şi nimeni nu se gândea să supună această hotărâre la vot. Locuia chiar în groapa cu gunoi, într-un şopron din carton gudronat. Pe uşa care atârna într-o rână era pusă o placă: „Custodele gropii cu gunoi". Cu trei ani în urmă reuşise să obțină pe căi mai puțin cinstite un radiator de la consiliul ăla de zgârie-brânză şi renunțase definitiv la apartamentul său din oraş.

Dud Rogers era cocoşat, iar capul şi-l ținea înclinat într-un mod ciudat, de parcă Dumnezeu, într-o criză de nervi, l-ar fi răsucit puțin, înainte de a-i permite să-şi facă intrarea în lume. Brațele, care, aidoma unei maimuțe, i se bălăngăneau până aproape de genunchi, erau însă uimitor de puternice. Fusese nevoie de patru oameni să încarce în camion vechiul

seif al magazinului de mărunțișuri ca să-l aducă aici când în magazin s-a instalat un seif nou în perete. Cauciucurile camionului se ofiliseră vizibil când au pus seiful în el. Însă Dud Rogers îl descărcase singur. Ligamentele grumazului i se încordaseră, venele de pe frunte şi de pe brațe şi de pe bicepşi îi ieşiseră în relief ca nişte cabluri albastre. A împins seiful singur tot drumul până la capătul de est al gropii.

Lui Dud *îi plăcea* groapa de gunoi. Îi plăcea să pună pe fugă copiii care veneau aici să spargă sticle, îi plăcea să dirijeze traficul înspre locurile în care se aducea gunoiul: îi plăcea să culeagă diferite lucruri din movila de gunoi, ceea ce considera a fi privilegiul lui în calitate de custode al locului. Îşi imagina că ceilalți îşi băteau joc de el, văzându-l cum urcă munți de gunoaie, în cizmele de cauciuc până la şold şi cu mănuşi de piele în mâini, cu pistolul în tocul de la brâu, cu un sac pe umăr şi cu briceagul în mână. Lasă-i să-şi bată joc. În grămezile de gunoi erau sârme din cupru şi câteodată chiar motoare întregi, cu bobinele din cupru intacte şi în Portland cuprul se plătea bine. Mai erau birouri şi scaune şi canapele dezarticulate, tot felul de lucruri care puteau fi reparate şi vândute negustorilor de mobilă veche de pe Drumul Național 1. Dud îi pungăşea pe negustori, iar negustorii, la rândul lor, îi pungăşeau pe turişti, creând minunata senzație a lumii care se roteşte şi se roteşte şi se roteşte. Cu doi ani în urmă a găsit un pat cu plasă, crăpat şi cu rama spartă şi l-a vândut unui curist din Wells pe două sute de parai. Curistul a fost în al nouălea cer şi a bâlbâit extaziat despre autenticitatea de New England a patului respectiv, fără să ştie cu câtă grijă îndepărtase Dud de pe tăblie însemnul *Fabricat în Grand Rapids.*

La capătul celălalt al gropii era cimitirul maşinilor; Buick-uri şi Ford-uri şi Chevrolet-uri, şi toate mărcile din lume şi, Dumnezeule, ce de mai piese lăsau oamenii în maşini când le aruncau. Radiatoarele erau cele mai grozave, dar şi un carburator bun cu patru cilindri îți putea aduce şapte dolari, după ce ar fi fost în prealabil înmuiat în benzină. Şi astea, în

afară de curelele de ventilație, faruri, pistoane de alimentare, ştergătoare de parbriz, volane şi carpete.

Da, groapa de gunoi era minunată. Groapa era Disneyland şi, în acelaşi timp, Shangri-La. Însă nu banii ascunşi cu băgare de seamă în cutia neagră îngropată în pământ, sub fotoliul său îl făceau foarte fericit.

Foarte fericit îl făceau focurile - şi şobolanii.

Dud ardea gunoaiele din groapa lui în dimineţile de duminică şi miercuri şi în serile de luni şi vineri. Focurile de seară erau cele mai frumoase. Îi plăcea nespus strălucirea crepusculară, trandafirie care înflorea din pungile verzi din plastic pline cu gunoaie şi din ziare şi din cutii. Însă focurile de dimineaţă erau mai bune din cauza şobolanilor.

Acum, aşezat în fotoliu şi urmărind cum flăcările se întind şi încep să-şi trimită spre cer fumul negru şi unsuros, Dud ținea neglijent pistolul, calibrul 22 şi aştepta să iasă la iveală şobolanii.

Când veneau, veneau în batalioane. Mari, de un cenuşiu murdar, cu ochii roz. Pe piele le zburdau purici şi căpuşe. Își târau cozile - cabluri groase, trandafirii. Lui *Dud* îi plăcea la nebunie să împuşte şobolani.

— Cumperi nişte gloanţe ale naibii de puternice, obişnuia să-i spună George Middler de la fierărie, cu vocea lui plină, în timp ce împingea pe tejghea cutia cu cartuşe Remington.

— Municipalitatea le plăteşte?

Asta era o glumă veche de-a lor. Cu câțiva ani în urmă, Dud expediase o comandă de două mii de cartuşe 22 şi Bill Norton îl trimisese, furios, la plimbare.

— E, asta-i, răspundea Dud, ştii foarte bine că sunt în serviciul public, George.

Uite-l. Şobolanul ăla mare şi gras cu piciorul din spate făcut ferfeniță era George Middler. În bot avea ceva ce semăna cu o bucată sfâșiată dintr-un ficat de pasăre.

— Iacă-te, George. Poftim, spuse Dud şi apăsă pe trăgaci. Zgomotul împuşcăturii a fost sec şi lipsit de dramatism, însă şobolanul se rostogoli de două ori şi apoi rămase zvâcnind pe

pământ. Într-o bună zi o să-şi cumpere o armă cu calibru mare, un 45 sau un Magnum 357, să vadă ce le poate face ciocănarilor ăstora micuți.

Acum următorul. Următorul era curviştina aia mică de Ruthie Crockett, aia care nu purta sutien când se ducea la şcoală şi care-şi dădea coate cu colegii şi râdea pe înfundate când trecea Dud pe stradă. Bang. Pa, Ruthie.

Şobolanii o luară la goană înnebuniți, căutând să se adăpostească în partea cealaltă a gropii, însă, până să reuşească ei să se ascundă, Dud dovedise şase - pradă bună pentru o singură dimineață. Dacă s-ar duce şi s-ar uita la ei, ar vedea cum căpuşele fug de pe corpurile care se răcesc, ca... ca... chiar aşa, ca nişte şobolani care părăsesc o corabie naufragiată.

Ideea asta i se păru extraordinar de nostimă şi-şi dădu pe spate capul înfipt cam aiurea pe umeri şi se lăsă pe cocoaşă şi izbucni în uriaşe hohote de râs, în timp ce focul se târa prin gunoaie cu degetele lui portocalii, încovoiate şi lacome.

Da, viața era într-adevăr minunată.

11

12,00 - amiază

Sirena oraşului izbucni într-o detunătură de douăsprezece secunde, dând semnalul pauzei de masă la cele trei şcoli şi întâmpinând după-amiaza. Lawrence Crockett, a doua persoană ca importanță din Jerusalem's Lot şi proprietar al firmei de asigurări şi bunuri imobiliare „Crockett's Southern Maine Insurance and Realty" puse deoparte cartea pe care o citea *(Sclavii Sexuali ai Satanei)* şi îşi potrivi ceasul după şuieratul sirenei. Se duse la uşă şi atârnă lângă cureaua jaluzelei plăcuța pe care scria: „Revin la ora unu". Programul îi era neschimbat. Se va duce la Excellent Cafe, va mânca două sandviciuri cu brânză asezonate cu toate cele, va bea o

ceaşcă cu cafea şi îşi va lipi ochii de picioarele Paulinei în timp ce va fuma un William Penn.

Încercă o dată clanța, ca să se asigure că ușa se încuiase şi coborî pe Jointer Avenue. Se opri la colț şi privi înspre Casa lui Marsten. O maşină era parcată în față. O desluşea vag; era ceva care sclipea şi strălucea. Îi provoca însă o uşoară nelinişte. Căci, cu mai mult de un an în urmă, vânduse într-o tranzacție globală atât Casa lui Marsten cât şi demult-defuncta Spălătorie Comunală. Fusese cea mai stranie afacere din toată viața lui - şi avusese parte de câteva tranzacții destul de ciudate de când era în meserie. Proprietarul maşinii de acolo de sus era, după toate probabilitățile, un bărbat pe nume Straker. R.T. Straker. Şi chiar în această dimineață poştaşul îi adusese ceva din partea acestui Straker.

Tipul în cauză venise la biroul lui Crockett într-o după-amiază blândă de iulie, cu un an şi ceva în urmă. Coborâse din maşină şi se oprise o clipă pe trotuar înainte de a intra. Era un bărbat înalt, îmbrăcat într-un costum sobru din trei piese, în ciuda căldurii zilei de vară. Chel ca o bilă de biliard şi transpirând la fel de mult ca şi ea. Sprâncenele îi erau doua dungi negre şi drepte, iar ochii, două găuri întunecate, de parcă i-ar fi fost făcute cu burghiul pe suprafața colțuroasă a chipului, într-o mână ducea o servietă mică. Când Straker intră, Larry era singur în birou; avea o secretară angajată cu jumătate de normă, o fată care studiase la Falmouth şi care avea cea mai delicioasă pereche de sfârcuri de care ți s-a agățat vreodată privirea. Însă ea lucra după-amiezile pentru un avocat din Gates Falls.

Chelul s-a aşezat pe scaunul clientului, şi-a pus servieta pe genunchi şi l-a privit fix pe Larry Crockett. Era imposibil să citeşti ceva în ochii aceia şi acest fapt îl tulbură pe Larry. Îi plăcea să poată citi dorințele unui om, fie el tânăr sau bătrân, înainte ca acesta să apuce să deschidă gura. Însă bărbatul acesta nu se oprise să se uite la fotografiile proprietăților de vânzare, prinse cu pioneze pe pereți, nu-i întinsese mâna şi nu se prezentase. Nici măcar nu spusese bună ziua.

— Cu ce vă pot fi de folos? întrebă Larry.

— Sunt trimis să achiziționez o reşedință şi un sediu comercial în oraşul dumneavoastră atât de frumos, spuse chelul.

Lipsa de tonalitate din vocea lui, atât de seacă, atât de uniformă, îl duse pe Larry cu gândul la anunțurile înregistrate pe care le auzeai când formai un număr de telefon şi voiai să afli cum va fi vremea.

— Ei bravo, minunat, spuse Larry. Avem câteva proprietăți foarte drăguțe care s-ar putea...

— Nu este nevoie, zise chelul şi-şi ridică mâna ca pentru a opri şuvoiul vorbelor lui Larry.

Fascinat, Larry observă că degetele erau uimitor de lungi - mijlociul avea zece, chiar treisprezece centimetri de la bază la vârf.

— Sediul comercial se află la un cvartal de clădirea Primăriei, în fața parcului.

— Da, putem încheia un contract. Pe vremuri acolo era o spălătorie automată. A dat faliment acum un an. Ar fi o poziție foarte bună dacă dumneavoastră...

— Reşedința, nu-i luă chelul în seamă spusele, este cea pe care localnicii o numesc Casa lui Marsten.

Larry era prea târşâit în meseria lui ca să-şi arate uluirea imensă.

— Chiar aşa?

— Da. Numele meu este Straker. Richard Throckett Straker. Toate documentele vor fi întocmite pe numele meu.

— Foarte bine, spuse Larry.

Măcar atât era limpede, că individul vorbea serios.

— Prețul cerut pentru Casa lui Marsten este de 14.000, deşi cred că aş putea să-mi conving clienții să accepte şi mai puțin. Pe fosta spălătorie...

— Văd că nu ne înțelegem. Am fost autorizat să plătesc un dolar.

— Un...?

Larry se aplecă spre omul din fața lui, de parcă nu ar fi înțeles bine.

— Da. Aşteptați, vă rog.

Degetele lungi ale lui Straker deschiseră servieta şi scoaseră dinăuntru câteva hârtii într-un dosar albastru din plastic transparent.

Larry Crockett îl privi, încruntându-se.

— Citiți, vă rog. Aşa nu vom mai pierde vremea.

Larry dădu la o parte coperta dosarului şi-şi aruncă privirea asupra primei coli de hârtie, cu aerul unui om care încearcă să facă pe placul unui nebun. O clipă, ochii i se mişcară la întâmplare de la stânga la dreapta, apoi şi-i aținti asupra unui rând.

Straker surâse. Din buzunarul interior al hainei scoase o tabacheră plată din aur şi îşi alese o țigară. O bătu uşor şi apoi o aprinse cu un chibrit din lemn. Aroma aspră a tutunului turcesc umplu biroul şi se învolbură suflată de ventilator.

În următoarele zece minute, tăcerea absolută domni în birou, întreruptă numai de murmurul ventilatorului şi de traficul de afară. Straker îşi fumă țigara până la capăt, strivi mucul incandescent între degete şi îşi aprinse alta.

Larry îşi ridică ochii. Era palid şi tulburat.

— E o glumă. Cine te-a pus? John Kelly?

— Nu cunosc nici un John Kelly. Şi eu nu glumesc.

— Hârtiile astea... act de cedare a drepturilor... căutarea titlurilor de proprietate... Dumnezeule, omule, nu ştii că bucata asta de teren valorează un milion şi jumătate de dolari?

— Prostule, spuse rece Straker. Valorează patru milioane. Şi va valora şi mai mult în curând, când se va construi centrul comercial.

— Ce vrei? Vocea îi suna răguşit.

— Ți-am spus ce vreau. Asociatul meu şi cu mine vrem să începem o afacere în acest oraş. Vrem să locuim în Casa lui Marsten.

— Ce fel de afacere? Crimă autorizată?

Zâmbetul lui Straker era de gheață.

— Mă tem că este vorba doar despre o simplă afacere cu mobilă. Specializată în mobilă veche pentru colecționari. Asociatul meu este întrucâtva expert în acest domeniu.

— Rahat! veni răspunsul grosolan al lui Larry. Poți să iei Casa lui Marsten cu opt miare jumătate şi magazinul cu şaisprezece. Şi trebuie să ştiți amândoi că acest oraş nu-şi poate permite un magazin cu mobilă veche şi de lux.

— Asociatul meu este extrem de bine informat asupra subiectelor care îl interesează, spuse Straker. Ştie că oraşul dumneavoastră se află pe o autostradă pe care trec turişti şi oameni care închiriază locuințe doar pe timpul verii. Cu aceştia preconizăm să facem mare parte din comerțul nostru. În orice caz, acest lucru nu este treaba dumitale. Hârtiile sunt bune?

Larry lovi uşor în birou cu dosarul albastru.

— Par a fi. Însă n-am de gând să mă las dus de nas, indiferent ce *spui* că vrei.

— Nu, sigur că nu.

Vocea lui Straker dezvăluia inflexiuni disprețuitoare, mascate doar prin buna lui creştere.

— Cred că ai un avocat în Boston. Un domn pe nume Francis Walsh.

— De unde ştii? lătră Larry.

— Nu contează. Arată-i hârtiile. Îți va confirma validitatea lor. Terenul pe care se va construi acest centru comercial va deveni al dumitale dacă îndeplineşti trei condiții.

— Aha, spuse Larry şi păru uşurat. Condiții.

Se lăsă pe spate în scaun şi îşi alese un trabuc William Penn din cutia din ceramică de pe birou. Aprinse un chibrit pe talpa pantofului şi pufăi:

— Acum ajungem la esență. Dă-i drumul.

— Numărul unu. Îmi vei vinde Casa lui Marsten şi sediul comercial pe un dolar. Clientul dumitale, proprietarul casei, este o corporație imobiliară din Bangor. Magazinul aparține

acum unei bănci din Portland. Sunt convins că ambele părți vor fi de acord cu cele mai mici prețuri acceptabile, pe care le vei acoperi dumneata. Bineînțeles, minus comisionul dumitale.

— De unde ai informațiile astea?

— Acest lucru nu te interesează, domnule Crockett. Condiția a doua. Vei păstra secretul absolut asupra tranzacției pe care o încheiem acum. Secretul absolut. Dacă totuşi, vei fi întrebat, tot ce ştii este ceea ce ți-am spus - suntem doi parteneri care începem o afacere pentru turişti şi vilegiaturişti. Este extrem de important.

— Nu sunt gură-spartă.

— Cu toate acestea, vreau să realizezi perfect caracterul serios al condiției. S-ar putea să vină o vreme, domnule Crockett, când ai să arzi de dorința de a povesti cuiva despre afacerea minunată pe care ai încheiat-o astăzi. Dacă vei face aşa ceva, voi afla. Te voi distruge, înțelegi?

— Vorbeşti ca un personaj din filmele alea polițiste de duzină, spuse Larry. Părea netulburat, însă în adâncul său simțea cum prinde contur o senzație dezgustătoare de teamă. Cuvintele *Te voi distruge* sunaseră la fel de neutru ca *Ce mai faci.* Şi asta făcea ca aserțiunea să sune adevărat, într-un mod extrem de neplăcut. Şi de unde dracu' ştia glumețul ăsta de Frank Walsh? Nici măcar nevastă-sa nu avea habar de Frank Walsh.

— Înțelegi, domnule Crockett?

— Da, spuse Larry. Sunt obişnuit să-i îmbrobodesc.

Straker schiță din nou umbra de surâs.

— Desigur. De aceea facem afaceri împreună.

— A treia condiție?

— Casa are nevoie să fie puțin renovată.

— Este un mod de a pune problema, zise sec Larry.

— Asociatul meu intenționează să se achite el însuşi de această sarcină. Însă dumneata vei fi agentul lui. Vor apărea felurite cereri din când în când. Din când în când voi avea nevoie ca lucrătorii pe care îi vei angaja să aducă diferite

lucruri fie la casă, fie la magazin. Nu vei pomeni nimic de aceste servicii, înțelegi?

— Mda, înțeleg. Nu eşti de prin părțile astea, nu?

— Are vreo însemnătate? întrebă Straker arcuindu-şi sprâncenele.

— Sigur că are. Aici nu e Boston sau New York. Nu e vorba doar dacă îmi pot pune eu fermoar la gură. Oamenii or să vorbească. Păi, e o hoaşcă pe Strada Railroad, o cheamă Mabel Werts, care stă toată ziua cu un binoclu...

— Nu mă interesează locuitorii oraşului. Asociatului meu nu-i pasă de locuitorii oraşului. Locuitorii oraşului vorbesc întotdeauna. Nu se deosebesc cu nimic de coțofenele de pe sârmele de telegraf. Ne vor accepta curând.

Larry ridică din umeri:

— Treaba voastră.

— Întocmai, îl aprobă Straker. Vei achita toate aceste servicii şi vei păstra toate facturile şi chitanțele. Banii îți vor fi rambursați. De acord?

După cum îi spusese lui Straker, Larry se pricepea să îmbrobodească oamenii şi, în plus, era recunoscut ca unul dintre cei mai buni jucători de pocher din Cumberland. Şi, cu toate că își păstrase aspectul calm în cursul întregii discuții, stătea ca pe jăratec. Târgul pe care i-l propunea nebunul ăsta era genul de ocazie care ți se iveşte o singură dată în viață, sau chiar deloc. Poate că şeful tipului era unul din mizantropii ăia miliardari şi scrântiți care...

— Domnule Crockett? Aştept.

— Am şi eu două condiții, spuse Larry.

— Oh? Straker dovedi un interes politicos.

Agită dosarul albastru:

— Mai întâi, hârtiile astea trebuie să fie verificate.

— Desigur.

— În al doilea rând, nu vreau să ştiu nimic dacă faceți ceva ilegal. Adică...

Însă fu întrerupt. Straker își dădu capul pe spate şi emise un hohot de râs ciudat de rece şi lipsit de emoție.

— Am zis ceva caraghios? întrebă Larry, fără urmă de zâmbet pe chip.

— Oh... ah... sigur că nu, domnule Crockett. Te rog să-mi scuzi ieşirea. Cuvintele dumitale mi s-au părut amuzante din motive cu totul personale. Ce doreai să mai adaugi?

— Reparațiile. Nu am de gând să-ți aduc vreun material care să mă lase în curu' gol. Dacă aveți de gând să fabricați alcool sau droguri sau bombe, vă priveşte direct de unde vă luați materia primă.

— De acord, spuse Straker.

Zâmbetul îi dispăruse.

— Încheiem târgul?

Cu un presentiment bizar, Larry spusese atunci:

— Dacă hârtiile astea sunt în regulă, cred că da. Deşi mi se pare că dumneata ai făcut târgul şi eu m-am ales cu banii.

— Astăzi este luni, zise Straker. Să trec joi după-amiază?

— Mai bine vineri.

— Aşa. Este foarte bine.

Se ridică.

— O zi bună, domnule Crockett.

Hârtiile erau adevărate. Avocatul din Boston al lui Larry i-a spus că terenul pe care urma să fie construit centrul comercial din Portland fusese achiziționat de un grup numit „Continental Land and Realty", care era o societate fantomă cu birourile în clădirea Băncii Chimice din New York. În birourile acestea nu se afla nimic, decât câteva fişete goale şi mult praf.

Straker s-a întors vineri şi Larry a semnat actele de proprietate. A făcut-o cu un gust puternic de îndoială. Pentru prima oară nesocotise maxima sa personală: Nu scuipi unde pupi. Şi cu toate că motivele erau extrem de atrăgătoare, realiză, în momentul când Straker puse în servietă actele de proprietate asupra Casei lui Marsten şi a fostei Spălătorii Comunale, că ajunsese la cheremul acestui om. La cheremul acestui om şi al asociatului său, domnul Barlow, cel absent.

Luna august trecu şi, când vara alunecă în toamnă, iar apoi, toamna în iarnă, a început să aibă un sentiment de uşurare pe care nu îl putea însă defini. Până în primăvara acestui an aproape că reuşise să uite afacerea pe care o făcuse ca să obțină hârtiile care erau acum închise în caseta sa personală de la banca din Portland.

Apoi au început să se întâmple tot felul de lucruri.

Scriitorul ăla, Mears, venise cu o săptămână şi jumătate în urmă să întrebe dacă putea închiria Casa lui Marsten şi îl privise cu multă suspiciune pe Larry când acesta i-a spus că fusese vândută.

Ieri găsise un sul lung în cutia poştală, împreună cu o scrisoare de la Straker. Mai degrabă un bilet. Era foarte scurt. „Fii amabil şi pune afişul pe care l-ai primit în vitrina magazinului. R. T. Straker." Afişul era destul de obişnuit şi chiar mai puțin strident decât altele. Pe el scria doar atât: „Magazinul se deschide într-o săptămână. Barlow şi Straker. Mobilă bună. Antichități. Aşteptăm anticari." îl trimise pe Royal Snow să-l pună.

Şi acum era o maşină parcată în fața Casei lui Marsten. Încă o mai privea când cineva spuse chiar lângă el:

— Ai adormit, Larry?

Tresări şi se întoarse spre Parkins Gillespie, care stătea alături şi-şi aprindea un Pall Mall.

— Nu, spuse şi râse nervos. Mă gândeam doar.

Parkins îşi ridică şi el ochii spre Casa lui Marsten, unde soarele sclipea pe crom şi metal în aleea din față, apoi privi la vechea spălătorie, în vitrina căreia era pus afişul cel nou.

— Nu eşti singurul. E bine când vin oameni noi în oraş. I-ai cunoscut, nu?

— Numai pe unul din ei. Anul trecut.

— Domnul Barlow sau domnul Straker?

— Straker.

— Drăguț tip, ce zici?

— Greu *de* spus, Larry simți brusc o dorință puternică de a-şi umezi buzele. Însă nu o făcu.

— Am discutat numai afaceri. Mi s-a părut în regulă.

— Bine. E bine. Hai. Te conduc până la Excellent Cafe.

Când traversară strada, Lawrence Crockett se gândea la pacturi încheiate cu diavolul.

12

1,00 după-amiaza

Susan Norton intră în salonul de coafură al lui Babs, îi zâmbi lui Babs Griffen (sora mai mare a lui Hal şi Jack) şi spuse:

— Slavă Domnului că ai putut să mă primeşti aşa repede.

— Nu-i nicio problemă în mijlocul săptămânii, zise Babs, dând drumul la ventilator.

— Ce zăduf e. O să fie o furtună năprasnică în după-masa asta.

Susan privi cerul, de un albastru fără pată.

— Crezi?

— Mda. Cum vrei să ți-l fac, iubito?

— Natural, spuse Susan, cu gândul la Ben Mears. Ca şi când nici nu m-aş fi apropiat de locul ăsta.

— Iubito, oftă Babs, apropiindu-se de ea. Aşa zic toate.

Oftatul purtă spre Susan miros de gumă de mestecat din fructe şi Babs o întrebă dacă văzuse că nişte tipi deschideau un magazin nou de mobilă în vechea Spălătorie Comunală. Chestii scumpe, după cum arătau, însă ar fi fost nemaipomenit dacă ar fi avut de vânzare şi un felinar de vânt drăgălaş, care să facă pereche cu cel pe care îl avea în apartamentul ei şi plecarea de acasă şi stabilirea în oraş a fost cea mai deşteaptă mişcare pe care o făcuse vreodată şi nu-i aşa că fusese o vară frumoasă? Ce păcat că se sfârșea.

13

3,00 după-amiază

Bonnie Sawyer stătea întinsă pe patul dublu din casa ei de pe Deep Cut Road. Era o casă normală, nu o rulotă sărăcăcioasă şi avea şi fundaţie şi pivniţă. Soţul ei, Reg, câştiga bine muncind ca mecanic auto la atelierul lui Jim Smith în Buxton.

Era complet goală, cu excepţia unei perechi de chiloţi albaştri, transparenţi, şi privea nerăbdătoare la ceasul de pe noptieră: 3,02 - unde era?

De parcă gândul ei l-ar fi adus, uşa de la dormitor se întredeschise uşurel şi Corey Bryant cercetă camera cu privirea.

— E totul în regulă? şopti el.

Corey nu avea decât douăzeci şi doi de ani, lucra de doi ani la societatea de telefoane şi aventura aceasta cu o femeie măritată - mai ales una de calibrul lui Bonnie Sawyer, care în 1973 fusese aleasă Miss a Ţinutului Cumberland - îl făcea să se simtă slăbit şi nervos şi excitat.

Bonnie îi surâse larg cu dinţii îmbrăcaţi în coroane drăgălaşe:

— Dacă nu ar fi fost, iubitule spuse, ai fi avut acum o gaură în tine suficient de mare să te poţi uita la televizor prin ea.

El intră în vârful picioarelor, cu centura de siguranţă atârnându-i ridicol la brâu.

Bonnie chicoti şi-şi deschise braţele.

— Chiar că-mi placi, Corey. Eşti drăguţ.

Ochii lui Corey căzură din întâmplare pe petecul întunecat de sub nailonul albastru bine întins şi începu să se simtă mai mult excitat decât nervos. Uită să mai păşească în vârful picioarelor şi se îndreptă spre ea şi, când se împreunară, undeva în pădure începu să ţârâie un greiere.

14

4,00 după-amiază

Ben Mears se ridică de la birou. Terminase lucrul de după-amiază. Renunțase la plimbarea în parc pentru a putea merge în seara aceea la cină la familia Norton cu conştiința împăcată şi scrisese aproape toată ziua fără pauză.

Se întinse, ascultând cum îi trosnesc vertebrele. Pieptul îi era ud de sudoare. Se duse la dulăpiorul de deasupra patului, scoase un prosop curat şi coborî la baie să facă un duş înainte ca ceilalți locatari să se întoarcă de la muncă şi să facă murdărie.

Îşi puse prosopul pe umăr, se întoarse spre uşă şi apoi se duse la fereastră, unde i se păruse că a văzut ceva. Nimic în oraş: moțăia mai departe în după-amiaza târzie, sub un cer colorat în nuanța aceea deosebită de albastru închis cu care New England este binecuvântată în zilele frumoase de vară târzie.

Vedea clădirile cu două etaje de pe Jointer Avenue, le vedea acoperişurile plate, asfaltate, şi vedea parcul, unde copiii, întorşi acum de la şcoală, trândăveau, sau se plimbau cu bicicleta, sau se ciondăneau; şi putea vedea şi zona de nord-vest a oraşului, unde Strada Brock dispărea sub umărul primului deal împădurit.

Ochii i se plimbară mai departe, spre luminişul din pădure, unde Burns Road şi Brooks Road se intersectau într-un T — şi apoi mai sus, înspre locul unde se înălța Casa lui Marsten, dominând oraşul.

De aici se vedea, miniaturizată aproape de perfecțiune, micşorată la dimensiunile unei case de păpuşi. Şi îi plăcea aşa.

Văzută de aici, Casa lui Marsten avea o dimensiune căreia îi putea face față. Puteai chiar întinde mâna s-o acoperi cu palma.

În fața casei era o maşină.

Rămase să o privească, cu prosopul pe umăr, fără să se mişte, simțind cum groaza i se strecoară în stomac, sentiment pe care nu încercă să şi-l analizeze. Fuseseră înlocuite şi două

din obloanele căzute, fapt care îi conferea un aspect secret, orb, pe care nu-l avusese înainte.

Buzele i se mişcară tăcute, de parcă ar fi format cuvinte pe care nimeni - nici măcar, el însuşi - nu le putea înțelege.

15

5,00 după-amiază

Matthew Burke plecă de la liceu cu servieta în mâna stângă şi traversă parcarea, golită acum, îndreptându-se spre locul unde îi aştepta vechiul lui Chevy Biscayne, încă purtând cauciucurile de iarnă.

Avea şaizeci şi trei de ani, depăşise cu doi ani vârsta pensionării şi încă mai făcea față unui program extrem de încărcat de ore de limba şi literatura engleză şi de o mulțime de alte activități în afara şcolii. Cea mai importantă acțiune din toamna aceasta era punerea în scenă a unei piese pentru serbarea şcolară şi tocmai terminase de citit rolurile pentru o farsă în trei acte, intitulată *Problema lui Charley.* Trupa era compusă din obişnuita cantitate uriaşă de imposibili; poate vreo zece trupuri călduțe ce puteau fi folosite şi care cel puțin îşi vor învăța replicile (şi le vor declama apoi pe un ton cavernos, monoton şi tremurător) şi trei copii care aveau o fărâmă de talent. Le va împărți rolurile vineri şi va începe repetițiile săptămâna următoare. Vor repeta până la data de 30 octombrie, când era programată reprezentația piesei. Teoria lui Matt era că o piesă prezentată pe scena unui liceu trebuie să fie ca o farfurie cu supă marca Campbell's Alphabet: fără gust, însă inofensivă. Rudele copiilor vor veni la spectacol şi vor fi încântate. Criticul teatral al ziarului *Ledger,* din Cumberland va veni şi el şi se va extazia polisilabic, pentru simplul motiv că era plătit să vizioneze toate reprezentațiile pe plan local. Eroina (Ruthie Crockett, probabil, anul acesta) se va îndrăgosti nebuneşte de un membru al distribuției şi s-ar putea să-şi piardă fecioria după petrecerea care va avea loc la

sfârşitul spectacolului. Şi apoi el va fi acela care va suporta criticile Clubului de Discuţii Literare.

La şaizeci şi trei de ani, lui Matt Burke încă îi mai plăcea meseria de profesor. Era departe de a fi adeptul unei discipline severe, pierzând astfel orice şansă pe care ar fi putut-o avea cândva să ajungă în conducerea liceului (era puţin chiar prea visător ca să poată îndeplini cu succes chiar şi funcţia de asistent principal), însă această lipsă de disciplină nu i s-a părut niciodată a fi un impediment. A citit sonetele lui Shakespeare în clase îngheţate, unde trosneau ţevile de la calorifere, printre avioane de hârtie şi flegme, s-a aşezat pe pioneze şi le-a aruncat cu un aer absent, în timp ce spunea elevilor să deschidă cărţile de gramatică la pagina 467, a deschis sertare pentru a scoate lucrările la literatură şi a descoperit înăuntru numai greieri, broaşte şi, odată, un şarpe negru, lung de trei metri.

A cutreierat de-a lungul şi de-a latul limbii engleze ca un „Ancient Mariner", solitar, însă satisfăcut: Steinbeck - ora întâi, Chaucer - ora a doua, subiectiva - ora a treia, şi funcţiile gerunziului chiar înainte de pauza de masă. Degetele îi erau în permanenţă îngălbenite mai degrabă cu praf de cretă decât cu nicotină, împătimit cum era.

Copiii nici nu-l venerau, nici nu-l iubeau; nu era un domn Chips, lâncezind într-un colţ rustic al Americii şi aşteptând-o pe Ross Hunter să-l descopere, însă mulţi dintre elevii lui ajunseseră să-l respecte, şi câţiva au învăţat de la el că munca dedicată, indiferent cât de excentrică sau umilă, este ceva ce merită a fi luat în seamă. Îi plăcea ceea ce făcea.

Acum se urcă în maşină, apăsă prea tare pe acceleraţie şi înecă motorul, aşteptă şi îl porni din nou. Găsi un post de muzică rock 'n' roll din Portland şi dădu volumul aproape de maximum. Era de părerea că rock 'n' roll-ul este o muzică minunată. Ieşi cu spatele din lotul lui de parcare, maşina se opri, apoi porni din nou.

Avea o căsuţă pe Taggart Stream Road şi prea puţini musafiri. Nu fusese niciodată căsătorit, nu avea rude, decât

un frate în Texas care lucra la o companie petrolieră şi care nu-i scria niciodată. Nu simțea deloc lipsa unor asemenea legături. Era un om singuratic, însă singurătatea nu-l schimonosise în nici un fel.

Se opri la semnul luminos de la intersecția dintre Jointer Avenue şi Strada Brock, apoi coti înspre casă. Umbrele erau mai lungi acum, iar lumina zilei căpătase o căldură ciudată şi frumoasă - netedă şi aurie, ca o tuşă dintr-un tablou al impresioniştilor francezi. Aruncă o privire spre stânga, văzu Casa lui Marsten şi se uită mai bine.

— Obloanele - spuse cu voce tare, în vacarmul ritmat al muzicii de la radio. Obloanele alea sunt ridicate.

Se uită în oglinda retrovizoare şi văzu o maşină parcată în fața casei. Era profesor în 'salem's Lot din 1957 şi nu văzuse niciodată vreo maşină parcată acolo.

— Locuieşte cineva acolo? întrebă, fără să se adreseze nimănui anume şi porni mai departe.

16

6,00 seara

Tatăl lui Susan, Bill Norton, prim consilier la municipalitate, fu surprins să descopere că îi plăcea Ben Mears - îi plăcea chiar foarte mult. Bill era un bărbat masiv, dur, cu păr negru, clădit ca un camion şi deloc gras, chiar şi după cincizeci de ani. În clasa a unsprezecea, cu permisiunea tatălui său, abandonase cursurile şi se înrolase în Marină. De atunci muncise din greu ca să ajungă în vârf, obținându-și diploma la douăzeci şi patru de ani, în urma unui test de echivalare a bacalaureatului. Nu era deloc genul de anti-intelectual orbit şi mitocan, cum devin uneori muncitorii simpli când nu li se permite să capete educația de care ar fi fost capabili, fie prin jocul sorții, fie prin propriile lor acțiuni; însă nu avea deloc înțelegere pentru „băşinile artistice", cum i-a numit pe unii din tinerii cu ochi de căprioară şi părul lung

pe care îi adusese Susan acasă. Nu-l deranja felul cum se îmbracă sau părul prea lung. Îl deranja doar faptul că nici unul din ei nu părea serios. Nu împărtăşea afecțiunea soției sale pentru Floyd Tibbits, băiatul cu care ieşea Susie mai tot timpul de când absolvise facultatea, însă nici nu-l displăcea. Floyd avea o slujbă bunicică în conducerea de la Falmouth Grant şi Bill Norton îl considera a fi destul de serios. Şi era din oraş. Dar, într-un fel, aşa era şi Ben Mears.

— Să nu începi să-l sâcâi cu poveştile tale că orice artă e o băşină, spuse Susan, ridicându-se la auzul soneriei.

Purta o rochie de vară, verde deschis, iar noua coafură îi era strânsă uşor cu o jurubiță de fire verzi.

Bill râse:

— Le zic aşa cum îi văd, Susie, iubito. N-o să te pun într-o situație penibilă... n-o fac niciodată, nu-i aşa?

Îi aruncă un surâs îngrijorat şi nervos şi se duse să deschidă uşa.

Bărbatul care intră era înalt şi slab, agil, cu trăsături frumoase şi cu o claie de păr negru care părea proaspăt spălat, în ciuda aspectului său unsuros. Şi felul în care era îmbrăcat îl impresiona favorabil pe Bill: jeanşi simpli, foarte noi, şi o cămaşă albă cu mânecile suflecate până la coate.

— Ben, ei sunt tatăl şi mama mea - Bill şi Ann Norton. Mama, Tata, Ben Mears.

— Bună seara. Îmi pare bine să vă cunosc.

Zâmbi uşor rezervat spre doamna Norton şi ea spuse:

— Bună seara, domnule Mears. Este prima oară când cunoaştem un scriitor în carne şi oase. Susan a fost *teribil* de emoționată.

— Nu vă faceți probleme; nu obişnuiesc să citez din romanele mele.

Surâse din nou.

— Bună, zise Bill şi se ridică greoi din scaun. Ajunsese prin muncă la poziția de lider al sindicatului de la docurile din Portland, iar strângerea lui de mână era puternică. Însă mâna lui Mears nu era umedă şi lipicioasă şi nici nu se mototoli la

atingerea lui, ca mâinile băşinilor tale artistice, varietatea de grădină, Susie, iubito, şi Bill era impresionat. Acum puse în practică al doilea criteriu de testare.

— Vrei o bere? Am nişte cutii la gheață, 'colo. Arătă cu mâna spre grădinița din spatele casei, pe care el însuşi o amenajase. În mod invariabil, băşinile artistice răspundeau nu; majoritatea aveau numai tărâțe în cap şi nu puteau risca să-şi piardă conştiința lor atât de valoroasă juisând.

— Hei, o bere ar fi nemaipomenită, spuse Ben şi surâsul i se transformă într-un rânjet larg. Chiar două sau trei.

Hohotul de râs al lui Bill zgudui casa:

— Bravo, al meu eşti. Haide.

La sunetul râsului său, o comunicare ciudată păru a avea loc între cele două femei, care semănau foarte mult una cu cealaltă. Fruntea lui Ann Norton se încreți, în timp ce cea a lui Susan se lumină - îngrijorarea păru a fi fost transferată, prin telepatie, în cealaltă parte a camerei.

Ben îl urmă pe Bill pe terasă. O lădiță cu gheață era aşezată în colț, pe un taburet, plină cu cutii de bere Pabst. Bill scoase o cutie şi i-o aruncă lui Ben, care o prinse cu o singură mână, însă uşor, ca să nu facă spumă.

— E drăguț aici, spuse Ben, privind grătarul din curte.

Era un grătar simplu, practic, din cărămizi, iar deasupra lui încă mai tremura căldura.

— Eu am construit-o, zise Bill. Aşa că trebuie să fie drăguță.

Ben trase o duşcă şi apoi râgâi, alt semn în favoarea lui.

— Susie crede că eşti un tip extra, spuse Norton.

— E o fată drăguță.

— E o fată bună, cu simț practic, adăugă Norton şi râgâi dus pe gânduri. Zice că ai scris trei cărți. Că le-ai şi publicat.

— Da, aşa e.

— Ți-au adus bani?

— Prima, spuse Ben şi nu mai continuă.

Bill Norton îl aprobă uşor din cap, fiind cu totul de acord cu un om care are suficientă minte să nu se apuce să trăncănească despre afacerile sale.

— Vrei să mă ajuți la chiftele şi cârnaţi?

— Sigur.

— Trebuie să tai cârnații, ca să le iasă zeama. Ştii chestia asta?

— Mda.

Făcu mişcări oblice prin aer cu arătătorul de la mâna dreaptă, rânjind uşor tot timpul. Crestăturile mici făcute în cârnații de casă îi împiedicau să mai facă băşici când erau puşi pe grătar.

— E clar că eşti de prin părțile astea, spuse Bill Norton. Ia sacul ăla cu cărbuni de colo şi eu o să aduc carnea. Ia-ți şi berea.

— Nici prin gând nu-mi trece să mă despart de ea.

Bill ezită o clipă în prag şi îşi ridică o sprânceană înspre Ben Mears:

— Eşti un tip serios? îl întrebă.

Ben zâmbi, înfuriat puțin:

— Asta sunt.

Bill dădu din cap:

— E bine, zise şi intră.

Babs Griffen prevăzuse că o să plouă, însă se întâmplă exact pe dos şi cina din curtea din spate decurse cum nu se poate mai bine. Vântul începuse să adie uşor, întovărăşindu-se cu fumul cu miros de carne de porc din grătar şi izgonind țânțarii cei mai răi de sfârşit de anotimp. Femeile strânseră masa, farfuriile din carton şi condimentele, apoi se întoarseră, să bea fiecare câte o bere şi să se distreze când Bill, vulpe bătrână, cunoscător al mişcărilor înşelătoare ale curenților de aer, îl bătu pe Ben cu 2l-6 la badminton. Ben refuză revanşa cu părere de rău evidentă, arătând ceasul.

— Am o carte pe foc, spuse. Îi datorez încă şase pagini. Dacă mă îmbăt, mâine dimineață, n-o să fiu în stare nici măcar să citesc ce am scris.

Susan îl conduse la poartă - venise pe jos. Bill dădu aprobator din cap către el însuşi în timp ce stingea focul. Spusese că e serios şi Bill era hotărât să-l creadă pe cuvânt.

Nu venise cu poveşti nemaipomenite ca să-i impresioneze, însă oricine muncea după cină avea posibilitatea să-şi graveze numele pe copacul inimii altcuiva, chiar cu majuscule.

Totuşi, Ann Norton, nu se lăsase îmblânzită.

17

7,00 seara

Floyd Tibbits intră în parcarea acoperită cu pietriş a cârciumii lui Dell cam la zece minute după ce Delbert Markey, proprietar şi barman, aprinsese noul semn roz de pe uşa din față.

Pe semn scria DELL'S cu litere de câte un metru, iar apostroful era un glob de sticlă.

Afară, lumina soarelui fusese alungată de pe cer de amurgul violet şi, în curând, ceața va începe să se formeze în buzunarele adânci ale solului. Obişnuiții barului vor începe să apară peste o oră.

— Salut, Floyd, spuse Dell, scoțând o sticlă din frigider. Ai avut o zi bună?

— Bunuță, zise Floyd. Berea aia arată nemaipomenit.

Era un bărbat înalt, cu o barbă bine îngrijită, de culoarea nisipului, îmbrăcat acum în pantaloni şi jachetă sport - uniforma lui de la firma Grant. Era al doilea în ierarhia departamentului care se ocupa cu acordarea creditelor şi îi plăcea ceea ce făcea într-un mod destul de absent, care risca să treacă peste noapte granița înspre o plictiseală de moarte. Simțea că se iroseşte, însă senzația nu era excesiv de neplăcută. Şi mai era şi Suze - o fată tare bună. Nu peste mult timp ea avea să se hotărască şi atunci el va trebui să devină cineva.

Aruncă pe bar o bancnotă de un dolar, îşi turnă bere, ținând paharul înclinat, bău cu sete şi îşi umplu din nou paharul. Celălalt client al barului în acest moment era un tânăr îmbrăcat în salopeta companiei de telefoane - puştiul

familiei Bryant, aşa i se păru lui Floyd. Bea bere la una din mese şi asculta un cântec melancolic de dragoste la tonomat.

— Aşa, şi ce mai e nou prin oraş? întrebă Floyd, cunoscând deja răspunsul. Nimic nou, nu atât cât să conteze. S-ar fi putut ca vreun elev să fi venit beat la liceu, însă altceva nu-i putea trece prin minte.

— Ei, cineva a omorât câinele unchiului tău. Asta-i nou.

Floyd se opri, cu paharul la jumătatea drumului spre gură.

— Ce? Câinele unchiului Win, Doc?

— Aşa.

— L-a călcat o maşină?

— Nu s-ar zice. Mike Ryerson l-a găsit. Se dusese la Harmony Hill să taie iarba şi Doc atârna de vârfurile alea din poartă. Spintecat şi îi ieşiseră mațele.

— Ticălosul! spuse Floyd, înmărmurit.

Dell dădu grav din cap, satisfăcut de impresia pe care o făcuseră vorbele sale. Ştia că mai era o ştire fierbinte în oraş astă seară - că iubita lui Floyd fusese văzută cu scriitorul ăla care stătea la Pensiunea Evei. Însă lasă-l pe Floyd să afle singur asta.

— Ryerson a adus cadavru' la Parkins Gillespie, îi zise lui Floyd. *El* crede că poate câinele fusese deja mort şi nişte copii l-au atârnat acolo în joacă.

— Gillespie nu-şi poate deosebi curu' de o gaură în pământ.

— Poate că nu. Acu' o să-ți zic ce cred *eu.* Dell se aplecă sprijinindu-se pe brațele sale groase. Cred că copiii au făcut-o, aşa-i... pe dracu', *ştiu* că aşa-i. Însă poate că-i oleacă mai serios decât doar o glumă proastă. Ia uită-te la asta.

De sub tejghea scoase un ziar pe care-l deschise.

Floyd îl ridică. Titlul spunea: ADORATORII SATANEI PROFANEAZĂ O BISERICĂ. Îşi aruncă ochii peste articol. După toate aparențele, un grup de copii spărseseră o biserică catolică din Clewiston, Florida, la puțină vreme după miezul nopții şi desfășuraseră acolo un soi de ritual păgân. Altarul fusese pângărit, pe strane şi confesionale fuseseră scrijelite obscenități, iar pe treptele care duceau la naos fuseseră

descoperite pete de sânge. Analizele de laborator au confirmat faptul că, deşi o parte din acel sânge era de origine animală (s-a sugerat că ar fi fost vorba de sânge de capră), majoritatea era uman. Şeful poliției din Clewiston a recunoscut că nu avea nici un indiciu care să-l pună pe urma făptaşilor.

Floyd puse ziarul jos.

— Adoratori ai diavolului în Lot? Haide, Dell. Ai înnebunit.

— Copiii au înnebunit, se încăpățână Dell. O să vezi că am dreptate. Nu mai e mult şi o să înceapă să facă sacrificii omeneşti pe păşunea lui Griffen. Vrei să-ți umplu paharul?

— Nu, mersi, spuse Floyd, alunecând de pe scaun. Cred că mă duc să văd ce face unchiul Win. Ținea teribil de mult la câine.

— Transmite-i complimente din partea mea, zise Dell, adăpostind ziarul înapoi sub tejghea - Proba A - pentru mai târziu. Mi-a părut tare rău de ce a pățit.

Floyd se opri la jumătatea drumului spre uşă şi spuse, parcă fără să se adreseze cuiva anume:

— L-au atârnat de vârful porții, hm? Pe Dumnezeul meu, tare aş vrea să pun mâna pe puştii care au făcut-o.

— Adoratorii diavolului, spuse Dell. Nu m-ar mira câtuși de puțin. Nu ştiu ce se întâmplă cu oamenii în zilele astea.

Floyd plecă. Puştiul Bryant mai băgă o fisă în tonomat şi Dick Curless începu să cânte „îngroapă sticla cu mine".

18

7,30 seara

— Să veniți devreme acasă, îi spuse Marjorie Glick fiului ei cel mare. Aveți şcoală mâine. Vreau ca fratele tău să fie în pat la nouă şi un sfert.

Danny îşi târşâi picioarele:

— Nu înțeleg de ce trebuie să-l iau cu mine.

— Nu, trebuie, răspunse Marjorie cu gentilețe periculoasă. Puteți sta foarte bine şi acasă.

Se întoarse la masa din bucătărie unde desăra peştele şi Ralphie scoase limba. Danny îl amenință cu pumnul, însă frățiorul lui absolut dezgustător îi aruncă un zâmbet radios.

— O să ne întoarcem, mormăi el şi dădu să iasă din bucătărie, cu Ralphie la remorcă.

— Până la nouă.

— Bine, *bine.*

În camera de zi, Tony Glick stătea cu picioarele ridicate în fața televizorului, urmărind meciul dintre Red Sox şi Yankees.

— Unde vă duceți, băieți?

— Să-l vedem pe băiatul ăla nou, spuse Danny. Mark Petrie.

— Aşa-i, zise şi Ralphie. Ca să ne uităm la... *trenulețul lui electric.*

Danny aruncă o privire înveninată fratelui său, însă tatăl lor nu observase nici pauza, nici accentul. Doug Griffen tocmai marcase.

— Să veniți devreme, spuse absent.

Afară, lumina încă mai lâncezea pe cer, deşi soarele apusese. Când traversau curtea din spate, Danny zise:

— Ar trebui să te bat să-ți sune apa'n cap, tâmpitule.

— O să le spun, se împăună Ralphie. O să le spun de ce ai vrut să mergi *pe bune.*

— Ticălosule, oftă disperat Danny.

În capătul curții cu iarba îngrijit tăiată, o potecă bătătorită ducea în jos, înspre pădurice. Casa familiei Glick se afla pe Strada Brock, cea a lui Mark Petrie, pe Jointer Avenue. Poteca reprezenta o scurtătură care economisea mult timp din drum, mai ales dacă aveai doisprezece şi nouă ani şi ardeai de nerăbdare să țopăi pe pietrele din pârâul Crockett. Sub tălpi le trosneau ace şi ramuri mici de plin. Undeva în adâncul pădurii, începuse să cânte o rîndunică-de-noapte, iar greierii țârâiau în jurul lor.

Danny făcuse greşeala de a-i fi spus fratelui său că Mark Petrie avea setul complet de monştri din plastic - vârcolac, mumie, Dracula, Frankenstein, doctorul cel nebun şi chiar şi o Cameră a Ororilor. Mama lor era de părere că astea ar fi fost

veşti proaste, că chestiile astea îți făceau creierii să putrezească, sau oricum, îți făceau rău şi fratele lui Danny se transformă instantaneu într-un mic şantajist. Pe bune că era un împuțit dezgustător.

— Eşti dezgustător, ştii? spuse Danny.

— Ştiu - Ralphie era mândru foarte.

— Ce-i aia dezgustător?

— E atunci când te faci verde şi lipicios ca bau-bau.

— Ba tu, zise Ralphie.

Mergeau pe malul pârâului Crockett, ale cărui ape perlate gângureau în voie în matca lor cu pietriş. La două mile înspre est se vărsa în Taggart Stream, care, la rândul lui, se vărsa în Râul Royal.

Danny începu să traverseze pârâul, păşind pe pietre, mijindu-şi ochii în întunericul care se lăsa, ca să vadă pe unde calcă.

— O să te-mping! îi strigă vesel din spate Ralphie. Ia vezi. Danny, o să te-mping!

— Împinge-mă numai şi o să te-mping şi eu în nisipuri mişcătoare, caltaboşule, spuse Danny.

Ajunseră pe celălalt mal.

— Nu-s nisipuri mişcătoare pe aici, îl luă în râs Ralphie, apropiindu-se totuşi de fratele său.

— Aşa crezi? tonul lui Danny era amenințător. Un copil a murit în nisipurile mişcătoare acum câțiva ani. I-am auzit pe babalâcii de la magazin cum povesteau despre chestia asta.

— Pe bune?

Ochii lui Ralphie erau măriți de frică.

— Mda, spuse Danny. A fost tras la fund în timp ce urla cât îl țineau puterile, până când gura i-a fost umplută cu nisip şi gata. *Raaaccchhh.*

— Haide, mă, spuse Ralphie tulburat. Era aproape întuneric acum, iar pădurea părea plină de umbre mişcătoare.

— Hai să ieşim, de-aici.

O porniră la drum, pe malul pârâului, alunecând din când în când pe acele de pin. Băiatul despre care Danny îi auzise pe

cei în vârstă povestind la magazin era un puşti de zece ani pe nume Jerry Kingfield. S-ar fi putut să fi strigat cât îl țineau puterile când nisipurile îl trăgeau la fund, dar dacă a făcut-o, nu l-a auzit nimeni. Dispăruse pur şi simplu în Mlaştini cu şase ani în urmă, în timp ce pescuia. Unii credeau că l-au înghițit nisipurile mişcătoare, alții erau de părere că un pervers sexual îl ucisese. Perverşi din ăştia întâlneai la tot pasul.

— Mai spuneau că stafia lui încă mai bântuie prin pădure, adăugă pe un ton grav Danny, omițând să-i comunice frățiorului său că Mlaştinile se aflau la trei mile distanță înspre sud.

— Nu mai zice, Danny, spuse neliniştit Ralphie. Nu... nu pe întuneric.

Pădurea gemea tainic în jurul lor. Rândunica de noapte îşi încetase trilul. Undeva în spatele lor trosni o creangă. Lumina dispăruse aproape-complet de pe cer.

— Din când în când, continuă Danny cu o voce lugubră, când câte un caltaboş mucos vine aici după lăsarea întunericului, apare bătând din aripi din spatele câte unui copac, cu fața putrezită şi acoperită cu nisip...

— *Hai, mă,* Danny.

Vocea firavă a frățiorului său conținea o rugăminte reală şi Danny încetă. Aproape că reuşise să se sperie şi el. Copacii erau nişte prezențe negre, masive, în jurul lor, unduindu-se uşor în adierea nopții, frecându-se unul de celălalt, scârțâind din încheieturi.

La stânga lor trosni o altă creangă.

Brusc, Danny îşi dori să fi mers pe şosea.

Altă creangă trosni.

Danny, mi-e frică, şopti Ralphie.

— Nu fii tâmpit, spuse Danny. Haide.

Porniră din nou. Acele de pin le pocneau sub tălpi. Danny încercă să se convingă că nu auzise nici o creangă trosnind. N-a auzit nimic în afară de vocile lor. Sângele îi pulsa în tâmple. Mâinile îi erau reci. Numără paşii, îşi spuse. Ajungem la

Jointer Avenue după două sute de paşi. Şi când ne întoarcem o s-o luăm pe şosea ca să nu se mai sperie caltaboşul ăsta. Într-un minut o să vedem luminile de pe stradă şi o să ne simțim ca nişte idioți, dar o să fie *bine* să ne simțim ca nişte idioți, aşa că numără paşii. Unu... doi... trei...

Ralphie urlă:

— *O văd! Văd fantoma! O VĂD!*

Groaza, ca fierul încins, cuprinse pieptul lui Danny în chingi puternice. Picioarele parcă i se transformaseră în butuci. S-ar fi întors şi ar fi luat-o la goană, însă Ralphie se agățase de el.

— Unde? şopti, uitând că el inventase fantoma. Unde?

Privi atent în desişul pădurii, pe jumătate speriat de ceea ce ar fi putut să descopere, însă nu văzu decât întunericul.

— A plecat, acum - dar l-am văzut... am văzut-o. Ochi. Am văzut ochi. Oh, Danniii... Începuse să se smiorcăie.

— Nu există fantome, tâmpitule. Hai să mergem.

Îl luă de mână şi o porniră mai departe. Danny îşi simțea picioarele de parcă ar fi fost făcute din zece mii de gume de creion. Îi tremurau genunchii. Ralphie se înghesuia în el, aproape scoțându-l de pe potecă.

— Ne urmăreşte, şopti Ralphie.

— Auzi, n-am de gând...

— Nu, Danny. Pe bune. Nu-l *simți?*

Danny se opri. Şi aşa cum ştiu copiii, simți ceva în clipa aceea şi-şi dădu seama că nu mai erau singuri. Liniştea copleşise, uriaşă, pădurea; însă era o linişte malefică. Umbrele, muiate de vânt, se împleteau languroase în jurul lor.

Şi Danny simți un miros feroce, însă nu îl simți cu nasul.

Nu existau fantome, dar *existau* perverşi. Îşi opreau maşinile negre şi îți ofereau bomboane, sau aşteptau la colțul străzii sau... sau te urmăreau în pădure...

Şi atunci...

Ah, şi atunci ei...

— Fugi, spuse aspru.

Însă Ralphie doar tremura alături, paralizat de frică. Mâna lui îl strângea pe Danny ca într-o menghină. Privea fix undeva în adâncul pădurii şi apoi ochii începură să i se mărească.

— Danny?

Trosni o creangă.

Danny se întoarse şi privi în direcția în care se uita fratele lui.

Întunericul îl învălui.

19

9,00 seara

Mabel Werts era un zdrahon de femeie grasă; împlinise şaptezeci şi patru de ani şi picioarele îi erau tot mai nesigure. Mai era, totodată, şi depozitara istoriei şi bârfelor oraşului, iar memoria ei se întindea de-a lungul a cinci decenii de decese, adultere, furtişaguri şi nebunie. Era clevetitoare, însă fără să fie în mod intenționat crudă (deşi, cei ale căror istorii le-a turuit în cei cincizeci de ani, s-ar putea să nu fie de acord); pur şi simplu trăia în şi prin oraş. Într-un fel ea *era* oraşul, văduva cea grasă care aproape că nu-şi mai părăsea acum casa şi care îşi petrecea aproape toată ziua lângă fereastră, îmbrăcată într-un camizol din mătase, cu aspect de cort, cu părul de culoarea fildeşului îngălbenit construit într-o coroană de şuvițe împletite, cu telefonul în mâna dreaptă şi cu un binoclu japonez de mare precizie în mâna stângă. Combinația acestor două instrumente - plus timpul necesar pentru a le folosi din plin - au transformat-o într-un păianjen binevoitor, aflat în centrul rețelei de comunicații care se întindea din cartierul Bend spre 'salemul de est.

Din lipsă de ceva mai bun, privise la Casa lui Marsten, tocmai când s-au deschis obloanele din stânga terasei, dezvăluind un petic de lumină aurie, care, în mod sigur, nu putea să provină de la sistemul electric. O clipă doar, chinuitor de scurtă, a reuşit să surprindă ceva ce ar fi putut

să fie capul şi umerii unui bărbat, conturați în lumină. Această descoperire îi dădu fiori stranii.

Nu reuşi să mai surprindă vreo altă mişcare din casă.

Gândi: Oare ce fel de oameni sunt ăştia care deschid fereastra doar atunci când nu-i poate observa nimeni?

Puse jos binoclul şi ridică cu multă grijă receptorul. Două voci - le identifică iute - Harriet Durham şi Glynis Mayberry - vorbeau despre cum tânărul Ryerson descoperise câinele lui Irwin Purinton.

Se aşează uşor, respirând pe gură, astfel încât să nu-şi deconspire prezența.

20

11,59 noaptea

Ziua tremura în aşteptarea finalului. Casele dormeau în întuneric. În centrul oraşului, luminile de noapte de la Casa de Pompe Funebre Foreman, de la fierărie şi de la Excellent Cafe aruncau pete blânde pe asfalt. Unii nu dormeau încă - George Boyer, care tocmai ajunsese acasă din schimbul al doilea (de la trei la unsprezece) de la Fabrica Gates, Win Purinton care îşi dădea pasențe şi nu putea să adoarmă căci se gândea la Doc al lui, a cărui moarte îl afectase mult mai profund decât cea a soției sale - însă majoritatea dormeau somnul celor cinstiți şi muncitori.

În Cimitirul Harmony Hill, o siluetă întunecată stătea gânditoare lângă porți, așteptând miezul nopții. Când vorbi, vocea sa era blândă şi cultivată:

— O, tată al meu, îndură-te de mine. Împărat al Muştelor, îndură-te acum de mine. Îți aduc carne stricată, carne urât mirositoare. Am făcut acest sacrificiu pentru tine. Cu mâna mea cea stângă îți aduc ofranda. Fă un semn pentru mine pe acest pământ, care numelui tău este închinat. Aştept un semn de la tine ca să-ți încep munca.

Vocea se stinse. Se stârnise un vânt blând, ce aducea cu sine şoapta şi oftatul ramurilor înfrunzite şi al ierburilor şi mai aducea iz de leşuri din groapa de gunoi din josul drumului.

Nu se auzea nimic altceva decât briza uşoară. Un timp, silueta rămase tăcută, adâncită în gânduri. Apoi se aplecă şi se ridică, purtând pe braţe trupul unui copil.

— Acesta este ofranda mea.

Ce s-a întâmplat apoi nu poate fi redat prin cuvinte.

CAPITOLUL PATRU
DANNY GLICK SI ALŢII

1

Danny şi Ralphie Glick plecaseră în vizită la Mark Petrie, cu ordine clare de a se întoarce acasă până la ora nouă. Şi când, după ora zece, nu apăruseră încă, Marjorie Glick a dat telefon la familia Petrie. Nu, spuse doamna Petrie, băieţii nu erau acolo. Nici nu fuseseră pe la ei. Poate că ar fi mai bine ca soţul dumneavoastră să vorbească cu Henry. Doamna Glick îi dădu receptorul bărbatului ei simţind cum frica îi cuprinde stomacul cu degete uşoare, îndemânatice.

Bărbaţii discutară situaţia. Da, băieţii plecaseră pe poteca din pădure. Nu, pârâul era aproape secat în această perioadă a anului, mai ales după atâtea zile fără ploaie. Nu era mai adânc de gleznă. Henry sugeră să pornească fiecare din câte un capăt al potecii, cu câte o lanternă puternică. Poate că băieţii au găsit o vizuină de bursuc, sau fumau sau orice altceva. Tony fu de acord şi îi mulţumi pentru ajutor, cerându-şi scuze că îi dă atâta bătaie de cap. Domnul Petrie spuse că nu era nici o bătaie de cap. Tony închise şi încercă să-şi liniştească puţin soţia; era înspăimântată. În sinea lui, el hotărâse ca, atunci când îi va găsi, nici unul din băieţi nu se va mai lăuda că poate să stea aşezat timp de o săptămână.

Însă, chiar înainte să iasă din curte, Danny țâșni împleticindu-se dintre copaci şi se prăbuşi lângă grătar. Era ameţit şi rostea cu greutate cuvintele, răspunzând la întrebări cu multe ezitări şi fără sens, de multe ori. Avea iarbă în manşete şi frunze de toamnă în păr.

Îi spuse tatălui său că el şi Ralphie plecaseră pe poteca din pădure, traversaseră pârâul Crockett păşind pe pietrele din el şi ajunseseră pe celălalt mal fără vreo problemă. Atunci Ralphie a început să vorbească despre fantoma din pădure (Danny omise să spună că el fusese cel care băgase ideea asta în capul frăţiorului său). Ralphie spusese că a văzut pe cineva. Danny se înspăimântase. Nu credea în fantome sau în orice altfel de chestii din astea de bebeluş cum ar fi bau-baul, însă şi lui i se păruse că a auzit ceva în întuneric.

Şi ce au făcut atunci?

Danny credea că au început iar să meargă, ţinându-se de mâini. Nu mai era sigur. Ralphie începuse să bâzâie din cauza stafiei. Danny îi spusese să nu mai plângă, pentru că în curând vor vedea luminile de pe Jointer Avenue. Mai aveau doar două sute de paşi, poate mai puţin. Atunci s-a întâmplat ceva rău.

Ce? Ce anume rău?

Se certară cu el, se enervară, îl mustrară. Danny dădu doar încet din cap, fără să pară a-i înţelege. Da, ştia că ar trebui să-şi amintească, dar nu putea. Pe cuvânt de onoare că nu putea. Nu, nu-şi aducea aminte că s-ar fi împiedicat şi ar fi căzut. Doar că... era atât de întuneric. Foarte întuneric. Îşi amintea numai că s-a trezit zăcând singur pe potecă. Ralphie dispăruse.

Parkins Gillespie spuse că nu ar fi avut nici un rost să trimită oamenii în pădure în noaptea aceea. Prea multe capcane. Poate că băiatul s-a rătăcit. A cercetat poteca împreună cu Nolly Gardener şi Tony Glick şi Henry Petrie. Au verificat şi ambele laturi ale Jointer Avenue şi ale străzii Brock, strigând prin portavoce alimentate cu baterii.

În dimineața următoare, devreme, poliția statală împreună cu cea din Cumberland au început o acțiune coordonată de cercetare a zonei împădurite. Când n-au descoperit nimic, şi-au extins cercetarea. Patru zile au tot scotocit prin tufişuri iar domnul şi doamna Glick au rătăcit prin pădure şi pe câmpuri, evitând capcanele lăsate de incendiul străvechi, şi strigând numele fiului lor cu speranță cutremurătoare şi neostoită.

Când nici aşa n-au ajuns la nici un rezultat, au dragat Taggart Stream şi râul Royal. Nimic.

În dimineața celei de a cincea zi, Marjorie Glick, îngrozită şi isterizată, își trezi soțul la ora patru. Danny leşinase în holul de la etaj, probabil *când* se ducea la baie. O ambulanță îl duse la Central Main General Hospital. Diagnosticul preliminar a fost dur şi a întârziat astfel eventualele şocuri emoționale.

Medicul de gardă, un bărbat pe nume Gorby, îl luă deoparte pe domnul Glick:

— Băiețelul dumneavoastră a avut vreodată crize de astm?

Clipind nedumerit, domnul Glick clătină din cap. Îmbătrânise cu zece ani în mai puțin de o săptămână.

— A avut febră reumatică?

— Danny? Nu... nu Danny.

— A făcut anul trecut vreun test TBC?

— TBC? Băiatul meu are TBC?

— Domnule Glick, încercăm doar să aflăm...

— Marge! Marge, vino încoace!

Marjorie Glick se ridică şi înaintă încet pe coridor. Avea obrajii palizi şi părul pieptănat neglijent. Părea o femeie cuprinsă de o migrenă înfiorătoare.

— I-au făcut lui Danny vreun test TBC la şcoală?

— Da, spuse ea cu o voce amorfă. Când a început şcoala. N-a avut. nici o reacție.

Gorby întrebă:

— Tuşeşte noaptea?

— Nu.

— Se plânge de dureri în piept sau la articulații?

— Nu.

— Urinare dureroasă?

— Nu.

— Sângerări anormale? Îi curge sânge din nas sau are scaun cu sânge sau chiar s-a întâmplat să aibă anormal de multe zgârieturi sau vânătăi?

— Nu.

Gorby surâse şi dădu aprobator din cap:

— Am dori să-i facem nişte analize, dacă sunteţi de acord.

— Sigur, spuse Tony. Avem asigurare de sănătate.

— Reacţiile lui sunt foarte încete, zise doctorul. Îi vom face nişte raze X, un test de măduvă, o leucogramă... Ochii lui Marjorie Glick se deschiseseră uriaşi:

— Danny are leucemie? şopti.

— Doamnă Glick, nu putem...

Însă ea leşinase.

2

Ben Mears a fost unul din voluntarii din 'salem's Lot care a scotocit tufişurile în căutarea lui Ralphie Glick şi nu s-a ales cu nimic decât cu pantalonii plini de scaieţi şi cu o criză groaznică de alergie la polen, provocată de gălbenelele de vară târzie.

În cea de-a treia zi de căutări, intră în bucătăria Evei cu gândul să înfulece o conservă de ravioli şi să se prăbuşească în aşternut pentru un somn reconfortant înainte de a se apuca din nou de scris. O găsi pe Susan Norton agitându-se pe lângă aragaz şi pregătind o tocană cu carne de vită. Chiriaşii, tocmai întorşi de la muncă, stăteau în jurul mesei şi se prefăceau că discută, însă în realitate aruncau ocheade înspre Susan, care era îmbrăcată într-o cămaşă cadrilată şi decolorată, legată în talie şi pantaloni scurţi din catifea reiată. Eva Miller călca într-o firidă, lângă bucătărie.

— Hei, ce faci aici? o întrebă.

— Îți pregătesc ceva decent de mâncare, înainte să te topeşti pe picioare, spuse, şi Eva pufni în râs de după colțul peretelui. Ben simți că-i iau foc urechile.

— Găteşte foarte bine fătuca asta, spuse Weasel. Îmi dau seama. Am urmărit-o.

— Dacă ai fi urmărit-o mai mult, ți-ar fi căzut ochii din orbite, zise Grover Vernil şi chicoti.

Susan puse capacul pe cratiță, o puse în cuptor şi ieşiră pe terasă până era gata. Soarele apunea roşu, învăpăiat.

— Ați găsit ceva?

— Nu. Nimic.

Scoase un pachet mototolit de țigări din buzunarul cămăşii.

— Miroşi de parcă ai făcut o baie în baltă, spuse ea.

— Cam aşa ceva am şi făcut.

Își ridică brațul şi îi arătă pişcăturile de la insecte şi zgârieturile pe cale de vindecare:

— Împuțiții aia de țânțari şi afurisiții de spini din tufişuri.

— Ben, ce crezi că a pățit copilul?

— Dumnezeu ştie.

Dădu drumul unui rotocol de fum:

— Poate că cineva s-a furişat în spatele fratelui mai mare, l-a lovit în cap cu un săculeț cu nisip sau altceva şi l-a răpit pe cel mic.

— Crezi că e mort?

Ben o privi încercând să-şi dea seama dacă vrea un răspuns sincer sau doar o minciună care să-i dea speranțe. O prinse de mână şi-şi împleti degetele cu ale ei.

— Da, spuse scurt. Cred că puştiul e mort. Nu avem nicio dovadă concludentă încă, însă aşa cred.

Ea clătină uşurel capul:

— Sper să te înşeli. Mama şi alte cucoane s-au dus să aibă grijă de doamna Glick. Şi-a ieşit aproape din minți. Şi ea şi soțul ei. Şi băiatul celălalt bântuie prin casă ca o nălucă.

— Hm, spuse Ben.

Privea la Casa lui Marsten şi nu o ascultase atent. Obloanele erau închise; se vor deschide mai târziu. După

căderea nopții. Obloanele se vor deschide după căderea nopții. Gândul acesta şi faptul că suna aproape ca o formulă magică îi trimise un fior lugubru pe şira spinării.

— ...seară? .

— Hmmm? Iartă-mă.

O privi.

— Am spus, tatăl meu te invită să vii la noi mâine seară. Poți?

— Eşti şi tu acasă?

— Sigur că da, răspunse şi se uită la el.

— Bine. În regulă.

Dorea să o poată privi mai mult - era adorabilă în lumina crepusculară - însă ochii îi erau atraşi de Casa lui Marsten, ca de un magnet.

— Te atrage, nu-i aşa? spuse ea şi era tulburător faptul că îi citise gândurile, îi descifrase până şi metafora din minte.

— Da, mă atrage.

— Ben, despre ce e vorba în cartea ta?

— Nu încă, spuse. Nu mă grăbi. Îți voi spune imediat ce îmi voi da seama că pot să rostesc cuvintele.

Chiar în clipa aceea ea dori să-i spună *Te iubesc,* să spună asta cu nonşalanța şi inconştiența cu care gândul îi venise în minte, însă îşi muşcă buzele şi nu lăsă vorbele să treacă. Nu voia să-i spună asta atâta vreme cât el se uita... se uita acolo sus.

Se ridică:

— Mă duc să văd ce face tocana.

El rămase pe terasă să fumeze şi să se uite la Casa lui Marsten.

3

În dimineața zilei de 22, Lawrence Crockett stătea la biroul lui, prefăcându-se că îşi citeşte corespondența de luni (în realitate, holbându-se la înaintarea secretarei lui), când sună

telefonul. Medita la cariera lui ca om de afaceri în 'salem's Lot, la maşinuța sclipitoare din fața Casei lui Marsten şi la tranzacțiile încheiate cu diavolul.

Chiar mai înainte ca târgul cu Straker să fie perfectat (ce cuvânt minunat, gândi el şi ochii i se târâră mai departe pe pieptul bluzei secretarei sale), Lawrence Crockett fusese, fără îndoială, cel mai bogat om din 'salem's Lot şi unul din cei mai bogați din ținutul Cumberland, deşi nici biroul, nici propria lui persoană nu păreau a indica aşa ceva. Biroul era vechi, plin de praf şi luminat de două globuri galbene pătate cu rahat de muşte. Masa lui de lucru era antică, cu capac rulou, acoperită cu hârtii, pixuri şi scrisori. Într-un colț era un borcan cu lipici, iar în celălalt, un Press-papir din sticlă în formă de cub, pe ale cărui laturi erau lipite fotografii ale familiei sale. Aşezat în echilibru precar pe un maldăr de registre, se afla un acvariu plin cu bețe de chibrit şi o etichetă lipită pe el spunea: „Pentru prietenii noştri fără chibrituri". Cu excepția a trei fişete din oțel, ignifuge, şi a biroului secretarei într-o nişă, camera era goală.

Erau, însă, fotografiile.

Pretutindeni - prinse cu pioneze, în cuie sau cu bandă adezivă, pe orice suprafață posibilă. Unele erau noi, Polaroid, altele erau Kodak, colorate, vechi de câțiva ani, mai multe erau în alb-negru, ondulate şi îngălbenite de vreme, făcute chiar şi cu unsprezece ani în urmă. Sub fiecare era câte o legendă bătută la maşină: *Minunata viață la țară! Şase cam.* sau *Vilă pe deal! Taggart Stream Road, $32.000 - Ieftin!* sau *Tocmai bună pentru un moşier! Zece cam. Fermă, Burns Road.* Arătau ca un zbor de noapte sinistru şi aşa au şi fost până în 1957, când Larry Crockett, pe care mărimile din Jerusalem's Lot îl considerau doar puțintel mai bun decât un netot lipsit de inițiativă, a hotărât că rulotele constituiau viitorul. În acele zile moarte şi întunecate, majoritatea oamenilor credeau că rulotele sunt lucruşoarele acelea drăguțe şi argintii pe care le agăți în spatele maşinii când vrei să te duci la Parcul Național Yellowstone şi să faci poze cu soția şi copiii tăi în fața

monumentelor naturii. În acele zile moarte şi întunecate, aproape nimeni - nici măcar producătorii de rulote înşişi - nu se gândeau că va veni o vreme când lucruşoarele acelea drăguțe şi argintii vor fi înlocuite de corturi, care puteau fi transportate împăturite pe caroseria maşinii sau care erau dotate cu motoraş propriu.

Însă Larry nu avea nevoie să ştie asta. Vizionar de două parale, în cel mai fericit caz, s-a dus pur şi simplu la biroul său din oraş (în vremurile acelea nu era consilier municipal; în vremurile acelea nu ar fi putut să fie ales nici măcar hingher) şi a răsfoit legile privitoare la reglementarea terenurilor din Jerusalem's Lot. Erau extrem de satisfăcătoare pentru ce avea de gând. Citind printre rânduri, reuşi să descopere mii de dolari. Legea spunea că nu poți să ai o groapă de gunoi publică şi nici nu poți ține mai mult de trei maşini stricate în curtea casei, dacă nu ai permis, şi nici nu ai voie să deții o toaletă cu spălare chimică - termen fantezist şi nu foarte corect pentru definirea privatelor din curte, dacă nu era aprobată de Funcționarul de la Direcția Sanitară. Şi cam atât.

Larry şi-a ipotecat la sânge toate bunurile, s-a împrumutat şi a cumpărat trei rulote. Nu erau nişte lucruşoare drăguțe şi argintii, ci nişte monştri lungi, căptuşiți cu pluş, cu tiroida uriaşă, cu tăblii din plastic, şi băi Formica. A mai cumpărat câte un lot de un acru pentru fiecare în Bend, unde terenul era ieftin, le-a instalat pe fundații deloc costisitoare şi s-a pus pe treabă să le vândă. A reuşit în trei luni, după ce a învins prejudecățile inițiale ale oamenilor cărora li se părea dubios să locuiască într-o casă care semăna cu un vagon Pullman, iar profitul obținut a fost de aproape zece mii de dolari. Viitorul sosise şi în 'salem's Lot, iar Larry Crockett fusese primul să îl întâmpine.

În ziuă când R. T. Straker îi intrase în birou, averea lui Crockett se cifra în jurul sumei de două milioane de dolari. Strânsese această sumă mai mult în urma unor operații destul de îndrăznețe cu terenuri în majoritatea oraşelor învecinate (dar nu în Lot; nu te căca acolo unde mănânci - era

filozofia lui Lawrence Crockett), bazându-se pe convingerea că industria caselor pe roți se va dezvolta ca o corcitură dementă. Aşa s-a şi întâmplat şi, Dumnezeule, banii parcă-i dădeau năvală în buzunare.

În 1965, Larry Crockett deveni partenerul anonim al unui antreprenor pe nume Romeo Poulin, care construia un supermarket în Auburn. Poulin era un veteran în meseria lui, şi, cu knowhow-ul lui practic şi cu talentul matematic al lui Larry, au reuşit să câştige câte $750.000 fiecare şi au raportat la fisc numai o treime. Era o afacere extrem de bună şi, dacă acoperişul magazinului suferea de găuri şi scurgeri repetate, ei, asta era viața.

În 1966-68 Larry a reuşit ca, prin acțiunile cumpărate, să controleze trei companii din Maine care se ocupau cu casele pe roți, nedându-se în lături de la nici o şmecherie posibilă ca să-i înşele pe perceptori. Îi descrise acest proces lui Romeo Poulin ca pe o călătorie în tunelul dragostei cu fata A, înăuntru o regulai pe fata B din maşinuța din spate şi ieşeai din tunel la capătul celălalt ținându-te de mână cu fata A. Sfârşi prin a cumpăra case pe roți pentru el însuşi şi afacerea aceasta incestuoasă era atât de sănătoasă, încât devenea aproape înspăimântătoare.

Afaceri cu diavolul, aşa era, se gândi Larry, răsfoindu-şi hârtiile. Când faci afaceri cu el, scadența are miros de pucioasă.

Cei care au cumpărat rulotele erau muncitori sau funcționari din pătura inferioară a clasei mijlocii, oameni care nu-şi puteau permite să achite integral costul unei case mai convenționale, sau bătrâni care încercau să găsească metode prin care să-şi facă pensia să dureze mai mult. Ideea unei case nou-nouțe cu șase camere avea mare trecere la aceste categorii. Pentru cei în vârstă mai prezenta încă un avantaj, ceva ce scăpă celorlalți, dar pe care Larry, întotdeauna la pândă, îl observase: Rulotele se aflau la nivelul solului şi nu aveai scări de urcat.

Şi finanţarea era uşoară. O plată în numerar de $5.000 era suficientă pentru continuarea afacerii. În zilele oribile ale anilor '60, cei înfometaţi după locuinţe rareori îşi dădeau seama de capcana ascunsă în spatele faptului că restul de $9.500 erau obţinuţi cu o dobândă de 24%.

Şi, Doamne, Dumnezeule! cum îi mai dădeau banii năvală în buzunare.

Crockett însuşi se schimbase mult prea puţin după ce se jucase de-a „hai să facem o afacere" cu tulburătorul domn Straker. Nici un găozar de decorator nu venise să-i aranjeze biroul. Încă se mai descurca cu cel mai ieftin ventilator din câte există, în loc să-şi instaleze aer condiţionat. Purta aceleaşi costume lustruite în tur sau combinaţiile deşucheate cu jachete sport. Fuma aceleaşi trabucuri ieftine şi încă se mai oprea la barul lui Dell în serile de sâmbătă să bea câteva beri şi să facă câte o partidă cu băieţii. Se ocupase de afaceri imobiliare în oraşul său natal şi acest lucru avusese două rezultate remarcabile: în primul rând, l-a ajutat să fie ales consilier municipal şi în al doilea rând îi reducea enorm impozitele, căci operaţiile declarate ale fiecărui an erau doar puţin sub ceea ce s-ar putea numi bilanţ echilibrat, fără profituri şi fără deficit. Pe lângă Casa lui Marsten se mai ocupase (şi se ocupa încă) de vânzarea a vreo treizeci de alte case răpănoase din zonă. Existau, desigur, şi afaceri bune. Dar Larry nu supralicita. Căci, de fapt, banii îi dădeau năvală în buzunare.

Poate chiar prea mulţi bani. Credea că este posibil să îţi furi singur căciula. Intri în tunelul dragostei cu fata A, o regulezi pe fata B, ieşi ţinându-te de mână cu fata A, ca s-o încasezi de la amândouă. Straker a spus că vor ţine legătura şi asta s-a întâmplat cu paisprezece luni în urmă. Ce-ar fi dacă...

Şi atunci a sunat telefonul.

4

— Domnule Crockett, spuse vocea cunoscută, fără tonalitate.

— Straker, nu?

— Aşa este.

— Tocmai mă gândeam la dumneavoastră. Poate că sunt telepatic.

— Foarte amuzant, domnule Crockett. Am nevoie să-mi faceți un serviciu, vă rog.

— Aşa mă gândeam şi eu.

— Vă rog să faceți rost de un camion. Unul mare. Ar fi bun un camion închiriat. Să se ducă în seara asta la ora şapte fix la docurile din Portland. La depozit. Cred că doi oameni sunt suficienți.

— În regulă.

Larry scoase un carnețel şi mâzgăli: *H. Peters, R. Snow. Autobaza de transporturi a lui Henry. La şase, cel mai târziu.* Nu se gândi nici o clipă cât de imperios necesar i se părea să urmeze întocmai ordinele lui Straker.

— Trebuie să transporte douăsprezece cutii. Toate, cu excepția uneia singure vor fi duse la magazin. În cutia rămasă se află un bufet extrem de valoros - un Hepplewhite. Hamalii îl vor recunoaşte după dimensiuni. Acesta va fi dus la casă. Înțelegeți?

— Mda.

— Spuneți-le să-l pună în pivniță. Hamalii vor intra în casă prin uşa din spate, de lângă ferestrele bucătăriei. Înțelegeți?

— Mda. Ce voiam să vă zic, bufetul ăsta...

— Un alt serviciu, vă rog. Procurați cinci lacăte masive, marca Yale. Cunoaşteți marca Yale?

— Toată lumea o cunoaşte. Ce...

— Hamalii dumneavoastră vor încuia uşa din spate a magazinului când pleacă. La casă, vor lăsa toate cheile celor cinci lacăte pe masa din pivniță. Când pleacă din casă, vor pune lacăte la uşa din spate, uşa din față, uşa de la anexă şi uşa de la şopronul-garaj. Înțelegeți?

— Mda.

— Mulțumesc, domnule Crockett. Urmați-mi instrucțiunile cuvânt cu cuvânt. La revedere.

— Stați o clipă...

Vorbea singur.

5

La ora şapte şi două minute, camionul uriaş, portocaliu cu alb, pe ale cărui laturi şi spate era înscris „Autobaza lui Henry" se opri în fața gheretei din tablă ondulată de la capătul depozitului de pe docurile din Portland. Începuse fluxul iar pescăruşii erau agitați, rotindu-se şi țipând pe cerul pe care apusul de soare îl vopsise purpuriu.

— Iisuse, nu-i nimeni aici, spuse Royal Snow, sorbind ultimul strop de Pepsi şi aruncând cutia pe podeaua cabinei. O să creadă că suntem hoți şi o să ne aresteze.

— Ba e cineva, zise Hank Peters. Un polițist.

Nu era chiar polițist; era paznicul de noapte. Îi lumină cu lanterna.

— Sunteți tipii trimişi de Lawrence Crewcut?

— Crockett, spuse Royal. Venim din partea lui. Trebuie să ridicăm nişte cutii.

— Bine, spuse paznicul de noapte. Haideți în birou. Trebuie să-mi semnați o factură.

Făcu un gest spre Peters, care era aşezat la volan.

— Dă cu spatele până acolo. La uşile alea duble cu bec aprins deasupra. Vezi?

— Da.

Puse camionul în marşarier.

Royal Snow îl urmă pe paznicul de noapte în birou, unde bolborosea un ibric cu cafea. Ceasul de deasupra calendarului agățat în perete arăta 7:04. Paznicul de noapte răscoli prin nişte hârtii de pe masă şi scoase la iveală o planşetă mică cu clamă.

— Semnează aici.

Royal se semnă.

— Aveți grijă când intrați în depozit. Aprindeți lumina. E şobolani acolo.

— N-am întâlnit niciodată un şobolan care să nu fugă de aşa ceva, zise Royal şi-şi repezi înainte piciorul încălțat cu cizme de lucru.

— Ăştia e şobolani de depozit, țîcă, spuse acru paznicul. Au pus pe goană tipi mai zdraveni ca tine.

Royal ieşi şi se duse la uşa depozitului. Paznicul de noapte îi urmărea din pragul gheretei.

— Ai grijă, îi spuse Royal lui Peters. Moşu' zice că e şobolani aici.

— Bine, pufni el. Mişto tip, Larry Crewcut.

Royal descoperi comutatorul şi aprinse lumina. În atmosfera încărcată cu miasmele combinate de sare şi lemn mucegăit şi umezeală era ceva care înăbuşea orice urmă de veselie. Pe lângă gândul la şobolani.

Cutiile erau îngrămădite în mijlocul duşumelei depozitului, în afara lor, locul era gol şi aglomerarea de colete părea oarecum un semn de piază-rea. Bufetul era chiar în centru, mai înalt decât celelalte cutii şi era singurul care nu purta eticheta „Barlow şi Straker. Jointer Avenue, 27, Jer. Lot, Maine".

— Eh, n-arată prea rău, spuse Royal. Îşi aruncă ochii pe copia facturii şi numără cutiile. Mda, sunt toate.

— Sunt şobolani, zise Hank. I-auzi?

— Da, ticăloşii. Nu pot să-i sufăr.

O clipă tăcură amândoi, atenți la chițăielile şi fâşâielile din umbre.

— Hai să terminăm, spuse Royal. Să băgăm întâi puişorul ăsta mare, ca să nu ne stea în drum când ajungem la magazin.

— În regulă.

Se îndreptară spre ladă şi Royal îşi scoase briceagul. Cu o mişcare rapidă despică factura maronie ce fusese lipită pe o latură.

— Hei, zise Hank, crezi că e cazul...

— Tre' să fim siguri că e ce trebuie, nu? Dacă o dăm în bară, Larry o să ne prindă cururile în pioneze pe pereții biroului.

Trase factura şi o cercetă.

— Ce scrie? întrebă Hank.

— Heroină, răspunse Royal pe un ton plin de indignată înțelepciune. O sută de kilograme de căcat din ăsta. Şi două mii de reviste porno din Suedia, trei sute de sticle cu coniac franțuzesc...

— Ia dă-mi mie să văd, Hank îi smulse factura din mână. Bufet, zise. Aşa cum ne-a spus Larry. De la Londra, Anglia. Portland, Maine. Colet poştal. Coniac franțuzesc, curu'. Pune-o la loc.

Royal o puse.

— E ceva ciudat aici, zise el.

— Mda, ba p-a mă-tii. Ciudat ca armata italiană.

— Nu, nu mă cac pe mine. Rahatul ăsta nu are ştampila vămii. Nu-i nici pe ladă, nici pe plicul cu factura, nici pe factură. Nu-i nicio ştampilă.

— Probabil că acum folosesc un tuş care se vede numai cu lumină specială.

— Aşa ceva nu exista când lucram eu la docuri. Cristoase, ştampilau o încărcătură în nouăzeci de feluri. Nu puteai să ridici un colet fără să te mânjeşti până în dinți de tuş.

— Bine. Mă bucur. Însă se întâmplă chestia că nevastă-mea se culcă devreme şi speram să apuc să-i fac ceva în seara asta.

— Poate dacă ne-am uita înăuntru...

— Nici vorbă. Haide. Apucă.

Royal ridică din umeri. Ridicară un capăt al lăzii şi ceva greu se mişcă înăuntru. Era a dracului de grea. Înăuntru putea fi unul din bufetele alea masive şi sculptate. Atât de grea era.

Icnind, se împleticiră până la camion şi o agățară de scripetele hidraulic, cu exclamații identice de uşurare. Royal se dădu la o parte, în timp ce Hank opera scripetele. Când lada ajunse la nivelul camionului, o împinseră înăuntru.

Dintr-un motiv pe care nu şi-l putea explica, nu-i plăcea deloc lada asta. Nu era vorba doar de faptul că nu avea ştampilele vamale. Era ceva nedefinit. O privi până când Hank lăsă în jos parapetul din spate.

— Haide, spuse. Hai să le luăm şi pe celelalte.

Celelalte cutii aveau ştampilele obişnuite de vamă, mai puțin trei dintre ele, care fuseseră expediate din Statele Unite. Pe măsură ce încărcau fiecare colet în camion, Royal îl verifica şi îl bifa pe factură. Îngrămădiră toate cutiile destinate noului magazin în spatele camionului, departe de bufet.

— Pentru numele lui Dumnezeu, cine o să cumpere toate chestiile astea? întreba Royal la sfârşit. Un balansoar polonez, un ceas de perete nemțesc, o roată de tors din Irlanda... Iisuse Atotputernic, pun pariu că trebuie să coste o avere.

— Turiştii, spuse Hank, cu înțelepciune. Turiştii cumpără orice. Ăştia din Boston şi New York... ăştia ar cumpăra şi un sac cu bălegar, dacă sacul este *vechi.*

— Şi nu-mi place nici lada aia mare, insistă Royal. N-are ştampile, al dracului de ciudat.

— Hai să ducem marfa acolo unde trebuie.

Se întoarseră tăcuți în 'salem's Lot. Hank acceleră cât putu. Voia să termine mai repede treaba asta. Nu-i plăcea. Aşa cum zisese Royal, nu era deloc în regulă.

Parcă în spatele noului magazin şi uşa din spate era descuiată, întocmai cum spusese Larry că va fi. Royal încercă să aprindă lumina înăuntru, fără succes, însă.

— Superb, bombăni. Trebuie să descărcăm marfa pe bezna asta blestemată...auzi, ție nu ți se pare că miroase cam ciudat aici?

Hank adulmecă aerul. Da, era un iz, unul neplăcut, însă nu putea spune cu exactitate de ce anume îi amintea. Era uscat şi înțepa nările, ca un suflu de putreziciune veche.

— A stat închis prea mult timp, asta-i, spuse luminând cu lanterna încăperea lungă şi pustie. Tre' să fie aerisit.

— Sau tre' să fie ars până la temelie, zise Royal.

Nu-i plăcea. Era ceva în locul ăsta care-i alertase toate simțurile.

— Haide. Şi ai grijă să nu ne rupem picioarele.

Au descărcat cutiile cât de repede au fost în stare, punându-le jos cu atenție. O jumătate de oră mai târziu, Royal închise ușa din spate cu un oftat uşurat şi o încuie cu unul din lacătele cele noi.

— Am isprăvit doar pe jumătate, spuse.

— Jumătatea cea mai uşoară, răspunse Hank.

Îşi ridică ochii spre Casa lui Marsten, care, în această noapte era întunecată şi avea obloanele trase.

— Nu-mi place ideea că trebuie să mergem acolo şi nu mă sfiesc s-o spun. Dacă există case bântuite de stafii, asta-i cu siguranță una din ele. Tipii ăştia sunt sonați de vor să locuiască aici. Oricum, cred că sunt iubiți.

— Ca pârțarii ăia de decoratori, îl aprobă Royal. Poate că încearcă s-o transforme într-o casă de distracții. Ar fi o afacere bună.

— Eh, dacă tot trebuie s-o facem, hai să-i dăm bătaie.

Mai aruncară o privire lăzii în care era ambalat bufetul şi apoi Hank trânti cu putere uşa din spatele camionului. Se urcă la volan şi ieşiră de pe Jointer Avenue şi intrară pe Brooks Road. Un minut mai târziu, Casa lui Marsten se ridica amenințătoare în fața lor, întunecată şi totuşi pulsând şi Royal simți cum primii fiori de teamă adevărată încep să-i viermuiască prin stomac.

— Doamne, ce loc îngrozitor, murmură Hank. Cine poate să dorească să stea aici?

— Nu ştiu. Vezi vreo lumină în spatele obloanelor?

— Nu.

Casa păru să se încline înspre ei, de parcă i-ar fi aşteptat. Hank băgă camionul pe alee şi apoi ajunse în spate. Nici unul nu s-a uitat prea atent la ceea ce lumina puternică a farurilor ar fi putut descoperi în iarba năpădită de buruieni. Hank simți un junghi de frică în inimă şi aşa ceva nu i se întâmplase nici măcar în Vietnam, deşi fusese speriat aproape tot timpul cât a

stat acolo. Teama de acolo era o teamă rațională. Teamă că poți călca într-o capcană şi piciorul ți se va umfla ca un balon verde, periculos; teamă că un puşti în pijama neagră, al cărui nume n-ai reuşi niciodată să-l pronunți cum trebuie, ți-ar putea zbura creierii cu o puşcă rusească, teamă că poți ieşi la sorți să împuşti pe toți locuitorii unui sat în care partizanii fuseseră cu o săptămână în urmă. Însă frica pe care o simțea acum era copilărească, era ireală. Nu avea nici un reper. O casă era o casă - scânduri şi balamale şi cuie şi praguri. Nu exista nici un motiv, într-adevăr nici un motiv, pentru care să simtă că fiecare crăpătură exhală propria sa aromă calcaroasă prevestitoare de rău. Pur şi simplu era tâmpit. Stafii? Nu credea în stafii. Nu după Vietnam.

A ratat prima încercare de a băga camionul în marşarier şi apoi îl conduse cu poticneli până la uşa din spate, care ducea în pivniță. Uşile ruginite erau deschise şi, în strălucirea roşie a luminilor din spate ale camionului, treptele abrupte din piatră păreau a duce drept în iad.

— Măi, nu-mi place chestia asta *deloc,* spuse Hank.

Încercă să zâmbească, însă zâmbetul i se transformă în grimasă.

— Nici mie.

Se priviră în lumina bordului, teama încovoindu-le umerii, însă trecuseră de mult de vârsta copilăriei şi, dacă nu erau în stare să-şi facă treaba din cauza acestei frici irație nale - cum vor explica asta la lumina zilei? Treaba trebuia să fie făcută.

Hank opri motorul; coborâră amândoi şi ocoliră camionul. Royal se urcă şi desfăcu parapetul.

Lada stătea acolo încă acoperită cu rumeguş, masivă şi mută.

— Doamne, nu vreau să pun mâna iar pe chestia asta! se înecă Hank Peters, iar vocea lui era aproape un suspin.

— Hai, urcă, spuse Royal. Hai să scăpăm odată de ea.

Târâră lada până la scripete şi o coborâră în acompanierea şuieratului hidraulic. Când le ajunse la nivelul pieptului, Hank răsuci maneta şi o prinseră amândoi.

— Uşor, gemu Royal mergând cu spatele înspre trepte. Hai... uşurel... uşurel.

În licărul roşu al luminilor din spatele camionului, chipul său era încordat şi congestionat ca fața cuiva care tocmai are un atac de cord.

Coborî treptele cu spatele, una câte una, şi, când lada i se sprijini de piept, simți cum greutatea îngrozitoare dinăuntru îl apasă ca o lespede de mormânt. Era grea, se gândi el mai târziu, dar nu foarte grea. Împreună cu Hank transportase în sus şi în jos pe scări lăzi şi mai mari din ordinul lui Larry Crockett, însă era ceva în atmosfera acestei case care îți făcea inima cât un purice şi îți făcea rău.

Treptele erau acoperite cu mâzgă şi de vreo două ori a fost cât pe ce să-şi piardă echilibrul şi a strigat disperat:

— Hei! Pentru numele lui Dumnezeu! Ai grijă!

În cele din urmă au ajuns jos. Tavanul era scund şi au fost nevoiți să care lada cocârjați ca nişte babe-cloanțe.

— Pune-o aici! gâfâi Hank. Nu pot s-o car mai departe!

O puseră jos cu o bufnitură şi se dădură la o parte. Se priviră în ochi şi-şi dădură seama că, printr-un soi de alchimie tainică, teama inițială se transformase în groază. Dintr-o dată, pivnița păru să se umple de tot felul de foşnete. Poate că erau şobolani, sau poate că era ceva ce mintea nici nu poate concepe.

Țâşniră ca din puşcă, Hank primul şi Royal Snow chiar în spatele lui. Urcară în goană treptele şi Royal trânti uşile pivniței cu o mişcare violentă a brațelor.

Se cățărară în cabina camionului şi Hank porni motorul şi vru să-l bage în viteză. Royal îl apucă de mână şi, în întuneric, ochii îi păreau uriaşi şi tensionați.

— Hank, n-am pus lacătele.

Se holbară amândoi la mănunchiul de lacăte noi de pe bordul camionului, prinse într-o sârmă. Hank scoase din buzunar un inel de chei cu cinci chei Yale noi, una pentru uşa din spate a magazinului din oraş şi patru pentru uşile acestei case. Fiecare avea câte o etichetă micuță.

— Oh, Doamne, spuse. Auzi, ce-ar fi dacă ne întoarcem mâine dis-de-dimineață...

Royal scoase lanterna de sub bord.

— Nu ține, zise, şi tu ştii asta.

Coborâră din cabină simțind cum adierea răcoroasă a serii le zvântă sudoarea de pe frunte.

— Încuie uşa din spate, spuse Royal. Eu mă duc la uşa din față şi la şopron.

Se despărțiră. Hank merse la ușa din spate, cu inima zbătându-i-se nebuneşte în gât. Bâjbâi până să reușească să prindă lacătul în zăvor. Aici, atât de aproape de casă, mirosul de vechi şi lemn putrezit era palpabil. Începură să-i reînvie în minte toate poveştile despre Hubie Marsten, de care făcuse haz în vremea copilăriei, împreună cu strigătele cu care fugăreau fetele: *Fereşte-te, fereşte-te, fereşte-te! Hubie o să te prindă dacă... nu... 'te... FEREŞTI!*

— Hank?

I se opri respirația şi scăpă din mâini celălalt lacăt. Îl ridică.

— Ai înnebunit de te furişezi aşa? Ai...?

— Mda. Hank, care din noi coboară în pivniță să lase pe masă inelul cu chei?

— Nu ştiu, spuse Hank Peters. Nu ştiu.

— Crezi că e mai bine să tragem la sorți?

— Da, cred că-i mai bine.

Royal scoase o monedă.

— Spune.

O aruncă în sus.

— Cap.

Royal o prinse, o izbi pe braț şi o arătă. Pajura sclipea indolentă la ei.

— Iisuse, spuse nefericit Hank.

Dar luă inelul cu chei şi lanterna şi deschise iarăşi uşile pivniței.

Îşi obligă picioarele să-l poarte pe trepte şi, după ce trecu de zona cu tavanul scund, lumină cu lanterna ceea ce se putea vedea din pivniță. La vreo zece metri în fața lui, aceasta făcea un cot în formă de L şi se ducea Dumnezeu ştie unde. Raza lanternei descoperi masa, acoperită cu o pânză în carouri, plină de praf. Pe masă stătea un şobolan, unul uriaş, care nu se mişcă atunci când lumina se opri asupra lui. Stătea pe picioarele dolofane din spate şi parcă rânjea.

Trecu de ladă şi se îndreptă spre masă.

— Uşşş, şobolanule!

Şobolanul sări jos şi tropăi spre colțul pivniței. Acum mâna lui Hank tremura de-a binelea, iar raza lanternei se smucea de colo-colo, descoperind câte un butoi prăfuit, câte un birou vechi de zeci de ani, câte un maldăr de ziare îngălbenite, câte...

Întoarse brusc lanterna spre grămada de ziare şi îşi ținu respirația când raza de lumină se opri pe ceva aflat la stânga lor.

O cămaşă...aia era o cămaşă? Făcută ghemotoc, ca o cârpă veche. Şi în spatele ei mai era ceva care semăna cu o pereche de blue jeans. Şi ceva care semăna cu...

Ceva trosni în spatele lui.

Intră în panică, aruncă înnebunit cheile pe masă şi se întoarse şi o rupse la fugă. Când trecu pe lângă ladă îşi dădu seama de unde venise zgomotul. Una din benzile de aluminiu cedase şi acum era îndreptată spre tavanul scund, ca un deget.

Se împiedică pe trepte, trânti uşa în spatele lui (toată pielea i se făcuse de găină, însă îşi va da seama de asta mult mai târziu), prinse lacătul în zăvor şi alergă spre cabina camionului. Scotea nişte gâfâieli şuierătoare, ca un câine rănit. Ca prin vis îl auzi pe Royal întrebându-l ce s-a întâmplat, ce se petrece acolo jos, şi apoi porni camionul cu urlet şi scârțâit de cauciucuri când se năpusti pe lângă colțul casei pe două roți, lăsând urme adânci în pământul moale. Nu

încetini decât atunci când se aflară iar pe Brooks Road, îndreptându-se spre biroul din oraş al lui Lawrence Crockett. Şi atunci începu să tremure atât de rău, încât îi fu teamă că va trebui să tragă pe dreapta să se liniştească.

— Ce era acolo jos, îl întrebă Royal. Ce ai văzut?

— Nimic, zise Hank Peters şi cuvântul îi ieşi fragmentat din gură din cauza dinților care îi clănțăneau. N-am văzut nimic şi nici nu vreau să mai văd vreodată.

6

Larry Crockett tocmai se pregătea să-şi închidă biroul şi să se ducă acasă, când se auzi o bătaie uşoară în uşă şi intră Hank Peters. Încă mai părea înspăimântat.

— Ai uitat ceva, Hank? îl întrebă Larry.

Când se întorseseră de la Casa lui Marsten, arătând amândoi de parcă le luase cineva mințile, le mai dăduse câte zece dolari şi câte o ladă de sticle cu whisky Black Label şi făcuse câteva aluzii la faptul că poate ar fi fost mai bine dacă nu ar fi povestit prea multe despre peripețiile lor din această seară.

— Trebuie să-ți spun, zise acum Hank. N-am ce-i face, Larry. Trebuie.

— Sigur că trebuie, spuse Larry.

Trase sertarul de jos, scoase o sticlă de Johnnie Walker şi turnă în două pahare din hârtie.

— Ce te frământă?

Hank luă o duşcă, se strâmbă şi înghiți.

— Am văzut ceva când am dus cheile jos ca să le las pe masă. Parcă erau nişte haine. O cămaşă şi parcă nişte pantaloni. Şi un pantof de sport. Cred că era un pantof, Larry.

Larry ridică nepăsător din umeri şi zâmbi.

— Şi?

Avea senzația că cineva îi aşezase pe piept o bucată mare de gheață.

— Puştiul ăla Glick purta jeans. Aşa au scris în *Ledger.* Jeans şi o cămaşă roşie şi pantofi sport. Larry, dacă...

Larry continua să zâmbească. Însă zâmbetul îi înghețase pe buze.

Hank înghiți spasmodic.

— Dacă tipii ăştia care au cumpărat Casa lui Marsten şi magazinul i-au făcut felul băiatului familiei Glick?

Gata. O spusese. Înghiți şi restul de foc lichid din pahar. Zâmbind, Larry zise:

— Poate că ai văzut şi un cadavru.

— Nu... nu. Dar...

— Asta este problema poliției, spuse Larry Crockett.

Umplu din nou paharul lui Hank iar mâna nu-i tremură câtuși de puțin. Era rece şi sigură ca o piatră într-un pârâu înghețat.

— Şi te voi conduce eu însumi la Parkins. Însă o problemă ca asta...

Clătină compătimitor din cap:

— Pot ieşi la iveală o mulțime de chestii nasoale. Chestii ca alea despre tine şi chelnerița aia de la barul lui Dell... parcă Jackie o chema, nu?

— Ce dracu' tot spui?

Chipul lui Hank era acum alb ca varul.

— Şi mai mult ca sigur că se va afla şi despre destituirea aia ruşinoasă. Dar fă-ți datoria, Hank. Poartă-te cum îți dictează conştiința.

— N-am văzut nici un cadavru, şopti Hank.

— Minunat, surise Larry. Şi poate că n-ai văzut nici hainele. Poate că nu erau decât... nişte cârpe.

— Cârpe, spuse Hank Peters cavernos.

— Ştii cum e în casele astea vechi. Tot felul de vechituri. Poate că ai văzut o cămaşă veche care fusese ruptă şi transformată în cârpă de praf.

— Sigur, spuse Hank.

Dădu peste cap şi al doilea pahar.

— Te pricepi de minune să descurci lucrurile, Larry.

Crockett îşi scoase portofelul din buzunarul de la spate şi numără cinci bancnote de câte zece dolari.

— Pentru ce?

— Am uitat să te plătesc pentru transportul Brennan de luna trecută. Ar trebui să mă baţi la cap, Hank. Ştii că sunt cam uituc.

— Dar m-ai...

— Ştii, îl întrerupse Larry zâmbind, poţi să stai aici cu mine la un pahar şi să-mi povesteşti ceva şi mâine dimineaţă eu n-o să-mi amintesc absolut nimic din tot ce mi-ai spus. Nu-i aşa că-i îngrozitor?

— Mda, şopti Hank.

Întinse o mână tremurătoare şi luă banii; îi îndesă în buzunarul de la piept al jachetei cu atâta grabă de parcă ar fi fost nerăbdător să scape de atingerea lor. Se ridică atât de brusc, încât aproape că-şi răsturnă scaunul.

— Auzi, trebuie să plec, Larry. N-am... n-am... Trebuie să plec.

— Ia şi sticla cu tine, îl invită Larry, însă Hank ieşea deja pe uşă. Nu se mai opri.

Larry se aşeză la birou. Îşi mai turnă un pahar. Tot nu-i tremura mâna. Nu se mai gândi să închidă şi să plece acasă. Îşi turnă alt pahar şi apoi altul. Se gândi la afacerile făcute cu diavolul. Şi, în cele din urmă, telefonul sună. Ridică receptorul. Ascultă.

— Am rezolvat, spuse Larry Crockett.

Ascultă. Închise. Îşi mai turnă un pahar.

7

În zorii dimineţii următoare, Hank Peters se trezi speriat dintr-un coşmar. Se făcea că şobolani uriaşi se târau afară dintr-un mormânt, mormânt în care se afla trupul verde şi putrezit al lui Hubie Marsten, cu o bucată deşirată de funie de Manilla în jurul gâtului. Peters se sprijini în coate, respirând

greu. Întregu-i trup era scăldat în sudoare rece, şi urlă când soția lui îi puse o mână pe braț.

8

Magazinul Agricol al lui Milt Crossen se afla pe colțul dintre Jointer Avenue şi Strada Railroad. Când ploua şi parcul devenea de nelocuit, aici era locul unde se strângeau majoritatea oamenilor în vârstă din oraş. În timpul iernilor lungi, cel puțin, erau clienți permanenți.

Burnița uşor când Straker își opri maşina în fața magazinului, un Packard '39 (sau '40?) - şi Milt purta o discuție dezlânată cu Pat Middler încercând să stabilească dacă Judy, fata lui Freddy Overlock a fugit din oraş în 1957 sau în '58. Erau de acord că mândra fugise cu comis-voiajorul ăla din Yarmouth, parcă Saladmaster, şi amândoi conveniseră că ăla nu făcea nici cât un pişat de câine în zăpadă, ceea ce se putea spune şi despre ea, însă nu se puteau înțelege mai departe.

Când Straker intră, vorbăria încetă brusc.

Îi măsură din priviri - Milt şi Pat Middler şi Joe Crane şi Vinnie Upshaw şi Clyde Corliss - şi surâse alb.

— Bună ziua, domnilor, spuse.

Milt Crossen se ridică, strângându-și cu un gest afectat şorțul în jurul mijlocului.

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Mulțumesc, spuse Straker. Veniți la cutia aceasta frigorifică, vă rog.

A cumpărat o friptură de vită, o duzină de coaste calitatea întâi, nişte hamburgeri şi o jumătate de kilogram de ficat de viței. Mai luă şi nişte produse de băcănie - făină, zahăr, fasole şi câteva pâini.

Nimeni nu rosti nici un cuvânt cât timp şi-a făcut cumpărăturile. Obişnuiții magazinului stăteau în jurul unei sobe mari pe care tatăl lui Milt o transformase pentru a putea

fi folosită cu petrol, fumau şi priveau spre cer pătrunşi de gânduri importante. Şi îl observau cu coada ochiului pe străin.

După ce Milt împachetă cumpărăturile într-o cutie mare de carton, Straker plăti cash - o bancnotă de douăzeci şi una de zece. Ridică cutia, şi-o puse sub braţ şi declanşă din nou zâmbetul dur, fără umor.

— Bună ziua, domnilor, spuse şi plecă.

Joe Crane îşi îndesă tutun în pipă. Clyde Corliss horcăi şi scuipă o bucată de flegmă amestecată cu tutun în găleata de lângă sobă. Cu degetele umflate de artrită, Vinnie Upshaw îşi scoase dintr-un buzunar interior vechiul dispozitiv de rulat ţigări, vărsă înăuntru puţin tutun şi apoi puse o foiţă de ţigară.

Urmăriră cum străinul pune cutia în portbagaj. Toţi erau de părere că trebuia să cântărească în jur de cincisprezece kilograme, cu toate produsele de băcănie cumpărate, şi toţi îl văzuseră cum a luat-o sub braţ de parcă era o pernă umplută cu fulgi. Se urcă în maşină şi porni spre Jointer Avenue. Maşina urcă dealul, făcu la stânga pe Brooks Road, dispăru şi apoi reapăru, câteva momente mai târziu de după perdeaua de copaci. Din cauza distanţei era micuţă acum - o maşină de jucărie. Intrară pe aleea casei lui Marsten şi nu se mai zări.

— Ciudat tip, spuse Vinnie.

Îşi puse ţigara în gură, îndepărtă câteva fire de tutun din capăt şi scoase un chibrit de bucătărie din buzunarul de la vestă.

— Probabil că e unul din ăia care au luat magazinul, spuse Joe Crane.

— Şi Casa lui Marsten, îl aprobă Vinnie.

Clyde Corliss scăpă un vânt.

Pat Middler îşi râcâia cu mult interes o bătătură din palma stângă.

Trecură cinci minute.

— Crezi că o să aibă vânzare? întrebă Clyde pe nimeni în mod special.

— S-ar putea, spuse Vinnie. S-ar putea să fie exact ceea ce trebuie pentru sezonul turistic. E greu de spus cum se vor întâmpla lucrurile.

Murmur general, oftat aproape, de aprobare.

— Puternic tipu', zise Joe.

— Îhî, spuse Vinnie. Şi ăla era un Packard '39 fără pic de rugină pe el.

— Era un '40, zise Clyde.

— '40-ul nu are trepte, spuse Vinnie. Era un '39.

— N-ai dreptate, zise Clyde.

Trecură cinci minute. Observară că Milt examina bancnota de douăzeci cu care plătise Straker.

— Falşi, Milt? întrebă Pat. Tipu' ți-a dat bani falşi?

— Nu, da' uitați-vă aici.

Milt împinse hârtia peste tejghea şi se holbară toți. Era mult mai mare decât o bancnotă obişnuită.

Pat o privi în lumină, o examină şi o întoarse pe partea cealaltă.

— E un douăzeci din seria E, nu, Milt?

— Da, spuse Milt. Nu se mai fac bancnote din astea de vreo cincizeci de ani. Cred că o să capăt o sumă frumuşică pe ea în Portland.

Examinară şi ceilalți hârtia de douăzeci, ținând-o aproape sau mai departe de ochi, în funcție de cât de bună le mai era vederea. Joe Crane i-o dădu înapoi lui Milt care o puse sub sertarul cu cecuri personale şi cupoane.

— Cam aiurea tip, medită Clyde.

— Îhî, îl aprobă Vinnie şi făcu o pauză. Să ştii că maşina era un '39. Şi fratele meu vitreg, Vic, a avut una tot aşa. Prima lui maşină. A cumpărat-o la mâna a doua, în 1944. I-a scos uleiul într-o dimineață şi i s-au ars pistoanele alea afurisite.

— Eu totuşi cred că era un '40, zise Clyde, pen' că mi-aduc aminte de unu' care făcea scaune împletite, îți venea acasă, tipu' ăsta şi...

Şi astfel începu discuția, cu mai multe momente de tăcere decât de vorbărie, cam ca o partidă de şah jucată prin

corespondență. Iar pentru ei ziua nemişcată părea că se întinde în eternitate, şi Vinnie Upshaw începu să-şi răsucească o altă țigară cu încetineală plăcută, artritică.

9

Ben scria când se auzi o bătaie în uşă. Îşi însemnă rândul înainte de a se ridica să deschidă. Era puțin după ora trei după-amiază, miercuri, 24 septembrie. Ploaia pusese capăt tuturor planurilor de continuare a căutărilor lui Ralphie Glick şi toți fuseseră de acord că acțiunea se încheiase. Puştiul familiei Glick dispăruse... dispăruse definitiv.

Deschise uşa şi-l descoperi în prag pe Parkins Gillespie, cu nelipsita-i țigară în colțul gurii. Într-o mână ținea o carte, pe care Ben o recunoscu amuzat ca fiind ediția Bantam a romanului său, *Conway's Daughter.*

— Intră, Şerifule, spuse. E cam umed afară.

— E un pic, zise Parkins intrând. Septembrie e luna gripelor, îmi pun mereu galoşii. Sunt unii care-şi râd de mine, da' eu n-am mai avut gripă de la bătălia de la St.-Lo, Franța, în 1944.

— Pune-ți haina pe pat. Îmi pare rău că nu-ți pot oferi o ceaşcă cu cafea.

— Nu vreau să ți-l ud, spuse Parkins şi-şi scutură scrumul în coşul de hârtii al lui Ben. Şi tocmai ce-am băut o cafea făcută de Pauline la Excellent.

— Cu ce-ți pot fi de folos?

— Nevastă-mea a citit asta... ridică cartea. A auzit că eşti în oraş, da-i sfioasă. S-a gândit că poate o să fii aşa drăguț să te semnezi pe ea, sau să-i scrii ceva.

Ben luă cartea.

— După spusele lui Weasel Craig, soția dumitale e moartă de paisprezece sau cincisprezece ani.

— Aşa să fie? Parkins nu păru deloc impresionat. Ce-i mai place să trăncănească lu' Weasel ăsta. Într-o bună zi o să-şi caşte gura atât de tare, că o să cadă şi o să se înece în ea.

Ben nu spuse nimic.

— Atunci, vrei să semnezi pentru mine?

— Cu plăcere.

Luă un pix de pe masă, deschise cartea la prima pagină („O felie crudă de viață! - revista *Plain Dealer* din Cleveland) şi scrise: *Cele mai bune urări Şerifului Gillespie, din partea lui Ben Mears, 24/9/75.* I-o dădu înapoi.

— Mulțumesc mult, spuse Parkins fără să citească ce scrisese Ben. Se aplecă şi-şi stinse țigara pe marginea coşului pentru hârtii.

— E singura carte cu autograf pe care o am.

— Ai venit să mă legi? îl întrebă Ben zâmbind.

— Eşti isteț, zise Parkins. Acum, că-mi aduci aminte, e drept că m-am gândit că ar cam trebui să vin şi să-ti pun câteva întrebări. Am aşteptat doar până s-a cărat Nolly. E băiat bun, da' şi lui îi place să vorbească. Doamne, cum se mai întinde bârfa.

— Ce anume ai vrea să ştii?

— Mai mult unde ai fost miercurea trecută seara.

— În seara când a dispărut Ralphie Glick?

— Da.

— Mă consideri suspect, Şerifule?

— Nu, domnule. Nu am suspecți. Se poate spune că o chestie ca asta îmi depăşeşte atribuțiile. Mă pricep mult mai bine să-i amendez pe ăia care depăşesc viteza legală când ies de la Dell şi să-i alung pe puşti din parc înainte să înceapă să facă prostii. Nu, doar îmi vâr şi eu nasul pe ici, pe colo.

— Şi cum ar fi dacă n-aş vrea să-ți spun?

Parkins ridică din umeri şi-şi scoase țigările.

— Te priveşte, fiule.

— Am luat masa cu Susan Norton şi cu părinții ei. Am jucat şi nişte badminton cu tatăl ei.

— Pariez că te-a bătut. Îl bate mereu pe Nolly. Şi Nolly tot bate câmpii despre cât de mult îşi doreşte să-l învingă pe Bill Norton o singură dată. La ce oră ai plecat?

Ben izbucni în râs, însă râsul lui nu era prea amuzant.

— Tai în carne vie, nu?

— Ştii, spuse Parkins, dacă aş fi fost unul din detectivii ăia din New York de ți-i arată în filme la televizor, aş fi putut să cred că ai ceva de ascuns după felul cum valsezi în jurul întrebărilor mele.

— Nu am nimic de ascuns, zise Ben. Doar că m-am săturat să tot fiu străinul din oraş, pe care îl arată lumea cu degetul pe stradă, pe care îl înghiontesc la bibliotecă. Şi acum mai vii şi dumneata, cu aerul ăsta de negustor ambulant şi încerci să afli dacă nu cumva țin scalpul lui Ralphie Glick ascuns în dulap.

— Ei, asta-i, dar nici prin cap nu-mi trece aşa ceva.

Îl privi lung pe Ben peste jarul țigării, iar ochii i se înăspriseră.

— Dacă aş fi crezut că ai ceva de-a face ai fi fost deja la pârnaie.

— Bine, spuse Ben. Am plecat de la familia Norton pe la şapte şi un sfert. M-am plimbat puțin până înspre Schoolyard Hill. Când s-a întunecat de tot, m-am întors aici, am scris vreo două ore şi după aia m-am culcat.

— La ce oră te-ai întors aici?

—Pe la opt şi un sfert. Cam aşa.

— Eh, asta nu te absolvă aşa cum mi-aş dori. Te-ai întâlnit cu cineva?

— Nu, spuse Ben. Cu nimeni.

Cu un mormăit evaziv, Parkins se îndreptă spre maşina de scris.

— Despre ce e cartea asta?

— Nu te priveşte, spuse Ben, iar vocea îi devenise încordată. Ți-aș fi recunoscător dacă n-ai atinge-o nici cu mâinile nici cu ochii. Sigur, asta în cazul că nu ai mandat de percheziție.

— Sensibil, eh? Şi când te gândești că eşti un om care scrie ca să citească alții.

— După ce va ajunge în varianta finală, va trece de corecturile redactorului şi de corectura de şpalt, şi va fi tipărită, voi avea grijă personal să primeşti patru exemplare.

Cu autograf. În faza în care este intră în categoria lucrurilor personale.

Parkins zâmbi şi se îndepărtă.

— M-ai convins. Mă îndoiesc oricum că poate să fie vorba de vreo spovedanie.

Ben îi întoarse surâsul.

— Mark Twain a spus că romanul este o spovedanie despre toate cele, făcută de un om care nu a făcut niciodată nimic.

Parkins suflă fumul şi se îndreptă spre uşă.

— Nu-ți mai ud covorul, domnule Mears. Vreau să-ți mulțumesc pentru timpul acordat şi, ca să fiu sincer, cred că nu l-ai văzut în viața dumitale pe puştiul Glick. Însă meseria mea îmi cere să pun asemenea întrebări.

Ben îl aprobă din cap:

— Am înțeles.

— Şi mai tre' să ştii cum stau lucrurile în locuri din astea ca 'salem's Lot sau Guilford sau Milbridge, sau orice alt târg pişăcios. O să tot fii străin de oraş încă douăzeci de ani de-acu înainte.

— Ştiu. Îmi pare rău că mi-am ieşit din sărite. Însă după o săptămână de căutări fără să găsim un indiciu cât de mic...

Ben clătină obosit capul.

— Mda, spuse Parkins. E îngrozitor pentru mama lui. Tare îngrozitor. Ai grijă de tine.

— În regulă, zise Ben.

— Nu-mi porți pică?

— Nu.

Făcu o pauză.

— Vrei să-mi spui ceva?

— Îți spun, dacă pot.

— De unde ai luat cartea aia? Pe bune.

Parkins Gillespie zâmbi:

— Păi e un individ în Cumberland care ține o magazie cu mobilă veche. Cam fătălău el, de felul lui. Îl cheamă Gendron. Vinde şi cărți vechi cu zece cenți bucata. Avea cinci exemplare din astea.

Ben izbucni în râs şi Parkins Gillespie ieşi, surâzând şi trăgând din ţigară. Ben se duse la fereastră şi-l urmări pe şerif cum iese din casă şi traversează strada, ocolind grijuliu bălţile cu galoşii săi cei negri.

10

Parkins se opri o clipă să privească în vitrina noului magazin, înainte de a ciocăni la uşă. Când aici fusese Spălătoria Comunală, pe fereastră nu puteai vedea decât o mulţime de femei grase, cu mânecile suflecate, care puneau clor pentru înălbit sau care-şi schimbau banii la automatul din perete, majoritatea mestecând gumă, ca nişte vaci cu boturile pline de paie. Însă ieri după-amiază şi azi toată ziua fusese aici o maşină a unui decorator de interioare din Portland, iar locul arăta complet schimbat.

În spatele vitrinei fusese amplasată o platformă, acoperită cu o bucată de covor pufos, verde deschis. Două reflectoare fuseseră instalate ascunse vederii şi ele aruncau o aură blândă, care reliefa trei obiecte ce fuseseră şi ele aranjate în vitrină: un ceas de perete, o roată de tors şi un dulăpior demodat din lemn de cireş. În faţa fiecărui articol se afla câte un mic şerveţel cu câte o etichetă discretă pe care era scris preţul şi, o, Doamne, există oare cineva în toate minţile care să plătească $600 pe o roată de tors, când îşi putea cumpăra o maşină de cusut Singer cu $48,95?

Cu un oftat, Parkins se duse la uşă şi ciocăni.

Uşa se deschise aproape imediat, de parcă tipul ăla nou ar fi stat la pândă în spatele ei, aşteptându-l.

— Inspectore! spuse Straker cu un zâmbet îngust. Ce amabil din partea dumneavoastră să treceţi pe aici!

— Nu sunt decât un şerif simplu, zise Parkins.

Îşi aprinse un Pall Mall şi intră.

— Parkins Gillespie. Îmi pare bine de cunoştinţă.

Întinse mâna. Îi fu prinsă, strânsă uşor de o mână care părea extrem de puternică, şi foarte uscată şi apoi fu eliberată.

— Richard Throckett Straker, spuse chelul.

— Mi-am închipuit că dumneavoastră trebuie să fiți, zise Parkins privind împrejur.

Întregul magazin fusese mochetat şi acum tocmai se zugrăvea. Mirosul de vopsea proaspătă era plăcut, însă parcă mai era un miros sub acesta, un iz neplăcut. Parkins nu-l putu defini; îşi îndreptă atenția înapoi la Straker.

— Cu ce vă pot fi agreabil în ziua aceasta atât de frumoasă? întrebă Straker.

Parkins îşi întoarse privirea blajină spre fereastră, pe care ploaia continua să se reverse.

— Oh, cu nimic. Am trecut doar ca să vă salut. Să vă urez bun-venit în oraşul nostru şi să vă doresc succes.

— Câtă amabilitate. Doriți o cafea? Nişte vin de Xeres. Le am în cămăruța din spate.

— Nu, mulțumesc. Nu pot să stau. Este şi domnul Barlow pe-aici?

— Domnul Barlow este la New York, într-o călătorie de afaceri. Nu-l aştept să se întoarcă până cel devreme la zece octombrie.

— Înseamnă că veți inaugura magazinul fără el, spuse Parkins gândindu-se că, dacă prețurile văzute de el în vitrină puteau constitui vreun indiciu, înseamnă că Straker nu va fi chiar asaltat de clienți.

— Apropo, care este numele mic al domnului Barlow?

Zâmbetul lui Straker reapăru, subțire şi tăios ca o lamă de ras.

— Puneți această întrebare în calitatea dumneavoastră oficială, a... domnule şerif?

— Nu. Sunt pur şi simplu curios.

— Numele întreg al asociatului meu este Kurt Barlow, spuse Straker. Am lucrat împreună atât la Londra, cât şi la Hamburg. Aceasta - îmbrățişa magazinul cu o mişcare largă a brațelor - este pensionarea noastră. Modestă. Şi totuşi, încă

plină de savoare. Nu ne aşteptăm să câştigăm mult. Dar amândoi iubim lucrurile vechi, obiectele frumoase, şi sperăm să câştigăm reputaţie în acest domeniu... poate chiar în întreaga dumneavoastră regiune, atât de minunată. Credeţi că ar fi posibil aşa ceva, domnule Şerif Gillespie?

— Cred că orice este posibil, zise Parkins căutând din priviri o scrumieră. Nu văzu nici una şi atunci scuturǎ scrumul în buzunarul hainei.

— În orice caz, eu vă urez mult noroc şi când îl vedeţi pe domnul Barlow, vă rog să-i spuneţi că am să încerc să mai trec pe aici.

— Aşa voi face, spuse Straker. Partenerul meu este o persoană foarte sociabilă.

— Minunat, zise Gillespie.

Se îndreptă spre uşă, se opri, se întoarse. Straker îl urmărea cu atenţie.

— Că veni vorba, vă place casa cea veche?

— E nevoie de multă muncă, spuse Straker. Însă avem tot timpul din lume.

— Da, aşa cred şi eu, îl aprobă Parkins. Nu aţi văzut din întâmplare ceva puşti pe acolo?

Fruntea lui Straker se încreţi:

— Puşti?

— Copii, explică răbdător Parkins. Ştiţi că uneori le place să-i necăjească pe noii veniţi. Aruncă cu pietre sau sună la uşă şi după aia fug... chestii de-astea.

— Nu, spuse Straker. Nu am văzut nici un copil.

— Se pare că am rătăcit unul.

— Într-adevăr?

— Da, zise cu înţelepciune Parkins, da, într-adevăr. Acum ne gândim că s-ar putea să nu-l mai găsim. Să nu-l mai găsim în viaţă.

— Ce păcat, spuse rece Straker.

— E păcat. Dacă vedeţi ceva...

— Bineînţeles că vă voi raporta în mare grabă.

Declanşa din nou zâmbetul îngheţat.

— Bine, zise Parkins.

Deschise uşa şi privi resemnat la ploaia care se revărsa în torente.

— Să-i spuneți domnului Barlow că de-abia aştept să-l cunosc.

— Sigur că îi voi spune, Şerif Gillespie. *Ciao.*

Parkins îl privi uluit:

— Ce-au?

Surâsul lui Straker se lăți:

— La revedere, Şerif Gillespie. Este o cunoscută expresie italiană pentru la revedere.

— Aşa? Ei, în fiecare zi înveți câte ceva nou, nu? La revedere.

Ieşi în ploaie şi închise uşa în urma lui.

— Oricum, mie nu mi-e cunoscută expresia asta, nu, dom'ne.

I se udase țigara. O aruncă.

Straker îl urmări prin vitrina magazinului. Nu mai zâmbea.

11

Când Parkins ajunse înapoi la biroul său din Clădirea Municipalității, strigă:

— Nolly? Eşti aici, Nolly?

Nici un răspuns. Parkins dădu satisfăcut din cap. Nolly era băiat bun dar îi cam lipsea din creier. Îşi scoase haina, îşi desfăcu cataramele galoşilor, se aşează la birou, căută un număr de telefon din Portland şi îl formă. I se răspunse imediat de la capătul celălalt al firului.

— Biroul FBI, Portland. Agentul Hanrahan la telefon.

— Sunt Parkins Gillespie. Şerif în oraşul Jerusalem's Lot. Avem un băiat care a dispărut.

— Am fost informat, răspunse pe un ton sever Hanrahan. Ralph Glick. Nouă ani, un metru douăzeci şi cinci înălțime, păr negru, ochi albaştri. Ce este, o răpire în vederea răscumpărării?

— Nimic de genul ăsta. Puteți să verificați nişte indivizi?

Hanrahan răspunse afirmativ.

— Primul este Benjamin Mears. M-E-A-R-S. Scriitor. A scris o carte cu titlul *Conway's Daughter*. Ceilalți doi sunt pereche. Kurt Barlow. B-A-R-L-O-W. Celălalt tip...

— Kurt scris cu „C" sau „K"? întrebă Hanrahan.

— N-am idee.

— Bine. Continuați.

Ceea ce Parkins făcu, transpirând abundent. Întotdeauna când stătea de vorbă cu tipi care reprezentau legea adevărată, se simțea ca un cur belit.

— Celălalt este Richard Throckett Straker. Throckett cu doi „t" la sfârşit şi Straker se scrie aşa cum se aude. Ăsta şi cu Barlow se ocupă de afaceri cu mobilă şi antichități. Tocmai ce au deschis un magazin mic şi la noi în oraş. Straker pretinde că Barlow este dus la New York după marfă. Straker pretinde că au avut amândoi afaceri la Londra şi la Hamburg. Şi cred că asta e cam tot.

— Îi suspectați pe vreunul în cazul dispariției lui Glick?

— Deocamdată nici nu ştiu dacă chiar avem un asemenea caz. Însă au venit în oraş cam în acelaşi timp.

— Credeți că există vreo legătură între Mears şi ceilalți doi?

Parkins se sprijini de spătarul scaunului şi-şi aruncă ochii pe fereastră.

— Ăsta, zise el, este unul din lucrurile pe care aş dori să le aflu.

12

În zilele senine şi reci, cablurile telefonice scoteau un zumzăit ciudat, de parcă ar fi vibrat din cauza zvonurilor şi bârfelor transmise prin ele. Sunet ca nici un altul în lume - sunetul stingher al vocilor care zboară prin spațiu. Stâlpii de telefon sunt cenuşii şi crăpați, iar gerurile şi dezghețurile le-au conferit poziții înclinate, lipsite de demnitate. Nu sunt practici

şi milităroşi ca stâlpii ancoraţi în beton. Dacă se întâmplă să se găsească lângă drumuri asfaltate , sunt plini de smoală, iar dacă sunt amplasaţi pe drumuri lăturalnice, sunt umpluţi de praf. Pe suprafaţa lor, cicatrici vechi şi bătute de vreme indică locurile pe unde s-au căţărat instalatorii să repare câte ceva în 1946 sau 1952 sau 1969. Păsări - ciori, rândunele, sturzi, grauri - stau ghemuite şi tăcute pe cablurile zumzăitoare şi poate că aud, prin picioarele lor cu gheare, sunetele omeneşti, limbi străine pentru ele. Şi dacă chiar aşa ar sta lucrurile, ochii lor de mărgele rămân imperturbabili. Oraşul nu are simţul istoriei, dar are simţul timpului, iar stâlpii de telefon par a şti acest lucru. Dacă pui mâna pe unul, poţi simţi adânc, în lemnul lui, vibraţiile venite din cabluri, de parcă acolo s-ar afla întemniţate nişte suflete, care se zbat să iasă la lumină.

— ...şi a plătit cu o bancnotă de douăzeci, veche, Mabel, una mare. Clyde a zis că n-a mai văzut aşa ceva de la falimentul Băncii Gates, în 1930. Era...

— ...da, *e* un tip ciudat, Evvie. L-am văzut prin binoclu, robotind prin jurul casei cu o roabă. Mă întreb dacă e singur acolo sus, sau...

— ...Crockett trebuie să ştie, însă n-o să spună. Are lacăt la gură în privinţa asta. A fost întotdeauna un...

— ...scriitor la Pensiunea Evei. Mă întreb dacă Floyd Tibbits ştie că a fost...

— ...stă o grămadă de timp la bibliotecă. Loretta Starcher zice că n-a văzut în viaţa ei un om care să ştie atât de multe...

— ...a spus că îl cheamă...

— ...da, Straker. Domnul R.T. Straker. Mama lui Kenny Danles a zis că s-a oprit la magazinul cel nou din oraş şi că în vitrină era un bufet DeBiers veritabil care costă *opt sute de dolari.* Îţi închipui? Aşa că eu am zis...

— ...ciudat că a venit şi băieţelul familiei Glick...

— ...doar nu crezi...

— ...nu, dar *este* ciudat. Apropo, mai ai reţeta pentru...

Şi cablurile zumzăie. Şi zumzăie. Şi zumzăie.

13

9/23/75
NUME: Glick, Daniel Francis
ADRESA: RFD #1, Brock Road, Jerusalem's Lot, Maine 04270
VÎRSTA: 12 *SEX:* Masculin *RASA:* Caucazian
INTERNAT: 9122115 PERSOANA CARE L-A INTERNAT:
*A*nthony H, Glick (Tatăl pacientului)
SIMPTOME: Şoc, pierderea (parțială) a memoriei, greață, lipsa apetitului, constipație, stare generală de anemie.
ANALIZE (vezi anexele)
1. Test TBC: neg.
2. Analiza salivei şi a urinei: neg.
3. Diabet: neg.
4. Leucogramă: neg.
5. Hemogramă: 45% hemo.
6. Test măduvă: neg.
7. Radiografie pulmonară: neg.

DIAGNOSTIC POSIBIL: Anemie periculoasă, primară sau secundară; testele anterioare indică 86% hemoglobina. Nu pare posibilă anemia secundară; nu există antecedente referitoare la ulcer, hemoroizi, scaun cu sânge etc. Analiza diferențiată a sângelui: neg. Mai probabil este vorba de anemie primară combinată cu şoc mental. Se recomandă irigoscopie şi radiografie pentru depistarea eventualelor hemoragii interne, deşi tatăl spune că nu au existat accidente de dată recentă. Se recomandă tratament zilnic cu vitamina B12 (vezi anexa).

Se propune externarea, în aşteptarea rezultatelor celorlalte analize.

G.M. GORBY
Medic pediatru

14

La ora unu, în dimineața zilei de 24 septembrie, sora intră în salonul lui Danny Glick ca să-i dea medicamentele. Se opri încruntată în pragul uşii. Patul era gol.

Ochii i se mişcară cu repeziciune de la pat la grămăjoara albă care părea a se împuțina tot mai mult pe zi ce trece şi care acum era prăbuşită lângă pat.

— Danny? îl strigă ea în şoaptă.

Se îndreptă către el gândind: A avut nevoie să meargă până la baie şi nu l-au ținut puterile. Asta e tot.

L-a întors cu blândețe şi, primul ei gând înainte de a-şi da seama că murise, a fost că vitamina B12 îl ajutase; arăta mult mai bine acum decât atunci când îl internaseră.

Şi atunci îi simți răceala mâinii şi nemişcarea țesăturii de vene albastre de sub degetele ei, şi fugi spre camera de gardă, pentru a raporta un deces în salon.

CAPITOLUL CINCI
BEN (II)

1

În data de 25 septembrie, Ben luă din nou cina cu familia Norton. Era joi seara şi mâncarea era tradițională - fasole şi cârnați de porc. Bill Norton prăjise cârnați pe grătarul din curte, iar Ann fiersese fasolea în melasă la foc mic, de la ora nouă dimineața. Au mâncat la masa pliantă şi apoi toți patru şi-au aprins țigările, discutând fără prea multa vervă despre şansele tot mai reduse ale echipei din Boston.

În aer se simțea o schimbare delicată; mai era încă plăcut afară, chiar şi în cămaşă, însă plutea în atmosferă ceva ce amintea de scânteierea gheții. Toamna aştepta în culise,

aproape că o puteai zări. Arțarul cel bătrân din fața Pensiunii Evei Miller începuse deja să rugineascâ.

Nu se schimbase nimic în relația lui Ben cu familia Norton. Sentimentele lui Susan față de el erau sincere şi limpezi şi naturale. Şi lui îi plăcea fata foarte mult. În Bill simțea o simpatie care creştea cu fiecare întâlnire, ținută în frâu doar de prejudecata subconştientă care-i afectează pe toți tații aflați în prezența bărbaților care sunt acolo din cauza fiicelor lor. Dacă îți place un alt bărbat şi eşti sincer, atunci bei bere cu el şi vorbeşti despre femei, faci politică şi-i înjuri pe politicieni. Însă indiferent cât de mult ți-ar putea plăcea, este pur şi simplu imposibil să-ți deschizi complet inima în fața bărbatului între picioarele căruia atârnă posibila deflorare a fiicei tale. Ben reflectă că, după ce căsătoria are loc, posibilul devine real şi atunci, poți să fii prieten la cataramă cu bărbatul care-ți regulează fiica noapte de noapte? Ben se îndoia că situația aceasta avea vreo morală.

Ann Norton era în continuare rece. Cu o seară înainte, Susan îi explicase câte ceva despre povestea cu Floyd Tibbits - despre presupunerea mamei sale că problemele ei referitoare la viitorul ginere fuseseră rezolvate uşor şi satisfăcător în direcția aceea. Floyd era o cantitate cunoscută; el era Cel Statornic. De cealaltă parte, Ben Mears apăruse de nicăieri şi se putea duce înapoi la fel de repede, însă, foarte posibil, cu inima fiicei ei în buzunar. Nu avea încredere în masculul creator, resimțind față de el o antipatie instinctivă, provincială (pe care Edward Arlington Robinson sau Sherwood Anderson ar fi recunoscut-o imediat), şi Ben bănuia că, în adâncul ființei ei asimilase maxima: ori homosexuali, ori tauri comunali; uneori ucigaşi, sinucigaşi sau maniaci; cu tendința de a trimite colete din tinere fete, colete ce conțin numai urechea stângă. Faptul că Ben făcuse parte din grupul care l-a căutat pe Ralphie Glick nu făcuse decât să-i întețească suspiciunile, în loc să le mai domolească şi mai credea că era imposibil să o câştige de partea lui. Se întrebă dacă ştia oare despre vizita lui Parkins Gillespie.

Gândurile acestea i se rostogoleau leneşe prin minte când Ann spuse:

— Îngrozitoare povestea cu puştiul Glick.

— Ralphie? Da, zise Bill.

— Nu, cel mare. A murit.

Ben tresări:

— Cine? Danny?

— A murit ieri în zori.

Păru surprinsă că bărbaţii nu ştiau. Tot oraşul nu vorbea decât despre asta.

— Şi eu am auzit vorbindu-se la magazinul lui Milt, spuse Susan.

Mâna ei o găsi pe a lui Ben pe sub masă şi el o strânse bucuros.

— Cum suportă familia Glick?

— La fel cum aş face şi eu, spuse simplu Ann. Sunt scoşi din minţi de durere.

E şi normal, gândi Ben. Doar cu zece zile în urmă, viaţa lor se desfăşura normal; acum familia le fusese sfărâmată în bucăţi. Un fior lugubru îi călători pe şira spinării.

— Crezi că puştiul cel mic va fi găsit vreodată în viaţă? îl întrebă Bill.

— Nu, spuse Ben. Cred că şi el e mort.

— Ca povestea aia din Houston de acum doi ani, zise Susan. Dacă e mort, aproape că aş vrea să nu-l găsească. Cine e în stare să-i facă aşa ceva unui copil lipsit de apărare...

— Cred totuşi că poliţia încă îl mai caută pe făptaş, spuse Ben. Îi interoghează pe pedofilii şi pe perverşii care au cazier.

— Când îl găsesc pe ăla de-a făcut-o, ar trebui să-l spânzure de coaie, zise Bill Norton. Joci o partidă de badminton, Ben?

Ben se ridică.

— Nu, mulţumesc. Prea am senzaţia că-ţi dai o pasenţă şi eu fac pe popa prostu'. Mulţumesc pentru delicioasa masă. Am de lucru în seara asta.

Ann Norton ridică din sprâncene, dar nu spuse nimic.

Se sculă şi Bill de pe scaun.

— Cum merge cartea cea nouă?

— Bine, răspunse scurt Ben. Susan, vrei să cobori dealul cu mine şi să bem un sirop la Spencer?

— Oh, nu ştiu dacă e bine, se băgă iute în vorbă Ann. După toată povestea asta cu Ralphie Glick. M-aş simți mai bine dacă...

— Mamă, sunt fată mare, o întrerupse Susan. Şi felinarele sunt aprinse pe tot dealul Brock.

— Sigur că o să te conduc înapoi acasă, spuse Ben, pe un ton aproape oficial.

Îşi lăsase maşina la pensiune şi venise pe jos. Era o seară mult prea frumoasă.

— N-o să pățească nimic, zise şi Bill. Îți faci prea multe griji, mămico.

— O, da, aşa mi se pare. Tinerii ştiu întotdeauna mai bine, nu? zâmbi subțire.

— Stai numai să-mi iau o jachetă, murmură Susan către Ben şi porni pe aleea înspre casă.

Purta o fustă sport roşie, scurtă până la coapse şi îşi expuse în întregime picioarele când urcă treptele. Ben o urmări cu privirea, ştiind că Ann îl urmărea la rândul ei. Soțul ei înăbuşea focul de mangal.

— Cât timp ai de gând să stai în oraş, Ben? îl întrebă Ann într-o demonstrație de interes politicos.

— În orice caz, până îmi termin cartea, spuse. Nu ştiu mai departe. E foarte frumos dimineața şi aerul are un gust bun când îl respiri, îi surâse privind-o în ochi. S-ar putea să stau mai mult.

Ea îi întoarse surâsul:

— E frig iarna, Ben. Îngrozitor de frig.

Apoi Susan coborî treptele, cu o jachetă subțire pe umeri.

— Gata? Am poftă să beau un sirop de ciocolată. Păzea, tenul meu frumos!

— Tenul tău o să supraviețuiască, spuse el şi se întoarse spre doamna şi domnul Norton. Mulțumesc încă o dată.

— Cu multă plăcere, Ben, zise Bill. Vino mâine seară, dacă vrei, cu o ladă cu bere. O să ne batem joc de tâmpiții ăia din echipa lui Yastrzemski.

— Ar fi minunat, răspunse Ben, dar ce ne vom face după repriza a doua?

Râsul bogat, din toată inima, al lui Bill Norton, îi urmări până au dat colțul casei.

2

— De fapt, nu prea am nici un chef să merg la cofetăria lui Spencer, spuse ea în timp ce coborau dealul. Hai mai bine să ne plimbăm prin parc.

— Şi ce te faci cu bandiții, doamnă? o întrebă, imitând accentul din Bronx.

— În Lot, toți bandiții trebuie să fie acasă până la ora şapte. Aşa prevede regulamentul oraşului. Şi acum este exact opt şi trei minute.

Întunericul se pogorâse peste lume şi, în lumina felinarelor de pe deal, umbrele lor pe caldarâm se lungeau şi se micşorau.

— Dar ce bandiți cumsecade aveți pe aici, spuse el. Nu se duce nimeni în parc după lăsarea nopții?

— Se duc uneori puştii din oraş ca s-o pună, dacă nu-şi permit să meargă la cinematograful în aer liber, zise şi-i făcu cu ochiul. Aşa că dacă vezi pe cineva pitit în tufişuri, uită-te în cealaltă direcție.

Intrară în parc prin partea de vest, prin fața Clădirii Municipalității. Parcul era învăluit în umbre și părea fermecat; zidurile din beton se curbau pe sub coroanele copacilor iar heleşteul scânteia tăcut în razele reflectate ale luminilor de pe stradă. Dacă era cineva pe acolo, Ben nu-l zărea, oricum.

Au înconjurat Monumentul Eroilor, cu listele lui lungi de nume, cele mai vechi din timpul Războiului de Independență, cele mai noi, din timpul războiului din Vietnam, gravate sub Războiul din l812. Erau şase nume din oraş înscrise în dreptul

celui mai recent conflict, şi sclipeau pe alamă ca nişte răni noi, sângerânde. Gândi atunci: oraşul ăsta nu are numele care i se potriveşte. Ar trebui să-l cheme Timpul. Şi, de parcă gestul ar fi fost produsul natural al acestui gând, căută cu privirea Casa lui Marsten, însă silueta masivă a Clădirii Municipalității o ascundea vederii.

Ea îi urmări privirea şi se încruntă. În timp ce-şi întindeau jachetele pe iarbă (fără vreun cuvânt, amândoi refuzaseră ideea de a se aşeza pe o bancă), îi spuse:

— Mama a zis că Parkins Gillespie te-a anchetat. Băiatul cel nou de la școală a furat banii de lapte, sau cam aşa ceva.

— E o figură şeriful ăsta, spuse Ben.

— De fapt, mama te-a şi judecat şi condamnat.

Cuvintele erau uşor amuzate, însă buna dispoziție păli şi lăsă să se întrevadă ceva mai serios.

— Nu mă prea place mama ta, nu?

— Nu, Susan îl apucă de mână. Îmi pare foarte rău însă a fost o situație de antipatie la prima vedere.

— Nu face nimic, spuse el. Bine că nu ştiu să joc badminton.

— Tata? surâse ea. Tata recunoaşte un om deosebit din prima.

Zâmbetul i se stinse.

— Ben, despre ce e vorba în cartea ta?

— E greu de spus.

Îşi scoase mocasinii şi-şi întinse picioarele în iarba înrourată.

— Cum te mai pricepi să schimbi vorba.

— Nu, nu mă deranjează dacă-ți spun.

Şi, spre propria-i surpriză, îşi dădu seama că era perfect adevărat. Întotdeauna se gândea că o carte pe care tocmai o scrie este un copil, un copil bolnăvicios, care trebuie să fie protejat şi îngrijit. Prea multă scoatere în lume l-ar ucide. Refuzase să-i spună Mirandei vreun cuvânt despre *Conway's Daughter* sau despre *Air Dance,* deşi fusese înnebunită de curiozitate. Cu Susan însă, lucrurile stăteau altfel. Miranda

folosea un fel de anchetă mai directă, iar întrebările ei aduceau foarte bine cu un interogatoriu.

— Lasă-mă puțin să mă gândesc cum să-ti explic, zise el.

— Poți să mă săruți în timp ce te gândești? îl întrebă şi se întinse pe iarbă.

Ben fu forțat să realizeze cât de scurtă îi era fusta şi ce multe dezvăluia.

— Cred că m-ar cam împiedica, şopti. Să vedem.

Se aplecă şi o sărută, punându-i uşor o mână pe talie. Îi răspunse cu hotărâre şi-i prinse mâna în mâinile ei. După o clipă, pentru prima oară limbile li se întâlniră. Ea îşi schimbă poziția, ca să-i poată răspunde mai bine, iar foşnetul blând al fustei de bumbac, păru aproape asurzitor.

Se arcui pe spate, astfel ca el să-i poată cuprinde sânul, moale şi plin. Pentru a doua oară de când o întâlnise, se simți din nou de parcă ar fi avut şaisprezece ani, de parcă ar fi fost un puşti de şaisprezece ani cu capul plin de gărgăuni, cu toată viața înainte şi fără vreun obstacol de înfruntat la orizont.

— Ben?

— Da.

— Fă dragoste cu mine. Vrei?

— Da, spuse el. Vreau.

— Aici pe iarbă.

— Da.

Îl privi cu ochi imenşi în întunericul din parc. Mai spuse:

— Să fie bine.

— Voi încerca.

— Încet, zise ea. Încet. Încet. Uite...

Deveniră umbre în beznă.

— Aşa, spuse el. Oh, Susan.

3

Au rătăcit o vreme prin parc, iar apoi s-au îndreptat spre Strada Brook.

— Îți pare rău? o întrebă el.

Îşi ridică ochii spre el şi îi surâse fără prefăcătorie.

— Nu. Mă bucur.

— Atunci e bine.

Fără vreun alt cuvânt, porniră mână în mână.

— Cartea? întrebă ea. Începuseși să-mi vorbeşti despre carte înainte de a fi întrerupți într-un mod atât de plăcut.

— Cartea este despre Casa lui Marsten, rosti el încet. Cred că nu asta a fost intenția mea la început, nu în totalitate. Am crezut că o să fie despre acest oraş. Dar poate că mă mint singur. Să ştii că am făcut cercetări despre Hubie Marsten. Era un gangster. Povestea cu firma de camioane era doar o acoperire.

II privi uluită:

— Cum de-ai aflat asta?

— Parte de la poliția din Boston, şi mai mult de la o femeie. Minella Corey, sora lui Birdie Marsten. Are şaptezeci şi nouă de ani acum şi nu-şi aminteşte ce a mâncat la micul dejun, însă nu a uitat nici un amănunt din cele întâmplate înainte de 1940.

— Şi ți-a spus...

— Tot ce ştie. E într-un azil de bătrâni în New Hampshire şi cred că de ani de zile nu a mai stat cineva de vorbă cu ea. Am întrebat-o dacă Hubert Marsten fusese într-adevăr ucigaş plătit în Boston - poliția era sigură de asta - şi ea a dat din cap. „Câți?" am întrebat-o. Şi-a ridicat mâinile în fața ochilor şi şi-a fluturat degetele răsfirate şi a zis: „de câte ori poți să numeri astea?"

— Dumnezeule.

— Prin 1927, organizația din Boston începuse să îşi facă probleme din cauza lui Hubert Marsten, continuă Ben. Fusese deja anchetat de două ori, o dată de poliția din Boston şi a doua oară de cea din Malden. Poliția din Boston îl arestase în urma unei răfuieli între două grupuri de gangsteri; şi i-au dat

drumul după doar două ceasuri. Povestea din Malden a fost cu totul altceva. Un băiat de unsprezece ani a fost ucis. Copilul a fost spintecat şi i s-au scos mațele.

— Ben...

Vocea ei tremură, îngrețoşată.

— Patronii lui Marsten l-au scos din belea - îmi închipui că ştia destule despre afacerile lor necurate - însă cu asta şi-a terminat cariera în Boston. S-a mutat fără prea mult tămbălău în 'salem's Lot, un fost director, pensionat acum, al unei firme de transport auto care primea câte un cec în fiecare lună. Nu ieşea des din casă. Cel puțin, noi ştim că nu ieşea.

— Ce vrei să spui?

— Mi-am petrecut mult timp în bibliotecă şi am răsfoit exemplare vechi din revista *Ledger,* din perioada 1928-l939. Au dispărut patru copii în vremea aceea. Nu e ceva neobişnuit, recunosc, nu la țară. Copiii se rătăcesc şi mor, uneori, de insolație. Alteori, alunecă şi sunt îngropați într-o carieră de piatră. Nu e bine, dar se întâmplă.

— Dar nu crezi că asta s-a întâmplat cu cei patru?

— *Nu ştiu.* Ce ştiu este că *nici unul nu a fost găsit vreodată.* N-a existat nici un vânător care să dea peste vreun schelet în 1945, sau un constructor care să găsească nişte oase în timp ce încarcă nisip pentru beton. Hubie şi Birdie au locuit unsprezece ani în casa aceea, timp în care copiii au dispărut, şi asta e tot ce ştim. Însă nu mă pot opri să mă gândesc la copilul din Malden. Mă gândesc aproape tot timpul la el. Ai citit *Stafiile din Casa dintre Dealuri* de Shirley Jackson?

— Da.

Cită pe un ton scăzut:

— „Şi orice ar fi fost ceea ce rătăcea acolo, rătăcea în solitudine". M-ai întrebat despre ce e vorba în cartea mea. În esență, este despre puterea repetitivă a răului.

Îl apucă de braț:

— Doar nu crezi că Ralphie Glick...

— A fost devorat de spiritul răzbunător al lui Hubert Marsten care învie o dată la trei ani în nopțile cu lună plină?

— Cam aşa ceva.

— Dacă vrei un răspuns care să te liniştească, nu trebuie să-mi pui mie întrebarea. Nu uita, eu sunt copilul care a deschis uşa unei camere la etaj şi l-a văzut atârnând de grindă.

— Ăsta nu e un răspuns.

— Nu, nu este. Să-ți mai spun ceva înainte de a-ți mărturisi ceea ce cred eu. Ceva ce mi-a spus Minella Corey. A spus că există oameni răi în lume, oameni cu adevărat răi, malefici. Uneori auzim despre ei, dar cel mai adesea, se desfăşoară în întuneric absolut. Mi-a zis că a fost blestemată să cunoască doi asemenea oameni în viața ei. Unul era Adolf Hitler. Celălalt fusese cumnatul ei, Hubert Marsten.

Se opri o clipă.

— A zis că în ziua în care Hubie a împuşcat-o pe sora ei, ea se afla la trei sute de mile depărtare, la Cape Cod. În vara aceea lucra ca menajeră la o familie bogată. Pregătea o salată asortată într-un castron mare din lemn. Era ora două şi un sfert după-amiază. A simțit un junghi de durere, „ca un fulger" trecându-i prin cap şi a auzit împuşcătura. Zice că s-a prăbuşit pe podea. Când şi-a revenit - era singură în toată casa - trecuseră deja douăzeci de minute. S-a uitat la castron şi a urlat. I s-a părut că era plin de sânge.

— Dumnezeule, murmură Susan.

— O clipă mai târziu, totul revenise la normal. Trecuse şi durerea de cap, iar în vasul de salată nu era decât salată. Însă mi-a spus că a ştiut - *a ştiut* - că sora ei murise, că fusese împuşcată.

— Asta e povestea ei nedemonstrată?

— Da, nedemonstrată. Însă nu e o escroacă; e o femeie în vârstă, fără minte suficientă ca să mai poată mințI. Oricum, povestea ei nu mă îngrijorează. Nu prea tare. Ştiința a evoluat şi faptul că Birdie ar fi comunicat circumstanțele morții ei pe o distanță de trei sute de mile nu este nici pe jumătate atât de greu de crezut cum este chipul răului - chipul acela cu adevărat monstruos - pe care mi se pare uneori că îl desluşesc

în conturul casei. M-ai întrebat ce cred şi o să-ți spun. Cred că este relativ uşor ca oamenii să accepte existența unor fenomene ca telepatia sau precogniția sau teleplasmul, pentru că dorința lor de a crede în aşa ceva nu-i costă nimic. Nu le dă insomnie. Cu mult mai neliniştitoare este ideea că răul pe care îl fac oamenii trăieşte şi după ce ei au murit.

Îşi ridică ochii spre casa lui Marsten şi şopti:

— Cred că această casă este un monument închinat de Hubert Marsten în cinstea răului, un fel de rezonator psihic. Un fel de semnal luminos supranatural. Şi în toți anii aceştia a stat acolo, păstrând, poate, esența spiritului malefic al lui Hubie în oasele ei bătrâne şi putrezite.

— Şi acum este locuită din nou.

— Şi un alt copil a dispărut.

Se întoarse spre ea şi îi cuprinse obrajii în palme.

— Ştii, nici prin cap nu mi-a trecut aşa ceva când m-am întors! M-am gândit că poate a fost demolată, dar nici în cele mai îngrozitoare vise nu mi-am închipuit că ar fi putut fi cumpărată. Îmi imaginam că o s-o închiriez şi... nu mai ştiu. Că mă voi afla iar față în față cu vechile mele năluciri, cu groaza mea, poate. Că, poate, mă voi juca de-a ucigaşul de stafii - pieri în numele tuturor sfinților, Hubie. Sau că poate pur şi simplu mă voi adapta atmosferei şi voi scrie o carte suficient de înspăimântătoare încât să-mi aducă un milion de dolari. Indiferent ce ar fi fost, simțeam că sunt stăpân pe situație, şi că asta conta cu adevărat. Nu mai eram puştiul de nouă ani, gata să o ia la goană țipând, de la spectacolul unui iluzionist care poate că izvorâse chiar din capul meu şi nu de altundeva. Însă acum...

— Acum ce, Ben?

— Acum e locuită! izbucni el şi-şi lovi palma cu pumnul celeilalte mâini. *Nu* sunt stăpân pe situație. Un băiețel a dispărut şi eu nu mai ştiu ce să înțeleg. S-ar putea să nu aibă nici o legătură cu casa, dar... nu cred.

Ultimele două cuvinte au fost rostite foarte rar.

— Fantome? Spirite?

— Nu neapărat. Poate că acolo e un tip inofensiv care a admirat casa pe vremea când era copil şi a cumpărat-o şi a devenit... posedat.

— Ştii ceva despre... Începu ea, alarmată.

— Noul chiriaş? Nu. Sunt simple supoziții. Dar dacă e vorba despre casă, aş prefera să fie vorba de un tip posedat decât de altceva.

— Ce altceva?

Răspunse:

— Poate un alt om rău.

4

Ann Norton îi urmărea din spatele perdelelor. Sunase mai devreme la cofetărie. Nu, a spus domnişoara Coogan, cu un soi de bucurie bârfitoare răsunându-i în voce. Nu sunt aici. Nu au trecut pe aici.

Unde eşti, Susan? Oh, unde eşti?

Neputincioasă, gura i se strâmbă într-o grimasă urâtă.

Pleacă, Ben Mears. Pleacă şi las-o în pace.

5

Când i se desprinse din brațe, îi spuse:

— Vrei să faci ceva important pentru mine, Ben?

— Orice.

— Nu mai povesti lucrurile astea nimănui din oraş. Surâse fără umor:

— Nu-ți face griji. Nu sunt chiar atât de nerăbdător să fiu considerat într-o ureche.

— Îți încui camera?

— Nu.

— Ai face bine să începi să o încui.

Îl privi calmă.

— Trebuie să te consideri suspect.
— Şi tu mă consideri aşa?
— Aşa ar fi, dacă nu te-aş iubi.

Şi dispăru, urcând în fugă poteca înspre casă, lăsându-l să privească în urma ei, uluit de cele pe care el însuşi le spusese şi mai uluit de cele patru sau cinci cuvinte pe care ea le rostise la sfârşit.

6

Când ajunse înapoi la pensiunea Evei, îşi dădu seama că nu putea nici să scrie şi nici să doarmă. Era mult prea tulburat. Se urcă în Citroen şi, după câteva momente de nehotărâre, porni înspre barul lui Dell.

Aglomerație, fum mult şi gălăgie. Orchestra, un grup de muzică country şi western, The Rangers, care cânta câteva zile de probă, interpreta o variantă a melodiei „You've Never Been This Far Before", compensând prin volum ceea ce pierdeau din calitate. Vreo patruzeci de perechi se învârteau pe ring, majoritatea purtând blue jeans. Amuzat, Ben îşi aminti de vorbele lui Edward Albee despre sânii maimuțelor.

Scaunele din fața barului erau ocupate de muncitori în construcții şi la fabrica de textile, bând toți din pahare identice cu bere şi purtând aproape toți ghete identice cu talpă din crep şi şireturi din piele netăbăcită.

Trei chelnerițe, cu părul tapat şi cu numele brodate cu fir auriu pe bluzele albe (Jackie, Toni, Shirley) se ocupau de clienții de la mese şi din separeuri. În spatele barului, Dell umplea paharele cu bere, iar la capătul celălalt, un individ cu figură de pasăre de pradă şi cu părul dat cu briantină, pregătea cocktailurile. Fața îi rămânea absolut impasibilă când măsura alcoolul, îl turna în shakerul argintiu şi adăuga celelalte ingrediente.

Ben se îndreptă spre bar, ocolind ringul de dans, când cineva îl strigă:

— Ben! Hei, băiatule! Ce mai faci, prietene?

Privi în jur şi îl văzu pe Weasel Craig stând la o masă lângă bar cu un pahar de bere, pe jumătate golit, în față.

— Bună, Weasel, zise Ben şi se aşează. Era bucuros să întâlnească un chip cunoscut, şi sincer, chiar îi plăcea Weasel.

— Ei, șefu', te-ai hotărât să încerci ceva viață de noapte? Weasel zâmbi cu toți dinții şi-l bătu pe umăr. Ben îşi dădu seama că îşi ridicase ajutorul de şomaj; simpla respirație a lui Weasel avea darul de a te ameți.

— Mda, răspunse el. Scoase un dolar şi îl puse pe masa acoperită cu fantomele rotunde ale nenumăratelor pahare de bere care se odihniseră pe ea de-a lungul anilor.

— Cum merge?

— Bine. Ce zici de formația asta nouă. Buni, hm?

— Bunicei, spuse Ben. Termină-ți berea până nu se răsuflă. Fac eu cinste.

— Asta mi-am dorit să aud toată seara. *Jackie!* zbieră el. Adu lu' prietenu' meu o cană! Budweiser!

Jackie aduse cana pe o tavă plină cu monezi înotând în bere şi o puse pe masă, cu brațul drept încordat şi musculos ca al unui boxer profesionist. Privi bancnota de un dolar cu scârbă nedisimulată, de parcă ar fi examinat o nouă specie de gândaci de bucătărie.

— Face un dolar patruj' de cenți, spuse ea.

Ben mai scoase o bancnotă. Fata le luă pe amândouă, pescui şaizeci de cenți din băltoacele de pe tavă, îi trânti pe masă şi zise:

— Weasel Craig, când răcneşti în halu' ăsta parc-ai fi un porc înjunghiat.

— Eşti superbă, iubito, spuse Weasel. Ăsta-i Ben Mears. Scrie cărți.

— Îmi pare bine, zise Jackie şi se topi în penumbre.

Ben îşi turnă un pahar cu bere şi Weasel făcu imediat la fel, umplându-şi cu dexteritate paharul până în vârf. Spuma amenință să se reverse, apoi se retrase.

— În cinstea matale, şefu'.

Ben îşi ridică paharul şi bău.

— Aşa, zii, cum merge treaba?

— Binişor, Weasel.

— Te tot văd cu fata lu' Norton. E o piersicuță. Cea mai bună de prin părțile astea.

— Da, este...

— *Matt!* urlă Weasel făcându-l pe Ben să tresară şi aproape să-şi scape paharul din mână. Pe Dumnezeul meu, gândi el, *chiar* că sună ca un porc care-şi ia adio de la lumea asta.

— Matt Burke! Weasel făcea semne disperate din mână şi un bărbat cu părul alb îşi ridică la rândul lui mâna în semn de salut şi porni să-şi facă drum prin mulțime înspre ei.

— Ăsta-i un tip pe care tre' să-l cunoşti, îi spuse Weasel lui Ben. Matt Burke e un pui de curvă al naibii de deştept.

Bărbatul care se îndrepta către ei părea a avea în jur de şaizeci de ani. Înalt, purta o cămaşă curată din flanel, descheiată la gât iar părul, tot atât de alb ca şi al lui Weasel, îl avea tuns perie.

— Salut, Weasel, spuse.

— Ce faci, amice? zise Weasel. Hai să-ți prezint un tip care stă cu mine la Eva. Ben Mears. Scrie cărți, asta face. E un tip pe cinste.

Îl privi pe Ben.

— Matt şi cu mine am crescut împreună, numai că el s-a dus la şcoală şi eu m-am dus la munca de jos, chicoti Weasel.

Ben se ridică şi scutură uşor mâna întinsă a lui Matt Burke.

— Îmi pare bine.

— Şi mie. Am citit una din cărțile dumneavoastră, domnule Mears. *Air Dance.*

— Spune-mi Ben, te rog. Sper că ți-a plăcut.

— Se pare că mi-a plăcut mai mult decât criticilor, spuse Matt aşezându-se. Şi mai cred că va câştiga tot mai mult cu cât va trece timpul. Ce mai faci, Weasel?

— Vesel, răspunse Weasel. Cât se poate de vesel şi fălos. *Jackie!* urlă. Adu un pahar pen' Matt!

— Stai niţel, băşină ramolită, îi strigă Jackie, stârnind râsete la mesele învecinate.

— Extraordinară fată, spuse Weasel. E fata lu' Maureen Talbot.

— Da, îl aprobă Matt. Jackie mi-a fost elevă. Promoţia '71. Mama ei a fost promoţia '51.

— Matt predă engleza la liceu, îi spuse Weasel lui Ben. Ar trebui să aveţi o grămadă de chestii de discutat.

— Mi-amintesc de o fată pe care o chema Maureen Talbot, zise Ben. Spăla rufele mătuşii mele. Le aducea înapoi într-un coş din răchită care nu avea decât un mâner.

— Eşti din oraş, Ben? îl întrebă Matt.

— Am locuit un timp aici când eram copil. Cu mătuşa mea Cynthia.

— Cindy Stowens?

— Da.

Jackie aduse un pahar curat şi Matt îşi turnă bere.

— Ce mică-i lumea. Mătuşa ta era în ultima clasă de liceu când am venit eu în 'salem's Lot. I-am fost profesor. Ce mai face?

— A murit în 1972.

— Îmi pare rău.

— S-a stins uşor, spuse Ben şi îşi umplu paharul din nou. Orchestra îşi încheiase runda de melodii şi membrii ei

tropăiau acum înspre bar. Nivelul sonor al conversaţiei din local scăzuse puţin.

— Te-ai întors în Jerusalem's Lot ca să scrii o carte despre noi? întrebă Matt.

În mintea lui Ben se declanşa un clopoţel de alarmă.

— Într-un fel, cred că poţi spune şi aşa, zise el.

— Ar putea exista biografi mult mai răi. *Air Dance* e o carte bună. Cred că şi din oraşul ăsta ai putea scoate o altă carte bună. Pe vremuri mă gândeam s-o scriu chiar eu.

— Şi de ce n-ai făcut-o?

Matt surise - un surâs deschis, fără urmă de amărăciune, cinism sau maliţiozitate.

— Îmi lipseşte un ingredient esenţial. Talentul.

— Să nu-l crezi, se răţoi Weasel, umplându-şi paharul cu drojdia de pe fundul cănii. Bătrânu' Matt are talent cu kilu'. Să fii profesor e o treabă esstraordinară. La nimeni nu-i pasă de profesori, da' ei e... se legănă uşor în scaun căutându-şi cuvintele. Deja era foarte beat. Ei e... sarea în bucate, încheie propoziţia, luă încă o duşcă de bere, se strâmbă şi se ridică cu destulă greutate. Scuzaţi-mă cât mă duc la budă.

Se îndepărtă clătinându-se, izbindu-se de oameni şi strigându-i apoi pe nume. Aceştia treceau pe lângă el nerăbdători, indiferenţi sau salutându-l, la rândul lor. Traseul lui înspre toaletă semăna nespus de mult cu cel al unei bile de biliard lovite de tac la începutul partidei.

— Iată epava unui om minunat, spuse Matt şi ridică un deget. Aproape imediat apăru o chelneriţă, care i se adresă cu „domnul Burke". Părea indignată de faptul că fostul ei profesor de literatură clasică engleză se afla aici, cherchelindu-se la rând cu unul ca Weasel Craig. Când se îndepărtă ca să le aducă o altă cană cu bere, lui Ben i se păru că Matt era puţin ameţit.

— Îmi place Weasel, spuse Ben. Am sentimentul că pe vremuri a fost un tip destoinic. Ce s-a întâmplat?

— Oh, nu-i mare lucru, oftă Matt. I-a venit de hac băutura. Din ce în ce mai mult în fiecare an, până când i-a venit de hac cu totul. A primit Steaua de Argint la Anzio în al doilea război mondial. Un cinic ar putea zice că viaţa lui ar fi avut mai multă însemnătate dacă ar fi murit acolo.

— Eu nu sunt cinic, spuse Ben. Şi tot îmi place. Dar cred că ar fi mult mai bine dacă l-aş duce cu maşina acasă în seara asta.

— Ar fi foarte frumos din partea ta. Ştii, eu vin din când în când aici ca să ascult muzică. Îmi place muzica cântată tare. Cu atât mai mult acum, când am cam început să-mi pierd auzul, înţeleg că te interesează Casa lui Marsten. Despre ea e vorba în cartea ta?

Ben tresări puternic:

— Cine ți-a spus asta?

Matt zâmbi:

— Cum zice Marvin Gaye în cântecul lui? Am auzit la radio şanț. Expresie delicioasă, plină de viață, deşi, dacă stai să te gândești, imaginea e destul de spălăcită. Îți şi închipui un om care stă, la marginea unui drum de țară sau a unei şosele moderne, cu urechea lipită de şanț... Bat câmpii. Bat câmpii cu voioşie în ultima vreme şi nici măcar nu mai încerc să mă abțin decât rareori. Am auzit de la ceea ce domnii de la presă ar numi o sursă de încredere - Loretta Starcher, de fapt. Bibliotecara din citadela lecturilor noastre. Ai fost de câteva ori pe la ea şi ai consultat articole vechi din ziarul *Ledger* din Cumberland referitoare la scandalul acela vechi şi ea ți-a dat şi două cărți despre crime adevărate care fac, de asemenea, referiri la povestea asta. Că veni vorba, cartea lui Lubert e bună - a venit el însuşi în oraş şi a făcut investigații în 1946 - însă capitolul din cartea lui Snow e o speculație ridicolă.

— Ştiu, răspunse automat Ben.

— Chelnerița aduse o cană cu bere proaspătă şi, dintr-o dată, în mintea lui Ben se contura o imagine tulburătoare: iată un peşte care înoată liniştit şi (aşa crede el) neobservat, zbenguindu-se printre alge şi plancton. Camera se îndepărtează, se îndepărtează, şi iată morala: este un peştişor auriu într-un acvariu.

Matt plăti berea şi zise:

— Îngrozitor lucru s-a întâmplat acolo sus. Şi persistă şi în conştiința oraşului. Desigur că istorii din astea despre ticăloşii şi crime sunt mereu trecute din generație în generație cu un deliciu lacom şi pervers, iar elevii gem şi se vaită când le povesteşti despre George Washington sau Jonas Salk. Însă mai este ceva în plus, cred eu. Cred că e vorba de un moft de natură geografică.

— Da, spuse Ben, atras în discuție în ciuda voinței sale. Profesorul tocmai enunțase ideea care stătea la pândă în straturile subconştientului său încă din ziua când pusese din nou piciorul în oraş, şi poate chiar înainte de asta.

— Stă acolo pe deal, dominând oraşul ca... oh, ca un soi de idol al întunericului.

Chicoti, încercând să dea o nuanță trivială spuselor sale - i se părea că, spunând un asemenea lucru, care izvora din adâncurile ființei sale, într-un mod atât de neprevăzător, era ca şi când şi-ar fi deschis o fereastră a sufletului în fața unui străin, iar felul în care Matt Burke îl cerceta atent, nu era de natură să-l facă să se simtă mai bine.

— Acesta este talentul, spuse.

— Poftim?

— Exact așa cum ai spus. Casa lui Marsten ne domină de aproape cincizeci de ani, priveşte de sus la toate păcatele şi minciunile şi capriciile noastre ridicole. Întocmai ca un idol.

— Poate că a văzut şi lucrurile bune, spuse Ben.

— Sunt mult prea puține lucruri bune în orăşelele sedentare ca al nostru. De obicei e vorba de indiferență, condimentată cu răutate insipidă - sau, mai rău, cu răutate conştientă. Mi se pare că Thomas Wolfe a scris cam vreo două kilograme de literatură pe tema asta.

— Şi eu, care credeam că nu eşti cinic...

— Tu ai spus-o, nu eu.

Matt surâse şi sorbi din bere.

Membrii formației plecau de la bar, strălucitori în cămăşile lor roşii, vestele sclipitoare şi eşarfele înnodate la gât. Şeful grupului îşi luă chitara şi începu să o acordeze.

— Oricum, tot nu mi-ai răspuns la întrebare. Cartea ta este despre Casa lui Marsten?

— Într-un fel, da, cred că despre ea e vorba.

— Te pisez, scuză-mă.

— Nu face nimic, răspunse Ben, cu gândul la Susan şi simțindu-se tulburat. Oare de ce întârzie Weasel? E plecat de o grămadă de vreme.

— Pot îndrăzni ca, în ciuda faptului că de-abia ne-am cunoscut, să-ți cer un serviciu destul de important? Dacă refuzi, voi înțelege perfect.

— Sigur, spune, zise Ben.

— Am o clasă de compuneri, începu Matt. Copii inteligenți, din clasele a unsprezecea şi a douăsprezecea, majoritatea, şi aş dori să le prezint pe cineva care trăieşte din cuvinte. Cineva care - cum să zic? - ia cuvântul şi îi dă viață.

— Aş fi chiar foarte bucuros, răspunse Ben, simțindu-se ridicol de flatat. Cât durează orele la voi?

— Cincizeci de minute.

— Eh, cred că nu-i voi plictisi chiar atât de tare într-un timp aşa scurt.

— Oh? Mie treaba asta îmi reuşeşte de minune, spuse Matt. Deşi sunt convins că n-o să-i plictiseşti deloc. Să zicem săptămâna care vine?

— Sigur. Spune ziua şi ora.

— Marți? Ora a patra? Asta înseamnă de la ora unsprezece până la douăsprezece fără zece. Nu o să te huiduie nimeni, însă cred că vei auzi ghiorăind o mulțime de stomacuri.

— O să aduc nişte vată să-mi pun în urechi.

Matt râse.

— Sunt încântat. Dacă îți convine, te aştept în biroul meu de la liceu.

— Sigur. Vrei să...

— Domnule Burke? Era Jackie, cea cu bicepşii super-dezvoltați. Weasel a leşinat în closetul bărbaților. Credeți că...

— Oh, Dumnezeule, sigur. Ben, vrei să...

— Bineînțeles.

Se ridicară şi traversară camera. Formația începuse iarăşi să cânte, de data aceasta ceva despre cum copiii din Muskogee încă îl mai respectă pe directorul liceului.

În toaletă mirosea acru, a urină şi a clor. Weasel zăcea proptit de perete între două pisoare şi un tip în uniformă de armată îşi vedea nestingherit de treburi chiar lângă el. Jetul individului trecea la aproximativ patru centimetri de urechea lui dreaptă.

Gura îi era deschisă şi Ben fu uimit să constate cât de îngrozitor de bătrân arăta, bătrân şi pustiit de frig şi de alte forțe impersonale, lipsite complet de blândețe. Realitatea

propriului său sfârşit, din zi în zi tot mai apropiat, îl copleşi, nu pentru prima dată, însă luându-l pe neaşteptate. Valul de compătimire care îl sugruma, ca o apă învolburată şi întunecată, se adresă atât lui însuşi, cât şi lui Weasel.

— Uite-l, spuse Matt. Poți să-l ridici în timp ce acest stimat domn termină să se uşureze?

— Da, răspunse Ben.

Se uită la bărbatul în uniformă de armată, care îşi scutura instrumentul cu nonşalanță.

— Hei, prietene, eşti bun să te grăbeşti?

— De ce? El nu se grăbeşte.

Totuşi îşi trase fermoarul şi se îndepărtă de pisoar, lăsându-i pe cei doi să se apropie.

Ben îşi trecu o mână prin spatele lui Weasel, cealaltă pe la subrațul său şi îl ridică. O clipă, fesele sale s-au sprijinit de peretele acoperit cu faianță al încăperii şi simți vibrațiile provocate de decibelii formației din local. Fără cunoştință, Weasel se lăsă moale, ca un sac gol de poştă. Matt îşi trecu capul pe sub celălalt braț al lui Weasel, îl cuprinse cu mâna de mijloc şi aşa îl scoaseră pe uşă.

— Iacătă-l şi pe Weasel al nostru că pleacă acasă, spuse cineva şi ceilalți izbucniră în hohote de râs.

— Dell ar trebui să nu-i mai dea să bea, spuse Matt cu răsuflarea tăiată. Ştie că aşa se întâmplă mereu.

Ieşiră în hol şi apoi afară, pe treptele din lemn care dădeau în parcare.

— Uşor, gemu Ben. Ai grijă să nu-l scapi.

Coborâră treptele. Picioarele moi ale lui Weasel bocăneau de parcă ar fi fost făcute din lemn.

— Citroen-ul... acolo, în ultimul rând.

Îl duseră la maşină. Aerul rece era mai pătrunzător acum iar a doua zi frunzele vor fi însângerate de brumă. Weasel începuse să mormăie iar capul îi tresărea uşor pe tulpina gâtului.

— Poți să-l bagi în pat când ajungeți la Eva? îl întrebă Matt.

— Da, cred că pot.

— Bine. Uite, se vede doar vârful acoperişului Casei lui Marsten deasupra copacilor.

Ben se uită. Matt avea dreptate; vârful ţuguiat se ivea deasupra orizontului întunecat de pini, acoperind stelele la hotarul lumii vizibile, cu forma lui regulată de construcţie făcută de mâna omului.

Ben deschise portiera şi spuse:

— Hai, dă-mi-l mie.

Îl luă în braţe pe Weasel şi îl strecură în locul din dreapta şi închise uşa. Capul lui Weasel se sprijini de geam, dându-i un aspect plat, grotesc aproape.

— Marţi la unsprezece?

— Voi veni.

— Mulţumesc. Şi mulţumesc şi pentru Weasel.

Matt întinse mâna şi Ben i-o strânse.

Se urcă în maşină, porni motorul şi se îndreptă spre oraş. Când lumina de neon a localului dispăru în spatele copacilor drumul deveni întunecat şi pustiu şi Ben gândi: Drumurile astea sunt acum bântuite de stafii.

Weasel gemu şi sforăi tare alături şi Ben tresări. Citroen-ul îşi pierdu o clipă direcţia.

De ce m-am gândit tocmai la aşa ceva?

Nici un răspuns.

7

Deschise geamul, astfel ca adierea rece a nopţii să sufle în faţa lui Weasel pe drumul înspre casă, iar atunci când au ajuns la Pensiunea Evei, Weasel câştigase un nivel de semitrezie apoasă.

Împleticindu-se, se lăsă condus de Ben pe treptele terasei din spate şi apoi în bucătăria, luminată slab de neonul de deasupra aragazului. Weasel gemu, apoi mormăi adânc, din gât:

— E o fată minunată, Jack, şi femeile măritate ştiu... ştiu...

O siluetă se desprinse din umbrele holului. Eva, uriaşă, într-un capot tricotat, cu părul pus pe bigudiuri şi acoperit cu un fileu subțire. Chipul, uns din belşug cu cremă pentru noapte, îi părea palid şi sinistru.

— Ed, spuse ea. Oh, Ed... nu te laşi, nu?

La auzul vocii ei, îşi întredeschise ochii şi umbra unui zâmbet îi lumină trăsăturile.

— Merg tot înainte şi înainte şi înainte, croncăni el. Tu eşti cea mai în măsură să ştii asta.

— Poți să-l urci la el în cameră? îl întrebă pe Ben.

— Da, nu-i nici o problemă.

Îl apucă mai strâns pe Weasel şi reuşi cumva să-l urce scările şi să-l târască până la camera lui. Uşa nu era încuiată şi îl duse înăuntru. În clipa când îl întinse pe pat, orice slabă urmă de cunoştință dispăru şi Weasel se cufundă într-un somn adânc.

Ben aruncă o privire în jur. Camera era curată, aproape sterilă. Lucrurile personale erau aşezate într-o ordine cazonă. Când tocmai începuse să se lupte cu pantofii lui Weasel, Eva Miller spuse din spatele lui:

— Nu te mai deranja, domnule Mears. Du-te, dacă vrei.

— Dar trebuie să fie...

— O să-l dezbrac eu.

Era gravă şi plină de o tristețe demnă, măsurată.

— O să-l dezbrac şi o să-i fac o frecție cu alcool la tâmple, ca să mai micşorez efectul mahmurelii de mâine dimineață. Am mai făcut asta. De multe ori.

— În regulă, spuse Ben şi se duse la el în cameră fără să privească înapoi. Se dezbrăcă încet. Se gândi să facă un duş. Se răzgândi. Se băgă în pat şi rămase întins, cu ochii țintă în tavan, aşteptând somnul care nu voia să vină.

CAPITOLUL ŞASE
ORAŞUL (II)

Toamna şi primăvara se pogorau asupra oraşului cu bruschețea răsăriturilor şi apusurilor de soare la tropice. Uneori, linia de demarcație dintre anotimpuri o putea constitui o singură zi. Însă primăvara nu este frumoasă în New England, este prea scurtă, prea nesigură, prea predispusă să se sălbăticească pe nepusă masă. Chiar şi așa, există zile de aprilie care îți rămân întipărite în memorie mult timp după ce ai uitat senzațiile provocate de atingerea soției tale, sau de gura ştirbă a noului născut la sân. Mai încolo, pe la jumătatea lui mai, soarele apare autoritar şi viguros din aburul dimineții; şi la şapte dimineața, când stai pe scările din fața casei, cu pachetul pentru prânz în mână, ştii deja că la ora opt nu va mai fi rouă în iarbă şi că praful de pe drumurile lăturalnice va rămâne suspendat în aer, nemişcat şi nesfârșit, încă cinci minute după ce pe acolo a trecut o maşină; şi că, pe la ora unu, la etajul trei al fabricii, temperatura ajunge la 35 de grade Celsius şi sudoarea îți va curge pe brațe, groasă ca uleiul, şi cămaşa ți se lipeşte de spate, şi e atât de cald de ai zice că eşti în luna iulie.

Însă atunci când vine toamna şi-i dă un şut în fund verii perfide, fapt care se petrece aproape în fiecare an pe la jumătatea lui septembrie, ți se pare că reîntâlnești un vechi prieten de care ți-a fost dor. Se instalează aşa cum prietenul tău cel vechi s-ar aşeza în scaunul tău preferat şi şi-ar scoate pipa şi şi-ar aprinde-o şi apoi ți-ar umple după-amiaza cu povestiri despre locurile pe unde a fost şi despre lucrurile pe care le-a făcut de când v-ați văzut ultima oară.

Şi rămâne aşa toată luna octombrie şi, uneori, destul de rar, chiar şi în noiembrie. Zile în şir, cerurile sunt senine, colorate într-un albastru intens, iar norii care navighează pe ele, întotdeauna de la vest la est, sunt nişte corăbii calme şi albe cu pânze cenuşii. Apoi vântul începe să bată şi nu se mai potoleşte. Te grăbeşte când mergi şi sub tălpi îți trosnesc frunzele căzute în grămezi nebune şi pestrițe. Vântul acesta îți provoacă o durere mai puternică şi mai adâncă decât durerea

reumatică. Poate că atinge ceva vechi din sufletul omenesc, o coardă a memoriei rasei umane care spune *Migrează sau mori - migrează sau mori.* Chiar şi acasă la tine, la adăpostul zidurilor, simți cum vântul loveşte lemnăria şi ferestrele şi-şi trimite furia descărnată prin streşini şi, mai devreme sau mai târziu, tot va trebui să laşi la o parte ce făceai, ca să ieşi afară să vezi ce s-a întâmplat. Şi stai, în miezul zilei, pe terasă sau în grădinița din fața casei şi urmăreşti norii care aleargă pe deasupra păşunii lui Griffen şi apoi în sus pe Schoolyard Hill, lumină şi întuneric, lumină şi întuneric, de parcă zeii şi-ar închide şi deschide obloanele. Vezi crizantema aurie, cea mai tenace şi mai periculoasă şi mai frumoasă plantă din toată flora din New England, cum se apleacă până la pământ în fața vântului, ca o congregație mare şi tăcută. Şi dacă nu trec maşini şi nici avioane şi dacă nici un unchi nu s-a aventurat în pădurea din vestul oraşului la vânătoare de prepelițe sau fazani; dacă unicul sunet este ritmul monoton al inimii tale, atunci nu mai poți desluşi şi un altul - sunetul vieții care se pregăteşte să-şi încheie ciclul, în aşteptarea primei zăpezi de iarnă care să ducă la bun sfârşit ultimele ritualuri.

2

În anul acela, prima zi de toamnă (toamnă adevărată, nu toamnă calendaristică) a fost 28 septembrie, ziua în care Danny Glick a fost înmormântat în cimitirul Harmony Hill.

Ceremonia religioasă a fost celebrată numai pentru familie, însă la slujba din cimitir a putut veni oricine şi astfel au apărut o mulțime de oameni din oraş - colegi de clasă, curioşi şi vârstnici pentru care devine aproape o obligație să ia parte la asemenea evenimente funerare pe măsură ce bătrânețea îşi croşetează giulgiul în jurul lor.

Au venit pe Burns Road într-o coloană lungă, unduitoare, ascunzându-se privirii când au ocolit dealul. Farurile tuturor maşinilor erau aprinse, în ciuda strălucirii zilei. În frunte era

dricul lui Carl Foreman, cu geamurile din spate acoperite cu flori, apoi maşina lui Tony Glick, un Mercury din 1965, a cărui amortizor stricat mugea şi păcănea. În spate, în următoarele patru maşini, se aflau rudele ambelor ramuri ale familiei, unii dintre ei venind chiar din Tusla, Oklahoma. Din parada aceea lungă, ce defila cu farurile aprinse, mai făceau parte: Mark Petrie (băiatul la care plecaseră Ralphie şi Danny în seara în care a dispărut Ralphie) cu mama şi tatăl lui; Richie Boddin cu familia lui; Mabel Werts în maşină cu domnul şi doamna William Norton (aşezată în spate, cu bastonul sprijinit între picioarele-i umflate, turuia necontenit despre toate înmormântările la care luase parte din 1930 şi până în prezent); Lester Durham cu soția lui, Harriet; Paul Mayberry cu soția lui, Glynis; Pat Middler, Joe Crane, Vinnie Upshaw şi Clyde Corliss într-o maşină condusă de Milt Crossen (înainte de plecare, Milt deschisese frigiderul şi au băut, solemni, câte o bere în fața sobei); Eva Miller în maşină cu prietenele ei apropiate, Loretta Starcher şi Rhoda Curless, amândouă domnişoare; Parkins Gillespie şi ajutorul lui, Nolly Gardener, amândoi în maşina de poliție din Jerusalem's Lot; Lawrence Crockett, cu palida-i soție; Charles Rhodes, ursuzul şofer de autobuz, care mergea din principiu la toate înmormântările; Charles Griffen cu soția şi cei doi fii, Hal şi Jack, singurele odrasle care încă mai locuiau acasă.

În cursul dimineții, Mike Ryerson şi Royal Snow săpaseră mormântul şi aşternuseră fâșii de iarbă artificială pe pământul reavăn pe care îl scoseseră din groapă. La cererea familiei Glick, Mike aprinsese şi Flacăra Amintirii. Mai târziu, Mike îşi aminti că Royal părea tulburat. De obicei făcea o grămadă de bancuri şi cânta cântecele deşucheate despre munca pe care o făceau (voce hârâită de tenor afon: „Te învelesc într-o pânză albă şi te bagă la trei metri sub pământ..."), însă în dimineața aceea părea deosebit de tăcut, morocănos chiar. Poate că e mahmur, gândi Mike. Probabil că a întârziat cam mult la barul lui Dell aseară cu prietenul ăla al lui cu mulți muşchi, Kters.

Cu cinci minute în urmă, când zărise dricul lui Carl urcând dealul, cam la distanță de o milă de cimitir, deschisese larg porțile din fier, privind la vârfurile lor, aşa cum făcea mereu de când l-a găsit pe Doc atârnat acolo. Apoi se întoarse la mormântul proaspăt săpat, unde aştepta Părintele Donald Callahan, pastorul parohiei din Jerusalem's Lot. Pe umeri purta un patrafir, iar cartea pe care o ținea în mâini era deschisă la slujba de înmormântare pentru copii. Mike ştia că aceasta se numea a treia stație. Prima era acasă la persoana decedată, a doua, la micuța biserică catolică, Sf. Andrew. Ultima stație, cimitirul Harmony Hill. Coboară toată lumea.

Se înfiora uşor când privi în jos la iarba strălucitoare din plastic, întrebându-se şi acum, ca întotdeauna, de ce trebuia să facă parte din orice înmormântare. Arăta exact a ceea ce era; o imitație ieftină a vieții, mascând discret bulgării întunecați de pământ.

— Vor sosi imediat, Părinte, spuse.

Callahan era un bărbat înalt, cu ochi albaştri, pătrunzători şi ten rumen. Părul lui încărunțit avea culoarea oțelului. Lui Mike Ryerson, care nu mai intrase într-o biserică de când împlinise vârsta de şaisprezece ani, Părintele Callahan îi plăcea cel mai mult dintre toți vracii locali. John Groggins, pastorul metodist era un zevzec bătrân şi ipocrit, iar Patterson de la biserica Sfinților de Ultima Zi şi a Discipolilor Crucii, era nebun ca un urs vârât într-un stup de albine. La înmormântarea unuia din diaconii bisericii, în urmă cu doi-trei ani, Patterson se prăbuşise pe pământ şi începuse să se rostogolească. Însă Callahan părea destul de cumsecade şi drăguț pentru un papistaş; înmormântările pe care el le oficia erau liniştite şi aducătoare de alinare şi întotdeauna scurte. Lui Ryerson nu-i prea venea să creadă că părintele căpătase toate vasele de sânge roşii şi sparte în obraji şi pe nas de pe urma rugăciunilor, însă, chiar dacă pastorul Callahan obişnuia să bea puțin, cine să-l învinovățească pentru asta? Aşa cum era lumea făcută, era de mirare că preoții nu sfârşeau izolați în spitale de nebuni.

— Mulțumesc, Mike, spuse el şi-şi ridică ochii spre cerul senin. O sa fie greu.

— Așa zic şi eu. Cât o să țină?

— Zece minute, nu mai mult. Nu am de gând să prelungesc durerea părinților. Au destul timp toată viața.

— În regulă, spuse Mike şi se îndepărtă spre capătul cimitirului. Va sări peste zidul împrejmuitor din piatră şi se va duce în pădurice, unde îşi va lua prânzul. Din experiența sa îndelungată ştia că ultima persoană pe care ar dori să o vadă familia şi prietenii îndoliați la cea de a treia stație ar fi cioclul îmbrăcat cu salopeta lui murdară; imaginea aceasta ar fi întinat întrucâtva tablourile strălucitoare despre nemurire şi despre porțile bătute în perle ale raiului pe care se străduia atâta să le zugrăvească preotul.

Lângă zidul din spatele cimitirului se opri şi se aplecă să examineze o lespede care căzuse. O sprijini la loc şi simți iarăşi un fior prin vine când şterse pământul de pe inscripție: -

HUBERT BARKLAY MARSTEN
6 octombrie 1889
12 august 1939

Îngerul Morții, care ține
Lampa din bronz în spatele uşii poleite
Te-a luat şi te-a dus în apele întunericului

Şi sub aceste versuri, cuvinte aproape şterse de treizeci şi şase de înghețuri şi zăpezi topite, spuneau:

Fie ca Domnul să vegheze la nemişcarea lui.

Încă tulburat, fără însă să desluşească motivul, Mike Ryerson se duse în pădurice ca să-şi mănânce sandviciurile pe malul pârâului.

3

Pe când urma cursurile seminarului teologic, un prieten al Părintelui Callahan îi dăruise un şervet pe care era brodat cu lână un mesaj blasfemator ce îl făcuse atunci să explodeze în hohote îngrozite de râs, însă care, pe măsură ce treceau anii, i se părea mai adevărat şi mai puțin blasfemator: *Dumnezeu mi-a dat SENINĂTATEA de a accepta ceea ce nu pot schimba, TENACITATEA de a schimba ceea ce pot, şi NOROCUL de a nu călca în strâchini prea des.* Mesajul era brodat cu caractere vechi pe un fond de soare răsărind.

Acum, în fața celor adunați la înmormântarea lui Danny Glick, îi reveni iarăşi în memorie vechiul crez.

Sicriul, purtat de doi unchi şi doi veri ai celui mort, fusese lăsat pe pământ. Marjorie Glick, într-o haină neagră şi pe cap cu o pălărie neagră cu voal, cu chipul alb ca brânza de vaci desluşindu-i-se neclar prin ochiurile țesăturii, se legăna uşor, sprijinită de brațul protector al tatălui său, şi strângând în mâini poşeta neagră de parcă ar fi fost un colac de salvare. Tony Glick stătea mai departe de ea, cu chipul şocat şi uluit. De câteva ori, în timpul slujbei din biserică, privise în jur, dorind parcă să se asigure de propria-i prezență printre toți oamenii aceia. Trăsăturile erau cele ale unui om convins că visează.

Însă biserica nu poate pune capăt acestui vis, gândi Callahan. Şi nici toată seninătatea, tenacitatea şi norocul din lume. Călcatul în strâchini s-a întâmplat deja.

Stropi coşciugul şi groapa cu apă sfințită, pregătindu-le pentru eternitate.

— Să ne rugăm, spuse. Cuvintele i se rostogoleau din gât melodioase ca întotdeauna, în lumina soarelui sau în umbră, fie că era beat sau treaz. Cei strânși în jurul gropii îşi aplecară capetele.

— Doamne Dumnezeul nostru, prin milostivenia Ta, cei care au trăit cu credință îşi vor afla pacea eternă. Binecuvântează acest mormânt şi trimite îngerul Tău să vegheze asupra lui. Când vom îngropa trupul lui Daniel Glick, primeşte-i spiritul

înaintea Ta şi, alături de sfinții Tăi, îngăduie-i să se bucure dimpreună cu cetele cereşti întru eternitate. Te rugăm prin Iisus Christos, Domnul nostru. Amin.

— Amin, murmură grupul, iar vântul luă şoapta şi o rupse în fâșii.

Tony Glick privea în jur cu ochi mari, rătăciți. Soția lui ținea o batistă de hârtie apăsată pe gură.

— Cu credință în Iisus Christos, aducem pioşi trupul acestui copil pentru a-l înmormânta în imperfecțiunea lui omenească. Să ne rugăm cu încredere în Dumnezeu, care dă viață tuturor lucrurilor, că va ridica acest trup muritor la perfecțiune şi în tovărăşia sfinților.

Întoarse paginile cărții de rugăciuni. O femeie din al treilea rând al grupului, aşezat în formă de potcoavă în jurul mormântului, începuse să suspine răguşit. O pasăre ciripi undeva în pădure.

— Să ne rugăm pentru fratele nostru Daniel Glick Domnului nostru Iisus Christos, zise Părintele Callahan, care ne-a spus: „Eu sunt învierea şi viața. Cel care crede în Mine va trăi chiar şi atunci când moare şi cel ce-şi pune credința în Mine nu va avea niciodată parte de moarte eternă". Doamne, Tu ai plâns la moartea lui Lazăr, prietenul Tău: alină-ne în tristețea noastră. Îți cerem aceasta cu credință.

— Doamne, ascultă ruga noastră, răspunseră catolicii.

— I-ai înviat pe cei morți; dă-i fratelui nostru, Daniel, viața eternă îți cerem aceasta cu credință.

— Doamne, ascultă ruga noastră, răspunseră.

O licărire apăru în ochii lui Tony Glick; o revelație, poate.

— Fratele nostru Daniel a fost purificat prin botez; lasă-l în rândurile sfinților Tăi. Îți cerem aceasta cu credință.

— Doamne, ascultă ruga noastră.

— A fost hrănit cu trupul şi sângele Tău; fă-i loc la masa Ta în împărăția cerurilor. Îți cerem aceasta cu credință.

— Doamne, ascultă ruga noastră.

Marjorie Glick începu să se legene, gemând, înainte şi înapoi.

— Alină-ne tristețea pe care o simțim la moartea fratelui nostru; fie ca credința noastră să ne fie consolare şi viața veşnică să ne fie speranță. Îți cerem aceasta cu credință.

— Doamne, ascultă ruga noastră.

Îşi închise cartea de rugăciuni.

— Să ne rugăm aşa cum ne-a învățat Domnul Dumnezeul nostru, şopti. Tatăl nostru Care eşti în ceruri...

— Nu! urlă Tony Glick şi țâșni înainte. N-o să arunci pământ pe băiatul meu!

Mâini se întinseră să-l oprească, însă prea târziu. O clipă se clătină pe marginea mormântului şi apoi iarba artificială se încreți şi cedă. Căzu în groapă şi ateriză pe sicriu cu o bufnitură surdă, îngrozitoare.

— Danny, vino aici! zbieră el.

— Oh, *vai de mine,* spuse Mabel Werts şi-şi lipi de buze batista neagră din mătase pe care o folosea exclusiv la înmormântări. Ochii îi erau strălucitori şi avizi, înregistrând întâmplarea, aşa cum o veveriță îşi strânge lacomă alunele pentru iarnă.

— Danny, fir-ai tu să fii, încetează să mai faci pe nebunu'! Părintele Callahan dădu din cap către doi dintre bărbații care purtaseră sicriul şi aceştia înaintară, însă a fost nevoie *de* încă alții trei, printre care şi Parkins Gillespie şi Nolly Gardener, ca să îl poată scoate din groapă pe Glick, care dădea din picioare şi țipa şi urla.

— Danny, încetează imediat! Ai speriat-o pe maică-ta! Am să-ți trag nişte curele la fund de ai să mă ții minte! Lăsați-mă în pace! Lăsați-mă în pace... Îl vreau pe băiatu' meu... lăsați-mă, ticăloşilor.... ahhh, *Dumnezeule...*

— Tatăl nostru Care eşti în ceruri... Începu din nou Callahan, alte voci alăturându-i-se, ridicând cuvintele înspre platoşa indiferentă a cerului.

— ... sfințească-se numele Tău. Vie împărăția Ta, facă-se voia Ta...

— Danny, vino-ncoace, auzi? *Mă auzi?*

— ... precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi şi ne iartă...

— *Dannniii...*

— ... nouă greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşiților noştri...

— Nu-i mort, nu-i mort, lăsați-mă, nenorociți împuțiți ce sunteți...

— ... şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Prin Iisus Christos, Domnul nostru. Amin.

— Nu-i mort, suspină Tony Glick. Nu se poate. N-are decât doişpe ani afurisiți.

Începu să plângă în hohote şi se împletici înainte, în ciuda celor care îl țineau. Chipul îi era devastat de disperare şi ud de lacrimile care şiroiau. Se prăbuşi în genunchi la picioarele lui Callahan şi-l apucă de pantaloni cu mâinile-i murdare.

— Te rog, dă-mi băiatul înapoi. Nu te mai juca cu mine, te rog.

Blând, Callahan îi prinse capul cu ambele mâini.

— Să ne rugăm, spuse. Simțea în tot trupul suspinele sacadate ale lui Glick.

— Doamne, alină pe bărbatul acesta şi pe soția lui în trista încercare prin care trec. Ai purificat acest copil în apele botezului şi i-ai dat o nouă viață. Fie ca într-o zi să ne alăturăm lui şi să împărțim pentru vecie bucuriile cereşti. Îți cerem aceasta în numele lui Iisus, amin.

Îşi ridică privirea şi văzu că Marjorie Glick leşinase.

4

Când toți au plecat, Mike Ryerson se întoarse şi se aşează pe marginea mormântului deschis ca să-şi termine sandviciul şi să-l aştepte pe Royal Snow să se întoarcă.

Înmormântarea avusese loc la ora patru şi acum era aproape cinci. Umbrele erau lungi iar soarele îşi începuse deja coborârea printre stejarii înalți dinspre apus. Imbecilul de

Royal îi promisese că se va întoarce cel târziu la cinci şi un sfert; unde naiba era?

Sandviciul era cu salam şi brânză, aşa cum îi plăcea lui. De fapt toate sandviciurile pe care le făcea erau aşa cum îi plăceau lui; ăsta era unul din avantajele burlăciei. Termină de mâncat şi îşi scutură mâinile, împrăştiind firimituri de pâine pe sicriu.

Cineva îl urmărea.

Simți asta brusc şi cu certitudine. Privi atent în cimitir, cu ochi mari şi uimiți.

— Royal? Eşti acolo, Royal?

Nu primi nici un răspuns. Vântul oftă prin copaci, făcându-i să foşnească misterios. În umbrele care tremurau şi se ondulau ale ulmilor de dincolo de zidul din piatră, putea întrezări piatra funerară a lui Hubert Marsten; şi dintr-o dată se gândi la câinele lui Win, tras în țeapă în poarta de fier de la intrare.

Ochi. Ficşi şi fără emoție. Urmărindu-l.

Î*ntunericule, n-ai să mă prinzi aici.*

Se ridică iute, de parcă cineva ar fi vorbit cu voce tare.

— Fir-ai tu să fii, Royal, rosti cuvintele în şoaptă. Nu mai credea că Royal ar fi fost prin preajmă sau că se va întoarce. Va trebui să facă singur toată treaba şi asta îi va lua mai mult timp.

Poate chiar până la lăsarea întunericului.

Începu să lucreze, fără să încerce să înțeleagă groaza care pusese stăpânire pe el, fără să se întrebe de ce această treabă, care nu-l deranjase niciodată înainte, îl deranja îngrozitor de tare acum.

Mişcându-se cu gesturi mici, economicoase, trase fâşiile de iarbă artificială de pe pământul reavăn şi le împături cu grijă. Le puse pe braț şi le duse la camioneta parcată lângă poartă şi atunci când ieşi din cimitir, dispăru senzația neplăcută că cineva îl urmăreşte.

Puse iarba artificială în remorcă şi luă o lopată. Porni înapoi, apoi ezită. Privi fix mormântul deschis care părea a-şi

bate joc de el.

Îi veni în minte gândul că senzația că ar fi fost urmărit încetase în clipa în care nu mai văzuse sicriul cuibărit în fundul gropii. Brusc, în fața ochilor i se arătă Danny Glick întins pe o pernă mică de satin cu ochii deschişi. Nu... asta era o...

Îl urmărise de destule ori la treabă pe Carl Foreman. *Sigur că-i lipim,* îi spusese Carl odată. *Că doar nu vrem să ne facă cadavrul cu ochiul la slujbă, nu?*

Încărcă lopata cu pământ şi-l aruncă în groapă. Lovi cutia lustruită, din lemn de mahon, cu un sunet greu, înfundat, şi Mike tresări. Sunetul îi provocă o neaşteptată stare de greață. Se îndreptă de mijloc şi privi ca un nebun în jur la aranjamentele florale. O risipă prostească. Mâine petalele vor fi împrăştiate peste tot ca nişte fulgi roşii şi galbeni. De ce se deranjau atâta să aducă flori, asta era o chestiune care depăşea puterea lui de înțelegere. Dacă tot ai de gând să arunci banii pe fereastră, de ce nu-i dai Societății pentru Prevenirea Cancerului sau chiar Societății de Întrajutorare a Doamnelor Caritabile? Cel puțin în cazul ăsta ar fi folosiți cum se cuvine.

Aruncă altă lopată cu pământ în groapă şi se odihni din nou.

Şi sicriul ăsta era o altă risipă. Un sicriu frumos din mahon, care a costat pe puțin o mie de dolari şi acum uite cum el aruncă pământ deasupra. Familia Glick nu se scaldă în bani şi care-i ăla care face asigurări pe viață pentru copii? Probabil că şi-au amanetat şi sufletele doar pentru cutia asta pe care el aruncă țărână.

Se aplecă, umplu lopata şi, fără tragere de inimă, aruncă pământul înăuntru. Din nou bufnitura aceea oribilă, cu reverberații de sfârşit de lume. Pe capacul sicriului era acum împrăştiat pământ, însă lemnul lustruit sclipea prin el cu reproş parcă.

Nu te mai uita la mine.

Umplu iarăşi lopata cu pământ, nu foarte mult, şi-l aruncă.

Buf.

Acum, umbrele erau deja foarte lungi. Se opri, îşi ridică privirea şi ochii i se opriră asupra Casei lui Marsten, indiferentă, cu obloanele trase. Latura estică, cea care întâmpina prima lumina zilei, privea drept în jos, la poarta de fier a cimitirului, unde Doc...

Se forță să mai umple lopata cu pământ şi să-l arunce în groapă.

Buf.

Țărâna se împrăştie pe margini, pătrunzând în balamalele de alamă. Dacă ar deschide cineva acum sicriul, s-ar auzi un scrâșnet de uşă de cavou.

Nu te mai uita la mine, fir-ai al naibii.

Se aplecă să-şi umple din nou lopata, însă gândul îl copleşea prea tare şi se opri o clipă. Citise odată - în *National Enquirer* sau altundeva - despre un petrolist țicnit din Texas care a cerut în mod expres să fie înmormântat într-un Cadillac Coupe de Ville nou-nouț. Aşa s-a şi întâmplat. Au săpat groapa cu un excavator şi au ridicat maşina cu o macara. Oamenii din toată țara circulau în nişte fiare vechi din care curgeau şuruburile şi un porc bogat e înmormântat la volanul unei maşini de zece mii de dolari...

Se scutură şi făcu un pas în spate, clătinând cu prudență capul. Aproape că - ei, bine, - aproape că fusese în transă, cel puțin aşa se părea. Senzația că cineva îl urmăreşte era şi mai puternică acum. Privi cerul şi se sperie când își dădu seama ce târziu se făcuse. Numai ultimul etaj al Casei lui Marsten mai era luminat de razele soarelui. Ceasul arăta şase şi zece. Iisuse, trecuse o oră şi el nu a aruncat nici măcar zece lopeți cu țărână în groapa asta!

Se puse pe treabă, nemailăsându-și gândurile să hoinărească. *Buf* şi *buf* şi *buf* şi acum zgomotul de pământ care loveşte lemnul se auzea mai înăbuşit; capacul sicriului era acoperit şi pământul curgea în pârâiașe întunecate pe ambele laturi, până la zăvor şi la lacăt.

Mai aruncă două lopeți cu pământ şi se opri.

Zăvor şi lacăt?

Pentru numele lui Dumnezeu, de ce au pus lacăt la sicriu? Au crezut că o să încerce cineva să intre? Asta trebuie să fi fost. Că doar nu s-au gândit că o să încerce cineva să iasă...

— Nu te mai *uita* la mine, spuse cu glas tare Mike Ryerson şi îşi simți inima pulsând în gât. Îl umplu o dorință sălbatică să fugă din locul ăsta, să o ia la goană pe drumul înspre oraş. O înfrână cu un efort uriaş. Avea tremurici, asta era. Din cauză că lucra prin cimitire. Oare cine n-ar păți asta din când în când? Era ca un film de groază faptul că trebuia să arunce pământ pe copilul ăla, de numai doisprezece ani, cu ochii larg deschişi...

— Iisuse, *încetează!* strigă şi privi înnebunit spre Casa lui Marsten. Acum numai acoperişul mai era luminat de soare. Era şase şi un sfert.

Începu să lucreze mai repede; se apleca, umplea lopata, arunca pământul în groapă, încercând să-şi gonească toate gândurile din minte. Însă senzația că este urmărit părea să se intensifice, în loc să scadă şi fiecare lopată încărcată cu pământ părea mai grea decât cea dinainte. Capacul sicriului era acoperit aproape complet acum, însă îi puteai desluşi încă forma, ascunsă în țărână.

Fără nici un motiv, aşa cum se întâmplă uneori, începu să i se învârtă prin minte rugăciunea catolică pentru morți. Îl auzise pe Callahan rostind-o atunci când îşi mânca sandviciurile lângă pârâu. Auzise rugăciunea şi auzise şi strigătul disperat al tatălui.

Să *ne rugăm pentru fratele nostru Domnului nostru Iisus Christos, care a spus...*

(O, tată al meu, îndură-te de mine.)

Se întrerupse şi privi pierdut în fundul mormântului. Era adânc, foarte adânc. Umbrele nopții care se apropia cu paşi repezi îl invadaseră deja, ca o materie vie, vâscoasă. Mai avea încă mult de muncă. Nu va fi în stare să-l umple până la lăsarea întunericului. În nici un caz.

Eu sunt învierea şi viaţa. Cel care crede în mine, va trăi chiar şi în moarte...

(împărat al Muştelor, îndură-te de mine acum.)

Da, ochii erau deschişi. De aceea simţea că este urmărit. Carl nu a folosit destul lipici şi s-au deschis, aşa, ca nişte jaluzele stricate, şi puştiul Glick se holba la el. Ar trebui să facă ceva.

...şi cel care îşi pune credinţa în mine nu va avea niciodată parte de moarte veşnică...

(îţi aduc carne stricată, carne urât mirositoare.)

Dă la o parte pământul. Asta era soluţia. Dă-l la o parte şi sparge lacătul cu lopata şi deschide sicriul şi închide ochii aceia îngrozitori care te privesc fix. Nu avea la îndemână cleiul folosit de cioclu, însă avea două monede în buzunar. Le va folosi pe acestea. Argint. Da, băiatul avea nevoie de argint.

Acum, soarele se afla deasupra acoperişului Casei lui Marsten şi atingea doar vârfurile celor mai înalţi şi bătrâni molizi din partea de vest a oraşului. Chiar şi cu obloanele trase, casa părea că se holbează la el.

I-ai înviat pe cei morţi; dă viaţă eternă fratelui nostru Daniel.

(Am făcut acest sacrificiu pentru tine. Cu mâna mea cea stângă îţi aduc ofranda.)

Brusc, Mike Ryerson sări în groapă şi începu să dea pământul la o parte cu mişcări sălbatice, aruncând ţărâna în sus şi afară din groapă în explozii întunecate la culoare. În cele din urmă, lama lopeţii izbi lemnul sicriului şi el începu să şteargă şi restul de ţărână de pe capac, aruncând-o pe margini şi apoi se aşează în genunchi pe coşciug şi izbi urechea de alamă a lacătului iar şi iar şi iar.

La pârâu, broaştele îşi începuseră concertul, în umbre cânta un caprimulg şi undeva în apropiere nişte rîndunici-de-noapte îşi înălţau trilul ascuţit spre cer.

Şapte fără zece.

Ce fac eu aici? se întrebă. Pentru numele lui Dumnezeu, ce fac eu aici?

Stătea în genunchi pe capacul sicriului şi încerca să se gândească... Însă ceva din străfundurile minții sale îl îndemna să se grăbească, pentru că soarele se grăbea să asfințească...

Î*ntunericule, n-ai să mă prinzi aici.*

Ridică lopata deasupra umărului şi izbi încă o dată lacătul. Îl sparse.

Îşi ridică privirea o clipă, într-o ultimă sclipire de luciditate. Chipul murdar de pământ şi sudoare, ochii desluşindu-i-se ca nişte cercuri albe, uriaşe.

Luceafărul scânteia la sânul cerului.

Gâfâind, ieşi din groapă, se întinse cât era de lung pe pământ şi bâjbâi la deschizătoarea capacului. O găsi şi trase. Capacul se deschise cu un scrâșnet înfiorător, exact aşa cum îşi imaginase că se va întâmpla, descoperind mai întâi doar satinul trandafiriu şi apoi un braț, îmbrăcat în mâneca unui costum închis la culoare (Danny Glick fusese înmormântat în costumul lui de comuniune), apoi... apoi fața.

Respirația lui Mike i se opri în gâtlej.

Ochii erau deschişi. Exact aşa cum ştia că vor fi. Larg deschişi şi aproape deloc sticloşi. Păreau a luci cu un fel de viață hidoasă în ultima lumină a zilei ce se sfârșea. Fața aceea nu era cuprinsă de paloarea morții; obrajii păreau rumeni, pulsând de viață.

Încercă să-şi întoarcă privirea din ochii aceia strălucitori, înghețați, care păreau a se uita fix la el, însă nu era în stare.

Murmură:

— Iisuse...

Arcul soarelui coborî dincolo de orizont.

5

În camera sa, Mark Petrie lucra la un model al monstrului lui Frankenstein şi trăgea cu urechea la discuția părinților de jos, din salon. Camera lui se afla la al doilea etaj al fermei pe care o cumpăraseră pe South Jointer Avenue şi, deşi casa avea

acum încălzire centrală, etajul al doilea mai avea încă vechile grătare de cămin. La începuturile sale, casa fusese încălzită de o sobă centrală, aflată în bucătărie, iar grătarele de aer cald menţineau o temperatură acceptabilă la etajul al-doilea - cu toate că femeia care a locuit pe atunci în această casă cu soţul ei, un baptist morocănos, din 1873 până în 1896, lua cu ea în pat la culcare, o cărămidă fierbinte înfăşurată într-o bucată de flanel - însă acum grătarele aveau o altă menire. Erau excelente conducătoare de sunet.

Deşi părinţii lui se aflau la parter, în salon, îi putea auzi la fel de clar de parcă ar fi vorbit în faţa uşii sale.

Odată, când tatăl lui îl prinsese trăgând cu urechea la uşă în casa lor cea veche - Mark avea numai şase ani pe atunci - îl luase deoparte şi îi spusese un proverb englezesc: Să nu asculţi pe la ziduri, dacă nu vrei să fii jignit. Asta însemna, îi spusese tatăl lui atunci, că s-ar putea să auzi ceva despre tine care să nu-ţi convină.

Însă mai exista şi un alt proverb. Paza bună trece primejdia rea.

La doisprezece ani, câţi avea acum, Mark Petrie era puţin mai scund decât majoritatea colegilor lui şi avea un aspect delicat. Însă mişcările lui aveau o graţie şi o agilitate deloc obişnuite pentru băieţii de vârsta lui, care par a fi clădiţi numai din genunchi şi coate şi zgârieturi şi vânătăi. Avea pielea deschisă la culoare, aproape lăptoasă, iar trăsăturile lui, care mai târziu vor fi considerate acviline, păreau o idee cam prea feminine acum. Aceasta îi provocase neplăceri şi înainte de incidentul de la şcoală cu Richie Boddin, şi se hotărâse să facă singur faţă problemei. Făcuse o analiză temeinică a tuturor datelor. Şi ajunsese la concluzia că majoritatea bătăuşilor erau masivi şi urâţi şi neîndemânatici. Îi speriau pe ceilalţi prin faptul că le puteau face rău. Luptau murdar. Prin urmare, dacă nu-ţi este teamă că te poţi lovi puţin şi dacă eşti pregătit sa lupţi murdar, poţi învinge un bătăuş din ăsta. Richie Boddin a fost prima confirmare deplină a teoriei sale. Cu bătăuşul de la Şcoala Elementară din Kittery

reuşise câteva remize (care au constituit un fel de victorie; bătăuşul din Kittery, însângerat, însă neînvins, a afirmat în faţa tuturor elevilor că el şi Mark Petrie deveniseră cei mai buni prieteni. Mark, după părerea căruia bătăuşul din Kittery nu era decât un rahat cu moţ, nu l-a contrazis. A înţeles că, în acele împrejurări, trebuia să fie discret). Nu avea nici un rost să încerci să stai de vorbă cu un bătăuş. Bătaia era singura limbă pe care toţi Richie Boddin din lume păreau a o înţelege şi Mark credea că acesta era unul din motivele pentru care lumea mergea atât de prost. În ziua aceea fusese trimis acasă de la şcoală şi tatăl lui fusese furios până în clipa când Mark, resemnat în faţa inevitabilei bătăi cu cureaua, îi spuse că şi Hitler nu fusese nimic altceva decât un alt Richie Boddin. Ideea aceasta îl făcuse pe tatăl lui să izbucnească în hohote de râs şi chiar şi mama lui chicoti înfundat. Bătaia cu cureaua fu uitată.

Acum June Petrie tocmai spunea:

— Crezi că l-a afectat, Henry?

— E greu... de spus.

Şi Mark ştiu după pauza făcută că tatăl lui îşi aprinsese pipa.

— Nu lasă să se vadă nimic.

— Şi totuşi, apele line sapă adânc.

Se opri. Mama lui spunea întotdeauna lucruri ca „apele line sapă adânc", sau „este un drum lung, lung, lung fără nici o răscruce." îi iubea foarte mult pe amândoi, însă erau momente când păreau la fel de plictisitori ca şi cărţile in-folio de la bibliotecă... şi la fel de prăfuiţi.

— Veneau să-l vadă pe Mark, continuă ea. Să se joace cu trenuleţul lui... şi acum unul a murit şi celălalt a dispărut! Nu te amăgi singur, Henry. Copilul simte ceva.

— E cu picioarele pe pământ, spuse domnul Petrie. Orice ar simţi, sunt sigur că este stăpân pe el.

Mark lipi de umăr braţul stâng al monstrului lui Frankenstein. Era un model fluorescent special care lucea verde în întuneric, la fel ca statueta înfăţişându-l pe Iisus pe

care o primise la ora de religie de duminică de la şcoala din Kittery pentru că învățase pe de rost Psalmul 119.

— Câteodată mă gândesc că ar fi trebuit să mai avem un copil, spunea acum tatăl lui. Printre altele ar fi fost bine şi pentru Mark.

Şi mama lui, pe un ton şiret:

— Nu că nu am fi încercat, dragul meu.

Tatăl lui mormăi aprobator.

Urmă o pauză lungă în discuție. Ştia că tatăl său răsfoieşte *The Wall Street Journal.* Şi, fără doar şi poate că mama sa ține în poală un roman de Jane Austin sau de Henry James. Le recitea întruna şi Mark nu putea pricepe în ruptul capului ce rost avea să citeşti o carte de mai multe ori. Ştiai cum se termină.

— Crezi că e bine să-l lăsăm să se ducă în pădurea din spatele casei? întrebă curând mama lui. Se spune că pe undeva pe acolo sunt nisipuri mişcătoare.

— La mile distanță de aici.

Mark se relaxă puțin şi lipi şi celălalt braț al monstrului. Avea un set întreg de monştri din plastic, al căror aranjament îl schimba de fiecare dată când adăuga câte un element nou. Era un set frumuşel. Danny şi Ralphie tocmai veneau să-l vadă în seara aceea când... s-a întâmplat ce s-a întâmplat.

— Cred că e în regulă, spuse tatăl său. Sigur, nu după lăsarea întunericului.

— Eh, sper să nu aibă coşmaruri din cauza ceremoniei îngrozitoare de azi de la cimitir.

Mark şi-l închipui pe tatăl său ridicând din umeri:

— Tony Glick... ce nefericire. Însă moartea şi durerea sunt parte din viață. Ar fi timpul să se obişnuiască cu gândul ăsta.

— Poate.

Ce urma acum? se întrebă. Copilul este tatăl omului, probabil. Sau copacul ia forma ramurilor sale. Mark lipi monstrul pe postamentul lui care reprezenta un mormânt cu o lespede funerară înclinată.

— Chiar şi în amiaza vieții suntem tot în moarte. Însă s-ar putea ca *eu* să am coşmaruri.

— Da?

— Oricât de îngrozitor sună, trebuie să mărturisesc că domnul Foreman este un artist. Copilul părea că doarme. Că în orice clipă ar fi putut să deschidă ochii şi să caşte şi... nu înțeleg de ce le place unora să se tortureze cu slujba în fața sicriului deschis. E... păgân.

— Ei, gata, s-a isprăvit.

— Da, aşa cred. E băiat bun, nu-i aşa, Henry?

— Mark? Cel mai bun.

Mark zâmbi.

— E ceva la televizor?

— Să văd.

Pe Mark nu-l mai interesă să asculte în continuare; discuția serioasă se terminase. Îşi puse monstrul pe pervazul ferestrei, să se usuce şi să se întărească. Peste vreo cincisprezece minute, mama sa îi va striga să se pregătească de culcare. Îşi scoase pijamaua din sertarul de sus al scrinului şi începu să se dezbrace.

De fapt, mama lui îşi făcea griji inutile în legătură cu moralul lui, care nu era deloc plăpând. Şi nici nu avea vreun motiv să fie aşa; era un băiat normal în toate privințele, mai puțin spiritul lui economic şi mişcările lui grațioase. Familia sa aparținea păturii superioare a clasei mijlocii, cu posibilități de a urca şi mai mult pe scara socială, iar căsătoria părinților lui era trainică. Se iubeau cu ardoare, chiar dacă îşi manifestau dragostea într-un mod prea puțin romantic. Nu exista nici o traumă importantă în viața lui Mark. Cele câteva încăierări de la şcoală nu-l marcaseră. Se înțelegea bine cu semenii lui şi, în general, avea aceleaşi dorințe ca aceştia.

Ceea ce îl deosebea însă de ceilalți era un rezervor de sânge rece, de detaşare în fața evenimentelor. Nimeni nu îi cultivase această trăsătură; părea că se născuse aşa. Când cățelul lui, Chopper, fusese lovit de o maşină, a insistat să meargă cu mama lui la veterinar. Şi când veterinarul a spus: Trebuie să

adormim cățelul, băiete. Înțelegi de ce? Mark a spus: Nu ai de gând să-l adormi. Ai să-l omori, nu-i aşa? Şi veterinarul a răspuns că aşa e. Mark i-a spus să facă ce trebuia să facă, însă mai întâi l-a sărutat pe Chopper. I-a părut rău, însă nu a plâns şi nici nu-i puteai ghici lacrimile reținute. Mama lui a plâns, însă după trei zile aproape că îl uitase pe Chopper, în timp ce pentru Mark amintirea câinelui era la fel de vie. La asta servea să-ți înghiți plânsul. Plânsul era ca atunci când vomitai totul pe jos.

A fost şocat de dispariția lui Ralphie Glick şi apoi iarăşi de moartea lui Danny, însă nu s-a speriat. Auzise pe cineva la magazin zicând că probabil că un pervers sexual l-a prins pe Ralphie. Mark ştia ce erau perverşii. Îți făceau ceva până li se înmuiau ouăle şi când terminau te sugrumau (în cărțile cu benzi desenate tipul care e strâns de gât face întotdeauna *Arrrgggh)* şi te îngropau într-o mină părăsită sau sub scândurile unui şopron părăsit. Dacă ar fi să se întâlnească cu un pervers din ăştia care ar încerca să-l momească cu o bomboană, l-ar lovi cu piciorul în coaie şi ar fugi ca din puşcă.

— Mark? se auzi vocea mamei sale plutind până în camera lui.

— Prezent, spuse şi zâmbi din nou.

— Nu uita să te speli şi pe urechi.

— Nu uit.

Cu aceleaşi mişcări agile şi grațioase, coborî să-şi sărute părinții şi să le spună noapte bună, aruncând înainte de a ieşi din cameră o privire înspre masa unde monştrii săi stăteau nemişcați în scena pe care o compusese: Dracula, cu gura deschisă, arătându-şi colții cei lungi, amenința o tânără fată care zăcea pe pământ, în timp ce Doctorul cel Nebun schingiuia o doamnă pe roata de tortură iar Domnul Hyde se furişa în spatele unui bătrân care se îndrepta spre casă.

Dacă înțelegea ce este moartea? Sigur. Moartea este atunci când te prind monștrii.

6

La ora opt şi jumătate, Roy McDougall ajunse cu maşina în faţa rulotei sale. Încercă de două ori motorul bătrânului său Ford şi apoi îl opri. Planetara de-abia dacă mai ţinea, semnalizatoarele nu funcţionau şi luna următoare trebuia să-i facă revizia tehnică. Ce mai maşină. Ce mai viaţă. Copilul urla înăuntru şi Sandy ţipa la el. Ce mai căsnicie fericită.

Ieşi din maşină şi se împiedică de una din dalele pe care le adusese de vara trecută ca să-şi pietruiască aleea din faţa rulotei.

— Căcat, bombăni, uitându-se înciudat la bucata de piatră şi frecându-şi fluierul piciorului.

Era cam beat. Ieşise din schimb la ora trei şi de atunci bea la barul lui Dell cu Hank Peters şi Buddy Mayberry. În ultima vreme Hank era cam risipitor şi părea că ar avea de gând să-şi bea toată agoniseala, cât o mai fi fost şi asta. Ştia ce părere are Sandy despre prietenii lui. Ei, las-o să stea cu curu' în sus. Ce-i treaba asta să-i scoţi pe nas omului tău cele câteva beri pe care le bea sâmbăta şi duminica după ce se cocoşează toată săptămâna cu târnăcopul ăla afurisit - ba chiar mai munceşte şi în zilele libere ca să scoată un ban în plus. Şi cine se credea ea să se dea aşa mare? Stătea toată ziua acasă fără vreo altă treabă decât să aibă grijă de rulotă, şi să pălăvrăgească cu poştaşul şi să îl păzească pe ăla mic să nu intre în cuptor. Oricum, în ultimul timp nu l-a păzit prea bine. Mai zilele trecute copilul a căzut de pe masă când îl schimba.

Şi tu unde erai?

Îl ţineam, Roy. Da' se zbate aşa tare.

Se zbate. Mda.

Fumegând încă, ajunse în faţa uşii. Îl durea piciorul unde se lovise. Nu că *ei* i-ar fi păsat. Aşa, deci, ce făcea ea toată ziua în timp ce el îşi dădea sufletul pentru băşina aia nenorocită de maistru? Citea reviste şi mânca vişine în ciocolată sau se uita la filme lacrimogene la televizor şi mânca vişine în ciocolată sau trăncănea cu prietenele ei la telefon şi mânca vişine în

ciocolată, îi ieşiseră coşuri şi pe fund şi pe faţă. Curând n-o să mai fie în stare sa le mai deosebească.

Împinse uşa şi intră.

Ce văzu avu darul să-l trezească imediat, scena croindu-şi drumul până în mintea lui printre norii de bere, ca o lovitură dată cu o funie udă: copilul, gol, urla şi îi curgea sânge din nas; Sandy îl ţinea, iar mânecile bluzei îi erau mânjite cu sânge. Îl privi peste umăr şi chipul i se schimonosi de uimire şi de teamă. Scutecele erau aruncate pe jos.

Randy, căruia încă nu-i trecuseră vânătăile de la ochi, îşi ridicase mânuţele într-un soi de rugăminte fără vorbe.

— Ce se întâmplă aici? întrebă încet Roy.

— Nimic, Roy. A...

— L-ai bătut, spuse el cu voce voalată. N-a stat liniştit ca să-i schimbi scutecele şi l-ai plesnit.

— Nu, zise ea repede. A căzut şi s-a lovit la nas, atâta tot. Atâta tot.

— Ar trebui să te bat până te caci pe tine, spuse el.

— Roy, s-a lovit la *nas...*

Umerii i se cocârjară:

— Ce e de mâncare?

— Chiftele. Le-am ars, spuse ea arţăgoasă şi-şi scoase bluza din pantaloni ca să-l şteargă pe Randy la nas. Aşa, Roy îi observă colacul de grăsime din jurul taliei. N-a mai slăbit după ce a născut. Nu i-a mai păsat să se îngrijească.

— Fă-l să tacă.

— Dar nu...

— *Fă-l să tacă!* zbieră Roy şi Randy, care tocmai se potolise şi doar se mai smiorcăia puţin, începu din nou să urle.

— O să-i dau biberonul, zise Sandy şi se ridică.

— Şi adu şi mâncarea mea.

Începu să-şi scoată jacheta.

— *Iisuse,* ce mizerie e în casa asta. Ce faci toată ziua, te fuţi?

— *Roy!*

Părea şocată. Apoi se hlizi. Izbucnirea ei nebunească de furie la adresa copilului care nu voia să stea nemişcat ca să-i poată prinde scutecele părea acum îndepărtată, învăluită în ceață. Era ca şi când ar fi citit-o într-una din revistele cu foiletoane sau într-un roman.

— Adu-mi mâncarea şi la ordine pe aici.

— Bine. Bine, sigur.

Scoase biberonul din frigider şi îl puse pe Randy în țarc. Copilul începu să sugă apatic, uitându-se când la tatăl, când la mama sa, cu ochi de animal încolțit.

— Roy?

— Hmmm? Ce?

— S-a terminat.

— Ce?

— Ştii tu ce. Vrei s-o facem? în seara asta?

— Sigur, spuse. Sigur. Şi gândi iarăşi: Ce mai viață. Ce mai viață *grozavă.*

7

Când sună telefonul, Nolly Gardener asculta muzică rock'n'roll la postul WLOB şi pocnea din degete în ritmul melodiei. Parkins lăsă din mână rebusul pe care îl dezlega şi îi zise:

— Fă-l mai încet, Nolly.

— Sigur, Park.

Nolly micşoră volumul radioului, însă continuă să pocnească din degete.

— Alo? spuse Parkins.

— Şeriful Gillespie?

— Da.

— Sunt agentul Tom Hanrahan, domnule. Avem informațiile pe care le-ați cerut.

— Mulțumesc pentru promptitudine.

— Dar nu avem prea multe indicii.

— Nu face nimic, zise Parkins. Ce ați aflat?

— Ben Mears a făcut subiectul unei anchete în urma unui accident mortal în statul New York, în mai 1973. Nu a fost pus sub învinuire. Accident de motocicletă. A murit soția lui, Miranda. Martorii au spus că nu avea viteză mare şi testele au dovedit că nu băuse. Se pare că a alunecat. Are simpatii politice de stânga. A participat la un marş pentru pace în 1966 în Princeton. A vorbit la un miting pacifist în Brooklyn în 1967. Participă la alte marşuri la Washington în 1968 şi 1970. E arestat în timpul unui marş pentru pace la San Francisco în noiembrie 1971. Atât cunoaştem despre el.

— Altceva?

— Kurt Barlow, Kurt se scrie cu „K". Britanic naturalizat. Născut în Germania, a fugit în Anglia în 1938, în aparență, ca să scape de urmărirea Gestapo-ului. Nu am putut avea acces la dosarele lui de dinainte de acea perioadă, dar probabil că are în jur de şaptezeci de ani. Numele lui adevărat este Breichen. Din 1945 se ocupă la Londra de import-export, însă nu prea apare în public. Cam tot atunci Straker i-a devenit asociat şi Straker pare a fi persoana care încheie afacerile cu clienții.

— Da?

— Straker este englez prin naştere. Cincizeci şi opt de ani. Tatăl lui a fost tâmplar în Manchester. Se pare că i-a lăsat ceva bani fiului său şi Straker al dumneavoastră s-a descurcat foarte bine la rândul lui. Cu optsprezece luni în urmă, amândoi au făcut cerere de viză pentru o şedere mai îndelungată în Statele Unite. Asta este tot ce avem. Cu excepția faptului că se bănuieşte că sunt homosexuali.

— Mda, spuse Parkins şi oftă. Cam aşa m-am gândit şi eu.

— Dacă mai aveți nevoie de ceva, putem să ne interesăm la CIA sau la Scotland Yard dacă mai ştiu ceva despre cei doi negustori.

— Nu, e bine aşa.

— Apropo, nu e nici o legătură între Mears şi ceilalți doi. Decât dacă nu o ascund foarte bine.

— Bine. Mulțumesc.

— Asta e munca noastră. Dacă mai aveți nevoie de ajutor, luați legătura cu noi.

— Aşa voi face. Mulțumesc încă o dată.

Puse receptorul la loc în furcă şi îl privi gânditor.

— Cine a fost, Park? îl întrebă Nolly în timp ce făcea radioul mai tare.

— Excellent Cafe. Nu au şuncă. N-au decât caşcaval la capac şi salată de ouă.

— Am nişte magiun de zmeură în sertar, dacă vrei.

— Nu, mersi, spuse Parkins şi oftă din nou.

8

Groapa de gunoi încă mai ardea înăbuşit.

Pe marginea ei se plimba Dud Rogers, adulmecând parfumul gunoaielor fumegânde. Sub tălpi sfărâma bucăți de sticlă şi la fiecare pas răspândea praf negru de cenuşă. În ținutul nemărginit al gropii cu gunoaie, un foc mare de cărbuni se întețea sau părea gata să se stingă, în funcție de capriciile vântului, amintindu-i de un ochi mare şi roşu care se închide şi deschide... ochiul unui uriaş. Din când în când se auzea sunetul înăbuşit al câte unei explozii când, din cauza căldurii, plesnea câte un tub de deodorant sau câte un bec. Dimineață, când aprinsese focul, au ieşit o mulțime de şobolani din groapă, mai mulți decât văzuse el vreodată. A împuşcat vreo treizeci, până când pistolul i s-a înfierbântat atât de tare, că a trebuit să se oprească. Ticăloşii erau foarte mari, unii aveau chiar peste jumătate de metru din vârful cozii până la bot. Ciudat cum numărul lor părea să crească sau să se micşoreze în funcție de an. Poate că era ceva în legătură cu vremea. Dacă o țineau tot aşa, va trebui să înceapă să împrăştie otravă prin groapă, chestie pe care nu a mai făcut-o din 1964.

Chiar acum, un şobolan se târa pe sub una din caprele galbene pentru tăiat lemne pe care le folosea ca stavile înaintea focului.

Dud scoase pistolul, îndepărtă siguranța, ținti şi trase, împuşcătura stârni praful în fața şobolanului, împrăştiindu-i-l pe blană însă acesta, în loc să o ia la sănătoasa, se ridică pe picioarele din spate şi se uită la el, cu ochii ca nişte mărgele, sclipind roşiatici în lumina focului. Christoase, da' chiar că aveau tupeu!

— Pa şi pusi, domnule Şobolan, spuse Dud şi ținti mai atent. *Poc.* Şobolanul căzu pe o parte şi începu să se zvârcolească. Dud se duse într-acolo şi îl izbi cu gheata grea. Respirând sacadat, şobolanul încercă sa muşte pielea tăbăcită...

— Ticălosule, spuse cu blândețe Dud şi-i zdrobi capul.

Se lăsă pe vine ca să-şi admire opera şi se pomeni că se gândește la Ruthie Crockett, cea care nu purta sutien. Când era îmbrăcată cu una din bluzele alea tricotate care se lipesc de corp, îi puteai desluşi fără probleme sfârcurile, întărite de frecarea cu lâna şi dacă un bărbat punea mâna pe țâțele astea şi le freca puțintel, puțintel numai, o târâtură ca ea ar exploda ca o bombă...

Ridică şobolanul ținându-l de coadă şi-l legănă ca pe un pendul.

— Ei, Rithie, cum ți-ar plăcea să-l găseşti pe bătrânu' nenea Şobolanu' în penaru' tău?

Îl amuză nespus această idee cu dublu sens neintenționat şi scoase un chicotit pițigăiat, în timp ce capul său atât de ciudat poziționat pe umeri i se mişcă în toate părțile.

Aruncă şobolanul departe în groapă. Tocmai când îşi lua elan, surprinse cu coada ochiului o siluetă - o siluetă înaltă, foarte subțire, cam la cincizeci de paşi la dreapta.

Dud îşi şterse palmele de pantalonii verzi, şi-i ridică mai bine şi se îndreptă într-acolo.

— Groapa-i închisă, domnu'.

Bărbatul se întoarse înspre el. Chipul care i se arătă în lucirea roşiatică a focului care murea părea adâncit în gânduri. Pomeții erau înalți, părul alb, pieptănat pe spate, brăzdat de şuvițe de un cenuşiu de metal, care îi dădeau un aspect ciudat de viril. Fruntea înaltă, ca de ceară, îl făcea să semene cu unul din curiştii ăia de pianişti care cântă numai muzică clasică. Ochii îi reținuseră strălucirea roşie a jărateculuı şi păreau congestionați.

— Nu mai spuneți? spuse politicos necunoscutul, şi cuvintele lui, deşi perfect rostite, aveau un accent slab.

Probabil că tipu' ăsta era franțuz sau neamț sau bozgor.

— Am venit să privesc focul. Este minunat.

— Mda, zise Dud. Eşti de p-acilea?

— Da, sunt un locuitor de dată recentă al frumosului dumitale oraş. Împuşti mulți şobolani?

— Mda, destui. În ultima vreme p-acilea e milioane de pui d-ăştia de curvă. Ia zii, nu eşti tipu' ăla care a cumpărat hardughia lu' Marsten?

— Răpitori, spuse bărbatul încrucișându-și mâinile la spate. Dud observă cu uimire că tipu' era înțolit la patru ace, în costum, vestă şi toate cele.

— Iubesc nespus răpitorii de noapte. Şobolanii... bufnițele... lupii. Există lupi în regiunea aceasta?

— Nu, zise Dud. Acu' vreo doi ani un gagiu din Durham a împuşcat un coiot. Şi mai e şi o haită de câini sălbatici care omoară căprioare...

— Câini... spuse străinul şi făcu un gest plin de dispreț. Animale meschine, care se sperie şi urlă la auzul unui pas străin. Bune doar să schelălăie şi să umble în patru labe. La canal cu ele, zic eu. La canal cu ele!

— Niciodată nu mi-am pus problema în felul ăsta, spuse Dud, făcând un pas şovăielnic înapoi. Mi s-a părut întotdeauna că-i bine să ai pe cineva care, ştii, să-ți iasă în întâmpinare şi să se bucure, însă duminicile groapa se închide la şase şi acu' e noua juma'...

— Sigur că da.

Şi totuşi, străinul nu făcu nici un gest care să arate că ar fi dorit să plece. Dud se gândi că o luase înaintea celorlalți din oraş. Toți voiau să ştie cine e în spatele tipului ăla, Straker, şi el era primul care afla - poate, în afară de Larry Crockett - cine conducea întreaga afacere. Data viitoare, când o să coboare să cumpere cartuşe de la George Middler, ăla cu mecla ca un cur belit, o să spună, ca din întâmplare: L-am cunoscut pe tipu ' ăla nou mai serile trecute. Cine? O, ştii cine. Tipu' ăla care a luat Casa lu' Marsten. Drăguț tip. Vorbeşte ca un bozgor.

— Sunt ceva strigoi în casa aia veche? întrebă când celălalt nu dădea semne că ar vrea să-şi mişte fundu' de acolo.

— Strigoi! zâmbi celălalt şi zâmbetul său îi îngheță inima lui Dud. Aşa ar fi zâmbit şi un şarpe cu clopoței. - Nu, nu sunt strigoi.

Accentuase ultimul cuvânt, de parcă în casă ar fi fost altceva, ceva chiar mai rău decât strigoii.

— Eh... e târziu şi... chiar că ar trebui să pleci acu', domnu'...

— Dar conversația dumitale este atât de încântătoare, spuse celălalt şi, pentru prima dată, se întoarse complet cu fața la Dud şi îl privi drept în ochi. Îndepărtați mult unul de celălalt, ochii lui încă mai erau încercuiți de lucirea morocănoasă a focului de gunoaie. Cu nici un chip nu putea să-şi desprindă privirea din ei, deşi nu era politicos să se holbeze aşa.

— Nu te superi dacă mai discutăm puțin, nu?

— Nu, cred că nu.

Vocea lui Dud venea, parcă, de foarte departe.

Ochii aceia păreau că se lărgesc, cresc până când devin două gropi uriaşe şi negre, mărginite de flăcări, gropi în care puteai să cazi şi să te îneci.

— Mulțumesc, zise. Spune-mi... te deranjează cocoaşa la lucru?

— Nu, răspunse Dud, simțind că pluteşte încă foarte departe. Un gând firav îi trecu prin minte: Să fiu al naibii dacă nu mă hipnotizează. Ca tipu' ăla de la Târgu' din Topsham... cum îl chema? Domnu' Mephisto. Te adormea şi te punea să

faci tot felu' de chestii nostime - să cotcodăceşti ca o găină, sau să ţopăi ca un câine, sau să povesteşti ce ţi s-a întâmplat în ziua când ai împlinit şase ani. L-a hipnotizat pe bătrânu' Reggie Sawyer şi, mamă, ce-am mai râs...

— Sau te incomodează în alt fel?

— Nu... păi... Îl privi în ochi, fascinat.

— Ei, haide, haide, îl ademeni cu blândeţe vocea celuilalt. Suntem prieteni, doar, nu? Vorbeşte, spune-mi.

— Păi... fetele... ştii, fetele....

— Bineînţeles, îl mângâie vocea. Fetele râd de tine, nu-i aşa? Nu-ţi cunosc bărbăţia. Puterea.

— Aşa e, şopti Dud. Râd. *Ea* râde.

— Cine este această ea?

— Ruthie Crockett. Ea... ea...

Gândul îi zbură din minte. Îl lăsă să zboare. Nu conta. Nu mai conta nimic decât această pace. Această pace răcoroasă şi desăvârşită.

— Probabil că face şi glume? Chicoteşte? îşi dă coate cu prietenele când treci pe stradă?

— Da...

— Dar o vrei, insistă vocea. Nu este aşa?

— O, da...

— O vei avea. Sunt sigur.

Era ceva.... ceva plăcut în toată povestea asta. I se părea că aude de departe voci dulci cântând cântece obscene. Clopoţei de argint... chipuri albe... vocea lui Ruthie Crockett. Aproape că o putea vedea cum îşi cuprinde ţâţele cu mâinile, făcându-le să iasă prin decolteul bluzei tricotate, ca nişte globuri albe şi coapte. Şi îi şoptea: *Sărută-le, Dud... muşcă-le... suge-le...*

Era ca şi când s-ar fi înecat. În ochii mărginiţi cu roşu ai străinului.

Şi când acesta se apropie, Dud înţelese totul şi întâmpină bucuros ceea ce avea să se întâmple. Şi când simţi durerea, aceasta era dulce ca argintul, verde ca balta în adâncuri.

9

Mâna îi era nesigură şi, în loc să apuce sticla, degetele o răsturnară cu o bufnitură îndesată de pe birou pe covor, unde se vărsă, răspândind scotchul bun pe țesătura verde.

— Căcat! spuse Părintele Donald Callahan şi se aplecă să o ridice, înainte de a se goli de tot. Şi de altfel nici nu mai era prea multă băutură în ea. O puse, cu ceea ce mai rămăsese înăuntru, înapoi pe birou (la distanță bună de marginea acestuia) şi se duse la bucătărie să caute o cârpă sub chiuvetă şi o sticlă cu soluție de curățat petele. Nu se cădea ca doamna Curless să găsească o pată de scotch lângă piciorul mesei lui de lucru. Era mult prea mult să-i suporte privirile blânde, compătimitoare în diminețile lungi, pline de nisip în ochi, când se simțea puțin deprimat...

Mahmur, vrei să zici.

Da, mahmur, foarte bine. Hai să spunem măcar o dată şi adevărul. Cunoaşte adevărul şi te vei elibera. Agață-te de adevăr.

Descoperi o sticlă pe care scria E-Vap, iar simbolismul acesta fonetic îi aminti de sunetul regurgitării violente („E-Vap!" croncăni beţivanul cel bătrân, din care mâncarea înghițită la prânz explodă cu putere şi pe gură şi pe fund) şi o duse în birou. Nu se clătina deloc. Aproape deloc. Ia priveşte, o să merg drept pe linia de demarcație până la semafor.

Callahan avea vârsta impunătoare de cincizeci şi trei de ani. Păr ca argintul, ochi irlandezi, albaştri, cu privire directă (acum plini de pete micuțe şi roşii) înconjurați de riduri de râs, gură fermă, bărbie uşor despicată, încă şi mai fermă. Erau dimineți când se uita în oglindă şi se gândea că, atunci când va împlini şaizeci de ani, va renunța la preoție, se va duce la Hollywood şi se va angaja ca dublura lui Spencer Tracy.

— Părinte Flanagan, unde eşti, când avem nevoie de tine? mormăi şi se aplecă deasupra petei. Se uită cruciş, încercând să desluşească instrucțiunile de pe eticheta sticlei şi turnă două căpăcele cu soluție E-Vap peste pată. Imediat, aceasta

deveni albă şi începu să bolborosească. Alarmat, Callahan urmări procesul şi consultă din nou eticheta.

— Pentru pete uscate, citi tare, cu vocea-i plină, ce rostogolea maiestuos cuvintele, voce care l-a făcut să fie atât de bine primit în parohie după proteza tremurândă a bietului şi bătrânului Părinte Hume.

— ... lăsați să acționeze şapte până la zece minute.

Se întoarse la fereastra biroului, care dădea în strada Elm cu biserica St. Andrew, în capăt.

Ei, ei, gândi. Iacătă-mă-s, duminică seara şi iarăşi beat.

Iartă-mă, Doamne, căci am păcătuit. .

Dacă o luai încetişor şi continuai să lucrezi (în lungile sale seri solitare, Părintele Callahan lucra la însemnările lui). Lucra la aceste însemnări de aproape şapte ani în vederea publicării unei cărți despre biserica catolică în New England, însă acum bănuia că niciodată această carte nu va fi scrisă. De fapt, problema lui cu băutura şi însemnările au apărut cam la aceeaşi dată. Geneza 1:1- „La începuturi a fost scotchul şi Părintele Callahan a spus: Să se facă însemnările"; deci, dacă o luai încetişor şi continuai să lucrezi - la ce lucrai - aproape că nu-ți dădeai seama de beția care se dezvolta mult prea încet. Îți puteai chiar educa mâna să nu mai simtă cum scade greutatea sticlei.

A trecut cel puțin o zi de la ultima mea spovedanie.

Era unsprezece şi jumătate. Privind pe fereastră, nu zărea decât întunericul uniform. Doar în fața bisericii, un felinar arunca pe asfalt o pată rotundă de lumină. Dintr-o clipă în alta, Fred Astaire va apărea acolo dansând, îmbrăcat în frac, cu joben, ghetre şi pantofi albi învârtind un baston. Este întâmpinat de Ginger Rogers. Valsează împreună pe melodia „M-a cuprins iar tristețea cosmică E-Vap".

Își lipi fruntea de geam, iar trăsăturile sale frumoase care, din anumite puncte de vedere, au constituit blestemul lui, se ofilură într-o mască de oboseală uluită.

Sunt beat şi sunt un preot mizerabil, Doamne.

În spatele pleoapelor închise vedea acum bezna confesionalului, simțea cum degetele-i trag ferestruica şi cum ridică jaluzelele de pe toate secretele sufletului omenesc; simțea mirosul stranelor, vopsea şi catifea veche, simțea mirosul de transpirație al bătrânilor, simțea gust de lacrimi în propria-i salivă.

lartă-mă, Doamne, (am lovit remorca fratelui meu, mi-am bătut nevasta, m-am uitat pe furiş pe fereastra doamnei Sawyer când se dezbrăca, am mințit, am înşelat, am avut gânduri desfrânate, am, am, am) *căci am păcătuit.*

Deschise ochii. Fred Astaire nu apăruse încă. Când va bate miezul nopții poate. Oraşul lui dormea. Mai puțin...

Îşi ridică privirea. Da, luminile erau aprinse *acolo.*

Îşi aminti cum fata lui Bowie - nu, McDougall, acum o chema McDougall - îi spunea gâfâind cu vocea ei micuță că şi-a bătut copilul şi când el a întrebat-o cât de des, a simțit (aproape a auzit) cum îi zbârnâie motoraşul în minte, înmulțind cinci cu doisprezece sau o sută cu doisprezece. Tristă scuză pentru o ființă omenească. El îi botezase copilul. Randall Fratus McDougall. Conceput pe bancheta din spate a maşinii lui Royce McDougall, probabil în timpul celui de-al doilea spectacol la cinematograful în aer liber. Un lucruşor care țipa cât îl țineau plămânii. Se întrebă dacă ea ştie sau bănuieşte măcar cât de multă plăcere i-ar face să se întindă prin ferestruică şi să-i apuce cu amândouă mâinile sufletul care i se frământa şi să-l strângă tare, tare până ar fi urlat de durere. Penitența ta este să te dai de șase ori cu capul de pereți şi să primeşti un şut zdravăn în fund. Mergi pe calea ta şi nu mai păcătui.

— Ce plictiseală, spuse.

Însă în confesional era şi altceva în afară de plictiseală; nu doar aceasta îl dezgustase şi îl împinsese înspre clubul cu din ce în ce mai mulți membri: Asociația Preoților Catolici ai Sticlei şi Cavaleri ai Cocotelor. Era zumzăitul monoton, lugubru, al motorului bisericii care rostogoleşte toate păcatele mărunte prin stăvilarul său nesfârşit înspre porțile raiului.

Era recunoaşterea tradiţională a răului făcută de o biserică preocupată acum mai mult cu răul din viaţa socială; ispăşire prin numărarea mătăniilor pentru doamnele în vârstă ai căror părinţi au vorbit limbi europene. Era prezenţa răului în confesional, la fel de reală ca şi mirosul de catifea veche, însă era un rău stupid, imbecil, faţă de care nu există nici îndurare nici refugiu. Pumnul care zdrobeşte faţa bebeluşului, briceagul care sfâşie cauciucurile, încăierarea de la bar, lamele de ras din merele oferite de Halloween restricţiile permanente, insipide pe care mintea omenească e în stare să le scuipe din toate contorsionările ei complicate. Domnilor, închisori mai bune vor reuşi să vindece această plagă. Poliţişti mai buni. Asistenţă socială mai bună. Planificare familială mai bună. Tehnici de sterilizare mai bune. Avorturi mai bune. Domnilor, dacă smulgem din uter acest făt, când este doar un amestec însângerat de picioare şi mâini neformate încă, nu va ajunge niciodată să se facă mare şi să ucidă o bătrânică în bătaie cu un ciocan. Doamnelor, dacă îl legăm pe acest bărbat de un scaun conectat la reţeaua electrică şi îl prăjim ca pe un cotlet de porc în cuptorul cu microunde, nu va mai avea niciodată ocazia să schingiuiască şi să omoare băieţi. Concetăţeni, dacă această lege a eugeniei *(Eugenie = teorie care preconizează ameliorarea calităţilor biologice umane prin măsuri genetice.) este aprobată vă garantez că niciodată...

Căcat.

De câtăva vreme, poate chiar de vreo trei ani, adevărul stării sale îi devenise tot mai limpede. Câştigase claritate şi contrast, aidoma unui film nefocalizat care este reglat iar şi iar, până ce fiecare contur este precis şi bine definit. Dorise cu înverşunare să aibă un ţel. Preoţii mai tineri le aveau pe ale lor: discriminarea rasială, emanciparea femeilor, chiar şi emanciparea homosexualilor; sărăcia, nebunia, nerespectarea legii. Îl făceau să se simtă rău. Singurii preoţi conştienţi de problemele sociale în prezenţa cărora se simţea în largul lui erau cei care militaseră împotriva războiului din Vietnam.

Acum, când cauza lor se demodase, se întâlneau şi povesteau despre marşurile şi mitingurile la care participaseră, aşa cum perechile căsătorite de multă vreme povestesc despre luna de miere sau despre prima călătorie cu trenul. Însă Callahan nu era un preot nou; dar nu era nici unul vechi. Se pomenise distribuit în rolul unui tradiționalist care nu mai putea avea încredere în postulatele fundamentale. Voia să conducă un batalion în armata - cui? a lui Dumnezeu, a binelui a dreptății (nume pentru acelaşi lucru) în lupta împotriva RĂULUI. Voia să rezolve problemele adevărate şi să traseze strategia de luptă şi mai dă-le-ncolo de patrulări în frig în fața pieților ca să împrăștii manifeste despre boicotul lăptucilor sau despre greva strugurilor. Voia să vadă cum este învins RĂUL, cu lințoliul lui de minciună. Voia să-i vadă clar fiecare trăsătură. Voia să se lupte cu el cu mâinile goale, aşa cum se luptase Muhammad Ali cu Joe Frazier, cum se luptaseră celții cu saxonii, Iacob cu îngerul. Voia ca lupta lui să fie pură, neîntinată de politica ce cocoşează orice problemă socială ca un frate siamez deformat. Voia toate acestea încă de când dorise să devină preot şi chemarea o simțise la paisprezece ani când s-a entuziasmat de povestea sfântului Ştefan, primul martir al Creştinătății, care fusese omorât cu pietre şi care, în clipa morții, îl văzuse pe Christos. Raiul era pentru el o chestiune anostă în comparație cu atracția pe care o reprezenta lupta - şi probabil moartea - în slujba lui Dumnezeu.

Însă nu era nici o luptă. Nu erau decât încăierări mărunte, lipsite de fermitate. Şi RĂUL nu avea doar un chip ci mai multe şi toate erau lipsite de expresie şi prea adesea pălăvrăgeau vrute şi nevrute până îți luau mințile. De fapt, a fost obligat să ajungă la concluzia că nu există RĂU pe lume, ci numai rău - sau poate (rău). În clipe ca aceasta bănuia că Hitler nu a fost nimic altceva decât un birocrat sadic şi că Satana însuşi nu este decât un handicapat mental înzestrat cu un rudimentar simț al umorului - tipul căruia i se pare

extraordinar de amuzant să hrănească pescăruşii cu bucăți de pâine în care a vârât artificii.

Măreţele lupte sociale, morale şi spirituale ale veacurilor se rezumau, în cele din urmă, la Sandy McDougall, care l-a izbit de pereți pe puștiul ei cu muci la nas, iar copilul acesta va creşte şi, la rândul lui, îşi va izbi progenitura de pereți, într-un ameţitor perpetuum mobile; aleluia; mult unt de alune. Sfântă şi Preacurată Fecioară Măria, ajută-mă să câştig cursa asta de maşini vechi.

Era mai mult decât plictiseală. Erau înspăimântătoare consecinţele pentru orice definire înţeleaptă a vieţii, poate chiar şi a raiului. Ce a rămas? O veşnicie de Bingo religios, călătorii în căluşei şi rachete multicolore?

Privi la ceasul de pe perete. Era douăsprezece şi şase minute şi nu se zărea nici urmă de Fred Astaire sau Ginger Rogers. Nici măcar Mickey Rooney. Însă soluția E-Vap a avut timp să se usuce. Acum o va aspira şi doamna Curless nu se va uita la el cu expresia aceea de milă nesfârşită şi viaţa va continua. Amin.

CAPITOLUL ŞAPTE
MATT

1

Marți, la sfârşitul orei a treia, Matt intră în birou, unde îl aştepta Ben Mears.

— Salut, spuse Matt. Ai venit mai devreme.

Ben se ridică şi cei doi bărbați îşi strânseră mâinile.

— Blestem de familie. Spune-mi, nu-i aşa că puştii ăştia n-au de gând să mă mănânce?

— Nici vorbă, răspunse Matt. Haide.

Era uşor surprins. Ben se îmbrăcase într-o haină sport foarte arătoasă şi avea o pereche de pantaloni gri. Pantofi de

calitate, care, după cum arătau, nu păreau a fi fost purtați prea mult. Matt mai invitase şi alți scriitori la orele lui şi, de obicei, aceştia fie că erau îmbrăcați în haine obişnuite, ori în ceva ieşit din comun. Cu un an în urmă invitase la acest curs al lui o poetă destul de cunoscută care tocmai ținuse o conferință la Universitatea statului Maine din Portland. Doamna în cauză şi-a făcut apariția în pantaloni de biciclist şi pantofi cu tocuri înalte. Era ca şi când subconştientul ei ar fi strigat: Uitați-vă la mine. Am învins sistemul la propriul lui joc. Mă mişc cu viteza vântului.

Comparându-l pe Ben cu toți aceştia, admirația lui crescu. După mai mult de treizeci de ani de activitate la catedră, ajunsese sa creadă că nimeni nu poate învinge sistemul şi cu atât mai puțin nu poate câştiga jocul şi doar fraierii îşi închipuiau că ar putea să aibă vreun avantaj.

— Drăguță clădire, spuse Ben, privind în jur, în timp ce mergeau pe coridor. Complet diferită de liceul în care am învățat eu. Acolo cam toate ferestrele arătau ca nişte crăpături în perete.

— Prima greşeală, îi atrase Matt atenția. Nu trebuie să spui că este o clădire. Este o „uzină". Tablele sunt „instrumente vizuale". Iar copiii sunt „Un conglomerat omogen coeducațional de vârstă adolescentină".

— Ce frumos din partea lor, rânji Ben.

— Da, nu-i aşa? Ai fost la colegiu, Ben?

— Am încercat. Arte liberale. Însă la cursuri parcă toată lumea încerca să se joace de-a „capturează steagul" într-un mod hiperintelectual şi, în plus de asta, cu cât te dădeai mai dur, cu atât erai mai cunoscut şi mai apreciat. Am şi căzut la examene. Când *Conway's Daughter* a început să se vândă bine, încărcam navete cu sticle de Coca-Cola.

— Să povesteşti asta copiilor. O să-i intereseze.

— Îți place să fii profesor?

— Sigur că-mi place. N-aş fi rămas să mă îngrop aici patruzeci de ani, dacă nu mi-ar fi plăcut.

— Sună clopoțelul, rostogolindu-şi ecourile în coridorul pustiu acum, cu excepția unui singur elev care mergea încet pe lângă o inscripție pe care o săgeată roşie indica direcția spre atelierul de tâmplărie.

— Cum o duceți cu drogurile aici? întrebă Ben.

— Avem de toate. Ca orice şcoală din America. Însă copiii de aici preferă alcoolul oricărui drog.

— Nu marijuana?

— Nu. Nu cred că drogurile sunt o problemă la noi, şi nici directorul nu crede asta, mai ales atunci când stă de vorbă în mod neoficial şi a luat la bord şi câteva pahare de Jim Beam. În plus, se întâmplă să ştiu că propriul nostru consilier de orientare profesională, care, între noi fie vorba, e unul din cei mai buni în meseria lui, nu e împotriva unei doze mici din când în când, după care se duce la film. Am încercat şi eu. Efectul e minunat, însă îmi provoacă indigestie acidă.

— *Ai încercat?*

— Sssst, şopti Matt. Pereții au urechi. Şi uite, aceasta este clasa mea.

— Vai de mine.

— Nu fi nervos, zise Matt, conducându-l înăuntru.

— Bună dimineața, spuse el unui grup de aproximativ douăzeci de elevi care îl priveau curioşi pe Ben. Acesta este domnul Ben Mears.

2

La început, Ben a crezut că a greşit casa.

Când Matt Burke l-a invitat la cină, a fost sigur că i-a indicat casa cea mică şi cenuşie de lângă cea din cărămidă roşie. Însă din aceasta se revărsau torente de muzică rock'n'roll.

Folosi ciocănaşul de alamă, lipsit de lustru, nu primi nici un răspuns şi bătu din nou. De această dată, volumul muzicii fu redus şi o voce, vocea lui Matt, fără îndoială, urlă:

— E deschis! Intră!

Ceea ce făcu, privind în jur cu curiozitate. Uşa dădea direct într-un salonaş micuț, mobilat în stilul inconfundabil provenit din magazinele de vechituri şi dominat de un televizor Motorola din prima generație. Muzica țâșnea dintr-o combină KLH dotată cu două boxe uriaşe.

Matt ieşi din bucătărie, echipat cu un şorț în carouri albe şi roşii. În jurul lui plutea aroma sosului de spaghete.

— Scuză-mă pentru zgomotul ăsta, spuse Matt. Sunt nițel cam surd. De-aia dau muzica tare.

— E muzică bună.

— Sunt un iubitor al rock-ului încă de pe vremea lui Buddy Holly. Minunată muzică. Ți-e foame?

— Da, zise Ben. Mulțumesc pentru invitație. Am senzația că de când am venit în 'salem's Lot am fost invitat la masă mai mult decât în ultimii cinci ani.

— E un oraş prietenos. Sper că nu te superi dacă mâncăm în bucătărie. Acum vreo două luni a venit un anticar care mi-a oferit două sute de dolari pentru masa mea din sufragerie. Şi încă n-am apucat să-mi cumpăr una nouă.

— Nu mă supăr. Îmi place să mănânc în bucătărie şi provin dintr-o familie de oameni cărora le place nespus să mănânce în bucătărie.

Bucătăria era foarte curată şi ordonată. Pe micuțul aragaz cu patru ochiuri fierbea la foc mic un vas cu sos; alături de acesta, se afla o strecurătoare în care abureau spaghetele. Pe o măsuță pliantă se aflau pregătite farfurii şi pahare desperecheate. Pe pahare erau pictate figuri de desen animat - pahare pentru jeleuri, gândi amuzat Ben. Îi dispăru şi ultima reținere la ideea că se afla în compania unui om complet străin şi începu să se simtă ca acasă.

— În dulăpiorul de deasupra chiuvetei ai Bourbon, whisky şi vodcă, spuse Matt, arătând cu degetul. Sunt şi nişte cocktailuri în frigider. Nu prea deosebite, din păcate.

— Mă mulțumesc cu Bourbon şi apă de la robinet.

— Ia-ți singur. Eu trebuie să pun chestia asta în farfurii.
Ben spuse, turnându-şi băutura:
— Mi-au plăcut elevii tăi. Au pus întrebări interesante. Dure, dar interesante.
— Ca, de exemplu, de unde te inspiri? întrebă Matt, imitând graiul peltic, de fetiță, dar extrem de provocator, al lui Ruthie Crockett.
— E o bucățică bună.
— Aşa este. Este şi o sticlă de vin în congelator în spatele bucăților de ananas. Am cumpărat-o special pentru astăzi.
— Nu trebuia...
— Încetează, Ben. Nu prea avem zilnic scriitori de best-seller-uri în 'salem's Lot.
— Acesta este un mod cam extravagant de a privi problema.
Ben îşi goli paharul, luă o farfurie cu spaghete de la Matt, puse sos şi gustă.
— Fantastic, spuse. Mamma mia.
— Bineînțeles, răspunse Matt.
Ben îşi privi farfuria care se golea cu o repeziciune uimitoare. Se şterse la gură cu un sentiment de vinovăție.
— Mai vrei?
— Doar jumătate de porție, dacă se poate. Sunt delicioase spaghetele astea.
Matt îi aduse o porție întreagă.
— Dacă nu mâncăm noi, atunci o să mănânce motanul meu. E un animal înfiorător. Are aproape opt kilograme şi se rostogoleşte tot timpul după mâncare.
— Dumnezeule, cum de mi-a scăpat?
Matt zâmbi.
— E la o nuntă. Cartea cea nouă e un roman?
— Da, e un fel de ficțiune, răspunse Ben. Sincer să fiu, o scriu pentru bani. E minunată arta, dar măcar o dată îmi doresc să scot un număr câștigător din pălărie.
— Şi ce şanse ai?
— Mizerabile.

— Să mergem în salonaş, spuse Matt. Scaunele sunt desfundate, dar, oricum mult mai confortabile decât ororile astea din bucătărie. Te-ai săturat?

— Răsare soarele la est?

În salonaş, Matt puse în combină câteva discuri şi apoi se chinui să-şi aprindă o narghilea noduroasă. După ce, spre marea lui satisfacție, reuşi (şi se înconjură de un nor uriaş de fum) îşi ridică privirea spre Ben.

— Nu, spuse. Nu o poți vedea de aici. Ben tresări violent:

— Ce?

— Casa lui Marsten. Pun pariu pe un bănuț că asta căutai. Râsul lui Ben era nelinişti t.

— Nu facem nici un pariu.

— Acțiunea din cartea ta se petrece într-un oraş ca 'salem's Lot?

Ben îl aprobă:

— Oraş şi oamenii din el. Au loc câteva crime şi mutilări sexuale. Am de gând să încep cu una dintre ele şi să o descriu de la început până la sfârşit, neomițând nici un amănunt. Să-l fac pe cititor să fie martor la tot. Tocmai la partea asta lucram când s-a întâmplat povestea cu Ralphie Glick şi mi-a dat... mi-a dat o stare proastă...

— Te-ai inspirat din dispariții le care au avut loc aici în anii '30?

Ben îl privi atent:

— Ştii despre ele?

— O, da. Şi mulți alți localnici vechi ştiu. Nu eram încă în Lot pe vremea aceea, însă Mabel Werts şi Glynis Mayberry şi Milt Crossen erau. Unii au făcut deja legătura.

— Ce legătură?

— Haide, Ben. Legătura este evidentă, nu crezi?

— Ba da. Ultima dată când casa a fost locuită, au dispărut patru copii în zece ani. Acum, după treizeci şi şase de ani, este iarăşi locuită şi dintr-o dată Ralphie Glick a dispărut.

— Crezi că e vorba de o coincidență?

— Aşa bănuiesc, răspunse Ben cu prudență. Cuvintele lui Susan îi răsunau clare în urechi. Însă e ciudat. Am verificat în numerele revistei *Ledger* din 1939 până în 1970 doar pentru a putea face o comparație. Numai trei copii au dispărut. Unul a fugit de acasă şi a fost găsit mai târziu muncind în Boston - avea şaisprezece ani, dar părea mai mare. Altul a fost pescuit din râul Androscoggin o lună mai târziu. Şi al treilea a fost descoperit lângă Drumul 116 în Gates, probabil victimă a unui accident de maşină. Toate dispariţiile au fost explicate.

— Poate că va fi găsită o explicație şi pentru dispariția puştiului Glick.

— Poate.

— Însă tu nu crezi. Ce ştii despre tipul ăsta, Straker?

— Absolut nimic, spuse Ben. Nici măcar nu sunt sigur că aş dori să-l cunosc. Lucrez la o carte viabilă, care se construieşte pe o anumită idee despre Casa lui Marsten şi a celor ce locuiesc în ea. Dacă ar fi să aflu că Straker este un om de afaceri obişnuit, ceea ce sunt sigur că este, aş fi complet debusolat.

— Nu cred că este aşa. Ştii că şi-a deschis astăzi magazinul. Am auzit că Susie Norton şi mama ei au trecut pe acolo... la naiba, aproape toate femeile din oraş s-au dus, măcar să-şi arunce o privire. După spusele lui Dell Markey, sursă incontestabilă, până şi Mabel Werts a șontâcăit până acolo. Se zice că tipul ăsta este remarcabil. Îmbrăcat excelent, deosebit de grațios, complet chel. Şi fermecător. Am auzit că a reuşit chiar să-şi vândă câteva piese.

Ben rânji.

— Minunat. A văzut cineva şi jumătatea cealaltă a echipei?

— Se presupune că este plecat într-o călătorie de afaceri.

— De ce se presupune?

Matt ridică agitat din umeri:

— Nu ştiu. Probabil că toată povestea este perfect adevărată, însă casa asta îmi dă fiori. Am senzația că cei doi au căutat-o într-adins. Cum spuneai, e ca un idol, aşezat în vârful dealului său.

Ben dădu aprobator din cap.

— Şi, colac peste pupăză, a dispărut şi un copil. Şi fratele lui Ralphie, Danny. Mort la doisprezece ani. Moarte provocată de anemie.

— Şi ce-i ciudat în asta? Sigur, e o nenorocire...

— Doctorul meu este un tânăr. Jimmy Cody. Mi-a fost elev. Cam puşlama atunci, însă e un doctor foarte bun acum. Ai grijă, ce-o să-ți spun sunt bârfe. Zvonuri.

— În regulă.

— Am fost să-mi fac un control de rutină şi s-a întâmplat să spun că ce păcat că s-a întâmplat ce s-a întâmplat cu puştiul, şi ce îngrozitor trebuie să fie pentru părinții lui mai ales după dispariția celuilalt. Jimmy mi-a zis că a vorbit despre acest caz cu George Gorby. Da, băiatul era anemic. Mi-a spus că hemograma la un băiat de vârsta lui Danny trebuie să fie între 85 şi 98%. A lui Danny era de 45%.

— Dumnezeule, exclamă Ben.

— I-au făcut injecții cu B_{12} şi i-au dat să mănânce ficat de vițel şi se părea că se reface. Aveau chiar de gând să-l externeze a doua zi. Şi, bum, a murit pe neaşteptate.

— Povestea asta nu trebuie să ajungă la urechile lui Mabel Werts, spuse Ben. Ar fi în stare să vadă indieni cu săgeți otrăvite pândind prin parc.

— Numai ție ți-am spus. Şi nici n-am intenția să mai spun cuiva. Şi, apropo, Ben, dacă aş fi în locul tău, n-aş pomeni nimănui de subiectul cărții. Dacă te întreabă Loretta Starcher despre ce scrii, spune-i că-i vorba de arhitectură.

— Am primit deja sfatul ăsta.

— De la Susan Norton, bineînțeles.

Ben îşi privi ceasul şi se ridică:

— Că veni vorba de Susan...

— Cocoşul îndeplinind ritualul nunții, surâse Mart. Şi eu trebuie să mă duc la şcoală. Repetăm actul al treilea al piesei pentru serbare, o comedie cu deosebite semnificații sociale, intitulată *Problema lui Charley*.

— Şi care e problema lui?

— Acneea, rânji Matt.

Se îndreptară împreună spre uşă. Matt se opri să-şi pună o jachetă decoloratã, iar Ben se gândi că aratã mai degrabă ca un antrenor vârstnic de atletism decât ca un profesor de engleză sedentar - dacă nu-i luai în seamă chipul, inteligent şi totuşi visător, inocent chiar.

— Spune, zise Matt când ieşiră pe mica verandă din față, ce program ai vineri seara?

— Nu ştiu, răspunse Ben. M-am gândit să merg cu Susan la un film. Asta e cam tot ce poți să faci aici.

— Eu am altă idee, spuse Matt. Ce-ar fi să alcătuim un soi de comitet de trei membri şi să mergem la Casa lui Marsten şi să facem cunoştință cu noul stăpân. Desigur, ca din partea oraşului.

— Sigur, zise Ben. Ar fi un gest de politețe, nu?

— O vizită de bun-venit demodată, rustică dacă vrei, îl aprobă Matt.

— Îi voi spune lui Susan în seara asta. Cred că o să fie de acord.

— Bine.

Matt îi făcu semne de rămas-bun în timp ce Citroen-ul lui Ben se îndepărta torcând molcom. Ben claxonă răspunzându-i şi apoi dispăru după deal.

Matt mai rămase pe verandă aproape un minut după ce nu se mai auzi sunetul motorului, cu mâinile în buzunarele jachetei, cu ochii întorşi spre casa de pe deal.

3

Joi seara nu avea repetiție, aşa că, pe la ora nouă, Matt se duse la barul lui Dell ca să bea o bere. Dacă Jimmy Cody, ticălosul ăla de felcer, nu avea de gând să-i dea un tratament pentru insomnie, atunci se vedea nevoit să şi-l prescrie singur.

Barul era foarte puțin populat în serile când nu cânta nici o formație. Matt văzu doar trei din cunoscuții lui: Weasel Craig, care, aşezat într-un colț, mângâia tandru un pahar cu bere; Floyd Tibbits, cu nori de furtună adunați pe frunte (vorbise de trei ori cu Susan în săptămâna aceea, de două ori la telefon şi o dată în camera de zi a familiei Norton şi niciuna din aceste discuții nu mersese bine); şi Mike Ryerson, care stătea într-unul din separeurile îndepărtate de lângă perete.

Matt se îndreptă spre bar, unde Dell Markey ştergea paharele spălate şi urmărea serialul „Ironside" la un televizor portabil.

— Sal'tare, Matt. Ce mai faci?

— Binişor. Cam slabă mişcarea pe aici.

Dell ridică din umeri:

— Mda. La cinematograful în aer liber din Gates au adus nişte filme cu curse de motociclete. Nu mă pot pune cu aşa ceva. Vrei un pahar sau o cană?

— Cană să fie.

Dell turnă berea, îndepărtă spuma şi mai puse câțiva centimetri. Matt plăti şi, după o scurtă ezitare, se îndreptă spre separeul unde stătea Mike. Şi Mike, ca mai toți tinerii din Lot, trecuse printr-unul din cursurile de engleză ale lui Matt, iar acesta îl plăcuse. Lucrările sale erau peste medie, realizate însă cu o inteligență medie, dar muncea temeinic şi îl tot pisa cu întrebări despre lucrurile pe care nu le pricepea până reuşea să înțeleagă. Pe lângă asta avea un simț al umorului sănătos şi total lipsit de prejudecăți şi o tentă plăcută de egoism care l-au făcut să fie preferatul lui Matt în clasa respectivă.

— Bună, Mike, spuse. Pot să stau cu tine?

Mike Ryerson îşi ridică privirea şi Matt simți cum şocul îl loveşte aidoma curentului electric. Primul lui gând: *Droguri. Multe droguri.*

— Sigur, domnule Burke. Luați loc.

Vocea îi suna neliniştită. Chipul său avea o culoare oribilă, un alb gălbejit, bolnăvicios, care se întuneca în cearcăne mari

sub ochi. Ochii păreau mult prea mari şi febrili. Mâinile i se mişcau pe masă, în semiîntunericul tavernei, ca nişte fantome. Neatins, în faţa lui, stătea un pahar cu bere.

— Ce mai faci, Mike? Matt îşi turnă bere în pahar, controlându-şi mâinile care voiau să tremure.

Întreaga lui viaţă avusese parte de un echilibru dulce, a fost ca un grafic cu suişuri şi coborâşuri blânde (şi până şi acestea se uniformizaseră într-o linie mediană de la moartea mamei sale cu treisprezece ani în urmă) însă unul din lucrurile care îl tulburau profund era sfârşitul nenorocit pe care ajungeau să-l trăiască unii din foştii lui elevi. Billy Royko, mort într-un accident de elicopter în Vietnam cu două luni înainte de armistiţiu; Sally Greer, una din cele mai inteligente şi vioaie eleve pe care le-a avut vreodată, ucisă de prietenul ei beat în clipa când i-a spus că vrea să se despartă; Gary Coleman, care a orbit din cauza unei misterioase degenerări a nervului optic; Doug, fratele lui Buddy Mayberry, singurul băiat isteţ în familia aceea cam netoată, care s-a înecat pe plaja de la Old Orchard; şi drogurile, moartea cea mică. Însă nu tuturor celor care se bălăceau în apele lui Lethe li se părea necesar să facă şi baie acolo, dar erau destui copii care îşi făceau din vise proteina indispensabilă.

— Ce fac? şopti Mike. Nu ştiu, domnule Burke. Nu prea bine.

— Ce căcat iei, Mike? îl întrebă cu blândeţe Matt.

Mike îl privi fără să înţeleagă.

— Drog, ce drog, spuse Matt. Cocaină, sau...

— Dar nu mă droghez, zise Mike. Cred că sunt bolnav.

— Adevărat?

— Nu m-am drogat niciodată, spuse Mike şi până şi rostirea acestor cuvinte păru să-i ceară un efort îngrozitor. Am fumat doar nişte iarbă, da' m-am lăsat de vreo patru luni. Sunt bolnav... sunt bolnav de luni. Cred că de luni. Ştiţi, am adormit la cimitirul Harmony Hill duminică seara. Nici măcar nu m-am trezit până luni dimineaţă.

Clătină încetişor din cap.

— Mă simt oribil. De atunci mă simt oribil. De fapt, parcă mi-e tot mai rău cu fiecare zi.

Oftă, iar aerul expirat păru să-i zguduie trupul, ca vântul care face să tremure o frunză moartă pe un arțar în noiembrie.

Matt se aplecă înspre el, interesat:

— Asta s-a întâmplat după înmormântarea lui Danny Glick?

— Mda. Mike îl privi din nou. După ce au plecat toți m-am întors să umplu groapa da' căcăciosu' ăla... iertați-mă, domnule Burke... da' Royal Snow nu s-a mai întors. L-am aşteptat mult timp şi cred că atunci m-am îmbolnăvit, pentru că după asta totul e... oh, mă doare capul. Mi-e greu şi să gândesc.

— Ce-ți amintești, Mike?

— Să-mi amintesc? Mike privi în adâncurile paharului său cu bere şi urmări cum bulele din ea se desprind de margini şi plutesc spre suprafață ca să-şi elibereze gazul.

— Îmi aduc aminte că am auzit un cântec, spuse. Cel mai dulce cântec pe care l-am auzit vreodată. Şi am avut senzația că... că mă înec. Numai că era o senzație plăcută. Cu excepția ochilor. *A ochilor.*

Îşi apucă coatele cu mâinile şi se cutremură.

— Ai cui ochi? întrebă Matt, aplecându-se şi mai mult înspre el.

— Erau roşii. Îngrozitori.

— *Ai cui?*

— Nu-mi amintesc. Nu era nici un ochi. Am visat.

Matt aproape că-l putea observa cum încearcă să se desprindă de el însuşi.

— Nu-mi aduc aminte nimic altceva despre noaptea de duminică. M-am trezit luni dimineață întins pe pământ şi la început nici n-am putut să mă ridic de acolo, aşa de obosit eram. Da' am reuşit în cele din urmă. Răsărea soarele şi m-am temut să nu fac vreo insolație. Aşa că m-am dus în pădure,

lângă pârâu. Drumul m-a obosit. Oh, eram îngrozitor de obosit.

Aşa că m-am culcat din nou. Am dormit până la... oh, patru sau cinci.

Chicotitul lui foşni ca un pergament vechi.

— Eram tot acoperit cu frunze când m-am trezit. Da' totuşi mă simțeam ceva mai bine. M-am sculat şi m-am dus la camionetă.

Încet, îşi trecu o mână peste față.

— Probabil că am umplut groapa puştiului Glick duminică noaptea. Da' e ciudat. Nici măcar nu-mi aduc aminte.

— Ai umplut-o?

— Mormântul era aranjat, fără Royal. Gazonul era pus. O treabă bună. Numai că nu-mi aduc aminte că aş fi făcut-o. Probabil că-mi era tare rău.

— Unde ai dormit luni seara?

— La mine acasă. Unde în altă parte?

— Şi cum te-ai simțit marți dimineața?

— Nici măcar nu m-am trezit marți dimineața. Am dormit toată ziua. Nu m-am trezit până marți seara.

— Şi cum te-ai simțit atunci?

— Îngrozitor. Parcă aveam picioare de cauciuc şi gelatină în creieri. Am încercat să mă duc până la chiuvetă şi să beau o gură de apă şi aproape că m-am prăbuşit. Am fost nevoit să mă țin de mobilă ca să ajung în bucătărie. Eram slab ca un pisoi opărit.

Se încruntă:

— Aveam o conservă de tocană pentru masă, însă nu am putut s-o mănânc. Mi se întorcea stomacul pe dos numai când mă uitam la ea. Ca atunci când eşti mahmur şi cineva îți arată o farfurie cu mâncare.

— Şi nu ai mâncat nimic?

— Am încercat, dar am vomitat tot. Însă m-am simțit puțin mai bine. Am ieşit şi m-am plimbat o vreme. După aia m-am culcat iarăşi.

Urmări cu vârfurile degetelor urmele rotunde lăsate de paharele cu bere pe masă.

— M-am speriat înainte de a merge la culcare. Ca un copil care se teme de Bau-bau. Am verificat să fie toate ferestrele închise. Şi m-am culcat cu lumina aprinsă.

— Şi ieri dimineață?

— Hmmmmmm? Nu... nu m-am trezit până ieri seara la ora nouă.

Scoase din nou chicotitul pergamentos.

— M-am tot gândit că dacă povestea asta nu se termină, o să dorm toată ziua. De fapt asta faci atunci când eşti mort.

Matt îl cerceta cu o privire sumbră. Floyd Tibbits se ridică, băgă o fisă în tonomat şi începu să apese nervos butoanele, căutându-și o melodie.

— Ciudat, spuse Mike. Când m-am trezit, fereastra de la dormitor era deschisă. Probabil că eu am deschis-o. Am visat ceva... cineva era la fereastră şi eu m-am sculat... m-am sculat să-i dau drumul înăuntru. Aşa cum laşi să-ți intre în casă un prieten vechi căruia îi e frig sau... sau foame.

— Şi cine era?

— N-a fost decât un vis, domnule Burke.

— Dar, în vis, cine era?

— Nu ştiu. Aveam de gând să încerc să mănânc, însă numai gândul la mâncare m-a făcut să-mi vină să vomit.

— Şi ce-ai făcut?

— M-am uitat la spectacolul cu Johnny Carson până când s-a terminat. Mă simțeam mult mai bine. După aia m-am culcat.

— Ai închis ferestrele?

— Nu.

— Şi ai dormit toată ziua?

— M-am trezit pe la apusul soarelui.

— Slăbit?

— Îngrozitor.

Îşi trecu o mână peste obraji.

— Mă simt atât de rău! gemu, cu voce spartă. Domnule Burke, nu-i aşa că e doar gripă sau ceva de soiul ăsta? Nu sunt bolnav grav?

— Nu ştiu, spuse Matt.

— M-am gândit că poate câteva beri o să mă învioreze, dar nu pot să beau. Am luat numai o înghiţitură, şi mi-a venit toată fierea în gât. Săptămâna trecută... pare totul ca un vis urât. Şi sunt speriat. Sunt îngrozitor de speriat.

Îşi acoperi chipul cu mâinile slăbite şi începu să plângă.

— Mike?

Nici un răspuns.

— Mike.

Cu blândeţe, Matt îi îndepărtă mâinile.

— Vreau să vii cu mine în seara asta. Vreau să dormi în camera mea de oaspeţi. Vrei?

— Bine. Nu-mi pasă.

Îşi şterse ochii cu mâneca, cu o încetineală letargică.

— Şi mâine vreau să vii cu mine la doctorul Cody.

— Bine.

— Haide. Să mergem.

Se gândi să-i dea un telefon lui Ben Mears, însă nu o făcu.

4

Când Matt ciocăni la uşă, Mike Ryerson îi răspunse:

— Intră.

Matt intră cu o pijama în mână.

— S-ar putea să-ţi fie un pic cam mare...

— Nu-i nimic, domnule Burke. De obicei dorm în chiloţi.

Era dezbrăcat acum şi Matt observă cât de nefiresc de palidă îi era toată pielea. Coastele i se conturau proeminente.

— Întoarce-ţi capul, Mike. În partea asta.

Ascultător, Mike îşi întoarse capul.

— Mike, de unde ai căpătat semnele astea?

Mike îşi atinse gâtul chiar sub maxilar.

— Nu ştiu.

Matt se simți neliniştit. Apoi se duse la fereastră. Zăvorul era bine închis, şi totuşi îl încercă de câteva ori cu mâini care îi tremurau tulburate. Întunericul de afară îşi lipise obrazul de geam.

— Să mă strigi dacă ai nevoie de ceva. *Orice.* Chiar dacă visezi urât. Te rog, Mike.

— Bine.

— Nu glumesc. *Orice.* Sunt chiar la capătul coridorului.

— Bine.

Şovăind, simțind că ar mai trebui să facă ceva, ieşi din cameră.

5

Însă nu reuşi să închidă deloc ochii şi singurul lucru care îl împiedică să-i dea telefon lui Ben Mears era faptul că ştia că la pensiune toată lumea dormea la ora aceea. Chiriaşii erau oameni în vârstă şi, atunci când suna telefonul noaptea târziu, însemna că murise cineva.

Stătea întins, cu toate simțurile alertate, urmărind cum limbile luminoase ale ceasului deşteptător îşi croşetau drumul de la unsprezece şi jumătate la douăsprezece. Casa i se părea neobişnuit de tăcută - poate şi pentru că urechile îi erau ciulite încercând să detecteze şi cel mai mic sunet. Casa era veche, solidă iar gemetele lemnului care se aşează pe fundație încetaseră în mare parte cu mulți ani în urmă. Nu se auzea nimic decât ticăitul ceasului şi foşnetul vântului afară. În zilele de lucru nu trecea nici o maşină noaptea târziu pe Taggart Stream Road.

E nebunie ceea ce gândeşti.

Însă încetul cu încetul, dovezile îl obligau să creadă. Desigur, pentru că era un om cultivat, acesta a fost primul lucru care i-a venit în minte în clipa în care Jimmy Cody i-a expus teoria proprie referitoare la cazul lui Danny Glick.

Amândoi au râs de ideea lui trăsnită. Poate că aceasta era pedeapsa pentru că a râs.

Zgârieturi? Semnele acelea nu erau zgârieturi. Erau înțepături.

Din fragedă pruncie ți se spunea că nu există asemenea lucruri; că opere ca „Christabel" a lui Coleridge sau basmul macabru al lui Bram Stoker nu sunt decât urzeala fanteziei. Sigur că există monştri; sunt oamenii cu degetele lipite de declanşatoarele armelor nucleare din şase țări, sunt teroriştii, criminalii, sunt cei care molestează copiii. Încă aşa ceva nu există. E un lucru bine ştiut. Semnul diavolului de pe sânul unei femei nu este decât o aluniță; bărbatul înviat din morți, care stă în fața uşii soției sale înfăşurat în giulgiul mormântului, nu este decât un biet om care a suferit de ataxie locomotorie; bau-baul care mormăie şi foşgăie în colțul camerei copilului nu este decât un maldăr de pături. Şi există prelați care afirmă că până şi Dumnezeu, magul alb şi venerabil, a murit.

Parcă nu mai avea picătură de sânge în el.

Nu se auzea nici un sunet dinspre camera de oaspeți. Matt îşi spuse: Doarme buştean. Şi de ce să nu doarmă? De ce l-a invitat pe Mike la el acasă dacă nu pentru un somn bun, neîntrerupt de... de vise urâte? Se ridică din pat, aprinse lumina şi se duse la fereastră. De acolo putea zări doar acoperişul Casei lui Marsten, înghețat în lumina lunii.

Mi-e frică.

Ba mai mult decât atât; era speriat de moarte. Mintea îi enumera cu iuțeală vechile metode de apărare împotriva acestei boli al cărei nume nu se putea convinge să îl rostească: usturoi, apă sfințită, ostie, cruce, trandafir, apă de izvor. Nu avea nici unul din obiectele sfinte. Era metodist nepracticant şi în particular credea că nu există în toată lumea asta un dobitoc mai mare ca John Groggins.

Singurul obiect religios din casă era...

Atunci se auziră cuvintele, şoptite, însă clare în tăcerea din casă, rostite cu vocea lui Mike Ryerson, rostite cu accentele

fără viață ale celui care vorbeşte în somn:

Da. Intră.

Matt îşi ținu răsuflarea, apoi îşi goli plămânii într-un urlet mut. Îi venea să leşine de frică. Parcă întreg abdomenul i se umpluse cu plumb, iar testiculele i se zbârciseră. În numele lui Dumnezeu, cine fusese invitat să intre în casa lui?

Apoi, în mare taină, zgomotul unui zăvor care se deschide, zăvorul ferestrei din camera de oaspeți. Apoi scrâșnetul lemnului pe lemn când cineva deschise fereastra.

Ar fi putut să coboare. Să alerge, să ia Biblia din scrinul din sufragerie. Să alerge înapoi în cameră, să dea uşa de perete, să ridice Biblia: *în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh, îți poruncesc să pleci...*

Dar cine era înăuntru?

Cheamă-mă dacă ai nevoie de ceva.

Dar nu pot, Mike. Sunt bătrân. Mi-e frică.

Noaptea îi invada creierul şi îl transformă într-un circ de imagini înspăimântătoare care dansau în penumbră. Chipuri albe, ca de clovni, ochi imenşi, dinți ascuțiți, siluete care alunecau din umbre cu mâini albe şi lungi întinse înspre... Înspre...

Un geamăt îi răscoli sufletul şi îşi acoperi fața cu mâinile.

Nu pot. Mi-e frică.

Nu ar fi fost în stare să se ridice nici dacă ar fi văzut cum se mişcă clanța de alamă a propriei uşi. Era paralizat de teamă şi îşi dorea din răsputeri să poată da timpul înapoi şi să nu se fi dus la barul lui Dell în seara aceea.

Mi-e frică.

Şi în liniştea îngrozitor de grea care copleşise casa, în timp ce stătea neputincios pe pat, ținându-și fața în palme, auzi râsul subțire, dulce şi înfiorător de rău al unui copil...

... apoi sunetele care întovărăşeau suptul.

Partea a II-a

ÎMPĂRATUL ÎNGHEŢATEI

Cheamă-l pe cel care răsuceşte trabucele cele mari,
Tipul ăla musculos, şi cere-i să bată
Laptele lasciv în căni de bucătărie.
Lasă târfele să hoinărească în rochiile lor obişnuite
Şi lasă băieții să aducă buchete de flori
Înfăşurate în ziare de luna trecută.
Fie acesta epilogul aparențelor.
Unicul împărat este împăratul înghețatei.
Ia din scrinul de brad,
Cel căruia îi lipsesc trei mânere din sticlă, ia
Cearşaful pe care ea a brodat odinioară trei porumbei
Şi întinde-l peste ea, ca să-i acoperi chipul.
Şi dacă îi ies în afară picioarele-i cu bătături
Ele doar vor demonstra cât de rece este şi cât de țeapănă.
Fie ca lampa să-şi fixeze raza asupra ei.
Unicul împărat este împăratul înghețatei.
WALLACE STEVENS

Coloana aceasta are
O spărtură. O vezi
Pe Regina celor Morți?
GIORGIOS SEFERIS

CAPITOLUL OPT
BEN (III)

1

Probabil că bătăile în uşă se auzeau mai demult, căci păreau a răsuna pe aleile somnului în timp ce se lupta să se trezească. Afară era întuneric, iar când se întoarse să ia

ceasul şi să-l privească, îl răsturnă pe jos. Se simțea dezorientat şi speriat.

— Cine e? strigă.

— Eva, domnule Mears. Vă caută cineva la telefon.

Se sculă, îşi trase pantalonii şi deschise uşa. Eva Miller era îmbrăcată într-un halat alb din prosop iar pe chipul ei se putea desluşi vulnerabilitatea greoaie a unei persoane care este încă două cincimi adormită. Se priviră în ochi şi el gândi: *Cine e bolnav? Cine a murit?*

— Interurban?

— Nu. Matthew Burke.

Vestea aceasta nu a avut însă darul să-l liniştească.

— Cât e ceasul?

— Patru. Domnul Burke pare foarte tulburat.

Ben coborî şi ridică receptorul.

— Matt, Ben la telefon.

Matt respira sacadat în receptor, gâfâielile sale se auzeau ca nişte gemete aspre.

— Poți să vii la mine, Ben? Chiar acum?

— Da, sigur. Ce s-a întâmplat? Ți-e rău?

— Nu pot vorbi la telefon. Vino.

— În zece minute.

— Ben?

— Da.

— Ai o cruciuliță? Un medalion cu Sfântul Christopher? Ceva asemănător?

— Drace, n-am nimic. Sunt... am fost... baptist.

— Nu-i nimic. Vino repede.

Ben închise şi se grăbi înapoi în cameră. Eva îl aştepta cu mâna pe balustrada scării, cu chipul plin de îngrijorare şi nehotărâre... pe de-o parte voia să ştie, pe de altă parte nu voia să se amestece în problemele chiriaşului său.

— Domnul Burke este bolnav, domnule Mears?

— Spune că nu e. Mi-a cerut doar... nu cumva sunteți catolică?

— Soțul meu era.

— Aveți vreo cruciuliță sau un şirag de mătănii sau vreun medalion cu chipul Sfântului Christopher?

— Păi... am în dormitor cruciulița soțului meu... aş putea...

— Da, vreți?

Se îndepărtă pe hol, târşâindu-şi papucii din blană pe mocheta decolorată. Ben intră în cameră, îşi puse cămaşa purtată cu o zi înainte şi se încălță cu o pereche de pantofi sport. Când ieşi, Eva îl aştepta la uşă, ținând crucifixul în mână. Lumina se reflecta pe el în reflexe palide de argint.

— Mulțumesc, spuse.

— V-a cerut domnul Burke aşa ceva?

— Da.

Se încruntă, mai trează dintr-odată.

— Dar nu este catolic. Nici nu cred că se duce la biserică.

— Nu mi-a explicat.

— Ah.

Dădu din cap încercând să dezlege şarada şi îi întinse crucifixul.

— Vă rog să aveți grijă de el. Are o mare valoare pentru mine.

— Înțeleg. Sigur că voi avea grijă.

— Sper că domnul Burke este sănătos. Este un om minunat.

Coborî şi ieşi pe terasă. Nu putea să țină crucifixul în mână şi în acelaşi timp să-şi caute cheile de la maşină, aşa că, în loc să îl treacă din mâna dreaptă în cea stângă, şi-l puse la gât. Când se urcă în maşină nici nu-şi dădu seama că se simte mai liniştit.

2

La parterul casei lui Matt erau luminate toate ferestrele şi când farurile maşinii lui Ben scăldară fațada casei, Matt deschise uşa şi îl aşteptă.

Urcă aleea pregătit să înfrunte aproape orice, dar cu toate acestea, chipul lui Matt îl şoca. Avea o paloare cadaverică, şi

gura îi tremura. Ochii uriaşi păreau a fi uitat să clipească.

— Să mergem în bucătărie, spuse.

Ben intră iar lumina din hol străluci pe crucea pe care o purta pe piept.

— Ai adus una.

— Este a Evei Miller. Ce s-a întâmplat?

Matt repetă:

— În bucătărie.

Când trecură pe lângă scara care ducea la etaj, îşi ridică privirea şi, în acelaşi timp, păru să se înfioare.

Masa din bucătărie, la care mâncaseră spaghete era goală acum, cu excepția a trei obiecte, dintre care două erau extrem de ciudate: o ceaşcă cu cafea, o Biblie legată într-o manieră demodată şi un revolver calibru 38.

— Hei, ce se întâmplă, Matt? Arăți groaznic.

— Poate că am visat toată povestea, dar slavă Domnului că eşti aici.

Luase revolverul în mână şi îl răsucea pe o parte şi pe alta cu mişcări nelinişte.

— Povestește-mi. Şi nu te mai juca cu chestia aia. E încărcat? Matt puse pistolul jos şi îşi trecu o mână prin păr.

— Da, e încărcat. Deşi nu cred că mi-ar putea fi de vreun folos... decât dacă îl folosesc asupra mea.

Râsul său era strident şi nesănătos, ca cioburile de sticlă.

— Încetează.

Duritatea tonului alungă privirea ciudată, fixă din ochii săi. Scutură capul, nu ca cineva care îşi exprimă dezacordul, ci ca un animal care iese din apă rece.

— Sus este un om mort, spuse.

— Cine?

— Mike Ryerson. Lucrător la municipalitate. Îngrijitor de cimitire.

— Eşti convins că e mort?

— Sunt sigur în sinea mea, deşi nu m-am dus să-l văd. Nu am îndrăznit. Pentru că, pe de altă parte, s-ar putea să nu fie deloc mort.

— Matt, ce spui nu are nici un sens.

— Nu crezi că ştiu asta? Spun prostii şi gândurile mele sunt de-a dreptul nebuneşti. Dar nu aveam pe cine altcineva să chem în afară de tine. În tot oraşul tu eşti singura persoană care ar putea... ar putea...

Clătină capul şi începu din nou.

— Am vorbit despre Danny Glick.

— Da.

— Şi despre cum s-ar fi putut ca el să moară de anemie galopantă... şi cum bunicii noştri ar fi spus că „se stinge văzând cu ochii"...

— Da.

— Mike l-a îngropat. Şi Mike e cel care a găsit câinele lui Win Purinton tras în țeapă în porțile cimitirului de pe Harmony Hill. L-am întâlnit pe Mike Ryerson aseară la barul lui Dell şi...

3

— ...şi nu am putut să intru, termină el. Nu am putut. Am stat în pat aproape patru ore. Apoi m-am furişat ca un hoț la parter şi ți-am dat telefon. Ce crezi?

Ben îşi scoase crucifixul de la gât; împinse gânditor lanțul strălucitor, lucrat cu artă. Era aproape ora cinci acum, iar orizontul se îmbujorase înspre răsărit. Tubul de neon din bucătărie îşi pierduse puterea.

— Cred că ar fi bine să urcăm în cameră şi să vedem ce-i acolo. Cred că doar atât putem face pentru moment.

— Totul mi se pare că seamănă cu coşmarul unui nebun, acum că lumina zilei îmi intră pe fereastră.

Scoase un hohot tremurător de râs.

— Sper că aşa şi este. Sper că Mike doarme ca un prunc.

— Ei bine, haide să vedem.

Cu un efort vizibil, Matt îşi forță buzele să se închidă.

— Bine.

Îşi coborî privirea pe masă, apoi se uită întrebător la Ben.

— Sigur, spuse Ben şi îi puse crucifixul la gât.

— Chiar că mă face să mă simt mai bine, râse Matt stingherit. Crezi că o să mă lase să-l port şi când o să mă ducă la casa de nebuni din Augusta?

Ben zise:

— Ai nevoie şi de armă?

— Nu, cred că nu. Mi-aş pune-o la cureaua pantalonilor şi m-aş împuşca în coaie.

Urcară, Ben deschizând drumul. La etaj era un holişor mic, cu uşi pe ambele laturi. La un capăt, uşa spre dormitorul lui Matt era deschisă şi prin ea se revărsa pe covorul portocaliu un mănunchi palid de lumină.

— La celălalt capăt, spuse Matt.

Ben traversă holul şi se opri în faţa uşii camerei de oaspeţi. Nu credea monstruozitatea la care făceau aluzie spusele lui Matt, totuşi se pomeni înghiţit într-un val uriaş de groază neagră, cum nu mai simţise niciodată.

Deschizi uşa şi el atârnă spânzurat de grindă, chipul îi este umflat şi înnegrit, şi atunci ochii i se deschid şi par a-i ieşi din orbite, însă te VĂD şi se bucură că ai venit...

Amintirea se revărsa asupra lui prin toate simţurile şi în clipa aceea de teroare totală, fu aproape paralizat. Putea chiar simţi mirosul de moloz şi izul sălbatic al animalelor din spatele zidurilor. I se părea că uşa simplă, din lemn lăcuit din casa lui Matt Burke stătea între el şi secretele iadului.

Apoi apăsă clanţa şi împinse uşa. Matt se afla lângă el, ţinând strâns crucifixul Evei.

Fereastra camerei de oaspeţi dădea spre răsărit, şi arcul soarelui începuse să se contureze deasupra orizontului. Primele sale raze străvezii intrau prin fereastră, îmbrăcând în aur câteva firişoare de praf, în timp ce săgeţile lor cădeau direct pe cearşaful alb din pânză, cu care era acoperit Mike Ryerson.

Ben îl privi pe Matt şi dădu din cap.

— Nu are nimic, şopti. Doarme.

Matt rosti fără nici o intonaţie:

— Fereastra e deschisă. Era închisă şi încuiată. Eu însumi am verificat-o.

Ochii lui Ben se opriră pe marginea de sus a cearşafului imaculat cu care era acoperit Mike. Acolo era o singură picătură mică de sânge, care, acum se uscase şi căpătase o tentă maronie.

— Cred că nu respiră, spuse Matt.

Ben înaintă doi paşi şi apoi se opri.

— Mike? Mike Ryerson. Trezeşte-te, Mike!

Nici un răspuns. Genele lui Mike i se odihneau pe obraji. Părul îi era uşor răvăşit şi îi căzuse pe frunte şi Ben se gândi că, în prima lumină delicată a zilei, tânărul părea mai mult decât chipeş; era frumos ca o statuie grecească. Obrajii îi erau îmbujorați iar trupul nu avea deloc paloarea cadaverică de care amintise mai devreme Matt - pielea lui părea foarte sănătoasă.

— Sigur că respiră, spuse pe un ton puțin nerăbdător. Doarme foarte adânc, atâta tot. Mike...

Întinse o mână şi îl scutură uşor pe Ryerson. Brațul stâng al lui Mike, aşezat pe piept, căzu moale peste marginea patului, iar degetele loviră podeaua cu un sunet ca o bătaie în uşă.

Matt se apropie şi ridică brațul fără viață. Apăsă degetul arătător pe încheietura mâinii.

— Nu se simte pulsul.

Vru să-i dea drumul, însă, amintindu-şi zgomotul înspăimântător pe care îl făcuseră mai devreme degetele, îl potrivi peste pieptul lui Ryerson. Alunecă din nou; îl puse mai bine la loc, strâmbându-se.

Lui Ben nu-i venea să creadă. Dormea, asta trebuia să fie. Culoarea sănătoasă, suplețea evidentă a muşchilor, buzele întredeschise, de parcă ar fi respirat... irealitatea îl învălui. Își puse mâna pe umărul lui Ryerson şi îi simți pielea rece.

Își umezi degetul şi îl ținu in fața buzelor întredeschise. Nimic. Nici o adiere.

El şi Mart se priviră lung.

— Semnele de pe gât? întrebă Matt.

Ben întoarse uşor falca lui Ryerson, până când obrazul îi atinse perna. Mişcarea aceasta făcu iarăşi ca braţul lui Mike să cadă şi degetele-i loviră din nou podeaua.

Pe gâtul lui Mike Ryerson nu era nici un semn.

4

Se aflau din nou la masa din bucătărie. Era 5,35 dimineaţa. Se auzeau mugetele vacilor lui Griffen, în timp ce erau duse la păşunea din est, la poalele dealului şi în spatele cortinei de arbuşti şi tufe unde se ascundea privirii râul Taggart Stream.

— Folclorul spune că semnele dispar, zise Matt pe neaşteptate. Când victima moare, semnele dispar.

— Ştiu, răspunse Ben. Îşi amintea acest amănunt atât din *Dracula* lui Stoker, cât şi din filmele cu Christopher Lee.

— Trebuie să-i înfigem un par din lemn de frasin în inimă.

— Ar fi bine să te mai gândeşti, spuse Ben şi sorbi din cafea. Ar fi al naibii de greu să explici gestul ăsta procurorului. În cel mai fericit caz, te-ar băga la închisoare pentru că ai pângărit un cadavru. Mai probabil însă e că te-ar închide definitiv, la glumeţi.

— Crezi că sunt nebun? şopti Matt.

Fără umbră de ezitare, Ben răspunse:

— Nu.

— Crezi ce ţi-am spus despre semne?

— Nu ştiu. Mi se pare că trebuie să te cred. De ce m-ai minţi? Nu văd ce ai câştiga dintr-o asemenea minciună. Cred că ai minţi numai dacă tu l-ai fi omorât.

— Poate că asta am şi făcut, spuse Matt, observându-l atent.

— Sunt trei lucruri care te contrazic. În primul rând ce mobil ai fi avut? Iartă-mă, Matt, dar eşti prea bătrân pentru mobilele clasice ca gelozia şi banii. În ai doilea rând, cum ai făcut-o? Dacă ai folosit otravă, s-a stins fără chinuri şi asta

nu se poate. Pare destul de liniştit. Şi asta elimină posibilitatea folosirii otrăvurilor obişnuite.

— Şi al treilea motiv?

— Nici un criminal cu mintea întreagă nu ar născoci o poveste ca a ta ca să-şi acopere crima. E mult prea fantastică.

— Revenim mereu la sănătatea mea mentală, spuse Matt. Oftă. Ştiam că aşa o să se întâmple.

— Eu nu cred că eşti nebun, spuse Ben, accentuând uşor primul cuvânt. Îmi pari suficient de coerent şi rațional.

— Dar tu nu eşti doctor, nu? întrebă Matt. Iar nebunii sunt uneori uimitor de capabili să se prefacă normali.

Ben fu obligat să-i dea dreptate.

— Şi atunci ce facem?

— Urmăm tradiția.

— Nu. Nu ne putem permite aşa ceva, pentru că la etaj este un om mort şi în curând va trebui să dai explicații în legătură cu el. Şeriful va vrea să ştie ce s-a întâmplat şi la fel va dori şi medicul legist şi şeful poliției din district. Matt, nu este posibil ca Mike Ryerson să fi fost infectat cu un virus, să fi fost bolnav toată săptămâna şi să se fi întâmplat doar să moară la tine în casă?

Pentru prima oară de când coborâseră la parter, Matt dădu semne de nelinişte.

— Ți-am spus ce mi-a zis, Ben! I-am văzut semnele de pe gât! Şi l-am auzit invitând pe cineva să intre în casă! Apoi am auzit... o, Doamne, am auzit râsul acela!

Privirea îi deveni din nou goală.

— În regulă, spuse Ben.

Se ridică şi se duse la fereastră, încercând să-şi ordoneze gândurile. Nu era bine. Aşa cum îi spusese lui Susan, lucrurile păreau a ieşi de sub control.

Privea spre Casa lui Marsten.

— Matt, ştii ce o să se întâmple dacă sufli o vorbă din ce mi-ai spus mie?

Matt nu răspunse.

— Oamenii vor începe să-şi facă semne în spatele tău când treci pe stradă. Copiii îşi vor pune dinții de vampir pe care îi poartă de Halloween când te vor vedea şi-ți vor sări înainte şi vor striga *Bau* când vei trece pe lângă casa lor. Cineva va inventa chiar şi o poezioară ca *Unu, doi, trei, îți sug sângele dacă vrei.* Elevii de liceu vor învăța poezioara şi o vei auzi pe holurile şcolii. Colegii tăi vor începe să-ți arunce priviri ciudate. S-ar putea să primeşti şi telefoane anonime de la oameni care vor pretinde că sunt Danny Glick sau Mike Ryerson. Viața ta se va transforma într-un coşmar. Te vor alunga din oraş în mai puțin de şase luni.

— Nu vor face aşa ceva. Mă cunosc.

Ben reveni de la fereastră.

— Ce cunosc ei? Un rățoi bătrân şi nostim care locuieşte singur pe Taggart Stream Road. Chiar faptul că nu eşti căsătorit îi poate face să creadă că îți lipseşte o doagă. Şi cum te pot eu susține? Am văzut cadavrul, nimic mai mult. Şi chiar dacă altfel ar sta lucrurile, eu sunt un intrus aici, aşa vor spune. Vor ajunge chiar să răspândească zvonul că suntem o pereche de homosexuali şi că asta este distracția noastră preferată.

Matt îl privea concentrat, groaza punând încet stăpânire pe trăsăturile lui.

— O singură vorbă, Matt. Atâta doar trebuie ca să isprăveşti cu 'salem's Lot.

— Deci nu putem face nimic.

— Ba da, putem. Ai o teorie despre cine - sau ce - l-a ucis pe Mike Ryerson. Teoria aceasta este uşor de demonstrat sau de infirmat, aşa cred. Sunt într-o dilemă îngrozitoare. Nu pot crede că eşti nebun, însă nici nu pot crede că Danny Glick a înviat din morți şi i-a supt sângele lui Mike Ryerson timp de o săptămână până când l-a omorât. Însă am de gând să-ți încerc teoria. Şi tu trebuie să mă ajuți.

— Cum?

— Cheamă-ți doctorul, Cody ai zis că se numeşte? Apoi cheamă-l pe Parkins Gillespie. Lasă mecanismul să se pună în

mişcare. Povesteşte totul de parcă nu ai fi auzit nimic în timpul nopții. Ai fost la barul lui Dell şi ai vorbit cu Mike. Ți-a spus că se simte rău de duminica trecută. L-ai invitat acasă la tine. Ai intrat în camera lui să vezi cum se simte pe la ora trei şi jumătate în dimineața asta, nu l-ai putut trezi şi m-ai chemat pe mine.

— Asta-i tot?

— Asta e. Când vorbeşti cu Cody, nici măcar să nu-i spui că e mort.

— Nu e mort...

— Iisuse, dar ştim oare noi că *este?* explodă Ben. I-ai luat pulsul dar nu l-ai putut găsi; am încercat să văd dacă respiră şi nu am reuşit să aflu. Dacă ar fi să mă bage în mormânt numai pe motivele astea, ar trebui să-mi iau mâncare de acasă. Mai ales dacă par atât de viu ca el.

— Chestia asta te nelinişteşte la fel de mult ca şi pe mine, nu-i aşa?

— Da, mă nelinişteşte, recunoscu Ben. Arată ca o figură din muzeul statuilor de ceară, fir-ar să fie.

— Bine, spuse Matt. Ai dreptate... atâta câtă dreptate poate avea cineva într-o poveste ca asta. Cred că ți-am părut puțin cam exagerat.

Ben începu să nege, însă Matt îl făcu să tacă cu un gest al mâinii.

— Dar dacă... să presupunem doar... că prima mea suspiciune este corectă? Ai dori să existe în străfundurile minții tale cea mai îndepărtată posibilitate? Posibilitatea ca Mike să... să se întoarcă?

— Cum ți-am spus, teoria aceasta este uşor de demonstrat sau de infirmat. Însă nu asta mă frământă acum.

— Dar ce?

— O clipă. Să le luăm pe rând. Demonstrarea sau infirmarea ei nu trebuie să fie nimic mai mult decât un exercițiu de logică: eliminăm ipotezele una câte una. Prima ipoteză: Mike a murit din cauza unei boli - un virus sau altceva. Cum confirmi asta, sau cum o elimini? Matt ridică din umeri:

— Prin examen medical, cred.

— Exact. Şi aceeaşi metodă se aplică şi dacă vrem să confirmăm sau să infirmăm implicarea unei mâini criminale. Dacă cineva l-a otrăvit sau l-a împuşcat sau i-a dat să mănânce o fondantă cu sârme în ea...

— Au existat cazuri când crima nu a fost descoperită.

— Sigur că au existat. Însă eu pariez pe medicul legist.

— Şi dacă verdictul medicului va fi „cauză necunoscută"?

— Atunci, spuse Ben cu hotărâre, vom merge la cimitir după ce va fi înmormântat să vedem dacă iese din mormânt. Dacă iese - ceea ce eu nu pot concepe - vom şti. Dacă nu, ne vom confrunta cu problema care mă frământă acum.

— Problema sănătății mele mentale, şopti Matt. Ben, jur pe numele mamei mele că semnele erau acolo, că am auzit cum se deschide fereastra, că...

— Te cred, spuse Ben încet.

Matt se opri. Expresia lui era cea a unui om care şi-a adunat tot curajul în fața unui cataclism care nu s-a mai petrecut.

— Mă crezi? spuse nesigur.

— Să reformulez: refuz să cred că eşti nebun sau că ai avut o halucinație. Am avut şi eu o experiență odinioară... o experiență care are legătură cu casa aia blestemată de pe deal... şi asta mă face să fiu extrem de înțelegător cu oamenii ale căror poveşti par teribil de nebuneşti în lumina gândului rațional. O să-ți spun într-o zi ce s-a întâmplat.

— De ce nu-mi spui acum?

— Nu avem timp. Trebuie să dai telefoanele. Şi eu mai am o întrebare. Gândește-te bine. Ai vreun duşman?

— Nimeni care să mă urască într-atât.

— Un fost elev, poate? Unul care îți poartă pică?

Matt, care ştia exact în ce măsură reuşea să influențeze viețile elevilor săi, râse politicos.

— Bine, spuse Ben. Te cred pe cuvânt.

Clătină din cap.

— Nu-mi place. Mai întâi câinele ăla înfipt în poarta cimitirului. Apoi dispare Ralphie Glick, moare fratele lui, şi Mike Ryerson. Poate că există o legătură între toate astea. Însă ce spui tu... nu pot să cred.

— Să-l sun pe Cody acasă, zise Matt şi se ridică. Şi Parkins trebuie să fie tot acasă.

— Sună şi la şcoală şi spune că eşti bolnav.

— Bine. - Râsul lui Matt era lipsit de vigoare. - Asta este prima zi când lipsesc în trei ani. O sărbătoare pentru elevi.

Se duse în salonaş şi începu să dea telefoane, aşteptând ca sunetul telefonului să-i smulgă pe ceilalți din somn. Pare-se că soția lui Cody îl puse să sune la spitalul din Cumberland, căci formă un alt număr, îl ceru pe doctor şi, după câteva clipe de aşteptare, începu să-şi spună povestea.

Închise şi strigă înspre bucătărie:

— Jimmy ajunge într-o oră.

— Bine, spuse Ben. Mă duc sus.

— Să nu atingi nimic.

— Nu.

Când a ajuns la etaj l-a auzit pe Matt stând de vorbă cu Parkins Gillespie, răspunzându-i la întrebări. Cuvintele se topiră într-un murmur de fundal în timp ce înainta pe coridor.

Îl copleşi din nou senzația terorii, pe jumătate amintită, pe jumătate închipuită, atunci când privi atent uşa de la camera de oaspeți. Cu ochii minții se vedea înaintând, deschizând-o. Camera pare mai mare, văzută din perspectiva unui copil. Cadavrul este în aceeaşi poziție în care l-au lăsat, cu brațul stâng atârnând pe podea, cu obrazul stâng lipit de fața de pernă pe care se mai desluşesc încă dungile de la călcat. Ochii se deschid brusc şi scapără cu un soi de triumf animalic, inexpresiv. Uşa i se trânteşte în spate. Brațul stâng se ridică, degetele sunt transformate în gheare, iar buzele se strâmbă într-un rânjet şiret, descoperind incisivi uimitor de lungi şi ascuțiți...

Înaintă şi împinse uşa cu degetele strânse. Balamalele scârțâiră încetişor.

Cadavrul era așa cum l-au lăsat, cu brațul stâng căzut, cu obrazul stâng lipit de fața de pernă...

— Vine Parkins, spuse Matt în spatele lui şi pe buzele lui Ben se formă un urlet de groază.

5

Ben se gândea cât de potrivită fusese expresia pe care a folosit-o: *Lasă mecanismul să se pună în mişcare.* Era, într-adevăr asemănător unui mecanism - unul din dispozitivele acelea nemțeşti extrem de minuțioase, construite din rotițe de ceas şi curele de transmisie; figurine care se mişcă într-un dans complicat.

Primul sosi Parkins Gillespie. Mai avea încă urdori la ochi. Le spuse că îl anunțase pe şeful districtului.

— N-o să vină personal, ticălosul ăla, spuse Parkins înfigându-şi un Pall Mall în colțul gurii sale ridate, însă o să trimită un ajutor şi pe încă unul care să strângă probele. Ați atins cadavrul?

— I-a căzut brațul, spuse Ben. Am încercat să îl punem la loc, însă nu am putut.

Parkins îl cercetă din cap până în picioare şi nu zise nimic. Ben îşi aminti zgomotul înfiorător făcut de degetele lui Mike pe duşumeaua camerei lui Matt şi simți cum un hohot dezgustător de râs i se adună în abdomen. Înghiți, încercând să-l păstreze acolo.

Matt îi conduse la etaj şi Parkins ocoli de câteva ori cadavrul.

— Auziți, sunteți siguri că-i mort? întrebă în cele din urmă. Ați încercat să-l treziți?

James Cody, doctor în medicină, sosi la scurt timp după aceea, proaspăt şi odihnit după ce asistase la o naştere în Cumberland. După ce făcură schimb de amabilități (,,îmi pare bine că te văd", spuse Parkins Gillespie şi-şi aprinse o altă țigară), Matt îi conduse din nou la etaj. Dacă am cânta la câte

un instrument, gândi Ben, l-am conduce cu pompă pe drumul fără întoarcere pe bietul om. Simți cum isteria îşi adună iar hohotele de râs în gâtul lui.

Cody trase cearşaful şi se încruntă o clipă, privind cadavrul. Cu un calm care îl uimi pe Ben, Matt Burke spuse:

— Mi-am amintit ce mi-ai spus despre Danny Glick, Jimmy.

— Aceea a fost o conversație particulară, domnule Burke, spuse Jimmy cu blândețe. Dacă află părinții lui Danny ce am spus, mă pot da în judecată.

— Şi ar câştiga?

— Nu, probabil că nu, spuse Jimmy şi oftă.

— Ce chestie e asta cu puștiu' lu' Glick? se încruntă Parkins.

— Nimic, se grăbi Jimmy. Nici o legătură.

Îşi folosi stetoscopul, mormăi ceva, ridică o pleoapă şi lumină cu o lanternă mică ochiul sticlos de dedesubt. Observând cum pupila se contractează, Ben exclamă:

— Christoase!

— Ce spuneți, interesant reflex, nu? zise Jimmy.

Lăsă pleoapa să cadă la loc şi aceasta se închise cu încetineală grotescă, de parcă cadavrul le-ar fi făcut cu ochiul.

— David Prine, de la institutul Johns Hopkins, spune că există cazuri în care pupilele se pot contracta chiar şi nouă ore după moarte.

— Face pe inteligentul acum, se îmbufna Matt. Şi la orele mele de compuneri nu era în stare să ia mai mult de şase.

— Asta pentru că nu ne puneai să scriem despre disecții, bătrân ursuz, rosti Jimmy şi scoase un ciocan mic.

Drăguț, se gândi Ben. Îşi ține firea chiar şi atunci când pacientul este puțin mort. Hohotele întunecate de râs se învălmăşiră din nou înlăuntru-i.

— Mort? întrebă Parkins şi scutură scrumul într-o vază goală. Matt se strâmbă.

— O, da, e mort, îl lămuri Jimmy.

Se ridică, trase cearşaful de pe picioarele lui Ryerson şi îl lovi uşor în genunchiul drept. Degetele de la picioare erau inerte. Ben observă că Mike Ryerson avea bătături galbene pe

tălpi, pe călcâi şi pe căpută. Îi veni în minte poezia lui Wallace Stevens despre femeia moartă: „Fie acesta epilogul aparenţelor", cită el greşit. „Unicul împărat este împăratul înghețatei".

Matt îi aruncă o privire pătrunzătoare şi o clipă păru pe punctul de a-şi pierde stăpânirea de sine.

— Ce-i asta? se interesă Parkins.

— O poezie, răspunse Matt. O poezie despre moarte.

— Mie mi se pare mai degrabă un banc sec, spuse Parkins şi își scutură din nou scrumul în vază.

6

— Ne cunoaştem? întrebă Jimmy uitându-se la Ben.

— V-am văzut în treacăt, spuse Matt. Jimmy Cody, vraciul local, ți-l prezint pe Ben Mears, scribul local. Şi viceversa.

— întotdeauna a ştiut să se joace cu vorbele, se amuză Jimmy. Aşa şi-a făcut averea.

Îşi strânseră mâinile pe deasupra cadavrului.

— Ajutați-mă să-l întorc, domnule Mears.

Îngrețoşat, Ben îl ajută să întoarcă trupul lui Ryerson pe burtă. Carnea era rece, dar nu foarte flexibilă încă. Jimmy privi cu atenție spatele, apoi trase chiloții în jos.

— De ce faci asta? îl întrebă Parkins.

— Încerc să stabilesc ora morții după lividitatea pielii, îl lămuri Jimmy. Ca orice lichid, sângele tinde să se lase la fund atunci când inima încetează să-l mai pompeze.

— Aha, am văzut ceva asemănător în reclame la televizor. Da' asta nu-i treaba medicului legist?

— Ştii că o să-l trimită pe Norbert, spuse Jimmy. Iar Brent Norbert n-a refuzat niciodată puțin ajutor venit din partea prietenilor.

— Brent Norbert nu-i în stare să-şi găsească curu' cu ambele mâini plus o lanternă, medită Parkins şi-şi aruncă chiştocul pe fereastra deschisă.

—Ți-a căzut oblonul de la geamu' ăsta, Matt. L-am văzut pe iarbă jos când am venit.

— Da?, Matt îşi controla vocea.

— Mda.

Cody îşi scosese termometrul din trusă şi acum îl introducea în anusul lui Ryerson. Îşi puse ceasul pe cearşaful apretat, unde străluci în lumina puternică a soarelui. Era şapte şi un sfert.

— Mă duc jos, spuse Matt cu voce sugrumată.

— Puteți să coborâți toți, zise Jimmy. Eu o să mai întârzii puțin. Pui de cafea, domnule Burke?

— Sigur.

Coborâră împreună şi Ben închise uşa. Nu va putea uita multă vreme ultima imagine: camera luminoasă, scăldată de razele soarelui, cearşaful curat dat la o parte, ceasul de aur trimițând săgeți strălucitoare de lumină pe tapet şi Cody însuşi, cu ciuful lui de păr roşcat, aşezat lângă cadavru, ca o gravură în argint.

Matt tocmai pusese cafeaua pe foc când Brenton Norbert, ajutorul medicului legist, sosi într-un Dodge cenuşiu şi hodorogit. Intră în casă întovărăşit de un individ care căra un aparat mare de fotografiat.

— Unde e? întrebă Norbert.

Gillespie arătă cu degetul înspre scări:

— Jim Cody e acolo.

— Bravo, spuse Norbert. Şi l-ați lăsat singur? Probabil că a făcut deja în pantaloni de frică.

Urcă cu fotograful la etaj.

Parkins Gillespie îşi puse atâta frişca în cafea că i se revărsă în farfurioară. Încercă temperatura lichidului cu degetul, şi-l şterse apoi de pantaloni, îşi aprinse un alt Pall Mall şi zise:

— Cum de-ai intrat în încurcătura asta, domnule Mears?

Şi astfel, Ben şi Matt îşi începură micul spectacol şi nimic din ceea ce povestiră nu era chiar minciună, însă omiseră suficient ca să se simtă legați prin lanțul fragil al conspirației şi suficient ca să-l facă pe Ben să se întrebe tulburat dacă nu

cumva tocmai devenise complice într-un caz de obstrucționare inofensivă a justiției, sau într-un caz mult mai gras, mult mai tenebros. Îşi aminti cum îi spusese Matt că s-a gândit să îl cheme pe el şi nu pe altcineva, deoarece era singura persoană din 'salem's Lot care ar fi fost în stare să asculte o poveste atât de fantastică. Indiferent ce probleme de sănătate mentală avea Matt, gândi Ben, se pricepea al naibii de bine să descifreze firea omului. Şi gândul acesta îl făcu să se simtă şi mai neliniştit.

7

Pe la nouă şi jumătate se termină totul.

Camioneta lui Carl Foreman sosise şi ii ridicase pe Mike Ryerson şi acum vestea morții lui părăsise casa şi devenise proprietatea oraşului. Jimmy Cody se înapoiase la cabinetul lui; Norbert şi fotograful plecaseră înapoi la Portland să stea de vorbă cu medicul legist al districtului.

Cu țigara atârnându-i între buze, Parkins Gillespie se opri o secundă pe terasa din fața casei şi urmări cum dricul se rostogoleşte greoi pe strada în pantă.

— Pun pariu că niciodată când a condus camionul acesta, Mike nu s-a gândit că o să fie pasager în el aşa de curând.

Se întoarse înspre Ben:

— Nu pleci încă din Lot, nu? Aş vrea să depui mărturie, dacă vrei.

— Nu, nu plec.

Ochii de un albastru spălăcit ai şerifului îl măsurară atenți:

— Te-am verificat la biroul federal şi la poliția statului Maine din Augusta, zise. N-ai cazier.

— Mă bucur să aflu asta, răspunse Ben pe un ton neutru.

— Se zice că umbli cu fata lu' Bill Norton.

— Vinovat, spuse Ben.

— E o fată bună, îl avertiză Parkins fără să mai zâmbească.

Dricul nu se mai vedea acum; până şi zumzetul motorului se auzea din ce în ce mai îndepărtat până ce se stinse cu totul.

— Cred că în căzu' ăsta nu se prea mai vede cu Floyd Tibbits.

— N-ai nici un raport de scris, Park? interveni cu blândețe Matt.

Oftă şi aruncă chiştocul:

— Sigur că am. În două exemplare, în , trei exemplare, ordonate, curate, neşifonate. În ultimele săptămâni slujba asta mi-a dat mai multă bătaie de cap decât o cățea cu păduchi. Poate că vechitura aia de casă a lui Marsten e blestemată.

Pe fețele lui Ben şi Matt nu se putea citi nimic.

— Eh, mă duc acum.

Îşi suflecase pantalonii şi se îndreptă spre maşină. Deschise portiera şi se întoarse:

— Nu-mi ascundeți nimic, sper?

— Parkins, spuse Matt, nu avem ce să-ți ascundem. E mort.

Îi privi lung o clipă, cu ochii cei spălăciți deveniți pătrunzători şi strălucitori sub sprâncenele ridicate şi apoi oftă:

— Aşa cred. Da' e al dracu' de ciudat. Câinele, puştiul lu' Glick, apoi ălălalt puşti a lu' Glick, acu' Mike. Mai multe cazuri decât vezi într-un an într-un oraş pişăcios ca ăsta. Bunică-mea zicea că toate chestiile nasoale vin câte trei, nu câte patru.

Se urcă în maşină, porni motorul şi ieşi din alee. Câteva clipe mai târziu dispărea după coama dealului cu un claxon de rămas bun.

Matt oftă din rărunchi:

— S-a sfârşit.

— Da, îl aprobă Ben. Sunt frânt. Tu nu eşti?

— Sunt, dar mă simt... aiurea. Cunoşti sensul pe care îl dau copiii cuvântului?

— Da.

— Mai au încă unul: picat din lună. De parcă ai veni din alte lumi şi pari nebun dacă te comporți normal.

Se frecă la ochi.

— Dumnezeule, probabil că te gândești că am înnebunit de-a binelea. Toată chestia asta sună ca aiurelile unui dement la lumina zilei, nu?

— Da şi nu, răspunse Ben şi puse mâna pe umărul lui Matt, încercând să-i dea încredere. Ştii, Gillespie are dreptate. Se petrece ceva. Şi sunt tot mai convins că povestea are legătură cu Casa lui Marsten. În afară de mine, cei de acolo sunt singurii nou veniți în oraş. Şi ştiu că eu nu am făcut nimic. Mai vrei să mergem diseară la ei? Să le urăm bun venit?

— Dacă vrei.

— Vreau. Du-te şi încearcă să dormi. O să vorbesc cu Susan şi venim să te luăm mai pe seară.

— Bine.

Făcu o pauză.

— Mai e ceva. Mă tot gândesc la asta de când ai vorbit despre autopsie.

— Ce este?

— Râsul pe care l-am auzit - sau mi s-a părut că-l aud - era un râs de copil. Oribil şi neîndurător, şi cu toate acestea aparținea unui copil. Dacă ne gândim la povestea pe care mi-a spus-o Mike, nu te duce cu gândul la Danny Glick?

— Sigur că da.

— Ştii în ce constă procedeul de îmbălsămare?

— Nu foarte exact. Se scoate sângele dintr-un cadavru şi este înlocuit cu un alt lichid. Pe vremuri se folosea formaldehida, dar sunt sigur că acum există metode mai sofisticate. Şi cadavrul este golit de intestine.

— Mă întreb dacă aşa au procedat şi cu Danny, spuse Matt, privindu-l cu intensitate.

— Îl cunoşti suficient de bine pe Carl Foreman ca să ai încredere în el şi să-l întrebi asta?

— Da, cred că pot s-o fac.

— Atunci fă-o.

— Bine.

Se mai uitară unul la celălalt câteva clipe, iar privirile lor erau prietenoase, însă greu de definit; în cea a lui Matt se simțea sfidarea plină de neliniște a unui om rațional care a fost obligat să rostească vorbe lipsite de logică; iar ochii lui Ben oglindeau o spaimă nedefinită în fața unor forțe pe care nu le putea înțelege suficient pentru a le explica.

8

Când ajunse acasă o găsi pe Eva Miller călcând şi urmărind un concurs la televizor. Miza era de obicei de 45 de dolari şi prezentatorul alegea numere de telefon dintr-un vas uriaş de sticlă.

— Am aflat, spuse ea când Ben deschise frigiderul şi scoase o sticlă de Cola. Îngrozitor. Bietul Mike.

— Da, e păcat.

Scoase crucifixul din buzunarul de la piept.

— Ştiu ce s-a...

— Încă nu, spuse Ben. Sunt foarte obosit, doamnă Miller. Cred că o să mă culc puțin.

— Sigur că asta trebuie să faceți. E prea cald în camerele de sus la prânz chiar şi în anotimpul ăsta. Mergeți într-una din camerele de la parter, dacă doriți. Am schimbat aşternuturile.

— Nu, e în regulă. M-am obişnuit cu felul în care scârțâie patul meu.

— Da, aşa se întâmplă, spuse ea indiferentă. Care a fost motivul pentru care a vrut domnul Burke să-i duceți crucifixul lui Ralph?

Pus în încurcătură, Ben se opri pe drumul spre casă.

— Cred că s-a gândit că Mike Ryerson era catolic.

Eva puse o cămaşă nouă pe scândura de călcat.

— Ar fi trebuit să ştie că nu-i aşa. Doar i-a fost profesor lui Mike. Toți ai lui erau luterani.

Ben nu ştiu ce să răspundă. Urcă în cameră, îşi scoase hainele şi se întinse în pat. Căzu imediat într-un somn adânc. Nu visă nimic.

9

Când se trezi era patru şi un sfert. Trupul îi era scăldat în sudoare şi se dezvelise în timpul somnului. Dar îşi simțea capul limpede. Evenimentele de dimineață păreau acum îndepărtate şi neclare iar închipuirile lui Matt Burke îşi pierduseră caracterul imperativ. În seara aceasta trebuia numai să i le scoată din cap, dacă putea.

10

Se hotărî să o sune pe Susan de la cofetăria lui Spencer şi să o cheme acolo. Apoi se putea duce în parc, unde el îi va istorisi totul de la un capăt la celălalt. Va afla ce gândește ea când se vor duce la Matt, unde va asculta şi versiunea acestuia şi îşi va putea contura concluziile. Apoi vor porni toți trei spre Casa lui Marsten. Gândul îi stârni valuri de teamă în abdomen.

Atât de adâncit în gânduri era, încât nu observă că era cineva în maşina lui, până când nu deschise portiera şi silueta înaltă dinăuntru se arcui înspre el. Preț de o clipă a fost mult prea uluit ca să dea comenzile necesare trupului; mintea-i era preocupată să recunoască personajul pe care îl confundase în prima clipă cu o sperietoare de ciori însuflețită. Soarele ce cobora înspre apus lumina fiecare trăsătură a neaşteptatului musafir cu o precizie nemiloasă; pălăria veche din pâslă trasă peste urechi; ochelari opaci de soare; trenciul obosit cu gulerul ridicat; mănuşile grosolane de muncă din cauciuc verde din mâini.

— Cine... fu tot ce apucă Ben să spună.

Silueta se repezi. Pumnii izbiră. Un miros galben şi vechi, pe care Ben îl recunoscu a fi cel de naftalină, plutea în jurul ei. Îi auzea respirația sacadată şi şuierătoare.

— Tu eşti ticălosul care mi-a furat iubita, spuse Floyd Tibbits cu o voce care împrumutase dulceața pietrelor de moară. O să te omor.

Şi, în timp ce Ben încerca să introducă datele în computerul minții, Floyd Tibbits se aruncă asupra lui.

CAPITOLUL NOUĂ
SUSAN (II)

1

Puțin după ora trei în după-amiaza acelei zile, Susan ajunse acasă de la Portland cu trei sacoşe foşnitoare de hârtie de la magazinul universal. Îşi vânduse două tablouri pentru suma frumuşică de optzeci de dolari şi îşi permisese o mică nebunie. Două fuste şi un sacou.

— Suze? strigă mama ei. Tu eşti?

— Am venit. Mi-am luat...

— Vino încoace, Susan. Vreau să stau de vorbă cu tine. Recunoscu imediat tonul, deşi nu îl mai auzise folosit cu gradul acesta de intensitate din vremea când era elevă, când discuțiile în contradictoriu despre băieți şi lungimea fustelor îi făceau amare toate zilele.

Lăsă sacoşele jos şi intră în camera de zi. Mama ei devenise din ce în ce mai reticentă în privința subiectului Ben Mears şi Susan bănuia că acum îi va aduce la cunoştință Hotărârea Finală.

Mama ei tricota în balansoar lângă fereastra boltită. Televizorul era închis. Semnele acestea combinate erau de rău augur.

— Cred că n-ai auzit ultima veste, spuse doamna Norton.

Andrelele se mişcau cu repeziciune, transformând firul verde . Închis în rânduri ordonate de tricot. Un fular pentru iarnă.

— Ai plecat prea devreme azi dimineață.

— Ultima veste?

— Mike Ryerson a murit azi-noapte acasă la Matt Burke. Şi cine crezi că l-a vegheat pe patul de moarte, dacă nu prietenul tău scriitorul, domnul Ben Mears!

— Mike... Ben... ce s-a întâmplat?

Doamna Norton schiță un zâmbet lugubru.

— M-a sunat Mabel astăzi pe la zece şi mi-a povestit. Domnul Burke *spune* că l-a întâlnit pe Mike la taverna lui Delbert Markey seara trecută - deşi nu pot înțelege ce caută un profesor în baruri - şi l-a dus la el acasă pentru că Mike nu arăta bine. A murit în cursul nopții. Şi se pare că nimeni nu ştie exact ce căuta acolo domnul Mears!

— Se cunosc, spuse Susan absentă. De fapt Ben zice că se înțeleg chiar foarte bine... ce s-a întâmplat cu Mike, mamă?

Însă doamna Norton nu era de acord să lase discuția să alunece pe altă pantă.

— Totuşi, șunt unii care cred că am avut parte de prea multe întâmplări neprevăzute în 'salem's Lot de când ne onorează domnul Mears cu prezența sa. Cam mult prea multe.

— Asta-i o tâmpenie! izbucni Susan exasperată. Spune-mi, ce s-a întâmplat cu...

— Nu au încă rezultatele, spuse doamna Norton. Răsuci ghemul şi scoase firul din el. Unii sunt de părere că a luat o boală de la băiețelul lui Glick.

— Dacă-i aşa de ce nu s-au molipsit şi alții? Părinții lui, de exemplu?

— Unii tineri din ziua de azi au pretenția că ştiu totul, remarcă doamna Norton în vânt. Andrelele sclipeau în sus şi în jos.

Susan se ridică.

— Cred că mă duc în oraş să văd dacă...

— Așează-te la loc încă puțin, spuse doamna Norton. Mai am câteva lucruri să-ți spun.

Susan se aşează din nou iar pe chip nu i se citea decât indiferență.

— Uneori tinerii nu ştiu tot ce trebuie să ştie, zise Ann Norton. În voce i se strecurase un ton prefăcut de mângâiere de care Susan se îndoi de îndată.

— Despre ce vorbeşti, mamă?

— Ei bine, se pare că acum câțiva ani domnul Ben Mears a avut un accident. Imediat după ce şi-a publicat a doua carte. Accident de motocicletă. Era beat. Soția lui a murit.

Susan se ridică.

— Nu vreau să aud mai departe.

— Îți spun toate astea pentru binele tău, spuse calmă doamna Norton.

— De unde ştii? întrebă Susan.

Nu mai simțea acum nici urmă din vechea furie neputincioasă şi nici dorința aprinsă de a fugi la ea în cameră să se ascundă *de* vocea aceea calmă, atotştiutoare, şi să plângă. Se simțea indiferentă şi distantă, de parcă ar fi plutit în aer, undeva departe de casa aceasta.

— De la Mabel Werts, nu-i aşa?

— Nu contează. E adevărat.

— Sigur că este. Şi noi am câştigat războiul din Vietnam şi Iisus Christos trece prin centrul oraşului într-o trăsurică în fiecare zi la prânz.

— Lui Mabel i s-a părut că îl ştie de undeva, spuse Ann Norton, şi a răsfoit colecția ei de reviste ladă cu ladă...

— Revistele de scandal, vrei să zici? Alea care sunt specializate în astrologie şi accidente de maşini şi ţâţe de actriţe de mâna a douăzecea? O, da, într-adevăr, iată o sursă sigură şi informată!

Râdea cu asprime.

— Nu este nevoie să rosteşti obscenităţi. Povestea era scrisă acolo negru pe alb. Femeia - soţia lui, dacă asta era - stătea în spate şi motocicleta a alunecat pe şosea şi s-au izbit de un camion. I-au făcut testul de alcoolemie pe loc, scrie în articole. Chiar... pe... loc.

— Accentua adverbul de mod şi locuţiunea adverbială de timp lovind cu o andrea în braţul balansoarului.

— Şi atunci de ce nu e la închisoare?

— Tipii ăştia celebri au întotdeauna relaţii; spuse cu siguranţă netulburată. Pentru ei există modalităţi de a scăpa din orice necaz, dacă sunt suficient de bogaţi. Adu-ţi numai aminte din câte belele au scăpat băieţii Kennedy.

— A fost vreun proces?

— Ţi-am spus că i-au făcut testul...

— Aşa ai spus, mamă. Dar era beat?

— Ţi-am spus că era beat!

Pete roşii începuseră să-i acopere obrajii.

— Nu-ţi fac testul de alcoolemie dacă eşti treaz! Nevasta lui a murit! Exact ca povestea lui Chappaquiddick! Exact la fel!

— Am de gând să-mi iau o locuinţă în oraş, spuse Susan încet. Voiam să-ţi spun asta. Trebuia să o fac mai de mult, mamă, pentru amândouă. Am vorbit cu Babs Griffen şi mi-a zis că e liber un apartament drăguţ cu patru camere pe Sister's Lane...

— Oho, domnişoara e jignită! se adresă pereţilor doamna Norton. Cineva i-a mâzgălit tabloul cu domnul Ben - Mare Star - Mears şi e atât de furioasă că îi vine să *scuipe.*

Cuvintele acestea fuseseră deosebit de eficiente cu câţiva ani în urmă.

— Ce s-a întâmplat cu tine, mamă? o întrebă Susan disperată. Niciodată... nu te-ai înjosit într-atât.

Capul lui Ann Norton se smuci înspre ea. Lucrul îi alunecă din poală când se ridică şi o apucă strâns pe Susan de umeri şi începu să o scuture.

— Ascultă-mă bine! N-o să-ți permit să te înghesui în tufişuri ca o boarfă ordinară cu un homosexual care ți-a umplut capul cu verzi şi uscate! *Mă auzi?*

Susan o plesni peste față.

Ann Norton clipi de câteva ori şi apoi ochii i se deschiseră largi, nevenindu-i să creadă ce se întâmplase. Şocate, se priviră tăcute o clipă. Un geamăt abia şoptit învie şi muri în gâtul lui Susan.

— Mă duc la mine în cameră, spuse. Voi pleca până marți, cel târziu.

— A venit Floyd, zise doamna Norton.

Chipul îi era încă împietrit din cauza loviturii. Degetele fiicei sale îşi lăsaseră amprente roşii pe obraz, ca nişte semne de exclamare.

— Am terminat cu Floyd, spuse Susan pe un ton sec. Obişnuieşte-te cu ideea asta. Şi spune-i la telefon şi prietenei tale, zgripțuroaica de Mabel, toată povestea. Chiar, de ce n-o faci? Poate că atunci o să înțelegi în sfârşit că e adevărat.

— Floyd te iubeşte, Susan. Toate astea îl... distrug. Nu s-a mai putut stăpâni şi mi-a povestit totul. Şi-a deschis inima în fața mea.

Amintirea îi făcu ochii să strălucească.

— La sfârşit şi-a pierdut cumpătul şi a plâns ca un copilaş.

Susan se gândi că toată demonstrația asta sentimentală nu semăna deloc cu temperamentul lui Floyd. Se întrebă dacă nu cumva mama ei inventase toată povestea, însă citi în ochii ei că era adevărată.

— Şi asta vrei pentru mine, mamă, un copilaş care plânge? Sau pur şi simplu te-ai îndrăgostit de ideea că ai putea avea nişte nepoței blonzi? Bănuiesc că îți încurc socotelile - nu simți că ți-ai făcut datoria până ce nu mă vezi măritată şi la casa mea cu un om bun pe care să-l poți ține sub papuc. La casa mea cu unul care să mă lase gravidă şi să mă transforme

fuguța într-o gospodină grasă. Asta e intenția ta, nu? Nu te interesează şi ce vreau eu de la viață?

— Susan, tu nu ştii ce vrei.

Rosti cuvintele cu o siguranță atât de absolută, atât de convinsă, încât, o clipă, Susan fu tentată să o creadă. În fața ochilor i se înfățişă un tablou care o reprezenta pe ea şi pe mama ei, așa cum stăteau acum, mama ei lângă balansoar iar ea lângă uşă; doar că erau legate printr-o funie împletită din fire verzi, funie ce se deşirase şi slăbise de pe urma nenumăratelor smucituri neliniştite. În tablou mama ei se transformă într-un pescar bătrân şi zdrențuit, cu pălăria abia desluşită sub cantitatea de rahat de muşte şi de păsări. Şi pescarul încearcă cu disperare să prindă în undiță un păstrăv sclipitor, cu etichetă la gât. Încearcă să îl prindă şi să-l azvârle în coşul din nuiele. Dar ce are de gând să facă cu el? Să îl pună în acvariu? Să-l mănânce?

— Nu, mamă. Ştiu exact ce vreau. Îl vreau pe Ben Mears.

Se întoarse şi începu să urce scările.

Mama ei alergă după ea şi îi strigă cu o voce spartă:

— Nu poți să pleci de acasă! Nu ai bani!

— Am o sută de dolari pe cec şi trei sute economii, răspunse cu calm Susan. Şi pot să mă angajez la magazinul lui Spencer. Domnul Labree mi-a oferit o slujbă acolo de câteva ori.

— Nu vrea decât să-ți ajungă sub fustă, spuse doamna Norton, însă vocea îi coborâse o octavă. Furia îi trecuse aproape de tot şi se simțea puțin înspăimântată.

— N-are decât, zise Susan. O să port chiloți cu mânecuță.

— Iubito, nu te supăra. - Doamna Norton urcă două trepte. - Nu vreau decât ce e mai bine...

— Nu te mai obosi, mamă. Îmi pare rău că te-am lovit. Am făcut un lucru îngrozitor. Te iubesc. Dar mă mut de acasă. Trebuia să o fac de mult timp. Trebuie să înțelegi.

— Mai gândește-te, spuse doamna Norton şi acum părerea de rău şi spaima se desluşeau clar în tonul ei. Tot nu cred că

nu am dreptate. Am mai văzut la viața mea prefăcuți ca Ben Mears ăsta. Nu vrea decât să...

— Nu. Ajunge.

Îi întoarse spatele.

Mama ei mai urcă o treaptă şi îi strigă:

— Când Floyd a plecat era într-o stare jalnică. A...

Însă uşa de la camera lui Susan se trânti, retezându-i vorbele.

Se întinse pe pat - pe care îl decorase nu cu mult timp în urmă cu jucării de cârpă şi cu un pudel cu un radio în burtică - şi rămase acolo privind peretele şi încercând să nu se gândească la nimic. Pe pereți erau câteva afişe Sierra Club, însă până nu demult camera îi fusese plină cu afişe decupate din *Rolling Stone* şi *Creem* şi *Crawdaddy,* cu fotografii ale idolilor săi - Jim Morrison şi John Lennon şi Dave van Ronk şi Chuck Berry. Fantomele acelor zile păreau acum a o înghesui din toate părțile, triste ca nişte buletine meteorologice ale minții anunțând vreme rea.

Aproape că putea vedea titlurile de-o şchioapă, imprimate pe hârtie ieftină: PORNIȚI LA PLIMBARE SCRIITORUL TÎNAR ŞI SOȚIA SA AU FOST IMPLICAȚI ÎNTR-UN AŞA-ZIS ACCIDENT DE MOTOCICLETĂ. Restul fiind doar o înşiruire de insinuări meşteşugit aranjate. Poate că era şi o fotografie făcută la locul faptei de un fotograf local, mult prea sângeroasă pentru a fi publicată în cotidianul local. Exact genul de fotografie care îi plăcea lui Mabel.

Cel mai rău lucru întâmplat era că fusese deja aruncată sămânța îndoielii. O tâmpenie. Chiar crezi că a stat ascuns într-un frigider de laborator înainte să vină aici? Că a venit înfăşurat într-un celofan steril, ca un pahar din camerele de hotel? Ce tâmpenie. Şi totuşi îndoiala fusese semănată. Şi pentru asta simțea ceva mai mult decât ciuda din vremea adolescenței față de mama sa - sentimentul acesta era întunecat şi se învecina cu ura.

Îşi opri revărsarea de gânduri - fără să le reducă la tăcere ci îndepărtându-le numai - şi îşi puse un braț peste față şi se

refugie într-un somn superficial şi agitat care fu întrerupt de sunetul strident al telefonului de la parter, şi apoi, mai strident încă, de vocea mamei sale care o strigă:

— Susan! La telefon!

Coborî şi văzu că ceasul arăta ora cinci şi jumătate. Soarele coborâse înspre apus. Doamna Norton era în bucătărie pregătind cina. Tatăl ei nu sosise încă acasă.

— Alo?

— Susan?

Vocea îi era cunoscută, însă nu reuşi să o identifice imediat.

— Da, cine e?

— Eva Miller, Susan. Am o veste proastă.

— I s-a întâmplat ceva lui Ben?

Gura parcă îi rămăsese fără salivă. Mâna i se duse involuntar la gât. Doamna Norton o urmărea din uşa bucătăriei, cu o lingură în mână.

— S-au bătut, Floyd Tibbits a apărut aici după-amiază...

— Floyd!

Doamna Norton tresări speriată la auzul tonului ei.

— ...şi eu i-am spus că domnul Mears doarme. Şi el a zis că nu face nimic, politicos ca întotdeauna, numai că era îmbrăcat foarte caraghios. L-am întrebat dacă se simte bine. Purta un trenci demodat şi o pălărie ciudată şi-şi ținea mâinile în buzunare. Nu m-am gândit să-i spun domnului Mears când s-a trezit. Era atâta agitație...

— Ce s-a întâmplat? țipă aproape Susan.

— Ei, Floyd l-a stâlcit în bătaie, spuse Eva pe un ton nefericit. Chiar în parcarea mea. Sheldon Carson şi Ed Craig au ieşit şi l-au scos din mâinile lui.

— Ben. Cum se simte Ben?

— Nu prea bine.

— Ce are? ținea receptorul foarte strâns.

— Floyd a apucat să îl mai lovească o dată şi l-a izbit pe domnul Mears de maşina lui şi s-a lovit la cap. Carl Foreman l-a dus la spitalul din Cumberland şi era inconştient. Altceva nu mai ştiu. Dacă vrei...

Închise telefonul, alergă la dulap şi-şi smuci haina de pe umeraş.

— Susan, ce s-a întâmplat?

— Floyd Tibbits, băiatul ăla drăgălaş, spuse Susan, fără să-şi dea seama că începuse să plângă, l-a băgat pe Ben în spital.

Ieşi în fugă din casă fără să mai aştepte vreun răspuns.

2

A ajuns la spital la şase şi jumătate şi s-a aşezat pe un scaun neconfortabil din plastic, privind total absentă paginile lucioase ale revistei *Good Housekeeping.* Sunt singura care am venit, gândi ea. Îngrozitor. Avusese intenția să îi dea un telefon lui Matt Burke, însă renunțase, gândindu-se că doctorul s-ar fi putut înapoia din salon şi nu ar fi găsit-o acolo.

Pe ceasul din sala de aşteptare, minutele se târau cu viteza melcului şi, la şapte fără zece minute, în uşă apăru un doctor cu nişte hârtii în mână. Acesta spuse:

— Domnişoara Norton?

— Eu sunt. Ben e bine?

— Nu vă pot răspunde chiar acum la întrebare.

Observă teroarea care îi schimonosi trăsăturile şi adăugă grăbit:

— Pare a fi bine, însă doresc să-l mai ținem aici încă două sau trei zile. Are o fractură foarte mică, multe vânătăi, contuzii şi un ochi învinețit.

— Pot să-l văd?

— Nu, nu în seara asta. I-am dat sedative.

— Un minut numai? Vă rog? Un minut?

Doctorul oftă:

— Puteți să îl vedeți, dacă vreți cu tot dinadinsul. Probabil că doarme. Însă vă rog să nu-i spuneți nimic, decât dacă el începe să vorbească.

O duse la etajul al treilea şi apoi într-un salon aflat la capătul unui coridor lung, care mirosea puternic a medicamente. Bărbatul din celălalt pat citea o revistă şi, când intrară, îi privi fără prea mult interes.

Ben avea ochii închişi, iar pătura îl acoperea până sub bărbie. Atât de palid şi nemişcat era, încât, timp de o clipă înfiorătoare, Susan fu convinsă că murise; că s-a stins pur şi simplu cât ea a stat de vorbă cu doctorul la parter. Apoi îi observă mişcarea uşoară a pieptului şi simți un val de uşurare atât de uriaş, încât se clătină pe picioare. Îl privi cu atenție, aproape fără să-i vadă pe chip semnele luptei. Fătălău, îl numise mama ei, şi Susan înțelegea acum de unde îi venise ideea asta. Trăsăturile lui erau puternice, şi„ cu toate acestea, delicate (şi-ar fi dorit să existe un cuvânt mai bun decât „delicate"; căci aşa îl puteai descrie doar pe bibliotecarul din localitate care, în timpul lui liber, compunea sonete prețioase în stilul lui Spenser şi le dedica narciselor din câmpul de la marginea oraşului; însă era singurul cuvânt care se potrivea). Numai părul lui părea viril în sens tradițional. Bogat, părea că îi pluteşte în jurul feței şi părea şi mai negru din cauza contrastului puternic cu bandajul alb, strălucitor de deasupra tâmplei stângi.

ÎI iubesc pe bărbatul acesta, gândi ea. Fă-te bine, Ben. Fă-te bine şi termină-ți cartea ca să putem pleca din Lot împreună, dacă şi tu mă vrei. Oraşul ne face rău amândurora.

— Cred că ar fi bine să plecați acum, spuse doctorul. Poate că mâine...

Ben se mişcă şi scoase un geamăt gros. Pleoapele i se deschiseră încet, se închiseră, se deschiseră din nou. Privirea îi era tulbure din cauza sedativelor. Şi cu toate acestea ochii lui o recunoscuseră. Îi acoperi mâna cu palma lui. Ochii ei se umplură de lacrimi şi îi strânse mâna surâzând.

Îşi mişcă uşor buzele şi ea se aplecă să îl audă.

— Ce bandiți adevărați aveți în oraş!

— Ben, îmi pare atât de rău.

— Cred că i-am scos vreo doi dinți înainte să mă doboare, şopti Ben. Nu m-am descurcat prea rău pentru un scriitor.

— Ben...

— Cred că este suficient pentru astăzi, domnule Mears, zise doctorul. Dați cleiului ocazia să se întărească.

Ben îl privi:

— Un minut, numai.

Doctorul îşi dădu ochii peste cap.

— Asta a zis şi *domnişoara.*

Pleoapele lui Ben căzură din nou peste ochi şi apoi se ridicară cu multă greutate. Spuse ceva neinteligibil. Susan se aplecă şi mai mult:

— Ce spui, iubitule?

— E întuneric afară?

— Da.

— Vreau să te duci la...

— Matt?

O aprobă din cap.

— Spune-i... că am zis să-ți spună tot. Întreabă-l dacă... Îl cunoaşte pe Părintele Callahan. O să înțeleagă.

— Bine, spuse Susan. O să-i transmit mesajul. Culcă-te acum, Ben. Somn uşor.

— Bine. Te iubesc.

Mai murmură ceva, de două ori şi apoi ochii i se închiseră. Respirația îi deveni mai profundă. Adormise.

— Ce a zis? întrebă doctorul.

Susan se încruntă.

— Mi s-a părut că „Zăvorăşte ferestrele", sau cam aşa ceva, răspunse ea.

3

Când se întoarse în sala de aşteptare să-şi ia haina, acolo o aşteptau Eva Miller şi Weasel Craig. Eva purta un pardesiu de toamnă, cu un guler din blană ruginiu, iar Weasel se pierdea

într-o jachetă de motociclist mult prea mare pentru el. La vederea lor, inima lui Susan se umplu de bucurie.

— Cum se simte? întrebă Eva.

— Cred că o să se facă bine.

Repetă diagnosticul pus de doctor şi trăsăturile Evei se relaxară.

— Îmi pare tare bine. Domnul Mears pare om bun. "Niciodată nu s-a mai întâmplat aşa ceva la mine la pensiune. Şi Parkins Gillespie a trebuit să-l închidă pe Floyd în celula pentru beţivi. Deşi nu mi-a părut a fi beat. Doar... buimăcit şi derutat.

Susan scutură din cap:

— Parcă nici nu ar fi vorba de Floyd. Urmă o clipă de tăcere stânjenitoare.

— Ben e un tip pe cinste, spuse Weasel şi o mângâie pe Susan pe mână. Se va face bine cât ai zice peşte. Aşteaptă şi ai să vezi.

— Sunt sigură, spuse Susan şi îi cuprinse mâna în mâinile ei. Eva, Părintele Callahan e preotul de la biserica St. Andrews, nu-i aşa?

— Da. De ce?

— Oh... nimic... eram curioasă numai. Mulţumesc că aţi venit. Dacă vreţi să veniţi şi mâine...

— Vom veni, spuse Weasel. Sigur că vom veni, nu-i aşa, Eva?

— Vom veni.

Ieşiră împreună în parcare şi apoi se întoarseră la Jerusalem's Lot.

4

Matt nu a răspuns când a ciocănit în uşă şi nici nu a răcnit *Intră!,* aşa cum îi stătea în obicei. O voce foarte prudentă, pe care Susan cu greu o recunoscu, şopti din spatele uşii:

— Cine e?

— Susie Norton, domnule Burke.

Uşa se deschise, iar şocul simțit la vederea transformărilor de pe chipul fostului ei profesor îi înmuie genunchii, îmbătrânise peste noapte. Era îngrozitor de tras la față şi avea un aer sălbatic. Imediat observă că purta un crucifix mare din aur. Era atât de ciudată şi ridicolă prezența obiectului acela înzorzonat pe cămaşa lui din flanel cu carouri, încât aproape că izbucni în râs - însă nu o făcu.

— Intră. Unde e Ben?

Îi povesti, şi chipul lui Matt se întristă şi mai tare.

— Deci tocmai Floyd Tibbits s-a hotărât să se joace de-a iubitul înşelat. Nici că se putea s-o facă la un moment mai nepotrivit. L-au adus pe Mike Ryerson de la Portland pentru înmormântare în după-amiaza asta. Şi atunci bănuiesc că vizita noastră la Casa lui Marsten va trebui să fie amânată...

— Ce vizită? Şi ce e cu Mike?

— Vrei să bei o cafea? o întrebă pe un ton absent.

— Nu. Vreau să aflu ce se petrece. Ben mi-a spus că dumneavoastră ştiți.

— Asta, spuse el, este un ordin aproape imposibil de îndeplinit. Uşor pentru Ben să spună că trebuie să-ți povestesc totul. Mult mai greu e pentru mine să o fac. Însă am să încerc.

— Ce...

Ridică o mână, oprindu-i şuvoiul de cuvinte:

— Vreau să-mi spui mai întâi ceva, Susan. Ieri ai fost cu mama ta la magazinul cel nou.

Fruntea fetei se încreți:

— Da. De ce?

— Poți să-mi spui ce impresie ți-a făcut locul, şi, mai ales, omul care îl conduce?

— Domnul Straker?

— Da.

— Păi, este destul de plăcut, spuse ea. Curtenitor ar fi cuvântul care să-l descrie. A lăudat rochia lui Glynis Mayberry şi ea s-a înroşit ca o şcolăriță. Şi a întrebat-o pe doamna

Boddin de ce are brațul bandajat... ştiți, şi-a vărsat grăsime încinsă pe el. Şi i-a dat o rețetă de compresă. I-a scris-o imediat. Şi când a venit Mabel...

Zâmbi amintindu-şi.

— Da?

— I-a oferit un scaun, zise Susan. De fapt nu chiar un scaun obişnuit. Un *scaun.* Mai degrabă un tron. O chestie uriaşă din mahon sculptat. Singur l-a adus din camera din spate, surâzând tot timpul şi făcând conversație celorlalte doamne. Dar trebuie să fi cântărit cel puțin optzeci de kilograme. L-a trântit în mijlocul magazinului şi a condus-o pe Mabel acolo. A luat-o de braț. Şi ea *chicotea.* Dacă ai văzut-o pe Mabel chicotind, nu îți mai trebuie nimic în viață. Şi ne-a servit cu cafea. Foarte tare, dar foarte bună.

— Ți-a plăcut individul? întrebă Matt, privind-o atent.

— Despre asta este vorba, nu?

— S-ar putea.

— Bine. Vă voi răspunde ca o femeie. Mi-a plăcut şi nu mi-a plăcut. Cred că am simțit o vagă atracție de natură sexuală. Bărbat în vârstă, foarte politicos, foarte încântător, foarte curtenitor. Atunci când te uiți la el ştii cu siguranță că ar fi în stare să comande cina având în față un meniu scris în franceză. Şi nu doar atât; ar şti şi ce fel de vin merge cu fiecare fel de mâncare, şi nu doar vin alb sau roşu, ci anul şi chiar via din care s-au cules strugurii. Cu siguranță nu este genul de om pe care suntem obişnuiți să-l vedem la noi în oraș. Şi cu toate acestea, nu este deloc efeminat. E suplu ca un balerin. Şi, bineînțeles că te atrage un bărbat care este complet chel.

Zâmbi uşor, ştiind că obrajii îi ardeau şi întrebându-se dacă nu cumva spusese mai mult decât intenționase.

— Dar totuşi nu ți-a plăcut, spuse Mart.

Ridică din umeri:

— E mai greu de explicat. Cred... cred că am simțit o oarecare doză de dispreț sub toată fațada asta. Cinism. De parcă ar fi jucat un rol şi îl juca bine, dar parcă ar fi ştiut că

nu trebuie să se prefacă prea mult ca să ne păcălească. Un aer de superioritate îngăduitoare.

Privirea ei era nesigură.

— Şi parcă mi s-a părut că emana şi un aer de cruzime. Însă nu ştiu să explic de ce am avut senzația asta.

— A cumpărat cineva ceva?

— Nu prea mult, dar nu părea să-l deranjeze. Mama a cumpărat un raft pentru bibelouri adus din Iugoslavia şi doamna Petrie a cumpărat o măsuță pliantă superbă, însă doar atât am văzut eu. Nu a părut supărat. Doar a rugat pe toată lumea să spună şi prietenilor, lor că şi-a deschis magazinul, să mai vină să-l viziteze şi să devină prieteni. Fermecător în stilul european.

— Şi crezi că lumea a fost fermecată?

— În linii mari, da, spuse Susan comparând entuziasmul mamei sale în ceea ce îl priveşte pe R.T. Straker cu antipatia instantanee pe care a simțit-o față de Ben.

— L-ai văzut pe asociatul lui?

— Pe domnul Barlow? Nu, e la New York, într-o călătorie de afaceri.

— Aşa să fie? spuse Mart ca pentru sine însuşi. Mă întreb, aşa să fie? Domnul Barlow cel invizibil.

— Domnule Burke, nu credeți că ar fi mai bine să-mi spuneți ce se petrece?

Oftă din rărunchi.

— Cred că am datoria să încerc măcar. Ce mi-ai spus m-a tulburat. M-a tulburat foarte tare. Se potriveşte atât de bine...

— Ce? Ce se potriveşte?

— O să încep, zise el, cu întâlnirea mea cu Mike Ryerson la barul lui Bell aseară... şi mi se pare că au trecut secole de atunci...

5

Când termină de povestit, era ora opt şi douăzeci de minute şi băuseră deja amândoi câte două ceşti de cafea.

— Cred că asta e cam tot, spuse Matt. Şi acum, vrei să ți-l imit pe Napoleon? Să-ți povestesc despre discuțiile mele astrale cu Toulouse-Lautrec?

— Nu vorbiți aşa, zise ea. Se petrece ceva, însă nu ceea ce credeți dumneavoastră. Cu siguranță că *ştiți* asta.

— Aşa am crezut până azi-noapte.

— Dacă nu a vrut nimeni să vă facă o glumă proastă, aşa cum a presupus Ben, atunci poate că a făcut-o Mike. Poate că a delirat, sau cam aşa ceva.

Nu părea o explicație prea convingătoare, însă Susan continuă:

— Sau poate că ați adormit fără să vă dați seama şi ați visat totul. Şi mie mi s-a întâmplat să ațipesc fără să-mi dau seama şi să pierd astfel cincisprezece sau douăzeci de minute.

Ridică obosit din umeri.

— Cum îşi apără cineva mărturia pe care nici o minte întreagă nu este în stare să o ia de bună? Am auzit ceea ce spun că am auzit. Nu dormeam. Şi mă sperie şi altceva... mă sperie rău. Legendele spun că un vampir nu poate intra pur şi simplu în casa omului să-i sugă sângele. Trebuie să fie invitat. Iar Mike Ryerson l-a invitat azi-noapte pe Danny Glick înăuntru. *Şi eu, la rândul meu, l-am invitat pe Mike!*

— Matt, ți-a povestit Ben despre cartea pe care o scrie acum?

Matt îşi făcu de lucru cu pipa, însă nu o aprinse.

— Foarte puțin. Numai că există o legătură cu Casa lui Marsten.

— Ti-a spus că, atunci când era mic, a avut parte de o experiență traumatizantă în Casa lui Marsten?

Îşi ridică surprins ochii:

— *În* ea? Nu.

— A fost provocat să intre. Voia să devină membru al unui grup de copii şi testul de inițiere pe care trebuia să-l treacă îi cerea să intre în Casa lui Marsten şi să ia un obiect de acolo.

Aşa a şi făcut - însă, înainte să plece, a urcat în dormitorul de la etaj unde se spânzurase Hubie Marsten. Când a deschis uşa, l-a văzut pe Hubie atârnând de grindă. A deschis ochii. Ben a fugit. Asta coace în el de douăzeci şi patru de ani. S-a întors în oraş ca să încerce să scrie cartea şi să îşi scoată amintirea din cap odată pentru totdeauna.

— Iisuse, exclamă Matt.

— Are... o anumită teorie despre Casa lui Marsten. Şi se bazează pe de-o parte pe propria lui experiență şi pe de altă parte pe rezultatele surprinzătoare ale cercetărilor pe care le-a făcut asupra lui Hubert Marsten...

— Înclinația lui pentru cultul diavolului?

Susan tresări:

— De unde ştii asta?

Surâsul lui era posomorât:

— Nu toate bârfele dintr-un orăşel aşa mic se răspândesc la lumina zilei. Există şi secrete. Unele din zvonurile secrete din 'salem's Lot se referă la Hubie Marsten. Sunt cunoscute numai de vreo zece oameni în vârstă - Mabel Werts este una dintre ei. S-a întâmplat de mult, Susan. Şi chiar aşa, interdicția încă se aplică asupra unora dintre istoriile astea. Ciudat. Nici măcar Mabel nu discută despre Hubert Marsten decât cu prietenii ei cei mai apropiați. Bineînțeles că discută despre moartea lui. Despre crimă. Dar dacă îi întrebi ce s-a întâmplat în cei zece ani când el şi soția lui au stat în casa aceea, făcând Dumnezeu ştie ce, parcă apeşi pe o pedală de frână - parcă ar fi vorba de un tabu, dacă în civilizația noastră mai există aşa ceva. S-a zvonit că Hubert Marsten a răpit şi a sacrificat copiii zeilor săi din infern. Mă şi mir că Ben a reuşit să afle atât de multe. Taina care învăluie acest aspect al lui Hubie, al soției lui şi al casei este accesibilă numai unui grup închis.

— Nu a aflat din oraş toate amănuntele astea.

— Atunci se explică. Mi se pare că teoria lui este o idee parapsihologică veche - că oamenii produc răul, aşa cum produc muci sau excremente sau rămăşițe de unghii tăiate. Nu ține. Mă refer la faptul că acea Casă a lui Marsten ar fi

devenit un soi de magie a răului; o baterie de alimentare malignă.

— Da. Exact în termenii aceştia s-a exprimat şi el.

Îl privi uimită.

Matt scoase un chicotit uscat:

— Înseamnă că am citit aceleaşi cărți. Ce crezi tu, Susan? Există mai multe decât cerul şi pământul în filozofia ta? o întrebă, parafrazându-l pe Hamlet.

— Nu, răspunse cu hotărâre. Casele sunt case. Răul moare odată cu comiterea nelegiuirii.

— Vrei să spui că labilitatea lui Ben mi-ar putea oferi ocazia să-l conduc pe drumul înspre nebunie pe care eu însumi îl parcurg acum?

— Nu, sigur că nu. Nu cred că eşti nebun. Însă, domnule Burke, trebuie să-ți dai seama...

— *Taci.*

Îşi înclinase capul într-o parte. Susan își înghiți cuvintele şi ascultă şi ea. Nimic... decât, poate, o scândură care trosnise. Ochii îi erau întrebători când se uită la el şi Matt clătină din cap:

— Ce spuneai?

— Numai o coincidență a făcut ca acesta să fie un moment nefavorabil pentru el ca să se despartă de demonii care i-au bântuit tinerețea. S-au auzit tot felul de zvonuri ridicole de când Casa lui Marsten a fost reocupată şi magazinul acela a fost deschis... că veni vorba, au existat şi tot felul de zvonuri despre Ben însuşi. Se ştie că se poate întâmpla ca ritualul exorcizării să scape de sub control şi să se întoarcă împotriva exorcistului. Cred că Ben trebuie să plece din oraş şi cred că şi dumitale ți-ar face bine o vacanță, domnule Burke.

Ideea de exorcism o făcu să-şi amintească de rugămintea lui Ben de a-i pomeni lui Matt de preotul catolic. Sub impulsul momentului, se hotărî să nu spună nimic. Îi era acum clar motivul pentru care o făcuse, însă ar fi însemnat doar să pună paie pe un foc care, după părerea ei, ardea primejdios de tare. Când o va întreba Ben - dacă o va face - îi va spune că a uitat.

— Ştiu că pare o nebunie, spuse Matt. Chiar şi mie mi se pare aşa şi eu sunt cel care a auzit cum se deschide fereastra, eu am auzit râsul acela şi am văzut oblonul în iarbă azi de dimineață, însă dacă asta îți poate domoli temerile, pot să-ți spune că reacția lui Ben față de toată povestea asta a fost foarte cuminte. A propus să considerăm totul ca pe o teorie care trebuie să fie confirmată sau infirmată şi să începem prin...

Se opri din nou şi ascultă atent.

De data aceasta numai tăcerea îşi țesea firul; iar când vorbi din nou, siguranța blajină din tonul lui o înspăimântă de-a binelea:

— E cineva sus.

Ascultă şi ea. Nimic.

— Ți se pare.

— Îmi cunosc casa, şopti el. E cineva în camera de oaspeți... uite, auzi?

Acum auzi şi ea. O scândură care trosnise, trosnise aşa cum trosnesc scândurile în casele vechi fără vreun motiv anume. Însă lui Susan i se păru că mai era ceva - ceva neînchipuit de viclean - în sunetul acela.

— Mă duc sus, zise el.

— Nu!

Cuvântul îi ieşi pe gură fără să se gândească. Îşi spuse: *Cine stă acum lângă sobă şi crede că vântul în streşini este o banshee?* *Banshee = zână care prevesteşte moartea prin tânguiri (mitol. celtică)

— M-am speriat noaptea trecută şi n-am făcut nimic şi situația s-a înrăutățit. Acum mă duc sus.

— Domnule Burke...

Amândoi începuseră să vorbească în şoaptă. Încordarea i se strecurase în vene şi îi înțepenise muşchii. Poate că era cineva sus. Un hoț.

— Vorbeşte, îi spuse el. După ce plec, continuă să vorbeşti. Despre orice.

Înainte să-i poată răspunde, se şi ridicase de pe scaun şi ieşise pe hol, mişcându-se cu o agilitate aproape uimitoare. Se

uită o dată înapoi însă ea nu îi putu descifra privirea. Începu să urce treptele.

Îşi simţea mintea amorţită şi cufundată în ireal din cauza rapidei schimbări de situaţie. Cu mai puţin de două minute în urmă discutau această problemă cu calm, sub lumina lucidă a becurilor electrice. Acum îi era teamă. Întrebare: Dacă pui într-o cameră un psiholog cu un om care crede că e Napoleon şi îi laşi împreună un an (sau zece sau douăzeci), ce rezultat vei obţine? Doi psihologi sau doi bolnavi în cămăşi de forţă? Răspuns: Date insuficiente.

Deschise gura şi spuse:

— Duminică trebuia să merg cu Ben pe Drumul Naţional 1 la Camden, ştii oraşul unde au filmat *Peyton Place* - dar acum cred că ar trebui să amânăm excursia. Acolo e cea mai drăguţă biserică...

Se pomeni că vorbeşte cu multă uşurinţă, cu toate că îşi ţinea mâinile strânse în poală; atât de strânse încât i se albiseră degetele. Mintea îi era limpede, neimpresionată încă de discuţia despre cei care sug sângele şi despre cei morţi şi nu tocmai. Teroarea cea neagră îşi trimitea valurile din măduva spinării, reţea mult mai veche de nervi şi ganglioni.

6

Să urce scara era cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată în viaţă Matt Burke. Asta era. Nimic nu se asemăna, nici pe departe. Poate doar cu excepţia unei singure întâmplări.

Pe vremea când avea opt ani a făcut parte dintr-un grup de cercetaşi. Casa unde se întâlneau se afla la o milă distanţă de casa lui şi era minunat să se ducă acolo pe jos, excelent, chiar, pentru că drumul îl parcurgea după-amiaza, la lumina zilei. Însă la întoarcere se lăsa înserarea, eliberând umbrele care se căscau de-a lungul potecii, în tipare lungi, complicate - sau,

dacă şedinţa era deosebit de interesantă şi dura mai mult, trebuia să te întorci pe întuneric. Singur.

Singur. Da, acesta este cuvântul cheie, cel mai îngrozitor cuvânt din câte există. Cuvântul crimă nu se ridică la înălţimea lui iar cuvântul iad nu este decât un biet sinonim...

Pe drum, trebuia să treacă pe lângă ruinele unei biserici, un străvechi loc de întrunire a metodiştilor, care se întindea până la capătul unei pajişti mâncate de geruri şi plină de hârtoape. Şi când treceai pe lângă ferestrele ei severe, fără simţire, paşii începeau să-ţi răsune foarte tare în urechi şi indiferent ce melodie ai fi fluierat, aceasta îţi murea pe buze şi încercai să-ţi închipui cum arată pe dinăuntru - cu stranele răsturnate, cu cărţile de rugăciuni mucegăite, cu altarul dărâmat, unde acum doar şoarecii ţineau sărbătorile religioase şi te întrebai oare ce o mai fi acolo înăuntru în afară de şoareci - ce nebuni, ce monştri. Poate chiar în clipa asta se uită la tine pe furiş cu ochii lor galbeni de reptilă. Şi poate că într-o noapte nu va mai fi suficient să fii atent; poate că într-o noapte uşa aceea din lemn putred, care de-abia stă într-o ţâţână, va fi izbită de perete şi ceea ce vei vedea în pragul ei va fi suficient să te facă să-ţi pierzi minţile pe loc.

Şi nu puteai să explici asta mamei şi tatălui tău, care erau fiinţe ale luminii. Nu puteai, aşa cum nu ai putut să le explici cum, la trei ani, pătura de la picioarele pătuţului tău s-a transformat într-un cuib de şerpi care se holbau la tine cu ochi nepăsători, lipsiţi de gene. Nici un copil nu-şi învinge aceste spaime, gândi el. Şi dacă o asemenea spaimă nu poate fi pusă în cuvinte, nu poate fi învinsă. Iar spaimele închise în minţile mici de copii sunt mult prea mari pentru a putea trece prin deschizătura gurii. Mai devreme sau mai târziu găseşti pe cineva cu care să treci pe lângă toate casele acelea pustii, pe lângă care ai fost nevoit să treci în perioada dintre copilăria hlizită şi senilitatea morocănoasă. Până în noaptea asta. Până în noaptea asta când ai descoperit că nici una din spaimele vechi nu a fost alungată, ci doar au fost puse la păstrare în

sicriele lor mici de copii, cu câte un trandafir sălbatic deasupra.

Nu a aprins lumina. Urcă treptele, una câte una, evitând-o pe a şasea, care scârțâia. Ținea crucifixul strâns în mână, iar palma îi era transpirată şi lipicioasă.

Ajunse la etaj şi, fără să facă vreun zgomot, se întoarse să privească holul. Uşa de la camera de oaspeți era întredeschisă. O închisese dimineață. De jos se auzeau, ca un murmur, vorbele lui Susan.

Păşind cu grijă, ca să nu facă duşumeaua să scârțâie, se duse la uşă şi se opri în fața ei. Chintesența tuturor spaimelor omeneşti, gândi el. O uşă puțin întredeschisă.

Întinse mâna şi o deschise.

Mike Ryerson stătea întins pe pat.

Lumina lunii pătrundea prin ferestre şi inunda camera cu argintul ei, transformând-o într-o lagună a viselor. Matt își scutură capul, de parcă ar fi vrut să-şi limpezească gândurile. Aproape că i se părea că se întorsese în timp, că trăia evenimentele nopții trecute. Va coborî la parter şi îi va da un telefon lui Ben, pentru că Ben nu era încă la spital.

Mike deschise ochii.

O clipă aceştia străluciră în lumina lunii, argint brodat pe margini cu roşu. Erau tot la fel de lipsiți de expresie ca tablele de şcoală bine şterse cu buretele. Nici un gând sau simțământ omenesc nu se putea citi în ei. *Ochii sunt ferestrele sufletului,* a spus Wordsworth. Şi dacă aşa era, ferestrele acestea dădeau într-o cameră goală.

Mike se ridică în şezut, iar cearşaful îi căzu de pe piept. Matt observă cusătura neîndemânatică şi urâtă în locul unde medicul legist sau patologul a încercat să repare tăietura făcută la autopsie, fluierând, probabil, în timp ce lucra.

Mike zâmbi, şi caninii şi incisivii lui erau albi şi ascuțiți. Chiar zâmbetul însuşi nu era decât simpla contractare a muşchilor din jurul gurii; nu ajungea la ochi. Aceştia îşi păstraseră lipsa totală de expresie.

Mike spuse foarte clar:

— *Uită-te la mine.*

Matt se uită. Da, ochii nu exprimau absolut nimic. Însă erau foarte adânci. Aproape că te vedeai reflectat ca în nişte podoabe din argint în ochii aceia, şi te înecai uşor şi dulce în ei, căci ei făceau ca lumea întreagă să pară lipsită de importanță, făceau ca toate spaimele să pară lipsite de importanță...

Făcu un pas înapoi şi strigă:

— Nu! Nu!

Şi ridică crucifixul.

Ceea ce era acum Mike Ryerson şuieră de parcă i-ar fi fost azvârlită în față o găleată cu apă clocotită. Brațele i se ridicară de parcă ar fi vrut să preîntâmpine o lovitură. Matt făcu un pas în cameră; Mike făcu, la rândul lui, un pas înapoi.

— Pleacă de-aici! bolborosi Mart. Îmi revoc invitația! Ryerson urlă. Sunetul era înalt, tânguitor, plin de ură şi durere. Se împletici câțiva paşi în urmă. Se lovi cu spatele genunchilor de marginea ferestrei deschise şi se clătină, pe punctul de a-şi pierde echilibrul.

— *O să am grijă să dormi somnul de veci, profesore.*

Se aruncă în noapte, pe spate, cu mâinile ridicate deasupra capului ca un înotător care sare de la trambulină. Trupul lui palid sclipi ca marmura, contrastând puternic cu cusăturile negre în forma literei Y, care îi traversau pieptul.

Matt scoase un geamăt înnebunit şi îngrozit. Se repezi la fereastră şi privi afară. Nu se vedea nimic decât întunericul poleit de lună - iar în fața ferestrei şi deasupra luminii care se revărsa din camera de zi, pluteau, dansând în adierea vântului, nişte particule care ar fi putut fi firişoare de praf. Se învolburară, se contopiră într-un model humanoid hidos, şi apoi se risipiră în neant.

Se întoarse să fugă şi atunci durerea îi umplu pieptul, făcându-l să se împleticească. Îl apăsă cu mâna şi se încovoie. Durerea părea a-i urca pulsând pe braț în valuri ritmice.

Crucifixul îi dansa în fața ochilor.

Se duse la uşă, cu braţele încrucişate pe piept; cu lanţul crucifixului încă ţinut strâns în mâna dreaptă. Încă mai vedea în faţa ochilor imaginea lui Mike Ryerson suspendat în văzduhul întunecat, ca un săritor de la trambulină cu pielea îngrozitor de albă.

— Domnule Burke!

— Doctorul meu e James Cody, rosti cu buze reci ca zăpada. E în agenda de telefon. Cred că am făcut un infarct. Se prăbuşi în holul de la etaj, cu faţa în jos.

7

Susan formă numărul scris lângă JIMMY CODY. Numele doctorului era scris cu majuscule ordonate pe care şi le amintea atât de bine din anii de şcoală. Răspunse o voce de femeie şi Susan spuse:

— Este domnul doctor acasă? E o urgenţă!

— Da, zise calmă femeia. Vi-l dau la telefon.

— Doctor Cody.

— Sunt Susan Norton. Sunt la domnul Burke acasă. A avut un atac de cord.

— Cine? *Matt* Burke?

— Da. Şi-a pierdut cunoştinţa. Ce să..

— Cheamă o ambulanţă, spuse. Numărul din Cumberland este 841-4000. Stai cu el. Acoperă-l cu o pătură, dar să nu îl mişti. Înţelegi?

— Da.

— Sosesc în douăzeci de minute.

— Vreţi să...

Însă telefonul se închise şi rămase singură.

Chemă ambulanţa şi rămase iarăşi singură, confruntându-se cu perspectiva de a urca la etaj, la Matt.

8

Privi lung scara cu o neliniște care o uluia. Se trezi că își dorește ca nimic să nu se fi întâmplat, nu doar din cauză că astfel Matt ar fi fost sănătos, ci pentru că astfel nu ar mai fi simțit această frică dezgustătoare, cutremurătoare. Nu crezuse absolut nimic - considerase evenimentele din noaptea trecută ca fiind nici mai mult nici mai puțin decât ceva ce putea fi explicat în limitele realității, așa cum o cunoștea ea. Și acum hotărârea ei fermă de a nu crede nimic îi fugise de sub picioare și își dădea seama că începuse să se prăbușească.

Auzise vocea lui Matt și auzise și o incantație îngrozitoare și lipsită de orice intonație omenească: *O să am grijă să dormi somnul de veci, profesore.* Vocea care rostise aceste cuvinte era la fel de umană ca lătratul unui câine.

Urcă înapoi la etaj, forțându-și picioarele să o poarte treaptă cu treaptă. Nici măcar lumina din hol nu o ajută prea mult. Matt zăcea acolo unde îl lăsase, cu capul într-o parte, cu obrazul drept pe capătul zdrențuit al mochetei. Respirația îi ieșea în horcăieli aspre din piept. Se aplecă și îi descheie cei doi nasturi de la gât ai cămășii și i se păru că respirația i se mai liniștește puțin. Apoi intră in camera de oaspeți să ia o pătură.

Era frig în cameră. Fereastra era deschisă. Pe pat nu era decât salteaua, însă erau pături pe raftul din dulap. Când se întoarse să iasă înapoi în hol, observă un obiect care sclipea în lumina lunii pe duşumea, lângă fereastră. Se aplecă și îl ridică. Îl recunoscu imediat. Era un inel de absolvire a liceului Cumberland Consolidated. Inițialele gravate înăuntru erau M.C.R.

Michael Corey Ryerson.

În acea clipă, în întuneric, crezu. Crezu absolut tot. Strigătul i se ridică în gât, însă îl împiedică să iasă. Dar inelul îi căzu dintre degete și rămase pe podea lângă fereastră, sclipind în lumina lunii care traversa bezna nopții de toamnă.

CAPITOLUL ZECE
ORAŞUL (III)

1

Oraşul cunoştea întunericul.

Cunoştea întunericul care se pogoară asupra pământului când mişcarea de rotație a planetei îl îndepărtează de soare, şi cunoştea şi întunericul din sufletul omenesc. Oraşul este o înmănunchere a trei elemente. Oraşul înseamnă oamenii care trăiesc aici, înseamnă clădirile pe care aceştia le-au ridicat pentru odihnă sau muncă şi înseamnă şi pământul. Oamenii sunt de origine scoțiană, engleză şi franceză. Desigur că mai sunt şi alții, ca un pumn de piper azvârlit într-o oală cu sare, însă nu sunt mulți aceştia. Şi nici nu s-a amestecat prea mult piperul cu sarea în oală. Clădirile sunt aproape în totalitate construite din lemn veritabil. Majoritatea caselor vechi sunt construite în formă de solniță şi multe din magazine au fațade false, deşi nimeni nu e în stare să explice de ce. Oamenii ştiu că nu se află nimic în spatele acestor fațade false, aşa cum mulți dintre ei ştiu că Loretta Stracher poartă proteză. Terenul conține granit în adâncuri şi este acoperit doar cu o pătură foarte subțire, foarte fragilă de țărână. Agricultura în părțile astea este o afacere nerentabilă, epuizantă, nenorocită, înnebunitoare. Grapa plugului întoarce bucăți mari din stratul de granit şi se sfărâmă în ele. În luna mai, porneşti cu camionul imediat ce solul s-a uscat cât de cât şi începi, tu şi băieții tăi, să-l umpli cu bucăți de granit. Şi faci treaba asta de mai mult de zece ori, poate, înainte de a începe aratul. Şi duci bucățile de granit şi le arunci în grămada uriaşă, sufocată de buruieni, în care le arunci încă din 1955, când te-ai hotărât să te faci fermier şi să apuci tigrul ăsta de ouă. Şi după ce ai adunat atâtea bucăți de granit că nu-ți va mai ieşi mizeria de sub unghii oricât te-ai spăla, şi îți simți degetele umflate şi amorțite şi cu toți porii deschişi, îți pui grapa la tractor şi înainte de a reuşi să ari două rânduri îți sfărâmi lama

plugului într-o piatră pe care nu ai văzut-o. Şi când încerci să schimbi lama, cu ajutorul băiatului cel mare, primul țânțar din noul anotimp bâzâie însetat de sânge pe lângă urechile tale, cu murmurul acela care îți aduce lacrimi în ochi şi care te face întotdeauna să te gândești că acesta trebuie să fie sunetul pe care îl aud nebunii înainte de a-şi ucide toți copiii sau înainte de a închide ochii pe autostradă, ținând în acelaşi timp apăsată pedala de accelerație până în podea sau atunci când apasă cu degetul de la picior pe trăgaciul puştii pe care tocmai ce şi-au proptit-o în boaşe; şi atunci degetele băiatului tău alunecă şi lama grapei îți răzuie pielea de pe braț şi priveşti în juru-ți în acea clipă plină de disperare, clipă nemiloasă, când ți se pare că îți vine să te laşi păgubaş şi să te apuci de băutură sau să te duci la banca unde ți-ai ipotecat averea şi să te declari falit, în acea clipă când urăşti din tot sufletul pământul şi aspirația aceea blajină a gravitației care te ține lipit de el, îl şi iubeşti şi înțelegi că el cunoaşte întunericul şi că l-a cunoscut întotdeauna. Pământul te-a capturat şi te ține bine; şi casa şi femeia de care te-ai îndrăgostit când ai intrat la liceu (numai că pe vremea aceea ea era doar o fetiță şi tu habar n-aveai ce înseamnă o fată, ştiai doar că ai una şi te țineai scai de ea şi ea îți scria numele pe toate coperțile manualelor şi apoi tu ai avut-o şi apoi ea te-a avut şi nu a mai trebuit să vă faceți griji din cauza *încurcăturii* aceleia), şi copiii te-au capturat, copiii care au fost concepuți în patul acela dublu care scârțâia tot timpul şi care avea tăblia scrijelită. După ce se lăsa întunericul tu şi cu ea - făceați copii - şase copii sau şapte sau zece. Banca te-a capturat şi negustorul de maşini şi magazinul Sears din Lewiston şi John Deere din Brunswick. Dar mai ales oraşul te-a capturat, pentru că îl cunoşti aşa cum cunoşti doar forma sânului soției tale. Ştii cine îşi pierde vremea la magazinul lui Crossen în timpul zilei pentru că Knapp Shoe l-a dat afară şi ştii cine este încornorat, încă dinainte să o ştie *el*.

Însuşi, aşa cum este Reggie Sawyer, din cauza puștiului ăla de la compania de telefoane, care-şi vâră fitilul în butoiaşul lui

Bonnie Sawyer; ştii unde duc drumurile şi unde, în după-amiezile de vineri, tu împreună cu Hank şi cu Nolly Gardener puteți merge şi puteți să vă opriți pe marginea lor şi să beți câteva cutii de bere sau câteva lăzi. Ştii care sunt capcanele terenului şi ştii cum poți să te strecori prin mlaştini în aprilie fără să-ți uzi măcar vârful cizmelor. Ştii tot. Şi oraşul te cunoaşte. Ştie cum te doare fundul din cauza scaunului tractorului la sfârşitul unei zile de arat şi ştie că umflătura pe care o ai în spate este doar un chist şi nu trebuie să-ți faci probleme din cauza asta, cum ți-a spus doctorul la început, şi ştie cum mintea ta încearcă să se strecoare înnebunită printre chitanțele pe care le-ai primit în ultima săptămână a lunii. Îți citeşte gândurile printre minciuni, chiar şi printre acelea pe care ți le spui ție însuți, cum ar fi că ai de gând să-ți duci nevasta şi copiii la Disneyland la anul sau în anul următor, cum ar fi că îți poți permite să cumperi un televizor color în rate dacă vei tăia lemne la toamnă, cum ar fi că totul va fi bine. A face parte din oraş este ca un act sexual zilnic, atât de pur, atât de complet încât, în comparație cu el, ce faci tu şi nevasta ta în patul care scârțâie pare a fi o strângere anemică de mână. A face parte din oraş este ceva prozaic, senzual, amețitor. Şi în întuneric, oraşul este al tău şi tu eşti al oraşului şi împreună dormiți ca cei duşi din lume, ca pietrele din pământul tău din partea de nord. Nu există viață aici, ci numai moartea lentă a zilelor, astfel încât, atunci când răul coboară asupra oraşului, pogorârea lui, pare aproape hotărâtă dinainte, pare dulce şi totodată îți amorțeşte simțurile. Parcă oraşul ar şti că vine răul şi ar şti şi sub ce înfățişare se va arăta.

Oraşul îşi are tainele sale pe care şi le păstrează cu sfințenie. Oamenii nu le cunosc pe toate. Ştiu că soția bătrânului Albie Crane a fugit cu un comis-voiajor din New York - sau îşi închipuie că ştiu. Însă Albie i-a crăpat țeasta după ce comis-voiajorul ei a abandonat-o şi i-a legat o piatră de picioare şi a aruncat-o într-o fântână părăsită şi douăzeci de ani mai târziu Albie a murit împăcat în patul său în urma

unui atac de cord, întocmai cum va muri şi fiul său, Joe, mai târziu în această poveste, şi poate că într-o zi, un copil va da peste fântâna părăsită în locul unde este ascunsă printre tufe de mure sălbatice şi va desface scândurile înălbite şi lustruite de vreme şi va vedea scheletul aproape sfărâmat cum se holbează la el de pe fundul acoperit cu pietriş, cu medalionul primit de la comis-voiajor atârnându-i încă, verde şi plin de muşchi, pe cutia toracică.

Ştiu că Hubie Marsten şi-a ucis nevasta, însă nu ştiu ce a obligat-o să facă înainte de asta şi nu ştiu nici ce s-a întâmplat în bucătăria scăldată în soare în clipele dinainte să-i împrăştie creierii pe pereți, în bucătăria în care mirosul de caprifoi atârna greu, în aerul fierbinte, cu dulceața grețoasă a unui cavou descoperit. Şi nici nu ştiu că ea l-a implorat să o facă.

Unele femei bătrâne din oraş - Mabel Werts, Glynis Mayberry, Audrey Hersey - îşi amintesc că Larry McLeod a găsit şi nişte hârtii carbonizate în soba de la etaj, însă nici una din ele nu ştia că acele hârtii erau corespondența de doisprezece ani dintre Hubert Marsten şi un nobil austriac uluitor de bătrân, pe nume Breichen, sau că această corespondență între cei doi începuse prin intermedierea unui negustor de cărți destul de ciudat din Boston care, în 1933, a avut parte de o moarte îngrozitoare, şi nu ştiu că Hubie a ars scrisorile una câte una înainte să se spânzure, punându-le în focul din sobă, urmărind cum flăcările înnegresc şi carbonizează hârtia groasă, de culoarea untului şi şterg scrisul elegant, subțire ca firul pânzei de păianjen. Nu ştiu că zâmbea în timp ce făcea asta, aşa cum zâmbește Larry Crockett acum, când se gândește la titlurile de proprietate fabuloase care se află în siguranță în seiful său personal de la Banca din Portland.

Mai ştiu că Coretta Simons, văduva bătrânului Jumpin Simons se stinge încet şi îngrozitor de cancer intestinal, dar nu ştiu că există mai mult de treizeci de mii de dolari ascunşi sub tapetul de pe pereții sărăcăcioasei camere de zi, rezultat al

unei polițe de asigurări pe care a încasat-o, dar nu a investit niciodată banii şi acum, la sfârşitul zilelor, a uitat cu totul de ei.

Ştiu că, în acel septembrie fumuriu al anului 1951 un incendiu a devastat jumătate din oraş, însă nu ştiu că focul a fost pus şi nu ştiu că băiatul care l-a pus a absolvit şcoala în 1953 şi a plecat să se îmbogățească cu o sută de mii de dolari pe Wall Street, şi, chiar dacă *ar fi ştiut,* tot nu şi-ar fi putut închipui ce anume l-a îndemnat să o facă şi cum amintirea faptei sale i-a chinuit mințile în următorii douăzeci de ani ai vieții, până când o embolie a creierului l-a gonit în mormânt la vârsta de patruzeci şi şase de ani.

Nu ştiu că abatele John Groggins se trezeşte uneori în miez de noapte cu coşmarul încă viu în spatele craniului său pleşuv, coşmaruri în care el predică la ora de religie de joi seară în fața Clasei Tinerelor Domnişoare, şi e gol puşcă şi unsuros şi ele sunt pregătite să-l primească; sau că, Floyd Tibbits a rătăcit toată ziua de vineri ca prin vis, simțindu-se rău, simțind cum soarele îi luminează cu duşmănie pielea ciudat de palidă, amintindu-şi vag că a fost la Ann Norton, fără a-şi aminti deloc atacul asupra lui Ben Mears, însă păstrând vie in memorie recunoştința apatică cu care a întâmpinat amurgul, recunoştința şi anticiparea unui eveniment important şi bun; sau că Hal Griffen are șase reviste pornografice ascunse în spatele dulapului său şi oricând prinde prilejul se masturbează cu ochii la ele; sau că George Middler are o valiză plină cu chiloței din mătase şi sutiene şi portjartiere şi ciorapi şi că uneori trage obloanele de la ferestrele locuinței sale de deasupra magazinului de mărunțişuri şi încuie uşa şi o zăvorăşte şi apoi stă în fața oglinzii mari din dormitor până când începe să gâfâie şi apoi cade în genunchi şi se masturbează; sau că bietul Carl Foreman a încercat să țipe dar nu a fost în stare atunci când Mike Ryerson a început să tremure pe masa din metal din camera de la morgă şi că țipătul i s-a transformat în cioburi mute de sticlă în gâtlej atunci când Mike a deschis ochii şi s-a

ridicat; sau că Randy McDougall, bebeluşul în vârstă de numai zece luni, nici măcar nu s-a împotrivit atunci când Danny Glick s-a furişat prin fereastra dormitorului, l-a smuls din pătuț şi şi-a înfipt dinții în gâtul ce purta încă urmele loviturilor mamei lui.

Acestea sunt tainele oraşului; unele vor fi cunoscute mai târziu iar altele nu vor fi dezvăluite niciodată. Oraşul le păstrează cu grijă şi nu lasă să se citească nimic pe chipul său.

Oraşului nu îi pasă de lucrarea diavolului mai mult decât i-ar păsa de cea a lui Dumnezeu sau a omului. A cunoscut întunericul. Şi întunericul a fost suficient.

2

Sandy McDougall îşi dădu seama că ceva nu era în regulă chiar în clipa când s-a trezit, însă nu-şi putea da seama ce anume. Cealaltă jumătate a patului era goală; era ziua liberă a lui Roy şi se dusese la pescuit cu nişte prieteni. Urma să se întoarcă pe la prânz. Nu ardea nimic pe aragaz şi pe ea nu o durea nimic. Aşa că ce nu era în regulă?

Soarele. Asta era.

Soarele lumina partea de sus a tapetului dansând printre umbrele aruncate de frunzele arțarului din fața ferestrei. Însă de obicei Randy o trezea cu mult înainte ca soarele să se joace cu umbrele frunzelor de arțar pe perete...

Privirea-i uimită se opri pe cadranul ceasului de pe scrin. Nouă şi zece.

Îngrijorarea o sufocă.

— Randy? strigă, iar capotul îi fâlfâi în spate când se repezi pe coridorul îngust al rulotei.

— Randy! *Iubitule?*

Camera copilului era inundată de lumina soarelui care se revărsa prin unica fereastră de deasupra pătuțului... fereastra

era deschisă. Dar a închis-o când s-a dus la culcare cu o seară înainte. Întotdeauna o închidea.

Pătuțul era gol.

— Randy? şopti ea.

Şi îl văzu.

Trupul micuț, îmbrăcat în pijamaua decolorată de prea multe spălări, fusese aruncat într-un colț, ca un gunoi. Un picior îi era ridicat într-o poziție grotescă, aidoma unui semn de exclamare întors pe dos.

— *Randy!*

Se aruncă în genunchi lângă el, cu trăsăturile schimonosite de şoc. Luă copilul în brațe. Corpul acestuia era rece.

— Randy, iubitul meu, trezeşte-te, Randy, Randy, trezeşte-te...

Vânătăile dispăruseră. Dispăruseră toate. Peste noapte, iar acum chipul şi trupul micuț erau desăvârşite. Culoarea pielii era sănătoasă. Pentru prima oară de când l-a adus pe lume, i se păru că este frumos şi țipă disperată la vederea acestei frumuseți - țipăt oribil, nefericit.

— Randy! *Trezeşte-te!* Randy? Randy? Randy?

Îl ridică şi alergă înspre bucătărie, cu capotul alunecându-i acum de pe umeri. Pe scaunul înalt de bebeluş mai era încă tava cu resturile uscate ale cinei lui Randy de cu o seară înainte. Îl puse în scaun, sub un mănunchi de raze de soare. Capul lui Randy îi căzu moale pe piept şi copilul alunecă într-o parte cu un soi de hotărâre cumplit de înceată, până când se blocă în unghiul format de tavă şi unul din brațele scaunului.

— Randy? zâmbi ea.

Ochii îi ieşiseră din orbite ca nişte bile de un albastru viciat, îl bătu uşor pe obraji.

— Trezeşte-te acum, Randy. Papa, Randy. Ți-e fomică? Te rog... oh, Iisuse, te rog...

Se repezi la dulap, îl deschise şi cotrobăi prin el, răsturnând o cutie cu orez, o conservă cu ravioli, o sticlă cu ulei. Sticla cu ulei se sparse, împrăştiind lichidul gros pe aragaz şi pe

duşumea. Găsi un borcan cu cremă de ciocolată şi smulse şi o linguriță de plastic din scurgătorul de lângă chiuvetă.

— Uite, Randy. Ce-ți place ție. Trezeşte-te şi papă cremă. Cioco, Randy. Cioco, cioco.

Furia şi teroarea îi întunecară mintea.

— *Trezeşte-te!* țipă la el, iar stropii de salivă îmbrobonară pielea translucidă a frunții şi obrajilor copilului.

— *Trezeşte-te trezeşte-te în numele lui Dumnezeu căcat cu ochi ce eşti TREZEŞTE-TE!*

Smulse capacul borcanului şi luă cu lingura din crema cu aromă de ciocolată. Mâna ei, care înțelesese deja adevărul, tremura atât de tare încât vărsă pe jos aproape întreg conținutul, împinse ce mai rămăsese în lingură printre buzele moarte şi restul de cremă căzu pe tavă, cu plescăieli oribile. Lingura se izbi de dinții copilului.

— Randy, îl imploră ea. Nu o mai necăji pe mama.

Întinse şi mâna cealaltă şi-i forță gura să se deschidă cu un deget, şi împinse înăuntru' ce mai rămăsese din crema de ciocolată.

— Aşa, spuse Sandy McDougall.

Pe buze îi apăru un zâmbet imposibil de descris în speranța ei smintită. Se aşează pe scaunul de bucătărie, lăsându-şi muşchii să se relaxeze. Acum totul era în regulă. Acum îşi dădea seama că ea încă îl mai iubeşte şi va înceta farsa asta plină de cruzime.

— Bună? murmură ea. Cioco bună, Randy? Vrei să râzi la mami? Fii băiețel bun şi râzi la mami.

Întinse degetele tremurânde şi ridică colțurile gurii lui Randy.

Ciocolata căzu pe tavă - pleosc.

Începu să urle.

3

Tony Glick se trezi sâmbătă dimineața când soția lui, Marjorie, se prăbuşi în camera de zi.

— Margie? o strigă el așezându-se pe marginea patului. Margie?

După o pauză lungă, mult prea lungă, îi răspunse:

— N-am pățit nimic, Tony.

Privi în gol. Nu purta decât pantalonii de pijama, iar şlițul îi atârna deschis între picioare. Părul i se ridicase în creştet într-o creastă de cocoş. Păr bogat şi negru, moştenit de amândoi băieții lui. Oamenii credeau că e evreu, însă tocmai părul acesta creț ar fi trebuit să-i trădeze originea italiană, se gândea deseori. Bunicul său se numise Gliccucchi. Şi atunci când cineva i-a spus că este mult mai uşor să te descurci în America dacă ai nume american, un nume scurt şi sonor, tata-mare s-a dus la tribunal şi şi-a schimbat numele în Glick, fără să-şi dea seama că tocmai vânduse adevărul unei minorități în schimbul aparenței alteia. Trupul lui Tony Glick era masiv, cu pielea întunecată la culoare, cu muşchi bine întreținuți. Pe chipul său se întipărise expresia unuia care tocmai a primit un pumn în nas la ieşirea dintr-un bar.

Se învoise de la serviciu şi dormise foarte mult în săptămâna care trecuse. Când dormeai nu te mai durea. Somnul lui era fără vise. Se culca la şapte şi jumătate şi se trezea la zece dimineața următoare. Mai ațipea şi după-amiaza între două şi trei. Timpul scurs între scena pe care o făcuse la înmormântarea lui Danny şi dimineața aceasta însorită de sâmbătă i se părea învăluit în cețuri şi ireal. Oamenii tot veneau şi le aduceau mâncare. Mâncăruri gătite, conserve, cozonaci, plăcinte. Margie spunea că habar nu are ce să facă cu toate astea. Nu le era foame deloc. Miercuri seara a încercat să facă dragoste cu soția lui şi amândoi au izbucnit în plâns.

Margie nu se simțea bine. Metoda prin care ea încerca să facă față situației era să facă curățenie în toată casa şi mătura şi aspira şi ştergea praful şi spăla duşumelele cu o patimă furioasă care înlătura orice gând. Zilele răsunau de

zdrăngănitul găleților cu apă şi de zumzăitul aspiratorului, iar aerul era plin de aromele înțepătoare de amoniac şi detergent. Strânsese toate hainele şi jucăriile copiilor, le împachetase cu grijă în cutii mari de carton şi le dusese la Armata Salvării şi la magazinul Bunăvoinței. Joi dimineața, când a ieşit din dormitor, Tony a descoperit toate cutiile etichetate şi aliniate frumos în fața uşii de la intrare. Niciodată în viața lui nu a mai văzut ceva atât de oribil ca acele cutii mute. Margie a mai scos şi toate covoarele în curtea din spate, le-a atârnat pe sârme şi le-a bătut cu cruzime. Şi oricât de împăienjenită i-ar fi fost privirea în starea lui de semiconştiență, Tony tot a observat cât de palidă devenise soția sa începând de marți sau miercuri; până şi buzele ei păreau a-şi fi pierdut culoarea naturală. Cearcănele adânci, negricioase i se strecuraseră pe nesimțite sub ochi.

Gândurile acestea îi trecură prin minte în mai puțin timp decât ar fi durat să le pună în cuvinte şi era pe punctul de a adormi din nou când ea căzu iarăşi, însă, de această dată, nu îi mai răspunse când o strigă.

Se ridică şi se târî pe scări până în camera de zi şi o văzu lungită pe jos, respirând sacadat şi privind fix tavanul cu ochi buimăciți. Tocmai schimba aranjamentul camerei şi toate mobilele erau trase de la locul lor, dând încăperii un aspect ciudat, de mecanism dezmembrat.

Boala de care suferea avansase în timpul nopții şi înfățişarea ei pătrunse ca o lamă de cuțit prin ceața care îi învăluia mintea. Purta încă un halat care i se rupsese până aproape de coapsă. Picioarele ei aveau culoarea marmurei; bronzul căpătat în timpul vacanței de vară dispăruse aproape complet. Mâinile i se mişcau ca nişte năluci. Gura îi era deschisă, de parcă nu avea suficient aer şi observă şi ciudata lungime a dinților, însă nu se opri să analizeze motivul. S-ar fi putut să fie vorba doar de un joc al luminii.

— Margie? Iubito?

Ea încercă să-i răspundă, nu reuşi, şi atunci îl cuprinse frica adevărată. Se duse să cheme un doctor.

— Nu... nu.

Cuvintele erau repetate printre răsuflări sacadate. Izbutise cu greu să se ridice în şezut şi întreaga casă tăcută era plină doar de respirația ei şuierătoare.

— Ridică-mă.., ajută-mă... soarele arde atât de tare...

Se duse la ea şi o luă în brațe, uluit de cât de uşoară era. Părea a nu cântări mai mult decât o bocceluță cu vreascuri.

— ...canapea...

O aşeză acolo, cu capul sprijinit de brațul canapelei. Acum, când se afla în afara razelor de soare care treceau prin fereastră şi formau un lac de lumină pe covor, respirația ei părea a se fi liniştit într-o oarecare măsură. Închise ochii câteva clipe, şi el fu iarăşi impresionat de strălucirea netedă a dinților ei în contrast cu buzele. Simți nevoia să o sărute.

— Lasă-mă să chem un doctor, spuse.

— Nu. Mă simt mai bine. Soarele mă... mă ardea. Îmi venea să leşin. Mi-e mai bine acum.

Obrajii i se coloraseră uşor.

— Eşti sigură?

— Da. Mi-e bine.

— Te-ai obosit prea tare, iubito.

— Da, răspunse ea pe un ton răbdător, însă ochii i se mişcau neliniştiți.

El îşi trecu o mână prin păr, trăgând de şuvițele rebele.

— Trebuie să ieşim din starea asta, Margie. Trebuie. Arăți...

Se întrerupse, nedorind să o rănească.

— Arăt groaznic, spuse ea. Ştiu. M-am uitat în oglinda de la baie înainte de culcare aseară şi parcă nici nu eram acolo. O clipă mi s-a părut...

Umbra unui surâs îi şterse buzele.

— Mi s-a părut că văd cada din spate. De parcă nu mai rămăsese decât foarte puțin din mine şi ce rămăsese era... ah, atât de... *şters...*

— Vreau să te consulte doctorul Reardon.

Însă ea nu-i dădu atenție. Părea că nu l-a auzit.

— Am avut cel mai frumos vis în ultimele trei sau patru nopți, Tony. Şi era atât de real. În vis, Danny vine la mine. Zice: „Mămico, mămico, sunt aşa de fericit că am venit acasă." Şi mai zice... mai zice...

— Ce mai zice? o întrebă cu blândețe.

— Zice... că e bebeluşul meu din nou. Copilul meu la sânul meu iarăşi. Şi îi dau să sugă şi... şi atunci mă cuprinde un sentiment atât de dulce şi puțin amar, atât de asemănător cu cel pe care l-am simțit când era într-adevăr micuț, înainte să îl înțarc, însă după ce-i ieşiseră dințişorii şi mă muşca - oh, trebuie să ți se pară *îngrozitor.* Ca poveştile alea pe care le aud psihiatrii.

— Nu, spuse el. Nu.

Se aşeză în genunchi lângă ea şi ea îl cuprinse cu brațele de după gât şi începu să plângă încet. Brațele ei erau reci.

— Fără doctor, te rog, Tony. O să mă odihnesc astăzi.

— Bine.

Faptul că cedase în fața rugăminților ei îl făcu să se simtă cumva nelinişțit.

— E un vis atât de frumos Tony, spuse, cu buzele aproape lipite de gâtul lui. Mişcarea gurii, duritatea atenuată a dinților în spatele buzelor erau uluitor de senzuale. Îşi dădu seama ca are o erecție.

— Aş vrea să-l visez din nou la noapte.

— Poate că ai să-l visezi, zise el mângâindu-i părul. Poate că ai să-l visezi.

4

— Dumnezeule, ce bine arăți, spuse Ben.

În lumea spitalului de alb compact şi verde anemic, Susan Norton arăta, într-adevăr, foarte bine. Purta o bluză de un galben strălucitor, cu dungi negre, verticale şi o fustă scurtă albastră din material de doc.

— Şi tu arăți bine, răspunse ea şi se îndreptă spre patul lui. O sărută adânc, iar cu mâna îi cuprinse şoldul şi o mângâie.

— Hei, zise Susan, întrerupând sărutul. Te dau afară pentru chestia asta.

—Nu pe mine.

— Sigur că nu. De mine era vorba.

Se priviră.

— Te iubesc, Ben.

— Şi eu te iubesc.

— Dacă m-aş putea urca în pat lângă tine acum...

— Stai puțin, doar să trag cuvertura.

— Cum aş putea să explic asta zaharisiților de aici?

— Spune-le că îmi dai plosca.

Zâmbind, clătină din cap şi îşi trase un scaun.

— S-au întâmplat multe în oraş, Ben.

Deveni serios:

— Ce anume?

Ea şovăi:

— Nici nu prea ştiu cum să-ți spun sau ce părere am eu despre toate astea. În cel mai fericit caz, aş putea spune că mă simt foarte derutată.

— Păi, spune-mi tot şi am să încerc eu să găsesc explicații.

— Cum te simți, Ben?

— Mă refac. Nu-i nimic serios. Doctorul lui Matt, unul, Cody...

— Nu. Mă refer la mintea ta. Cât crezi din toată povestea asta cu Contele Dracula?

— Oh. Asta. Matt ți-a spus totul?

— Matt e chiar aici, în spital. Un etaj mai sus. La Reanimare.

— *Ce?*

Se ridică în coate.

— Ce-a pățit?

— Infarct.

— *Infarct!*

— Doctorul Cody zice că starea lui s-a stabilizat. A fost internat de urgență, considerat caz grav, însă asta este procedura pentru primele patruzeci şi opt de ore. Eram cu el când s-a întâmplat.

— Susan, spune-mi tot ce-ți amintești.

Bucuria revederii îi dispăruse de pe chip. Trăsăturile lui delicate căpătaseră o expresie atentă, concentrată. Pierdut în camera albă, printre aşternuturile albe şi în pijamaua albă de spital, arăta iarăşi ca un om care de-abia îşi menține echilibrul pe o sfoară întinsă la mare înălțime, sfoară care poate a început să se destrame.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, Ben.

— Adică ce părere am despre istoria lui Matt?

— Da.

— Îți voi răspunde spunându-ți ce anume crezi tu. Crezi că m-a înnebunit atât de tare Casa aia a lui Marsten, încât mi-a sărit o doagă. Am dreptate?

— Da, cam aşa ceva. Însă niciodată nu m-am gândit la situația asta în... În termeni atât de duri.

— Ştiu, Susan. Am să încerc acum să-ți explic raționamentul meu. Ar fi chiar bine să-mi fac ordine în gânduri. Şi îmi dau seama după fața ta că s-a întâmplat ceva care te-a făcut să nu mai fii chiar atât de sigură pe tine. Aşa este?

— Da... dar nu cred, *nu pot...*

— Taci puțin. Cuvintele astea *nu pot,* blochează orice altceva. Aşa m-am împotmolit şi eu. Cuvintele astea absolute, imperative, nenorocite. *Nu pot.* Nu l-am crezut pe Matt, Susan, pentru că asemenea lucruri nu pot fi adevărate. Însă indiferent din ce unghi îi consideram povestea, nu puteam să-i descopăr nici o inexactitate. Singura concluzie logică era că a luat-o razna, aşa este?

— Da.

— Ți s-a părut nebun?

— Nu. Nu, însă...

— Opreşte-te. Ai în minte gânduri care încep cu *nu pot,* nu-i aşa?

— Cred că da, spuse fata.

— Nici mie nu mi s-a părut nebun sau cu mințile aiurea. Şi amândoi ştim că fanteziile paranoice sau complexele de persecuție nu apar peste noapte. Se dezvoltă în timp. Au nevoie să fie udate, hrănite şi îngrijite. Ai auzit vreodată pe cineva în oraş zicând că lui Matt i-ar lipsi o doagă? L-ai auzit vreodată pe Matt văitându-se din cauza unui presupus duşman care se ține după el ca să-l omoare? A fost el vreodată implicat în afaceri dubioase cu societatea „tumorile la creier sunt cauzate de iradierea cu fluor", sau Fiii Patrioților Americani sau Frontul de Eliberare Națională? Şi-a manifestat el vreodată vreun interes exagerat în chestii cum ar fi şedințele de spiritism, sau proiecțiile astrale, sau teoria reîncarnării? Ştii că ar fi fost vreodată arestat?

— Nu, spuse ea. Nu, la toate întrebările tale. Însă, Ben... mă doare să spun aşa ceva despre Matt, chiar să presupun asta, dar există cazuri când oamenii înnebunesc într-un mod foarte liniştit. Înnebunesc pe dinăuntru.

— Nu cred, şopti el. Există semne. Uneori nu le poți desluşi dinainte, însă poți după aceea. Dacă ai face parte dintr-un juriu, ai crede mărturia lui Matt despre un accident de maşină?

— Da...

— L-ai crede dacă ți-ar spune că a văzut un hoț care l-a omorât pe Mike Ryerson?

— Da, cred că da.

— Dar nu aşa ceva.

— Ben, pur şi simplu *nu pot...*

— Uite, ai spus din nou cuvintele astea.

Îşi dădu seama că avea de gând să protesteze şi ridică o mână, oprindu-i cuvintele.

— Nu discut acest caz, Susan. Încerc doar să-ți explic cum am raționat. Bine?

— Bine. Continuă.

— Al doilea gând care mi-a trecut prin minte a fost că cineva i-a întins o cursă. Cineva care nu este întreg la minte, sau cineva care îi poartă o ranchiună teribilă.

— Aşa m-am gândit şi eu.

— Matt zice că nu are duşmani. Îl cred.

— Toți avem duşmani.

— Există duşmani şi duşmani. Nu uita lucrul cel mai important - în toată povestea asta e şi un cadavru. Dacă cineva avea intenția să-i plătească o poliță lui Matt, atunci acest cineva a trebuit să-l omoare pe Mike Ryerson ca s-o facă.

— De ce?

— Pentru că toată tărăşenia asta nu prea are sens fără un cadavru. Şi totuşi, după spusele lui Matt, l-a întâlnit pe Mike din pură întâmplare. Nimeni nu l-a ademenit la barul lui Dell joi seara. Nu a primit nici un telefon anonim, nici un bilet, nimic. Coincidența acestei întâlniri este ea însăşi suficientă pentru a scoate din calcul un plan prestabilit.

— Şi atunci ce explicații logice mai rămân?

— Că Matt a visat că ar fi auzit cum s-a deschis fereastra, că a visat râsul şi sunetele ca de supt. Că Mike a murit dintr-o cauză naturală, dar necunoscută încă.

— Numai că tu nu crezi asta.

— Nu cred că a visat că aude cum se deschide fereastra. Era deschisă. Şi oblonul căzuse jos pe iarbă. L-am văzut şi l-a văzut şi Parkins Gillespie. Şi am mai observat şi altceva. Matt are numai obloane cu zăvor - se încuie pe dinafară, nu şi pe dinăuntru. Nu poți să le deschizi dinăuntru decât dacă le forțezi cu o şurubelniță sau cu o daltă. Şi în cazul ăsta ar fi o treabă anevoioasă. Şi ar rămâne urme. N-am văzut nici o urmă. Şi mai e ceva: pământul de sub fereastra aceea este destul de moale. Dacă ai fi vrut să scoți oblonul de la etaj, ai fi avut nevoie de o scară şi scara ar fi lăsat urme pe pământ. Nu era nicio urmă. Asta mă nelinişteşte cel mai tare. Un oblon de la etaj scos pe dinafară şi nici o urmă de scară dedesubt.

Se priviră gravi.

— Numai la asta m-am gândit toată dimineața. Şi cu cât mă gândeam mai mult, cu atât povestea lui Matt mi se părea mai reală. Aşa că am riscat. Mi-am scos din minte pentru o vreme gândurile care încep cu *nu pot.* Acum, spune-mi ce s-a întâmplat azi-noapte la Matt acasă. Nimeni nu va fi mai fericit ca mine dacă se va dovedi că toată povestea asta nu e decât o închipuire de-a noastră.

— Nu este, spuse ea pe un ton nefericit. De fapt, situația s-a înrăutățit şi mai mult. Tocmai terminase să-mi povestească despre Mike Ryerson. A zis că aude pe cineva la etaj. Era speriat, dar s-a dus acolo.

Îşi puse mâinile în poală şi şi le strânse cu putere, de parcă i-ar fi fost teamă să nu-i zboare.

— O vreme nu s-a întâmplat nimic... şi apoi Matt a strigat ceva despre faptul că îşi revocă invitația. După aceea... nu prea ştiu cum să...

— Continuă. Nu te mai chinui să-ți găseşti cuvintele.

— Cred că cineva - *altcineva* - a scos un fel de, şuierat. Apoi s-a auzit o bufnitură, de parcă ar fi căzut ceva.

Privirea ei era sumbră.

— Şi apoi am auzit o voce care a spus: *O să am grijă să dormi somnul de veci, profesore.* Cuvânt cu cuvânt, aşa a spus. Şi, mai târziu, când am intrat în cameră să iau o pătură pentru Matt, am găsit asta.

Scoase inelul din buzunarul bluzei şi îl puse în mâna lui Ben. Ben îl răsuci pe toate părțile, apoi îl îndreptă spre fereastră, pentru a descifra inițialele.

— M.C.R. Mike Ryerson?

— Mike Corey Ryerson. L-am scăpat din mână şi doar cu efort foarte mare m-am convins să-l ridic din nou - m-am gândit că poate tu sau Matt o să vreți să-l vedeți. Ține-l tu. Nu-l mai vreau.

— Te face să te simți...

— Rău. Foarte rău.

Îşi ridică capul sfidătoare:

— Însă, Ben, orice gând logic se împotriveşte acestei poveşti. Mai degrabă aş crede că Matt l-a ucis într-un fel misterios pe Mike Ryerson şi a inventat apoi istoria asta nebunească cu vampiri din motive numai de el ştiute. A montat în aşa fel oblonul încât să cadă singur. A vorbit pe două voci, ca un ventriloc, în camera de oaspeți, în timp ce eu eram la parter; a pus inelul lui Mike...

— Şi şi-a provocat şi un infarct ca să pară mai credibil, spuse aspru Ben. Încă nu mi-am pierdut speranța într-o explicație rațională, Susan. Sper, într-adevăr, să existe una. Aproape că mă rog să existe una. Sunt amuzanți monştrii din filme, însă ideea că ei stau la pândă în noapte printre noi nu este deloc distractivă. Pot chiar să fiu de acord cu tine că oblonul a fost montat intenționat în aşa fel încât să cadă - ar fi putut fi ajutat să facă şmecheria asta doar de o frânghie ancorată de acoperiş. Să mergem mai departe. Matt este, în felul lui, un savant. Bănuiesc că există licori, otrăvuri care ar putea determina simptomele pe care le prezenta Mike - poate otrăvuri nedetectabile. Sigur că teoria asta cu otrava e cam greu de crezut, pentru că Mike mânca aşa puțin...

— Nu te poți baza decât pe cuvântul lui Matt, interveni ea. - N-ar minți, pentru că ştie că examinarea stomacului victimei este o parte importantă a autopsiei. Şi o seringă ar lăsa semne. Însă, de dragul discuției, să zicem că s-ar fi putut întâmpla aşa. Şi un om ca Matt ar fi putut să ia ceva care să-l facă să simuleze un atac de cord. Dar care este motivul? Clătină din cap, neajutorată.

— Chiar dacă ar exista un motiv pe care noi nici nu-l putem bănui, de ce ar inventa o poveste atât de nebunească? Cred că Ellery Queen ar putea să explice, însă viața nu este un roman de Ellery Queen.

— Dar povestea... povestea asta e nebunie curată, Ben.

— Da, aşa a fost şi Hiroshima.

— Încetează! izbucni ea dintr-o dată. Nu mai face pe intelectualul neînțeles! Nu-ți stă bine! Vorbim despre basme, coşmaruri, psihoze, cum vrei să-i spui...

— Rahat, spuse el. Fă legătura. Lumea se prăbuşeşte în jurul nostru şi tu te împiedici de câțiva vampiri,

— 'Salem's Lot este oraşul meu, se încăpățână ea. Dacă se întâmplă ceva aici, atunci este real. Nu filozofie.

— Sunt de acord cu tine, zise el și-și atinse bandajul de la cap cu un gest mâhnit. Şi fostul tău iubit are o directă de dreapta năprasnică.

— Îmi pare rău. Asta e o latură a lui Floyd pe care nu am cunoscut-o. Nu pot să înțeleg.

— Unde e acum?

— În celula pentru beţivi a puşcăriei. Parkins Gillespie i-a zis mamei mele că ar trebui să-l predea şerifului districtual - Şerifului McCaslin, adică - însă s-a gândit să mai aştepte să vadă dacă vrei să faci vreo plângere.

— Ai ceva de spus în sensul ăsta?

— Absolut nimic, spuse fără emoție. Nu mai există în viața mea.

— Nu depun nici o plângere.

Îşi ridică sprâncenele.

— Însă vreau să stau de vorbă cu el.

— Despre noi?

— Despre motivul care l-a făcut să vină la mine îmbrăcat în trenci, cu pălărie, ochelari de soare... şi mănuşi de cauciuc.

— *Ce?*

— Ei bine - spuse privind-o atent - strălucea soarele. Îl lumina direct. Şi nu cred că îi făcea plăcere.

Se priviră în tăcere. Părea a nu mai fi nimic de spus despre acest subiect.

5

Când Nolly i-a adus lui Floyd micul dejun de la Excellent Cafe, Floyd dormea buştean. Lui Nolly i se părea o ticăloşie să-l trezească doar ca să mănânce doua ouă arse şi cinci sau şase bucăți de slănină unsuroasă pregătite de Pauline

Dickens, aşa că Nolly le mâncă el însuşi în birou şi bău şi cafeaua. Un talent tot avea Pauline: făcea cafea bună, măcar atât. Însă atunci când i-a adus prânzul şi Floyd dormea încă şi tot în aceeaşi poziție, Nolly se sperie puțin şi puse tava pe podea şi lovi gratiile celulei cu lingura.

— Hei! Floyd! Trezeşte-te, ți-am adus masa.

Floyd nu se trezi şi Nolly îşi scoase inelul cu chei din buzunar ca să deschidă uşa celulei pentru beţivi. Se opri însă înainte de a introduce cheia în broască. Cu o săptămână înainte se întâmplase un mare tămbălău din cauza unui tip care s-a prefăcut bolnav până când a sărit la bătaie. Nolly nu credea că Floyd Tibbits ar fi fost un tip deosebit de dur, însă, pe de altă parte, nu prea putea spune că îi cântase un cântec de leagăn lui Mears.

Stătea nehotărât, ținând lingura într-o mână şi inelul cu chei în cealaltă, un individ masiv a cărui cămaşă albă, descheiată la guler, era întotdeauna pătată de transpirație la subțioară în zilele calde. Făcea parte din echipa de popice, iar la sfârşit de săptămână colinda barurile. În portofel, chiar lângă calendarul de buzunar oferit de biserica luterană, avea o listă cu baruri şi moteluri din Portland în fața cărora este atârnată o lumină roşie. Era un tip prietenos, un păcătos simpatic, cu reacții încete şi greu de scos din sărite. Cu toate aceste calități deloc de neglijat, nu avea o minte prea vioaie şi zăbovi câteva minute bune în fața celulei, întrebându-se cum să procedeze, lovind în continuare gratiile, strigându-l pe Floyd, dorindu-şi ca acesta să se mişte sau să sforăie sau să facă ceva, orice. Tocmai se gândea că poate ar fi fost bine să-l cheme pe Parkins prin radio şi să-i ceară instrucțiuni, când Parkins însuşi spuse din uşa biroului:

— Ce dracu' faci, Nolly? îți chemi porcii?

Nolly se înroşi violent:

— Floyd nu vrea să se mişte, Park. Mă tem că poate că... i-e rău.

— Şi crezi că dacă loveşti gratiile cu lingura aia afurisită o să se simtă mai bine?

Parkins trecu pe lângă el şi deschise celula.

— Floyd?

Îl scutură de umăr.

— Te simți bi...

Floyd se prăbuşi de pe prici pe duşumeaua celulei.

— Drace, spuse Nolly. E mort, nu-i așa?

Dar Parkins părea a nu-l fi auzit. Privea fix chipul ciudat de liniştit al lui Floyd. Încetul cu încetul în mintea lui Nolly îşi croi drum gândul că Parkins arăta de parcă cineva l-ar fi speriat îngrozitor de tare.

— Ce s-a întâmplat, Park?

— Nimic, zise Parkins! Doar că... hai să ieşim naibii de aici. Şi apoi spuse, de parcă ar fi vorbit cu sine însuşi:

— Iisuse, cum îmi mai doresc să nu-l fi atins.

Nolly se uită în jos, la cadavrul lui Floyd, cu o groază pe care abia atunci începea să o priceapă.

— Trezeşte-te, spuse Parkins. Trebuie să aducem doctorul.

6

În aceeaşi zi, după-amiaza târziu, Franklin Boddin şi Virgil Rathbun au oprit maşina în fața porții din scânduri de la capătul bifurcației lui Burns Road, la două mile de cimitirul Harmony Hill. Era maşina lui Franklin, o camionetă Chevrolet 1957, vehicul ce avusese culoarea fildeşului corintian în primul an al celui de al doilea mandat al preşedintelui Ike, însă care acum era colorat într-un amestec de maro de baligă şi vopsea roşie de grund. Remorca camionetei era plină cu ceea ce Franklin numea Beţivo-gunoaie. Cam o dată pe lună, el şi cu Virgil încărcau remorca cu Beţivo-gunoaie şi le duceau la groapa cu gunoi. Mare parte din sus-numitele Beţivo-gunoaie consta în sticle goale de bere, cutii goale de bere, butoiaşe goale, sticle de vin goale şi sticle goale de vodcă Popov.

— Închis, spuse Franklin Boddin mijindu-şi ochii ca să citească semnul bătut în cuie pe poartă. Hait, să-mi mănânce

curu'.

Trase o duşcă din sticla cu bere care se odihnea în poziție confortabilă sprijinită de umflătura din pantalonii lui şi se şterse la gură cu dosul palmei.

— Azi e sâmbătă, nu?

— Sigur, răspunse Virgil Rathbun.

Virgil habar n-avea dacă era sâmbătă sau marți. Era atât de beat încât nu era nici măcar sigur de luna în care se aflau.

— Groapa nu-i închisă sâmbătă, nu? întrebă Franklin.

Pe poartă nu era decât un semn, dar el vedea trei. Îşi miji din nou ochii. Pe toate cele trei semne scria „închis". Vopseaua era roşie şi fără îndoială că provenea din bidonul cu vopsea aflat în coliba de îngrijitor a lui Dud Rogers.

— N-a fost niciodată închisă sâmbăta, zise Virgil.

Ridică sticla, nu-şi nimeri gura din prima încercare şi îşi vărsă berea pe umărul stâng.

— Ce pizda mă-sii.

— Închis, rosti Franklin cu iritare crescândă. Puiu' ăla de curvă a plecat la femei, asta e. O să mi ți-l închid *eu pe el.*

Trecu camioneta în viteza întâi şi izbi zăvorul. Spuma din sticla de bere dintre picioare i se revărsa pe pantaloni.

— Fute-o, Franklin! strigă Virgil şi scoase un râgâit puternic când camioneta sfărâma poarta, răsturnând-o în şanțul drumului, plin cu conserve goale. Franklin trecu într-a doua şi țâșni pe drumeagul plin de urme de roți şi gropi. Camioneta sălta înnebunită pe arcurile ei uzate. Sticlele cădeau din remorcă şi se spărgeau. Pescăruşii țipau, învârtindu-se în zbor deasupra lor.

La un sfert de milă după poartă, bifurcația lui Burns Road, cunoscută acum sub numele de Dump Road (Drumul Gunoaielor) se înfunda într-un teren defrişat, care era groapa propriu-zisă. Arinii şi arțarii de lângă drum se dădeau la o parte ca să descopere terenul întins, acoperit cu pământ reavăn, care fusese netezit şi amenajat prin folosirea permanentă a buldozerului cel vechi, marca Case, parcat acum lângă coliba lui Dud. În spatele acestei arii întinse se

afla mina de prund unde se aruncau gunoaiele ce se întindeau în movile gigantice, licărind cu miile de ochi argintii ai sticlelor şi cutiilor din aluminiu.

— Fir-ar al dracu' de cocoşat împuţit, căcăcios, parcă n-a arat şi n-a ars gunoaiele toată săptămâna, spuse Franklin.

Apăsă puternic cu ambele picioare pe pedala de frână care se înecă în podeaua maşinii cu un urlet mecanic. După un timp, camioneta se opri.

— Asta e, s-a ascuns undeva cu o ladă cu bere.

— Nu ştiam că Dud bea mult, spuse Virgil şi-şi aruncă pe fereastră sticla goală. Scoase alta din punga de la picioare. O deschise la clanța uşii şi berea, zăpăcită din cauza izbiturilor, i se revărsă bolborosind furioasă pe mână.

— Toți ăştia, cocoşații, beau de sting, zise Franklin atoateştiutor.

Scuipă pe fereastră, îşi dădu apoi seama că era închisă şi şterse flegma de pe geamul zgâriat şi murdar cu mâneca de la cămaşă.

— Să mergem să-l căutăm. Poate că ne face cinste.

Dădu camioneta înapoi într-un cerc uriaş şi nehotărât şi se opri cu spatele deasupra celui mai nou transport de resturi menajere ale oraşului 'salem's Lot. Opri motorul şi tăcerea îi învălui brusc. Cu excepția strigătelor pescăruşilor, liniştea era deplină.

— Hai că-i aşa *linişte,* mormăi Virgil.

Coborâră şi se duseră în spatele camionetei. Franklin desfăcu închizătorile remorcii şi încărcătura se prăbuşi cu zgomot. Pescăruşii care se hrăneau la celălalt capăt al gropii se ridicară într-un nor furios, împânzind văzduhul cu țipetele lor.

Fără vreun cuvânt, cei doi se urcară în remorcă şi începură să împingă jos Beţivo-gunoiul. Saci verzi din plastic se învolburau în aerul limpede şi se spărgeau, împrăştiindu-şi conținutul când atingeau solul. Făceau treaba asta de mulți ani. Ei constituiau o parte a oraşului pe care puțini turişti o vedeau (sau voiau să o vadă) - în primul rând pentru că oraşul

îi ignora printr-un acord tacit şi, în al doilea rând, pentru că îşi construiseră propriul lor sistem de protecție. Dacă te întâlneai pe drum cu camioneta lui Franklin, o uitai chiar în clipa când îți dispărea din oglinda retrovizoare. Dacă se întâmpla să le vezi coliba, cu coşul ei de tablă de pe acoperiş trimițând o şuviță subțire de fum în cerul de noiembrie, nu o luai în seamă. Dacă îl vedeai pe Virgil ieşind din crâșma din Cumberland cu o sticlă de vodcă căpătată de pomană şi învelită in hârtie maron, spuneai salut şi apoi nu-ți puteai aduce aminte cine era cel pe care l-ai salutat; chipul îți era cunoscut, însă numele nu-ți venea în minte. Fratele lui Franklin era Derek Boddin, tatăl lui Richie (regele de curând detronat al Şcolii Elementare de pe strada Stanley), şi Derek aproape că a uitat că Franklin mai trăieşte încă şi că se află în oraş. Depăşise stadiul de oaie neagră; devenise complet cenuşiu.

Camioneta era goală acum. Franklin lovi cu piciorul o ultimă cutie de bere - *poc!* şi îşi suflecă pantalonii verzi de lucru.

— Hai să mergem să-l vedem pe Dud, spuse el.

Coborâră din remorcă şi Virgil se împiedică într-unui din propriile sale şireturi dezlegate şi căzu în fund.

— Iisuse, nu mai fac lucruri bune ca altădată, mormăi el nedesluşit.

Se îndreptară spre coşmelia din carton gudronat a lui Dud. Uşa era închisă.

— Dud! răcni Franklin. Hei, Dud Rogers!

Lovi o dată în uşă şi întreaga baracă se cutremură. Lacătul mic care încuie uşa pe dinăuntru se desfăcu şi uşa se deschise clătinându-se. Baraca era goală, însă în aer persista un miros dulceag, grețos, care îi făcu să se privească lung şi să se strâmbe - şi doar erau veterani ai cârciumilor, obişnuiți cu aromele de latrină şi vărsături de toate nuanțele şi densitățile. Izul acesta îl făcu pe Franklin să se gândească în treacăt la murăturile uitate în butoi ani în şir, până când zeama care curge din ele devine albă.

— Pui-de cățea, spuse Virgil. Pute mai rău ca o cangrenă.

Cu toate acestea, baraca era curată ca un dispensar. O cămaşă a lui Dud era atârnată într-un cui deasupra patului, scaunul scorojit de bucătărie era împins sub masă, iar priciul era făcut în stil cazon. În spatele uşii, pe un ziar împăturit, se afla cutia cu vopsea roşie.

— Borăsc dacă n-o ştergem de-aici, zise Virgil.

Chipul lui căpătase o tentă verzuie.

Franklin, care nici el nu se simțea mai bine, se retrase şi închise uşa.

Cercetară groapa cu gunoi, care era însă la fel de pustie şi stearpă ca şi munții de pe lună.

— Nu-i aci, spuse Franklin. Tre' să fie pe undeva prin pădure, beat cui.

— Frank?

— Ce? îl repezi Franklin. Era deja foarte nervos.

— Uşa era încuiată pe dinăuntru. Dacă nu-i acolo, cum a ieşit?

Uimit, Franklin se întoarse şi examină atent baraca. *Pe fereastră* vru să spună, însă se răzgândi. Fereastra nu era altceva decât un pătrat decupat în cartonul gudronat şi acoperit cu o folie din plastic. Şi nici nu era suficient de largă cât să-i permită lui Dud să se strecoare afară, mai ales cu cocoaşa în spate.

— Nu contează, spuse Franklin morocănos. Dacă nu vrea să bea cu noi, să-l fut. Hai s-o'ntindem d-acilea.

Se înapoiară la camionetă, şi Franklin simți cum ceva îşi croieşte drum prin membrana protectoare a beției - ceva ce nu va mai fi în stare să-şi amintească mai târziu şi nici nu va dori să încerce să-şi amintească: un fior necunoscut; senzația că în acel loc se întâmplase un lucru foarte rău. Ca şi cum groapa căpătase o inimă care bate iar bătăile acestea erau rare, însă pline de o vitalitate teribilă. Brusc, simți nevoia să plece cât mai repede de acolo.

Pe neaşteptate, Virgil spuse:

— Nu văd nici un şobolan.

Şi chiar că nu se vedea nici unul; doar pescăruşii. Franklin încercă să-şi aducă aminte când mai adusese Beţivo-gunoaiele, la groapă şi nu văzuse aici nici un şobolan. Nu reuşi. Şi nici asta nu-i plăcea.

— Tre' că a pus otravă, ce zici, Frank?

— Hai să mergem, spuse Franklin. Hai să plecăm dracu' d-aici.

7

După cină, îl lăsară pe Ben să urce în salonul lui Matt Burke. A fost o vizită scurtă; Matt dormea. Îi luaseră, totuşi cortul de oxigen, iar sora şefă îi spuse lui Ben că, aproape sigur că Matt se va trezi a doua zi dimineaţă şi va fi în stare să primească vizitatori, chiar dacă numai pentru câteva minute.

Chipul lui Matt era scofâlcit şi îngrozitor de îmbătrânit; pentru prima dată de când îl cunoscuse, lui Ben i se părea că are în faţa ochilor un om în vârstă. Nemişcat, cu pielea ridată a gâtului revărsându-i-se peste gulerul pijamalei de spital, părea vulnerabil şi lipsit de apărare. Dacă tot ce ştim este adevărat, gândi Ben, atunci cei de aici nu-ţi fac nici un serviciu, Matt. Dacă este adevărat, atunci ne aflăm în citadela celor ce nu cred, acolo unde coşmarurile sunt înlăturate cu detergent şi cu bisturie şi cu chimioterapie, şi nu cu pari şi biblii şi cimbrişor de câmp. Ei se mulţumesc cu dispozitivele lor de menţinere a funcţiilor vitale, cu seringile lor, cu clismele lor cu soluţie de bariu pentru spălături intestinale. Dacă există vreo spărtură în coloana adevărului, ei nici nu ştiu, nici nu le pasă.

Se îndreptă spre pat şi, cu mişcări blânde, întoarse capul lui Matt spre el. Nu era nici un semn pe pielea gâtului; carnea era neatinsă.

Mai şovăi o clipă apoi se duse la dulăpior şi îl deschise, înăuntru se aflau hainele lui Matt şi, agăţat de clanţa interioară a dulapului, crucifixul pe care îl purta când a

primit vizita lui Susan. Lanțul lui filigranat strălucea palid în penumbra din salon.

Ben îl luă şi îl puse în jurul gâtului lui Matt.

— Ce faceți acolo?

O soră intrase cu o cană cu apă şi o ploscă acoperită decent cu un prosop.

— Îi pun cruciulița la gât, spuse Ben.

— E catolic?

— Acum este, răspunse Ben sumbru.

8

Se înnoptase deja, când se auzi o bătaie uşoară în uşa de la bucătărie a casei familiei Sawyer, aflată pe Deep Cut Road. Cu un zâmbet şăgalnic pe buze, Bonnie Sawyer se duse să deschidă. Purta un şorț plisat legat în talie, pantofi cu tocuri înalte, şi nimic altceva.

Când deschise uşa, Corey Bryant rămase cu gura căscată, iar ochii părură a-i ieşi din orbite.

— Bon... Bon... Bonnie?

— Ce e, Corey?

Femeia se sprijini uşor de canatul uşii, astfel încât sânii dezgoliți i se ridicară impertinenți. În acelaşi timp, îşi încrucişă picioarele cu modestie afectată, îmbiindu-l la mii de nebunii.

— Iisuse, Bonnie, dacă era...

— Omul de la Telefoane? întrebă ea şi chicoti. Îi luă o mână şi i-o puse pe carnea tare a pieptului său.

— Ați venit să-mi citiți contorul?

Cu un geamăt care ascundea şi o nuanță de disperare (înecatul, cuprins a treia oară în vârtejul apelor, agățându-se de o glandă mamară, în loc de un pai) o trase înspre el. Îi cuprinse în palme rotunjimea feselor. Şorțul apretat foşni între trupurile lor.

— Mamă, mamă, zise ea, rotindu-şi şoldurile înspre el. Vreți să fiți aşa de bun să-mi verificați receptorul, domnule de la Telefoane? Am aşteptat toată ziua un telefon important...

O luă în brațe şi închise uşa cu piciorul. Nu trebuia să îi spună unde este dormitorul. Cunoştea drumul.

— Eşti sigură că nu vine acasă? o întrebă.

Ochii ei străluciră în întuneric.

— Ei, despre cine vorbiți, domnule de la Telefoane? Doar nu despre bărbățelul meu cel frumuşel... el e în Burlington, Vermont.

O puse de-a curmezişul pe pat, lăsându-i picioarele să-i atârne pe o parte.

— Aprinde lumina, toarse ea, ca o pisică, iar vocea îi era încărcată de sensuri ascunse. Vreau să văd ce-mi faci.

Aprinse veioza de pe noptieră şi o privi. Şortul i se ridicase. Ochii ei erau calzi, pleoapele grele, pupilele dilatate şi strălucitoare.

— Scoateți-l, spuse, făcând un gest cu mâna.

— Scoateți-l dumneavoastră, răspunse ea. Ştiți să dezlegați noduri, domnule de la Telefoane.

Se aplecă să dezlege cordonul. Întotdeauna reuşea să-l facă să se simtă ca un puşti cu caş la gură care a ajuns prima oară în preajma unei femei iar mâinile îi tremurau mereu când se apropia de ea, de parcă carnea ei electriza tot aerul din jur. Gândul la ea nu îl părăsea niciodată complet. Stătea în mintea lui, ca o zgârietură pe partea interioară a obrazului, pe care limba nu se poate abține să nu o atingă. Îi bântuia până şi visele, cu pielea ei aurie, înnebunitor de excitantă. Invențiile ei nu cunoşteau limite.

— Nu, în genunchi, spuse ea. Aşează-te în genunchi.

Cu stângăcie, se lăsă în genunchi în fața ei şi se târî până ajunse aproape, întinzând mâinile spre cordonul şorțului. Îşi puse picioarele încălțate cu pantofi cu tocuri înalte pe umerii lui. El se aplecă şi sărută pielea coapsei ei. Sub buzele sale, carnea era tare şi caldă.

— Aşa, Corey, aşa e bine, mai sus, mai...

— Ce drăguț, nu-i aşa?

Bonnie Sawyer urlă.

Corey Bryant îşi ridică privirea şi clipi dezorientat.

Sprijinit de uşa dormitorului, se afla Reggie Sawyer. În mâini ținea o carabină, cu țevile gemene îndreptate spre podea.

Corey simți un torent cald în pantaloni când i se revărsă vezica.

— Deci e adevărat, se minună Reggie. - Intră în cameră. Zâmbea. - Ce zici de chestia asta? Îi datorez o ladă de bere beţivanului ăla de Mickey Sylvester. Fir-ar să fie.

Bonnie fu prima care să-şi regăsească glasul.

— Reggie, ascultă-mă. Nu e ce crezi. A spart uşa, parcă era nebun, el, el a...

— Taci, pizdă.

Încă mai zâmbea. Un zâmbet blând. Era un bărbat masiv. Purta acelaşi costum de culoarea oțelului cu care fusese îmbrăcat şi când se sărutaseră de rămas-bun, cu doar două ore în urmă.

— Ascultă-mă, spuse Corey pe un ton leşinat. Gura îi era prea plină cu salivă. Te rog. Te rog, nu mă omorî. Chiar dacă merit asta. Doar nu vrei să te bage la puşcărie. Nu din cauza asta. Bate-mă, dar te rog, nu...

— Ridică-te în picioare, Perry Mason, spuse Reggie Sawyer, cu acelaşi zâmbet blând pe buze. Eşti descheiat la şliț.

— Domnule Sawyer, ascultă-mă...

— Oh, poți să-mi spui Reggie, spuse Reggie-cel-care zâmbește-blând. Suntem aproape cei mai buni prieteni. Chiar se poate spune că m-am scăldat în sperma ta, nu?

— *Reggie, nu-i ce crezi, m-a violat...*

Reggie se uită la ea, iar zâmbetul lui era blând şi binevoitor:

— Dacă mai rosteşti un cuvânt, o să-ți vâr țeava asta în cur şi o să-ți expediez o scrisoare pe calea aerului.

Bonnie începu să geamă. Fața ei căpătase culoarea iaurtului simplu.

— Domnule Sawyer... Reggie...

— Te cheamă Bryant, nu? Taică-tu e Pete Bryant, aşa e?

Capul lui Corey îl aprobă, bălăngănindu-se înnebunit.

— Da, aşa e. Exact aşa e. Ascultă...

— Îi vindeam benzină când lucram pentru Jim Webber, spuse Reggie, zâmbind blând amintirii. Asta s-a întâmplat cu vreo patru sau cinci ani înainte s-o cunosc pe curva asta cu țâțe mari. Tăticu' tău ştie că eşti aici?

— Nu, domnule, i s-ar frânge inima dacă ar şti. Poți să mă bați, merit asta, da' dacă mă omori, tăticu' meu o să afle şi sunt sigur că asta o să-l omoare pe loc şi atunci o să fii răspunzător pentru două...

— Nu, şi eu zic că nu ştie. Vino o clipă în camera de zi. Trebuie să discutăm. Haide.

Zâmbi blând către Corey, de parcă ar fi vrut să-i demonstreze că nu vrea să-i facă vreun rău şi apoi aruncă o privire spre Bonnie, care se holba disperată la el.

— Tu stai aici, fofoloncel, că altfel îți promit că n-o să afli cum se termină „Secret Storm". Haide, Bryant, spuse, arătându-i drumul cu țeava puştii.

Clătinându-se uşor, Corey intră în camera de zi înaintea lui Reggie. Picioarele parcă îi erau de plastilină. Locul dintre omoplați începu să-l mănânce îngrozitor de tare. Acolo o să țintească, gândi, chiar între omoplați. Mă întreb dacă o să mai trăiesc destul cât să văd cum mi se întind mațele pe pereți...

— Întoarce-te, spuse Reggie.

Corey se întoarse. Începuse să plângă în hohote. Nu voia să plângă în hohote, dar nu se putea abține. Şi credea că oricum nu avea nici o importanță dacă plângea în hohote sau nu. Deja îşi udase pantalonii.

Reggie nu îşi mai ținea nepăsător puşca sprijinită de braț. Țeava dublă era ațintită direct asupra chipului lui Corey. Cele două găuri negre păreau a se căsca în fața lui până când deveniră nişte puțuri fără fund.

— Ştii ce-ai făcut? întrebă Reggie. Zâmbetul dispăruse. Era foarte grav acum.

Corey nu răspunse. Era o întrebare idioată. Cu toate acestea, continuă să hohotească.

— Te-ai culcat cu nevasta altuia, Corey. Aşa te cheamă? Corey dădu din cap, în timp ce lacrimile îi şiroiau pe obraji.

— Apucă țeava puştii, Corey. Uşurel. Are trei cartuşe în ea. Închipuie-ți... oh, închipuie-ți că apuci sfârcul nevesti-mi.

Corey întinse o mână tremurătoare şi apucă țeava carabinei. Metalul era rece în palma lui înfierbântată. Din gât îi ieşi un geamăt lung, chinuit. Nu mai avea ce să facă. Îşi recunoscuse vina.

— Ia-o în gură, Corey. Ambele țevi. Da, aşa. Uşurel! Aşa e bine. Da, ai o gură destul de mare. Ia-o mai mult. Ştii ce înseamnă să iei ceva în gură, nu?

Fălcile lui Corey se deschiseră larg. Țevile puştii fură împinse mult înăuntru, până îi atinseră cerul gurii, iar stomacul său îngrozit începuse să icnească. Simțea pe dinți uleiul cu care fusese unsă țeava.

— Închide ochii, Corey.

Dar Corey se holba la el, cu ochi amețiți şi mari ca nişte farfurioare dintr-un serviciu de ceai.

Pe buzele lui Reggie se aşternu iarăşi zâmbetul cel blând.

— Închide-ți ochii albaştri de bebeluş, Corey.

Corey îi închise.

Sfincterul i se relaxă. Îşi dădu doar vag seama de asta. Reggie apăsă trăgaciul dublu. Cocoşul căzu pe camera goală a încărcătorului cu un sunet sec: poc-poc.

Corey căzu leşinat la podea.

Reggie îl privi o clipă, zâmbind cu blândețe, apoi întoarse puşca cu țeava în sus. Se îndreptă spre dormitor.

— Vin acum, Bonnie. Pregăteşte-te.

Bonnie Sawyer începu să țipe.

9

Corey Bryant se împleticea pe Deep Cut Road înspre locul unde îşi parcase camioneta. Puțea. Ochii îi erau injectați şi privirea sticloasă. Avea un cucui mare la spate, unde îşi lovise capul când leşinase. Îşi târa cu greu picioarele pe pământul moale. Încercă să se gândească numai la târşâitul cizmelor şi la nimic altceva, mai cu seamă la neaşteptata şi deplina distrugere a vieții sale. Era opt şi un sfert.

Reggie Sawyer încă mai zâmbea cu blândețe când i-a făcut vânt pe uşa din spate. Din dormitor se auzeau suspinele necontenite, zguduitoare ale lui Bonnie, punctându-i vorbele:

— Acum pleacă, ca un băiețel cuminte ce eşti. Ia-ți camioneta şi du-te înapoi în oraş. La zece fără un sfert vine un autobuz din Lewiston în direcția Boston. Din Boston poți să iei un autobuz spre oricare altă direcție. Autobuzul ăsta opreşte în fața magazinului lui Spencer. Să te urci în el. Pentru că, dacă te mai văd vreodată, te omor. Ea nu are nimic. E doar puțin zguduită. O să fie nevoită să poarte pantaloni şi cămăşi cu mâneci lungi vreo două săptămâni de acum înainte. Nu i-am lăsat semne pe față. Dacă ții la tine, pleacă din 'salem's Lot încă înainte să te speli şi să te simți iarăşi om.

Şi iată-l acum, îndreptându-se spre camionetă, pregătit să facă ce îi spusese Reggie. Din Boston ar fi putut să se ducă în sud... undeva. Avea peste o mie de dolari economisiți în cont. Întotdeauna mama lui obişnuia să spună că este o fire econoamă. Ar putea să telegrafieze ca să-i trimită banii şi să trăiască din ei până când îşi va găsi un serviciu şi apoi să se angajeze în îndelungatul proces de a uita noaptea aceasta - gustul țevii de puşcă, mirosul propriilor fecale uscate în pantaloni.

— Bună seara, domnule Bryant.

Corey scoase un țipăt înăbuşit şi privi zăpăcit înjur, fără să vadă nimic la început. Vântul se strecura printre ramurile copacilor, făcând umbrele să țopăie şi să danseze pe asfalt. Brusc, ochii săi deslușiră şi o umbră mai consistentă lângă zidul din piatră dintre drum şi pajiştea lui Carl Smith. Umbra avea forma unui om, însă mai era ceva... ceva...

— Cine eşti?

— Un prieten care vede multe, domnule Bryant.

Silueta îşi schimbă poziția şi ieşi din umbre. În lumina slabă, Corey văzu că era un domn de vârstă mijlocie, cu mustață neagră şi ochi strălucitori, adânciți în orbite.

— Ați fost maltratat, domnule Bryant.

— De unde ştii ce mi s-a întâmplat?

— Ştiu multe lucruri. Aceasta este meseria mea. Fumați?

— Mulțumesc.

Recunoscător, luă țigara oferită. O puse în gură. Străinul aprinse un chibrit de lemn şi în licărirea lui, Corey observă că pometii necunoscutului erau proeminenți şi înalți, de tip slav, fruntea îi era palidă şi osoasă, părul negru şi lins pieptănat pe spate. Apoi chibritul se stinse şi Corey trase cu nesaț fumul în plămâni. Era o țigară italienească, dar orice fel de țigară era binevenită acum; începu să-şi recapete stăpânirea de sine.

— Cine eşti? întrebă din nou.

Străinul izbucni în râs, hohotele sale uluitor de bogate şi groase plutiră în briza uşoară ca fumul țigării lui Corey.

— Nume! spuse el. Oh, fixația americană asupra numelor! Cumpără o maşină de la mine pentru că sunt Bill Smith. Mănâncă asta! Uită-te la programul ăsta la televizor! Mă numesc Barlow, dacă asta te face să te simți mai bine.

Şi începu din nou să râdă, în timp ce ochii săi luminoşi aruncau licăriri ciudate. Corey simți cum propriile-i buze se destind într-un zâmbet şi aproape că nu-i veni să creadă. Necazurile sale îi păreau acum îndepărtate, lipsite de importanță, în comparație cu ironia şi umorul din acei ochi întunecați.

— Eşti străin, nu-i aşa? întrebă Corey.

— Vin de departe; însă această țară... acest oraş... mi se par pline de străini. Înțelegi? Ei? Ei?

Izbucni din nou în hohote de râs, pline, sonore, şi de această dată i se alătură şi Corey, spre marea lui uimire. Râsul îi ieşi din gât ca o explozie, căpătând tonuri cam înalte, din cauza reacției isterice întârziate.

— Străini, da, continuă necunoscutul, însă străini frumoşi, seducători, plini de vitalitate, plini de sânge sănătos, plini de viață. Îți dai seama, domnule Bryant, ce frumoşi sunt oamenii din tara şi oraşul dumitale?

Corey chicoti numai, puțin jenat. Cu toate acestea, nu-şi lua privirea de la chipul necunoscutului. Îl fascina.

— Oamenii acestei țări nu au cunoscut foamea sau nevoia. Au trecut două generații de când s-au apropiat de aşa ceva, dar şi atunci nenorocirea s-a auzit ca o voce într-o cameră îndepărtată. Ei cred că au cunoscut tristețea, însă tristețea lor se aseamănă cu cea a unui copil care şi-a scăpat înghețata pe iarbă la petrecerea dată în cinstea zilei sale de naştere. Nu există... cum se spune în engleză?... nici un fel de domolire a simțurilor lor. Își varsă sângele unul altuia cu multă energie. Crezi asta? Vezi?

— Da, spuse Corey. În ochii străinului vedea o mulțime de lucruri şi toate minunate.

— Țara aceasta este un paradox imens. În alte ținuturi, când un om mănâncă în fiecare zi până nu mai poate, se îngraşă... mişcările îi sunt mai leneşe... e tot mai indolent. Însă în țara aceasta, se pare că cu cât ai mai multe, cu atât devii mai agresiv. Înțelegi? Ca domnul Sawyer. Are atât de multe, şi totuşi îți poartă pică pentru firimiturile de la masa lui pe care le-ai luat. Tot ca un copil care îl împinge pe altul de lângă masă, deşi el însuşi nu mai poate mânca. Nu este aşa?

— Ba da, spuse Corey.

Ochii lui Barlow erau atât de mari şi atât de înțelegători.

— Este o problemă de...

— Este doar o problemă de perspectivă, nu-i aşa?

— Da! exclamă Corey.

Necunoscutul pusese degetul pe rană, rostind singurul cuvânt care se potrivea. Neobservată, țigara îi scăpă dintre degete şi continuă să ardă mocnit pe asfalt.

— S-ar fi putut să ocolesc o asemenea comunicare rustică, reflectă străinul. Aş fi putut să mă duc într-una din marile metropole, furnicar de oameni ale acestei țări. Ptiu!

Trupul i se încordă şi ochii îi aruncară flăcări.

— Dar ce ştiu eu despre metropole? Aş putea fi călcat de o birjă în timp ce încerc să traversez strada! M-aş putea sufoca respirând aerul stricat! Aş putea intra în contact cu diletanți proşti şi fățarnici ale căror interese să fie... cum spuneți voi? potrivnice?... da, potrivnice mie. Cum să se descurce un om de la țară, ca mine, în superficialitatea acestor metropole sofisticate... chiar dacă este vorba de o metropolă americană? Nu! Şi nu şi nu! *Scuip* pe metropolele voastre!

— O, da, şopti Corey.

— Aşa că am venit aici, într-un oraş despre care mi-a vorbit un om excepțional de inteligent, fost membru şi el al acestei comunități, din păcate decedat acum. Oamenii de aici sunt zdraveni, au sângele sănătos; sunt oameni plini de agresivitatea şi întunericul atât de necesare pentru... nu există cuvântul acesta în limba engleză. *Pokol; vurderlak; eyalik.* Mă urmăreşti?

— Da, şopti Corey.

— Oamenii de aici nu au întrerupt fluxul de viață care vine de la mama lor, pământul, cu o carapace de beton şi ciment. Mâinile şi le țin vârâte chiar în apele vieții. Au smuls inima pământului, inima lui întreagă, pulsând! Adevărat?

— *Da!*

Necunoscutul râse cu blândețe şi puse o mână pe umărul lui Corey.

— Eşti un băiat bun. Un băiat bun şi puternic. Nu cred că vrei să părăseşti oraşul acesta atât de perfect, nu?

— Nu... şopti Corey, însă deveni dintr-o dată bănuitor. Teama îl copleşi din nou. Însă cu siguranță că nu mai era importantă acum. Omul acesta nu va permite să i se facă nici un rău.

— Şi nici nu-l vei părăsi. Niciodată.

Corey începu să tremure, pironit pe loc, când capul lui Barlow se înclină înspre el.

— Şi îți vei vedea răzbunarea împlinită împotriva celor ce se îmbuibă, în timp ce alții flămânzesc.

Corey Bryant se cufundă în râul adânc al uitării, şi râul acela era timpul, iar apele lui erau roşii.

10

— Când telefonul de pe noptiera lui Ben începu să sune, era ora nouă şi la televizorul din salonul spitalului începuse filmul de sâmbătă seara. Era Susan, care de-abia îşi mai putea controla vocea.

— Ben, a murit Floyd Tibbits. A murit noaptea trecută în celula lui. Doctorul Cody spune că a avut anemie acută, dar eu *am fost prietena* lui Floyd! Avea tensiune prea mare. Din cauza asta nu l-au primit în armată!

— Ia-mă încet, zise Ben şi se ridică în capul oaselor.

— Şi asta nu e totul. E o familie în mahalaua Bend. McDougall. Copilul lor de zece luni a murit. Au reținut-o pe doamna McDougall.

— Ai aflat de ce a murit copilul?

— Mama zice că doamna Evans a venit când a auzit-o pe Sandra McDougall țipând şi doamna Evans l-a chemat pe doctorul Plowman. Un doctor bătrân. Plowman n-a spus nimic, dar doamna Evans i-a zis mamei mele că ea nu "a văzut nimic care să nu fi fost în regulă cu copilul... decât că era mort.

— Şi tocmai s-a întâmplat ca Matt şi cu mine, nebunii, să nu fim în oraş şi chiar să fim imobilizați la pat, spuse Ben, mai mult pentru sine decât pentru Susan. De parcă totul a fost planificat dinainte.

— Mai e ceva.

— Ce?

— A dispărut Carl Foreman. Şi a dispărut şi cadavrul lui Mike Ryerson.

— Cred că asta e, se auzi suspinând. Asta trebuie să fie. Mâine ies de aici.

— Îți dau drumul aşa curând?

— N-au ce face, rosti el cuvintele cu un aer absent. Mintea îi gravita în jurul altui subiect.

— Ai un crucifix?

— Cine; eu? vocea îi suna uimită şi întrucâtva amuzată. Ei comedie, nu.

— Nu glumesc, Susan - în viața mea n-am fost mai serios. Există vreun loc unde să-ți poți procura unul la ora asta?

— Păi, de la Marie Boddin. Aş putea să mă duc...

— Nu. Nu ieşi pe stradă. Stai în casă. Fă-ți singură unul, chiar dacă nu te pricepi decât să lipeşti două bețişoare. Ține-l lângă pat.

— Ben, totuşi nu pot să cred. Poate că e, într-adevăr, un maniac, cineva care *îşi închipuie* că e vampir, dar...

— Crezi ce vrei, dar fă-ți crucea.

— Dar...

— Te rog! Chiar dacă nu înseamnă decât că mă faci să mă simt mai bine?

Fără tragere de inimă:

— Bine, Ben.

— Poți să vii la spital mâine pe la nouă?

— Da.

— În regulă. O să mergem sus şi o să-i povestim lui Matt totul. După aia tu şi cu mine vom sta de vorbă cu doctorul James Cody.

Susan zise:

— O să creadă că eşti nebun Ben, îți dai seama?

— Cred că da. Însă totul pare mai real după lăsarea întunericului, nu-i aşa?

— Da, şopti ea. Dumnezeule, aşa pare.

Absolut fără nici un motiv, se gândi la Miranda şi la moartea ei: motocicleta care derapează pe asfaltul ud, sunetul țipătului ei, propria lui panică irațională şi latura camionului mai mare şi mai mare în timp ce, neajutorați, se îndreaptă înspre ea.

— Susan?

— Da?

— Ai grijă de tine. Te rog.

După ce ea închise, puse receptorul la loc în furcă şi se uită la televizor, aproape fără să vadă comedia cu Doris Day şi Rock Hudson care începuse. Se simțea gol, expus. El nu avea nici o cruce. Ochii îi rătăciră înspre fereastra care nu dezvăluia decât întunericul de afară. Teama veche, de copil, teama de beznă începu să îl cuprindă şi se uită la televizor unde Doris Day făcea baie unui câine flocos. Îi era frică.

11

Morga din Portland este o încăpere rece şi aseptică, îmbrăcată în întregime în gresie verde. Podeaua şi pereți erau de un verde mediu, iar verdele tavanului este ceva mai deschis. Pe pereți sunt aliniate uşi pătrate care seamănă cu nişte dulapuri mai mari pentru bagaje de mână. Peste ele, tuburi lungi, fluorescente, dispuse paralel, aruncă o lumină înghețată, impersonală. Decorul acesta nu poate fi numit inspirat, însă nu a existat nici un caz în care vreun client să se fi plâns de aceasta.

În acea sâmbătă noaptea, la ora zece fără un sfert, doi sanitari au adus targa cu trupul neînsuflețit şi acoperit cu un cearşaf al unui homosexual tânăr care fusese împuşcat în timpul unei altercații într-un bar. Primul mort pe care îl primiseră în seara aceea; victimele accidentelor de circulație aveau să vină mai târziu, între unu şi trei dimineața.

Buddy Bascomb tocmai spunea bancul cu francezul şi cu deodorantul vaginal, când se întrerupse în mijlocul propoziției şi se holbă la şirul de uşi însemnate cu litere de la M la Z. Două dintre ele erau deschise.

Împreună cu colegul său, Bob Greenberg, îl părăsiră pe noul sosit şi se repeziră într-acolo. Buddy se uită la eticheta de pe prima uşă, în timp ce Bob se duse la a doua.

TIBBITS, FLOYD MARTIN

Sex: *M*
Admis: *4/10/75*
Autops. program. *5/10/75*
Semnează: *J.M. Cody, M.D.*

Trase de mânerul aflat înăuntru şi targa se rostogoli afară pe rotițele silențioase.

Goală.

— Hei! strigă la el Greenberg. Căcatul ăsta e gol! Cine are chef de bancuri...

— Am fost la birou tot timpul, spuse Buddy. Nu a intrat nimeni. Jur. Probabil că s-a întâmplat în schimbul lui Carty. Cum îl cheamă pe ăla?

— McDougall, Randall Fratus. Ce înseamnă prescurtarea *inf.?*

— Copil, spuse Buddy pe un ton surd. Iisuse Cristoase, cred că am dat de belea.

12

Îl trezise ceva.

Stătea întins, învăluit în mătasea întunericului, privind țintă în tavan.

Un sunet. Un anumit sunet. Însă casa era tăcută.

Se auzi din nou. Ca un scrijelit.

Mark Petrie se întoarse pe o parte şi se uită pe fereastră şi acolo era Danny Glick care îl privea fix, prin sticla geamului, cu pielea palidă de mort, cu ochii roşii şi siniştri. Buzele şi bărbia îi erau mânjite cu ceva închis la culoare; şi când îl văzu pe Mark că se uită la el, zâmbi şi-şi dezveli dinții oribil de lungi şi ascuțiți.

— Lasă-mă să intru, şopti vocea şi Mark nu îşi dădu seama dacă vorbele acestea traversaseră aerul întunecat către el sau le auzise numai în mintea lui.

Îşi dădu seama că îi era frică - trupul lui îşi dădu seama de asta înaintea gândului. Nu fusese niciodată atât de

înspăimântat, nici măcar atunci când obosise înotând de la geamandură înspre Popoham Beach şi credea că o să se înece. Mintea lui, încă minte de copil într-o mie de feluri, analiză situația în câteva secunde. Era în pericol de a-şi pierde mai mult decât doar viața.

— Lasă-mă să intru, Mark. Vreau să mă joc cu tine.

Entitatea aceea îngrozitoare de la fereastră nu avea de ce să se sprijine; camera lui era la etajul al doilea şi nu avea pervaz. Şi totuşi stătea suspendat în aer... sau poate se ținea agățat de şindrila acoperişului, ca o insectă a întunericului.

— Mark... am reuşit să vin. Te rog...

Sigur. Trebuie să-i inviți înăuntru. Ştia asta din revistele lui cu povestiri de groază, reviste despre care mama sa se temea că s-ar putea să-i facă rău.

Se ridică din pat şi aproape căzu. De-abia atunci îşi dădu seama că spaima era un cuvânt mult prea blând pentru ceea ce simțea. Nici chiar cuvântul teroare nu era potrivit. Chipul alb din fața ferestrei încercă să zâmbească, însă petrecuse prea mult timp în întuneric pentru a-şi mai aminti exact cum. Ceea ce îi oferi lui Mark fu o grimasă tremurătoare - o marcă sângerândă a tragediei.

Şi totuşi, nu era chiar atât de rău dacă îi priveai ochii. Dacă îi priveai ochii, nu-ți mai era atât de frică şi înțelegeai că nu trebuie decât să deschizi fereastra şi să spui: „Intră, Danny" şi apoi nu-ți va mai fi frică deloc, pentru că vei deveni una cu Danny, vei deveni una cu toți, vei deveni una cu *el.* Vei fi...

Nu! *Aşa te prinde!*

trebui toată voința pe care o avea ca să-şi forțeze ochii să privească în altă parte.

— Mark, lasă-mă să intru! îți ordon! *El* îți ordonă!

Mark porni din nou către fereastră. Nu se putea opri. Nu exista nici o cale prin care să refuze acea voce. Când se apropie de geam, chipul plin de răutate al băiețelului din cealaltă parte începu să tremure de nerăbdare şi să se strâmbe victorios. Unghiile, înnegrite de pământ, zgâriară sticla.

Gândeşte-te la altceva. Repede! Repede!

— Soarele, şopti răguşit, soarele răsare la est. Apa fierbe la o sută de grade. Capra sare piatra, piatra crapă-n patru. Crăpa-i-ar capul caprei cum a crăpat piatra-n patru.

Danny Glick şuiera la el.

— Mark! Deschide fereastra!

— Iepuraşul meu iubit, cin' te-ntrece la fugit...

— Fereastra, Mark, *el* îți porunceşte...

— ... ai lăbuțe mititele, ochişori ca două mărgele, mustăcioară la guriță şi un petic de codiță.

Voința îi slăbea. Vocea şoptită îi descoperise punctele slabe ale baricadei şi acum porunca era şi mai autoritară. Privirea lui Mark se opri pe biroul lui, acoperit cu figurinele în formă de monştri, atât de inexpresivi şi stupizi acum...

Ochii îi rămaseră fixați pe un colț al biroului şi se măriră uşor.

Vârcolacul din plastic se plimba printr-un cimitir din plastic şi unul din monumentele funerare era în formă de cruce.

Fără să se oprească să se gândească mai bine (aşa ar fi procedat un altul - tatăl lui, de exemplu - şi asta l-ar fi pierdut) Mark smulse crucea, o ascunse în pumnul strâns şi spuse tare:

— Bine, intră.

Chipul păru inundat de un soi de triumf viclean, dezgustător. Fereastra se ridică şi Danny pătrunse înăuntru şi făcu doi paşi în odaie. Răsuflarea care îi ieşea din gură era atât de urât mirositoare, încât nu existau cuvinte potrivite pentru a o descrie: un iz ca de mormânt părăsit. Mâini reci, albe şi lipicioase ca doi peşti coborâră pe umerii lui Mark. Capul se aplecă într-o parte, buza superioară dezveli caninii strălucitori. Cu o mişcare bruscă, violentă şi plină de ură, Mark lipi crucea din plastic de obrazul lui Danny Glick.

Urletul lui a fost oribil, neomenesc... şi mult. Reverbera numai în coridoarele minții şi în încăperile sufletului său. Rânjetul de triumf de pe gura obiectului - Glick deveni o grimasă uriaşă de agonie. Fum țâşni din carnea lui şi o clipă numai înainte ca acea creatură să se retragă şi să se arunce

pe jumătate, pe jumătate să se prăbuşească pe fereastră, Mark simți cum carnea se preface în fum.

Şi apoi se termină totul, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Însă crucea străluci o secundă, cu o lumină orbitoare, de parcă fusese aprins un cablu dinăuntrul ei. Apoi se stinse încet, lăsându-i în fața ochilor numai o umbră albastră.

Prin grătarul din duşumea, auzi cum părinții aprind veioza din dormitor şi apoi, vocea tatălui său:

— Ce dracu' a fost asta?

13

Două minute mai târziu, uşa de la dormitorul lui se deschise; însă avusese timp suficient să reaşeze lucrurile la locul lor.

— Fiule? şopti Henry Petrie. Eşti treaz?

— Așa cred, răspunse Mark pe un ton somnoros.

— Ai visat urât?

— Aşa... cred. Nu-mi aduc aminte.

— Ai strigat în somn.

— Îmi pare rău.

— Nu, nu trebuie să-ți pară rău.

Ezită o clipă, apoi cuvintele țâșniră din amintirile vechi despre fiul său, un copilaş în pijama albastră, care le dăduse suficientă bătaie de cap, însă într-un mod mult mai explicabil:

— Vrei un pahar cu apă?

— Nu, tată, mulțumesc.

Henry Petrie aruncă o privire fugară prin cameră, incapabil să înțeleagă senzația de teroare pe care o simțise când se trezise şi care încă îi mai strângea în cleşti de fier încins sufletul - sentimentul că în ultima clipă fusese evitat un dezastru. Da, totul părea a fi în regulă. Fereastra era închisă. Nici un obiect din cameră nu era răsturnat.

— S-a întâmplat ceva, Mark?

— Nu, tată.

— Bine... atunci, noapte bună.

— Noapte bună.

Uşa se închise încet şi picioarele încălțate în papuci ale tatălui său începură să coboare treptele. Mark se relaxa, simțindu-se uşurat şi în acelaşi timp cutremurat de reacția întârziată. Într-o asemenea situație un adult ar fi făcut o criză de isterie, şi la fel s-ar fi întâmplat şi cu un copil mai mic sau mai mare. Însă Mark simți cum teroarea se îndepărtează de el cu paşi mărunți, senzația aceasta amintindu-i de vântul care te zvântă încet după ce ai înotat într-o zi răcoroasă. Şi, pe măsură ce teroarea se îndepărta, somnul îi luă locul.

Înainte de a adormi de tot, gândul îi zbură - şi nu pentru prima dată - la ciudățenia adulților. Luau laxative, sau somnifere, sau beau ca să-şi alunge monştrii şi să poată adormi, iar monştrii lor erau atât de blânzi şi domesticiți: slujba, banii, ce va zice învățătoarea dacă nu-i voi putea cumpăra lui Jennie haine noi, mă mai iubeşte încă nevasta, cine îmi este prieten. Erau insipizi în comparație cu groaza care sta obraz lângă obraz cu copilul în patul lui învăluit în întuneric, copil care nu are pe nimeni altcineva căruia să-i destăinuie, sperând că va fi deplin înțeles, decât un alt copil. Nu există terapie de grup sau servicii psihiatrice sau de asistență socială pentru copilul care trebuie să se confrunte în fiecare noapte cu lucrul acela ascuns sub pat sau în pivniță, lucrul acela care aruncă priviri lacome şi face tumbe şi te amenință de acolo unde ochii adulților nu pot ajunge. Noapte de noapte trebuie să porți aceeaşi bătălie solitară şi unicul tratament împotriva ei este osificarea imaginației. Şi această stare se numeşte maturitate.

Aceste gânduri îi trecură prin cap scrijelite într-un soi de stenografie mentală. Noaptea trecută Matt Burke fusese nevoit să se confrunte cu acelaşi lucru din tărâmul întunericului şi suferise un atac de cord din cauza fricii; acum Mark Petrie avusese parte de aceeaşi experiență şi, numai zece minute mai târziu, stătea cuminte în poala somnului, strângând uşor în

mâna dreaptă crucea din plastic, aşa cum un bebeluş strânge o jucărie. Aceasta este diferența dintre bărbați şi băieți.

CAPITOLUL UNSPREZECE
BEN (IV)

1

Era ora nouă şi zece, duminică dimineață - o dimineață de duminică strălucitoare, scăldată de razele soarelui - şi Ben tocmai începuse să se îngrijoreze din cauza lui Susan, când sună telefonul de pe noptieră. Smuci receptorul.

— Unde eşti?

— Linişteşte-te. Sunt sus cu domnul Burke, care solicită plăcerea de a te vedea.

— De ce nu ai venit...

— Am trecut pe la tine mai devreme. Dormeai ca un mieluşel.

— Ăştia de aici îți dau sedative puternice noaptea ca să-ți poată fura organele pentru misterioşii lor pacienți miliardari, spuse el. Ce face Matt?

— Urcă şi vei vedea, zise, şi chiar înainte să închidă, Ben îşi şi pusese halatul pe el.

2

Matt arăta mult mai bine, aproape întinerit. Susan, îmbrăcată într-o rochie de un albastru strălucitor, stătea lângă pat şi Matt ridică o mână în semn de salut când Ben intră în salon.

— Trage-ți o piatră şi stai jos.

Ben luă unul din scaunele oribile şi incomode de spital şi se aşează.

— Cum te simți?

— Mult mai bine. Slăbit, dar mai bine. Azi noapte mi-au scos perfuziile din braț şi azi dimineață mi-au dat să mănânc un ou ochi, fiert în apă. Bîh! Ca filmele publicitare pentru azilurile de bătrâni.

Ben o sărută pe Susan şi stăpânirea ei de sine i se păru forțată, de parcă toți nervii i-ar fi fost ținuți laolaltă cu o sârmă foarte subțire.

— S-a mai întâmplat ceva de când m-ai sunat aseară?

— N-am auzit nimic. Însă am plecat de acasă pe la şapte şi oraşul se trezeşte puțin mai târziu în zilele de duminică.

Ben îl privi pe Matt:

— Eşti în stare să discuți chestia asta?

— Da, aşa cred, spuse el şi se mişcă uşor în pat. Crucea de aur pe care Ben i-o pusese la gât străluci puternic.

— Chiar, îți mulțumesc că mi-ai pus-o la gât. Mă face să mă simt mult mai bine chiar dacă ştiu că am cumpărat-o din stocul de solduri de la Woolworth vineri după-amiază.

— Cum spun doctorii că e starea ta?

— „Stabilizată" este denumirea scârboasă pe care a folosit-o tânărul doctor Cody când m-a examinat aseară. Electrocardiograma spune că nu a fost decât un atac minor de cord... şi că nu s-au format cheaguri.

Îşi drese glasul.

— Şi pentru binele bietului doctor şi eu vreau să sper că nu sunt cheaguri. Toată chestia asta s-a întâmplat doar la o săptămână după controlul pe care mi l-a făcut şi aş fi nevoit să-l dau în judecată de să-l usture fundul pentru că nu şi-a respectat promisiunea.

Se opri şi îl privi calm pe Ben:

— Mi-a mai zis că a văzut cazuri asemănătoare declanşate de şocuri puternice. N-am suflat o vorbă. Am făcut bine?

— Foarte bine. Însă evenimentele au evoluat şi se precipită. Am de gând să mă duc cu Susan la Cody şi să-i spunem totul. Dacă nu-mi semnează chiar astăzi externarea, o să-l trimitem la tine.

— O să-i povestesc de n-o să-şi mai dorească să mă audă vreodată, spuse Matt posomorât. Doctor mucos, ticălos afurisit, nici măcar nu-mi dă voie să trag din pipă.

— Ți-a povestit Susan ce s-a întâmplat în Jerusalem's Lot de vineri până acum?

— Nu. A zis că e mai bine să aşteptăm până vii şi tu.

— Înainte să înceapă, vrei să-mi spui exact ce s-a întâmplat la tine acasă?

Chipul lui Matt se întunecă şi, o clipă, masca convalescenței păru că vrea să se destrame. Ben surprinse o frântură din trăsăturile bătrânului pe care îl văzuse dormind cu o seară înainte.

— Dacă nu te simți în stare...

— Nu, sigur că mă simt în stare. Trebuie, dacă e adevărat măcar jumătate din ceea ce bănuiesc.

Surâse cu amărăciune.

— Întotdeauna m-am considerat un pic liber cugetător, greu de şocat. Însă e uluitor cât de mult încearcă mintea să blocheze lucrurile care nu îi plac sau pe care le consideră amenințătoare. Ca tăblițele vrăjite cu care ne jucam când eram mici. Dacă nu-ți plăcea ce ai tras, trebuia numai să tragi hârtia de deasupra şi dispărea.

— Însă punctele negre rămâneau mereu dedesubt, spuse Susan.

— Da, îi zâmbi el. Minunată metaforă pentru explicarea interacțiunii dintre conştient şi subconştient. Ce păcat că Freud nu s-a gândit la altă imagine decât aceea a cepei. Însă am început să divaghez.

Îl privi pe Ben.

— Ți-a povestit Susan?

— Da, însă...

— Vreau doar să ştiu dacă mai e nevoie să-ți spun toată istoria de la început.

Cu o voce plată, aproape fără urmă de intonație, relată întreaga întâmplare, întrerupându-se doar atunci *când* în salon intră o soră cu paşi uşori ca şoapta, ca să-l întrebe dacă

nu doreşte un pahar cu apă tonică. Matt îi răspunse că ar fi fost minunat să bea o apă tonică şi trase din când în când din pai până când isprăvi de povestit. Ben observă cum cuburile de gheată din paharul ținut de Matt se ciocniră uşor unul de altul când acesta tocmai ajunsese la scena în care Mike cădea de pe fereastră cu spatele; fără îndoială că folosea şi în timpul orelor la şcoală acelaşi ton egal, cu foarte puține inflexiuni. Şi nu pentru prima oară, Ben se gândi că acest om era demn de toată admirația.

Când termină, urmă o scurtă pauză căreia Matt însuşi îi puse capăt.

— Aşa, zise el. Tu, care nu ai văzut nimic din toate astea cu ochii tăi, ce părere ai?

— Am discutat despre asta destul de mult ieri, răspunse Susan. Îl las pe Ben să-ți spună.

Cu puțină sfială, Ben avansa fiecare explicație logică pe care apoi o demola cu contraargumente. Când menționa oblonul care se prindea pe dinafară, pământul moale, lipsa urmelor unei scări, Matt îl aplaudă.

— Bravo! Adevărat detectiv!

O privi apoi pe Susan:

— Şi tu, domnişoară Norton, care aveai obiceiul să scrii teme atât de bine structurate, cu paragrafe ca plăcile de beton şi propoziții în loc de mortar? Ce părere ai tu?

Ea îşi privi mâinile aşezate cuminți în poală şi apoi îşi ridică ochii spre el:

— Ieri Ben mi-a ținut o întreagă teorie despre semantica expresiei *nu pot,* aşa că nu o voi folosi. Însă, domnule Burke, mi-este foarte greu să cred că vampirii au invadat 'salem's Lot.

— Dacă se poate aranja astfel încât să nu afle nimeni, sunt de acord să mi se facă testul cu detectorul de minciuni, şopti el.

Susan se îmbujoră uşor:

— Nu, nu... te rog să nu mă înțelegi greşit. Sunt convinsă că se întâmplă ceva în oraş. Ceva... oribil. Însă... asta...

Îi acoperi mâna cu a lui.

— Te înțeleg, Susan. Dar vrei să faci ceva pentru mine?

— Dacă pot.

— Haideți...toți trei...să pornim de la premisa că toate astea sunt adevărate. Şi să păstrăm această premisă ca fapt până când - şi *numai* până când - poate fi infirmată. Metoda ştiințifică. Înțelegi? Am discutat cu Ben felurite modalități de a testa această premisă. Şi nimeni nu speră mai mult ca mine să fie infirmată.

— Dar nu crezi că va fi, nu-i aşa?

— Nu, spuse el încet. După o îndelungată discuție cu mine însumi, am ajuns la următoarea concluzie: cred ceea ce am văzut.

Haideți să uităm o clipă de ceea ce e de crezut şi de necrezut, spuse Ben.

— De acord, zise Matt. Ce crezi că trebuie să facem mai departe?

— Ei bine, spuse Ben, aş vrea să te numesc Cercetător General. Cu pregătirea ta eşti unicul potrivit pentru aceasta. Şi nici nu te poți mişca.

Ochii lui Matt străluciră ca atunci când a pomenit de perfidia doctorului Cody care îi interzisese pipa.

— O să o sun pe Loretta Starcher de îndată ce deschide biblioteca. O s-o rog să-mi trimită o roabă plină cu cărți de specialitate.

— E duminică, îi aminti Susan. Biblioteca este închisă.

— O va deschide pentru mine, spuse Matt. Şi dacă nu o găsesc, îmi va fi uşor să înțeleg motivul.

— Cere-i orice are o legătură cât de mică cu problema noastră, spuse Ben. Cărți de psihologie, cărți de patologie, cărți de legende şi mituri. Înțelegi? Orice.

— Voi începe să iau notițe, spuse Matt răguşit. În fața lui Dumnezeu, mă jur că aşa voi face!

Îi privi pe ceilalți doi:

— Este pentru prima oară de când m-au adus aici, când mă simt iarăşi om întreg. Ce veți face voi?

— Mai întâi, doctorul Cody. I-a examinat şi pe Ryerson şi pe Floyd Tibbits. Poate reuşim să-l convingem să-l exhumeze pe Danny Glick.

— Ar face aşa ceva? îl întrebă Susan pe Matt.

Matt mai luă o gură de apă tonică înainte să răspundă.

— Acel Jimmy Cody care mi-a fost elev ar face-o cât ai clipi din ochi. Era un băiat plin de imaginație, fără prejudecăți, extrem de potrivnic ipocriziei de orice fel. Nu ştiu însă cât de empirist a devenit după colegiu şi facultatea de medicină.

— Mi se pare prea complicat totul, spuse Susan. Mai ales ideea de a-i povesti doctorului Cody, riscând un refuz direct. De ce să nu mă duc cu Ben la Casa lui Marsten şi să terminăm odată pentru totdeauna? Chiar asta aveam de gând să facem săptămâna trecută.

— Îți spun eu de ce, zise Ben. Pentru că pornim de la premisa că totul este adevărat. Eşti chiar atât de nerăbdătoare să-ți vâri capul singură în gura leului?

— Credeam că vampirii dorm în timpul zilei.

— Indiferent ce e Straker, nu este vampir, spuse Ben, doar dacă nu cumva legendele vechi greşesc. Toată lumea îl poate vedea în timpul zilei. În cel mai fericit caz, am putea fi alungați pentru încălcare de proprietate, fără să aflăm nimic. În cel mai rău caz, ne poate lega fedeleş şi ne poate ține acolo până după lăsarea întunericului. O gustărică pentru când se trezeşte Contele din benzile desenate.

— Barlow? întrebă Susan.

Ben ridică din umeri:

— De ce nu? Povestea aia cu călătoria de afaceri la New York e prea frumoasă ca să fie adevărată.

Expresia din ochi îi era încăpățânată, însă Susan nu mai spuse nimic.

— Şi ce o să faceți în cazul în care Cody o să râdă de voi? întrebă Matt. Asta dacă nu cheamă infirmierii să vă lege pe loc.

— Mergem la cimitir când apune soarele, spuse Ben. Ca să veghem mormântul lui Danny Glick. Să zicem că încercăm să

facem primul test.

Matt se ridică pe jumătate de pe pernele pe care se sprijinea.

— Promite-mi că o să fiți prudenți. Ben, promite-mi!

— Vom fi, îl linişti Susan. Vom zornăi din câte cruciulițe o să avem la noi.

— Nu glumi cu asta, mormăi Matt. Dacă ai fi văzut ce am văzut eu...

Întoarse capul şi privi pe fereastră la frunzele de arțar, înroşite de soarele toamnei şi la cerul de un albastru limpede.

— Eu nu glumesc, spuse Ben. O să avem grijă.

— Mergeți la Părintele Callahan, zise Matt. Cereți să vă dea nişte apă sfințită... şi, dacă se poate, şi nişte hostie.

— Ce fel de om este? întrebă Ben.

Matt ridică din umeri:

— Puțin cam ciudat. Bețiv, se pare. Dar dacă este, atunci este un bețiv politicos şi cultivat. Poate puțin cam revoltat sub jugul Papalității luminate.

Ochii lui Susan se măriră uimiți:

— Eşti sigur că Părintele Callahan e... că obişnuieşte să bea?

— Nu sunt absolut sigur, răspunse Matt. Însă un fost elev de al meu, Brad Champion, lucrează în magazinul de băuturi Yarmouth şi zice că Părintele este client permanent. Cumpără numai Jim Beam. Are gusturi rafinate.

— Se poate sta de vorbă cu el? întrebă Ben.

— Nu ştiu. Dar cred că trebuie să încercați.

— Înseamnă că nu îl cunoşti deloc?

— Nu, nu prea bine... Scrie o istorie a Bisericii Catolice în New England şi cunoaşte o mulțime de lucruri despre poeții aşa-zisei epoci de aur - Whittier, Longfellow, Russel, Holmes şi ceilalți. La sfârşitul anului trecut l-am rugat să vorbească elevilor mei din grupul de literatură americană. Are o minte vioaie, replici acide - elevii l-au plăcut foarte mult.

— O să mă duc să-l văd, spuse Ben şi o să-mi ascult intuiția. O soră deschise uşa salonului, dădu din cap şi, o

clipă mai târziu intră Jimmy Cody, cu un stetoscop atârnat în jurul gâtului.

— Îmi deranjați pacientul? întrebă pe un ton amical.

— Nici pe jumătate cât îl deranjezi tu, răspunse Matt. Vreau să-mi dai pipa înapoi.

— Nu se poate, răspunse Cody cu un ton absent, căci doctorul citea fişa lui Matt.

— Vraci afurisit, bombăni Matt.

Cody puse fişa înapoi şi trase draperia verde în jurul patului.

— Mă tem că trebuie să vă rog să mă lăsați singur cu el câteva clipe. Ce vă mai face capul, domnule Mears?

— Se pare că nu s-a scurs nimic dinăuntru.

— Ați auzit ce s-a întâmplat cu Floyd Tibbits?

— Mi-a spus Susan. După ce vă faceți vizita, aş dori să stăm puțin de vorbă, dacă aveți timp.

— Pot să vă las la urmă, dacă vreți. Pe la unsprezece.

— Foarte bine.

Cody trase din nou de draperie.

— Acum o să vă rog să ne scuzați.

— Uitați, prieteni, cum mă bagă la izolare, exclamă Matt. Draperia se lăsă între Susan şi Ben şi pat. Din partea cealaltă auziră vocea lui Cody:

— Data viitoare când o să mai fii anesteziat, cred că o să-ți tai limba şi jumătate din lobul prefrontal.

Îşi surâseră unul celuilalt, aşa cum îşi surâd tinerii când afară este soare şi nu au nici o problemă serioasă, însă zâmbetul lor se stinse imediat. O clipă se întrebară amândoi dacă nu cumva au înnebunit.

3

Când Jimmy Cody intră în cele din urmă în salonul lui Ben, era ora unsprezece şi douăzeci. Ben începu să vorbească:

— Ce voiam să vă spun...

— Întâi capul, apoi stăm de vorbă.

Cu blândețe, dădu la o parte părul lui Ben, se uită la ceva şi zise:

— O să doară.

Trase leucoplastul şi Ben tresări puternic.

— Ce mai cucui, spuse Cody pe un ton nonşalant şi acoperi rana cu un pansament mai mic.

Cu o lanternă micuță se uită în ochii lui Ben, apoi îi încercă reflexele cu un ciocan din cauciuc. Un gând morbid îşi făcu pe neaşteptate loc în mintea lui Ben. Se întrebă dacă era acelaşi ciocan pe care l-a folosit şi cu Mike Ryerson.

— Totul pare a fi în regulă, spuse doctorul punându-și instrumentele deoparte. Care e numele de domnişoară al mamei dumneavoastră?

— Ashford, răspunse Ben. Îi puseseră aceleaşi întrebări şi când îşi revenise din leşin.

— Învățătoarea din clasa întâi?

— Doamna Perkins. Îşi vopsea părul.

— Al doilea nume al tatălui?

— Merton.

— Amețeli sau grețuri?

— Nu.

— Nu.

— Vi se pare că simțiți mirosuri stranii, că vedeți culori ciudate, sau că...

— Nu, nu şi nu. Mă simt bine.

— Eu sunt cel care hotărăşte asta, spuse Cody cu îngâmfare. Vi se întâmplă să vedeți dublu?

— Deloc de când am cumpărat un butoiaş cu bere.

— Bine, zise Cody. Vă declar însănătoşit datorită miracolelor ştiinței moderne şi capului dumneavoastră tare. Acum, ia să vedem, ce aveați să-mi spuneți? Voiați, cred, să mă întrebați despre Tibbits şi copilul familiei McDougall. Nu vă pot spune altceva în plus față de ce i-am spus Şerifului Gillespie. Unu: mă bucur că ştirea nu a ajuns în ziare; un scandal la fiecare secol este foarte suficient pentru un oraş mic ca al nostru. Doi:

să fiu al dracu' dacă ştiu cum să-mi explic ce s-a petrecut la morgă. Nu se poate să fi fost un localnic. Avem şi noi partea noastră de ţăcăniţi, dar...

Se întrerupse, observând stupoarea de pe chipurile lor.

— Nu ştiţi? N-aţi auzit?

— Ce să auzim? întrebă Ben.

— E ca un film cu Boris Karloff. Noaptea trecută, cineva a şterpelit cadavrele de la Morga districtului Cumberland din Portland.

— Iisuse Cristoase, exclamă Susan. Cuvintele îi ieşiră anevoios printre buzele înţepenite.

— Ce s-a întâmplat, întrebă Cody, brusc interesat. Ştiţi ceva despre toată povestea asta?

— Încep să cred că ştim într-adevăr, spuse Ben.

4

Era douăsprezece şi zece când terminară să-i spună totul. O soră îi adusese prânzul lui Ben, dar stătea neatins pe o tavă lângă pat.

Ultima silabă se pierdu în aer şi acum, prin uşa întredeschisă, nu se auzea decât clinchetul tacâmurilor celorlalţi pacienţi de pe etaj, mai înfometaţi.

— Vampirii, spuse Jimmy Cody. Şi apoi: Tocmai Matt Burke. În cazul ăsta mi-e foarte greu sa cred că e vorba de o glumă proastă.

Ben şi Susan nu rostiră nici un cuvânt.

— Şi vreţi să-l exhumez pe puştiul Glick, reflectă el. Doamne, Dumnezeule.

Cody scoase o sticluţă din geantă şi o aruncă înspre Ben, care o prinse.

— Aspirină, zise. Ai folosit-o vreodată?

— O mulţime.

— Tata obişnuia să spună că e cea mai bună asistentă a doctorului capabil. Ştii cum acţionează?

— Nu, răspunse Ben.

Răsuci încet în mâini sticluța cu aspirine, uitându-se la ea. Nu îl cunoştea suficient de bine pe Cody ca să ştie ce lăsa să se vadă sau ce ascundea în mod obişnuit. Însă era sigur că foarte puțini pacienți îl văzuseră în această ipostază vreodată - cu trăsăturile pline de naivitate deformate de gânduri profunde şi introspecție. Nu dorea să îl scoată pe Cody din starea aceasta.

— Nici eu nu ştiu. Nimeni nu ştie. Însă e bună pentru migrene şi artrită şi reumatism. Nu ştim nici ce sunt bolile astea. De ce să te doară capul? Nu există nervi în creier. Ştim că compoziția chimică a aspirinei este foarte apropiată de cea a LSD-ului, însă de ce una vindecă durerea de cap, în timp ce celălalt îți umple capul de păsărele? Unul din motivele pentru care nu înțelegem asta este că nu ştim exact ce este creierul. Cel mai bun doctor din lume se află pe o insulă mică în mijlocul unui ocean al ignoranței. Agităm baghetele noastre magice şi omorâm pui de găină şi citim destinul în sângele lor. Magie albă. Profesorii mei de la facultate şi-ar smulge părul din cap dacă m-ar auzi vorbind aşa. Unii chiar şi l-au smuls când le-am zis că vreau să practic medicina generală în zona rurală a statului Maine. Unul din ei mi-a spus că Marcus Welby obişnuia să deschidă cu bisturiul furunculele de pe fundul pacienților neidentificați. Însă nu mi-am dorit niciodată să fiu Marcus Welby.

Surâse:

— S-ar tăvăli de groază dacă ar afla că am de gând să cer un ordin de exhumare pentru băiatul familiei Glick.

— Chiar o s-o faci? întrebă uimită Susan.

— Ce rău poate să facă? Dacă e mort, atunci e mort. Dacă nu e, atunci voi avea cu ce să-i uluiesc pe cei de la convenția anuală a asociației medicilor. O să-l anunț pe medicul legist că vreau să caut urme de encefalită infecțioasă. Este unica explicație logică la care mă pot gândi acum.

— S-ar putea să fie asta? vocea lui Susan era plină de speranță.

— Mai mult ca sigur nu.

— Cât de repede crezi că poți s-o faci? îl întrebă Ben.

— Mâine, cel mai devreme. Dacă trebuie să mă agit mai mult, atunci marți sau miercuri.

— Cum trebuie să arate? întrebă Ben. Adică...

— Da, ştiu ce vrei să spui. Familia Glick nu au vrut să-l îmbălsămeze, nu-i aşa?

— Nu.

— A trecut o săptămână?

— Da.

— Când se deschide sicriul, din el iese un gaz puternic şi un miros destul de respingător. Cadavrul s-ar putea să se fi umflat. Părul i-a crescut foarte mult - şi va continua să mai crească încă o perioadă bună de vreme - şi unghiile vor fi destul de lungi. Mai mult ca sigur că ochii au intrat în orbite.

Susan încercase să păstreze o expresie de imparțialitate ştiințifică, însă nu reuşise prea bine. Ben se bucură în secret că nu-şi mâncase prânzul.

— Cadavrul încă nu prezintă semne serioase de cangrenare, continuă Cody, pe un ton solemn, de parcă ar fi recitat o poezie, însă mai reține suficient lichid ca să permită creşterea unei substanțe pe obrajii şi mâinile expuse, o substanță asemănătoare cu muşchiul, numită... se întrerupse. Iertați-mă, nu mi-am dat seama că vă scârbesc.

— Unele lucruri sunt mai rele decât descompunerea, observă Ben, încercând să-i imprime tonului un caracter neutru. Şi dacă nu găseşti nici unul din semnele astea? Şi dacă acum cadavrul arată la fel de bine ca în ziua în care a fost îngropat? Ce vom face atunci? Îi batem un țăruş în inimă?

— Nu prea cred, răspunse Cody. În primul rând, vor fi de față fie medicul legist, fie asistentul lui. Şi cred că nici măcar Brent Norbert nu va fi de părere că atitudinea mea ar fi extrem de profesională dacă aş scoate un țăruş din geantă şi m-aş apuca să-l bat în cadavrul unui copil.

— Şi ce vei face? insistă Ben.

— Ei bine, cu tot respectul pe care i-l datorez domnului Burke, eu personal nu cred că vom descoperi aşa ceva. Dar dacă totuşi cadavrul va fi descoperit într-o stare ciudată, va fi dus, fără doar şi poate, la Spitalul Central al statului Maine, pentru cercetări. Odată ajuns acolo, îmi voi tărăgăna treburile până la lăsarea nopții... şi voi observa ce se va întâmpla atunci.

— Şi dacă se ridică?

— Ca şi tine, nu pot să concep aşa ceva.

— Mi se pare din ce în ce mai uşor să cred asta, spuse Ben mohorât. Pot să stau şi eu cu tine când se întâmplă asta... dacă se întâmplă?

— Se poate aranja.

— Bine, spuse Ben. Coborî din pat şi se duse la dulapul unde îşi avea hainele.

— Am să...

Susan chicoti şi Ben se întoarse spre ei: - Ce e?

— Pijamalele de spital au tendința să se descheie şi în partea posterioară, domnule Mears, rânji Cody.

— Pe dracu', exclamă Ben şi duse mâna la spate ca să-şi strângă pantalonii de pijama. Spune-mi Ben.

— Acum, zise Cody ridicându-se, Susan şi cu mine te vom lăsa singur. Când vei avea o ținută decentă, ne vei găsi la parter, în cafenea. Avem treabă după-amiază.

— Da?

— Da. Trebuie să spunem familiei Glick povestea cu encefalita. Dacă vrei, pot să te prezint ca fiind colegul meu. Nu trebuie să spui nimic. Mângâie-ți doar bărbia şi capătă o privire inteligentă.

— N-o să le placă, nu? - Ție ți-ar plăcea?

— Nu, spuse Ben. Nu mi-ar plăcea.

— Ai nevoie de acceptul lor ca să scoți un ordin de exhumare? întrebă Susan.

— Nu, din punct de vedere tehnic. Dar probabil că da, dacă stăm să gândim realist. Singura experiență pe care am avut-o în problema exhumării a fost în anul doi de facultate. Însă mai

cred că, dacă familia Glick se va împotrivi din toate puterile, ne-ar putea obliga să apărem în fața unei comisii. Şi asta ne-ar putea face să pierdem de la două săptămâni până la o lună; şi odată ajunşi în fața comisiei, mă îndoiesc că teoria mea cu encefalita ar ține.

Făcu o pauză şi îi privi pe ceilalți doi.

— Fapt care mă duce la ceea ce mă nelinişteşte cel mai mult, în afară de povestea domnului Burke. Danny Glick este singurul cadavru pe care îl mai avem. Toate celelalte s-au topit pur şi simplu în neant.

5

Pe la ora unu şi jumătate, Ben şi Jimmy Cody au ajuns acasă la familia Glick. Maşina lui Tony Glick era parcată în față, însă casa era tăcută. Când nimeni nu a răspuns la uşă, după ce bătuseră de trei ori, au traversat strada, îndreptându-se spre o căsuță construită în stil de fermă de țară prin anii '50 - un refugiu trist, din prefabricate, susținută într-un capăt de o pereche de bârne ruginite. Numele de pe cutia poştală era Dickens. Lângă alee era aşezată o statuetă de grădină reprezentând un flamingo roz, iar un cățeluş cocker auriu începu să dea voios din coadă când cei doi bărbați se apropiară de uşa de la intrare.

Pauline Dickens, chelneriță şi copatroană a cafenelei Excellent deschise uşa la o secundă sau două după ce Cody sunase. Purta uniforma de serviciu.

— Bună, Pauline, spuse Jimmy. Ştii cumva unde sunt domnul şi doamna Glick?

— Vrei să zici că *nu ştii?*

— Ce să ştiu?

— Doamna Glick a murit azi dimineață. L-au dus şi pe Tony Glick la spital. E în stare de şoc.

Ben îl privi pe Cody. Acesta arăta ca un om care primise un pumn zdravăn în stomac.

Iute, Ben lua frâiele discuției:

— Pe ea unde au dus-o?

Pauline îşi netezi uniforma pe şolduri.

— Acum un ceas, am vorbit cu Mabel Werts la telefon şi ea mi-a zis că Parkins Gillespie avea de gând s-o ducă la morga evreului ăla din Cumberland. Asta pentru că nimeni nu ştie unde este Carl Foreman.

— Mulțumesc, şopti Cody.

— Îngrozitoare treabă, spuse Pauline şi ochii îi rătăciră înspre casa pustie de peste drum. Maşina lui Tony Glick era ca un câine uriaş şi răpciugos legat cu un lanț şi apoi abandonat.

— Mi-ar fi frică, dacă aş fi superstițioasă.

— Frică de ce, Pauline? o întrebă Cody.

— O... de diverse chestii.

Surâsul îi era şters când atinse cu degete tremurătoare lanțul care îi atârna în jurul gâtului.

Un medalion cu Sfântul Christopher.

6

Erau iarăşi în maşină. Fără să rostească vreun cuvânt, o urmăriseră pe Pauline plecând la lucru.

— Şi acum? întrebă Ben în cele din urmă.

— Trebuie să continuăm, spuse Cody. Evreul este Maury Green. Cred că ar fi bine să mergem în Cumberland. Acum nouă ani, băiatul lui Maury aproape că s-a înecat în lacul Sebago. S-a întâmplat că eram pe acolo cu o prietenă şi i-am făcut copilului respirație artificială. L-am salvat. Poate că acum a venit clipa când să-i cer să-mi facă şi el un serviciu.

— Şi la ce ne-ar folosi? Medicul legist i-a luat deja cadavrul ca să-i facă autopsie sau ce-i fac ei acolo.

— Mă îndoiesc de asta. E duminică, ai uitat? Medicul legist trebuie că e pe undeva prin pădure cu un târnăcop în mână - e geolog amator. Norbert - ți-l aminteşti pe Norbert?

Ben aprobă cu o înclinare a capului.

— Norbert ar trebui să fie de serviciu, însă e un personaj excentric, ca să nu spun altfel. Probabil că a scos telefonul din priză ca să poată urmări în linişte meciul la televizor. Dacă mergem acum la morga lui Maury Green, cred că avem toate şansele să găsim cadavrul acolo şi să nu-l ceară nimeni până la lăsarea nopții.

— Bine, spuse Ben. Hai să mergem.

Îşi aminti că trebuia să se ducă şi la Părintele Callahan, însă treaba asta mai putea să aştepte. Lucrurile se precipitau acum. Şi asta nu-i prea convenea. Fantezia şi realitatea se contopiseră.

7

Până la intrarea pe autostradă nici unul nu rosti vreun cuvânt, fiecare era adâncit în propriile-i gânduri. Ben se gândea la ce îi spusese Cody la spital. La faptul că Foreman dispăruse. La faptul că trupurile lui Floyd Tibbits şi ale copilului McDougall nu mai erau de găsit - dispăruseră chiar de sub nasul celor doi sanitari de la morgă. Şi Mike Ryerson dispăruse şi numai Dumnezeu ştia câți alții încă. Oare câți oameni din 'salem's Lot se puteau face nevăzuți şi nu le observa nimeni lipsa o săptămână... două săptămâni... o lună? Două sute? Trei? Gândul acesta făcea să-i transpire palmele.

— Toată chestia asta seamănă tot mai mult cu visul unui paranoic, spuse Jimmy Cody, sau cu un film de desene animate macabru. Din punct de vedere pur intelectual, cel mai înspăimântător aspect îl reprezintă relativa uşurință cu care poate fi întemeiată o colonie de vampiri - unul este suficient pentru a pune restul în mişcare. Oraşul acesta este minuscul în comparație cu Portland sau Lewiston sau Gates Falls. Nu există fabrici aici, unde ar putea fi observată lipsa muncitorilor. Şcolile deservesc trei oraşe şi dacă copiii lipsesc

în număr mai mare, cine să bage de seamă? Mulți se duc la slujbă la biserica din Cumberland şi mai mulți însă nu se duc deloc. Şi televiziunea a pus capăt vizitelor între vecini, cu excepția neghiobilor care îşi pierd vremea la magazinul lui Milt. Totul se poate desfăşura extrem de eficient în spatele scenei.

— Mda, mormăi Ben. Danny Glick îl infectează pe Mike. Mike îl infectează *pe*... oh, nu ştiu pe cine. Poate pe Floyd. Copilul McDougall îşi infectează... tatăl? Mama? Cum se simt? A verificat cineva?

— Nu sunt pacienții mei. Presupun că doctorul Plowman i-a vizitat în dimineața asta şi i-a informat despre dispariția copilului lor. Dar nu am cum să ştiu dacă chiar s-a dus la ei sau a luat în alt fel legătura cu ei.

— Ar trebui să vedem ce fac, spuse Ben.

Începuse să se simtă din ce în ce mai agitat.

— Vezi ce uşor ajungem să ne învârtim în jurul cozii? Un străin ar putea să treacă prin oraş şi să nu-şi dea deloc seama că ceva nu e în regulă. E doar un alt orăşel de provincie unde magazinele se deschid la ora nouă. Însă cine poate şti ce se petrece în spatele jaluzelelor? Poate că oamenii zac în pat... sau sprijiniți de peretele cămării ca nişte mături... În pivniță... aşteptând să apună soarele. Şi la fiecare nou răsărit de soare, tot mai puțini oameni pe străzi. Mai puțini cu fiecare zi ce trece.

Gâtul i se uscase şi înghiți greu nodul spaimei care îşi făcuse culcuş acolo.

— Nu te ambala, îi spuse Jimmy. N-am dovedit nimic încă.

— Dovezile se adună în noiane, îl repezi Ben. Dacă am fi avut de-a face cu un cadru acceptat de referință - să zicem cu o eventuală epidemie de febră tifoidă sau de gripă A2 - întregul oraş ar fi fost deja în carantină.

— Mă îndoiesc. Nu trebuie să uiți că, de fapt, o singură persoană *a văzut* ceva.

— Dar nu poți spune despre el că e bețivanul oraşului.

— Ar fi crucificat dacă s-ar împrăştia povestea, spuse Jimmy.

— De cine? Cu siguranță că nu de Pauline Dickens. E pe punctul de a-şi lipi semne magice pe uşă.

— În epoca afacerii Watergate şi a crizei de petrol, ea constituie o excepție, răspunse Jimmy.

Continuară călătoria fără să mai vorbească. Morga lui Green se afla în partea de nord a oraşului în spatele clădirii, între intrarea de serviciu a capelei neconfesionale şi un gard înalt din scânduri, se aflau parcate două dricuri. Jimmy opri motorul şi se uită la Ben:

— Eşti gata?

— Aşa cred.

Coborâră din maşină.

8

Revolta se acumulase în ea toată după-amiaza şi explodă în jurul orei două. Atitudinea lor era prostească, o luau pe ocolite ca să încerce să dovedească ceva ce era (îmi cer scuze, domnule Burke) oricum un mare rahat. Susan se hotărî să se ducă la Casa lui Marsten acum, în după-amiaza asta.

Coborî la parter şi îşi luă agenda. Ann Norton făcea prăjituri, iar în camera de zi, tatăl ei se uita la meciul transmis la televizor.

— Unde te duci? întrebă doamna Norton.

— Să mă plimb.

— Mâncăm la şase. Vezi să te întorci la timp.

— Sunt înapoi la cinci, cel târziu.

Ieşi din casă şi se urcă în maşina de care era atât de mândră - nu pentru că ar fi fost prima maşină pe care o stăpânea (deşi aşa era), ci pentru că o plătise singură (aproape o plătise, se corectă; mai avea încă şase rate) din munca ei, din talentul ei. Era o Vega decapotabilă, veche de doi ani acum. O scoase cu spatele din garaj şi ridică mâna spre mama ei, care

o urmărea pe fereastra bucătăriei. Înstrăinarea încă mai persista între ele, deşi nu vorbeau despre asta. Rana nu se vindecase încă. Celelalte certuri, indiferent cât de dureroase, s-au şters cu timpul întotdeauna; viața mergea înainte, iar rănile erau acoperite în bandajul gros al zilelor care trec, bandaj care este smuls de la locul lui doar la cearta următoare, când vechile reproşuri şi nemulțumiri vor fi scoase la lumină şi enumerate ca levatele într-un joc de cărți. Însă de data aceasta înstrăinarea părea definitivă; fusese un război total. Rănile nu mai puteau fi bandajate. Singurul tratament era amputarea. Îşi strânsese aproape toate lucrurile şi se simțea bine. De mult timp trebuia să facă pasul acesta.

Coborî strada Brock, simțind, pe măsură ce se îndepărta tot mai mult de casă, cum în ea creşte un sentiment de plăcere şi de importanță (cu un strat deloc neplăcut de absurditate). Avea intenția să acționeze pozitiv, iar gândul acesta o tonifia. Era o fată cu picioarele pe pământ, iar evenimentele de la sfârşitul săptămânii o uluiseră, o făcuseră să navigheze în derivă. Acum va trece ea la cârmă!

Opri maşina pe panta domoală de la marginea oraşului şi traversă pe jos păşunea lui Carl Smith înspre locul unde un gard vopsit în roşu aştepta iarna. Sentimentul că toată povestea era absurdă se intensificase acum şi nu îşi putu reține zâmbetul când începu să îndoaie un țăruş înainte şi înapoi până când sârma care îl ținea legat se rupse. Țăruşul avea cam un metru lungime şi era ascuțit la un capăt. Îl duse înapoi la maşină şi îl puse pe bancheta din spate, ştiind la ce anume putea fi folosit (văzuse suficiente filme de groază la cinematograful în aer liber ca să ştie că trebuie să implânți un astfel de țăruş în inima unui vampir), însă fără să se gândească dacă ar fi în stare să îl înfigă în inima unui om, dacă circumstanțele i-ar cere s-o facă.

Îşi continuă drumul, ieşi din oraş şi se îndreptă spre Cumberland. Pe stânga drumului era un magazin deschis duminicile, de unde tatăl ei îşi cumpăra ziarul *Times.* Susan îşi aminti că văzuse acolo pe tejghea o casetă cu mărunțişuri.

Cumpără ziarul şi apoi îşi alese o cruciuliță mică din aur. Plăti patru dolari şi jumătate unui vânzător gras, care abia dacă-şi întorsese capul de la ecranul televizorului, unde Jim Plunkett pierdea la scor.

O luă înspre nord pe County Road, drum care fusese de curând reasfaltat şi lărgit la două benzi. În după-amiaza însorită totul părea proaspăt şi înviorător şi viu, şi viața părea foarte scumpă. De la asta, gândurile îi săriră la Ben. Exista o legătură.

Soarele ieşi de după un nor mare care se mişca greoi pe cer, revărsându-se printre crengile copacilor de pe margine şi inundând drumul cu pete de lumină şi umbră. Într-o zi ca asta, gândi ea, este posibil să crezi că există numai finaluri fericite.

După cinci mile, întoarse maşina pe Brocks Road, care era nepavat odată ce intrai în 'salem's Lot. Drumul urca şi cobora şi şerpuia prin zona împădurită de la nord-vest de oraş şi razele soarelui erau acum împiedicate să mai ajungă până la ea. Aici nu erau nici case, nici rulote. Terenul era deținut în mare parte de o companie producătoare de hârtie, renumită pentru faptul că le cerea clienților săi să nu strângă prea tare hârtia igienică. La fiecare treizeci de metri, marginea drumului era presărată cu semne care interziceau vânătoarea, sau care indicau faptul că te afli pe o proprietate particulară. Când trecu de intersecția cu drumul care ducea înspre groapa de gunoi, simți cum o cuprinde un val de nelinişte. Pe drumeagul acesta mohorât, posibilitățile nebuloase păreau mult mai reale. Se întrebă - şi nu pentru prima oară - de ce un om normal ar cumpăra dărăpănătura de casă a unui sinucigaş şi de ce ar ține obloanele lăsate în timpul zilei.

Drumul coborî abrupt şi apoi urcă iarăşi pe panta vestică a dealului Marsten. Acum putea să desluşească vârful acoperişului Casei lui Marsten printre ramurile copacilor.

Parcă la capătul unui drum forestier părăsit, la începutul pantei şi coborî din maşină. După o clipă de şovăială, luă țăruşul şi îşi puse cruciulița la gât. Încă se mai simțea

ridicolă, însă nici pe jumătate atât de ridicolă cum s-ar fi simțit dacă s-ar fi întâmplat ca cineva care o cunoaşte să treacă pe acolo şi să o vadă urcând dealul cu un țăruş smuls dintr-un gard în mână.

Bună, Suze, unde te duci?

Oh, mă reped, până la Casa aia veche a lui Marsten să omor un vampir. Însă trebuie să mă grăbesc, pentru că ai mei iau masa la ora şase.

Se hotărî să scurteze drumul prin pădure.

Păşi cu atenție peste un zid de piatră părăginit de la marginea şanțului de lângă drum şi se bucură că avusese ideea să-şi pună pantaloni. Aceasta era *haute couture* pentru neînfricații ucigaşi de vampiri. Mai avea de înfruntat tot felul de tufe cu spini şi denivelări de teren până când să ajungă în pădure.

La umbra pinilor era cel puțin cu zece grade mai răcoare şi era şi mai mult întuneric. Pe pământ se întindea un covor cu ace de pini şi molizi, iar vântul şuiera printre ramuri. Un animal micuț îşi făcu loc undeva prin tufe. Dintr-o dată îşi dădu seama că, dacă ar fi luat-o la stânga, după mai puțin de o jumătate de milă, ar fi ajuns la Cimitirul Harmony Hill; şi ar fi putut să şi intre în el, dacă ar fi fost destul de sprintenă şi ar fi escaladat zidul din spate.

Îşi croi drum înainte, încercând, pe cât era posibil, să nu facă nici un zgomot. Când se apropie de culmea dealului, începu să întrevadă prin ecranul tot mai subțire de ramuri - ochii orbi ai casei care priveau fără să vadă oraşul de dedesubt. Şi începu să-i fie frică. Nu putea să explice exact motivul şi, prin aceasta, se asemăna cu frica pe care o simțise (dar pe care o uitase aproape de tot) acasă la Matt Burke. Era destul de sigură că nu o putea auzi nimeni şi era ziua în amiaza mare - însă teama era acolo, ca o greutate care o sufoca. Părea că se revarsă în conştiința ei dintr-o parte a creierului care era în mod obişnuit tăcut, şi poate tot la fel de demodat şi inutil ca şi apendicele. Dispăru toată bucuria pe care o simțise în fața zilei însorite. Dispăru şi sentimentul că

juca un joc. Dispăru şi hotărârea. Îşi aminti de filmele de groază văzute la cinematograf, în care eroina se aventurează pe o scară îngustă în pod ca să afle ce a speriat-o atât de tare pe biata şi bătrâna doamnă Cobham, sau într-o pivniță întunecată şi plină cu pânze de păianjen, unde pereții sunt din piatră şi sunt umezi - ca un uter simbolic - şi ea, ghemuită confortabil în îmbrățişarea prietenului ei, gândea: *Ce idioată...Eu n-aş face niciodată aşa ceva!* Şi iată că acum o făcea; şi începu să realizeze cât de mare devenise prăpastia dintre creierul mare şi cel mijlociu; cum creierul mare poate să te forțeze să faci ceva, în ciuda semnalelor de avertizare emise de zona aceea instinctivă, atât de asemănătoare fizic cu creierul unui aligator. Creierul mare te poate obliga să mergi mai departe, până când uşa podului se deschide brusc şi în pragul ei apare o oroare care rânjește la tine, sau până când priveşti în nişa de cărămizi a pivniței şi vezi...

ÎNCETEAZĂ!

Alungă gândul şi îşi dădu seama că transpirase. Şi doar din cauză că văzuse o casă obişnuită cu obloanele lăsate. Trebuie să încetezi să te mai porți ca o idioată, îşi zise. O să te duci acolo şi o să cercetezi puțin locul, atâta tot. Din curtea din față poți să-ți vezi propria casă. Deci, pentru numele lui Dumnezeu, ce ți se poate întâmpla într-un loc de unde poți să-ți vezi casa?

Cu toate acestea, se aplecă uşor şi strânse mai tare țăruşul în mână, şi când perdeaua de copaci deveni prea subțire ca să o mai poată proteja, se lăsă în patru labe şi începu să se târască. Peste trei sau patru minute, ajunse cât de departe putea fără a-şi da în vileag prezența. Din locul unde era acum, în spatele ultimului pâlc de pini şi al ramurilor de ienupăr, putea să vadă partea de vest a casei şi caprifoiul crescut sălbatic pe zid, pe care toamna însă îl lăsase fără frunze. Iarba verii era îngălbenită, dar încă înaltă până aproape de genunchi. Nimeni nu o tăiase.

Brusc, în tăcerea deplină, se auzi vuietul unui motor, făcându-i inima să i se urce în gât. Încercă să-şi recapete

stăpânirea de sine, înfigându-şi degetele în pământ şi muşcându-şi cu putere buza inferioară. O clipă mai târziu, apăru o maşină veche şi neagră, se opri pe aleea din fața casei, apoi întoarse înspre drumul către oraş şi porni. Înainte să dispară, Susan reuşi să desluşească destul de bine chipul omului de la volan: cap mare şi chel, ochi atât de înfundați încât nu poți vedea decât orbitele, şi reverele şi gulerul unui costum închis la culoare. Straker. Probabil că se ducea la magazinul lui Crossen.

Observă că majoritatea obloanelor erau crăpate. În regulă. O să se furişeze până acolo, o să se uite prin crăpături şi o să vadă ce e de văzut. Probabil că nimic altceva decât, o casă în primele etape ale unui proces îndelungat de renovare, pereți care tocmai au început să fie zugrăviți, poate nişte tapete noi, scule şi scări şi găleți. Toate acestea tot atât de romantice şi supranaturale ca un meci de fotbal la televizor.

Dar totuşi: frica.

O copleşi pe neaşteptate, emoția învingând logica şi faianța lucioasă a creierului mare, umplându-i gura cu gust de rugină.

Şi îşi dădu seama că e cineva în spatele ei, chiar înainte de a simți mâna care i se aşează pe umăr.

9

Se întunecase aproape complet.

Ben se ridică din scaunul pliant din lemn, se duse la fereastra care dădea în curtea din spate a camerei mortuare şi nu observă nimic neobişnuit acolo. Era şapte fără un sfert şi umbrele înserării erau foarte lungi. Iarba era încă verde, în ciuda anotimpului şi se gândi că grijuliul antreprenor de pompe funebre va încerca să o mențină astfel până când o va acoperi zăpada. Simbol al continuității vieții în mijlocul morții anului. Acest gând i se păru excesiv de deprimant şi se întoarse de la fereastră.

— Mi-aş dori să am o țigară, spuse.

— Țigările sunt adevărații ucigaşi, replică Jimmy fără să se întoarcă înspre el. Se uita la un program de divertisment de duminică seara la televizorul portabil, marca Sony, al lui Maury Green.

— Şi eu as vrea să fumez. M-am lăsat acum vreo zece ani, când chirurgul şef a ținut prelegerea despre efectele nocive ale țigărilor. Mi-ar fi dat notă proastă dacă nu m-aş fi lăsat. Însă mereu când mă trezesc întind mâna pe noptieră după pachetul cu țigări.

— Parcă ai spus că te-ai lăsat.

— Îl țin acolo din acelaşi motiv pentru care unii alcoolici își țin sticla cu scotch pe raftul din bucătărie. Puterea voinței, fiule.

Ben se uită la ceas: 6,47. Ziarul de duminică al lui Maury Green anunța că apusul va avea loc în mod oficial la 7,02.

Jimmy se descurcase destul de bine. Maury Green era un omuleț care le-a deschis uşa îmbrăcat cu o cămaşă albă, desfăcută la gât şi cu o vestă descheiată pe deasupra. Expresia lui gravă, inchizitorială, se transformase într-un zâmbet larg de bun-venit:

— *Shalom,* Jimmy, exclamă el. Ce bine-mi pare să te văd! De ce te-ai ascuns atâta vreme?

— Am încercat să salvez lumea de guturai, zâmbi Jimmy când Green îi strânse mâna. Vreau să-ți prezint un foarte bun prieten de-al meu. Maury Green, Ben Mears.

Mâna lui Ben fu cuprinsă în ambele mâini ale lui Maury. Ochii îi străluciră în spatele ochelarilor cu rame negre.

— *Shalom* şi ție. Orice prieten al lui Jimmy, etc. etc. Intrați, amândoi. S-o chem pe Rachel...

— Te rog, n-o chema, spuse Jimmy. Am venit să-ți cerem un serviciu. Unul destul de important.

Green îl privi atent:

— Un serviciu destul de important, îl tachină uşurel. Şi de ce, mă rog? Cu ce m-ai ajutat tu de copilul meu a terminat al treilea din clasă liceul? Cere-mi orice, Jimmy.

Jimmy roşi:

— Am făcut ce ar fi făcut oricine altcineva, Maury.

— Nu am de gând să mă cert cu tine, spuse Green. Cere-mi. Ce este atât de grav, că sunteți amândoi atât de îngrijorați? Ați avut vreun accident?

— Nu, nu e vorba de aşa ceva.

Îi duse într-o încăpere mică în spatele capelei şi, în timp ce vorbeau, Green fierbea cafeaua pe plită, într-un ibric vechi şi deformat.

— A venit Norbert după doamna Glick? întrebă Jimmy.

— Nu şi nici n-am primit vreo veste de la el, spuse Maury punând pe masă zahărul şi frişca. Ticălosul ăsta o să apară pe la unsprezece noaptea şi o să se întrebe de ce nu sunt aici ca să-i deschid.

Oftă:

— Biata femeie. Aşa o tragedie într-o singură familie. Şi e aşa de drăguță, Jimmy. A adus-o zevzecul ăla bătrân de Reardon. Ți-a fost pacientă?

— Nu, răspunse Jimmy. Însă Ben şi cu mine... am vrea s-o veghem în seara asta, Maury. Aici la tine.

Green se opri cu mâna întinsă după ibricul cu cafea.

— Să o veghezi? Vrei să spui să o examinezi?

— Nu, zise netulburat Jimmy. Doar să o veghez.

— Glumeşti?

Îl privi cu atenție.

— Nu, văd că nu glumeşti. Şi de ce, mă rog, vrei să faci asta?

— Nu pot să-ți spun, Maury.

— Aha.

Turnă cafeaua, se aşează lângă ei şi sorbi din ceaşcă.

— Nu e prea tare. E foarte bună. Are ceva? Ceva molipsitor?

Jimmy şi Ben se priviră.

— Nu în sensul acceptat al cuvântului, spuse Jimmy în cele din urmă.

— Şi vrei să nu scot un cuvânt despre toate astea, nu?

— Da.

— Şi dacă vine Norbert?

— Mă ocup eu de el, spuse Jimmy. O să-i spun că m-a rugat Reardon să văd dacă nu cumva nu are encefalită infecțioasă. Nu o să verifice niciodată.

Green îl aprobă din cap:

— Norbert nu e în stare să-şi verifice ceasul, dacă nu îi spune cineva cum s-o facă.

— În regulă, Maury?

— Sigur, sigur. Dar parcă ziceai că ai să-mi ceri un serviciu important.

— Poate că e mai important decât îți poți da seama.

— Când îmi termin cafeaua, mă duc acasă să văd ce oroare mi-a pregătit Rachel pentru cina de duminică. Uite cheia. Încuie când plecați, Jimmy.

Jimmy puse cheia în buzunar.

— Aşa voi face. Mulțumesc încă o dată, Maury.

— N-ai de ce. Te rog însă, fa-mi şi tu un serviciu.

— Sigur. Ce anume?

— Dacă moarta zice ceva, notează-ți pentru posteritate, începu să chicotească, văzu expresiile identice de pe chipurile celor doi şi se opri.

10

Era şapte fără cinci şi Ben simțea cum încordarea îi cuprinde trupul.

— Ai putea să nu te mai uiți atât de des la ceas, îi spuse Jimmy. Să ştii că n-o să meargă mai repede dacă te tot uiți la el.

Ben tresări, surprins asupra faptului.

— Mă cam îndoiesc că vampirii - dacă există într-adevăr - se ivesc la ora apusului calendaristic, spuse Jimmy. Nu e suficient de întuneric atunci.

Şi totuşi se ridică şi închise televizorul, întrerupând măcăitul unei rațe sălbatice.

Tăcerea învălui încăperea ca o pătură groasă. Se aflau în atelierul lui Green şi cadavrul lui Marjorie Glick se afla pe o masă din oțel inoxidabil, prevăzută cu jgheaburi şi bride, masă de lucru care putea fi ridicată şi coborâtă. Îi amintea lui Ben de mesele din camerele de gardă ale spitalelor.

Când veniseră, Jimmy ridicase cearşaful care acoperea trupul neînsuflețit al femeii şi îi făcuse o examinare sumară. Doamna Glick era îmbrăcată cu un halat de casă matlasat de culoare roşie, iar în picioare avea papuci tricotați. Avea un leucoplast lipit pe fluierul piciorului, care acoperea, probabil, o tăietură mică făcută de aparatul de ras. Ben îşi întoarse privirea de la ea, însă ochii lui, minați de o voință proprie, o căutară iar şi iar.

— Ce crezi? întrebă Ben.

— Nu am de gând să mă angajez într-un fel sau altul, când următoarele trei ore vor hotărî în locul meu. Însă starea ei este uimitor de asemănătoare cu cea a lui Mike Ryerson - nu există lividitate exterioară, nu există nici un semn de rigiditate sau rigiditate incipientă.

Trase cearşaful înapoi şi nu mai spuse nimic.

Era 7,02.

Jimmy spuse pe neaşteptate:

— Unde ți-e crucea?

Ben tresări puternic:

— Crucea? Iisuse, n-am nici o cruce!

— Înseamnă că nu ai fost niciodată un cercetaş autentic, zise Jimmy şi-şi deschise geanta. Eu sunt pregătit întotdeauna.

Scoase două instrumente pentru apăsat limba, sfâșie celofanul în care erau învelite şi le lipi în unghi drept cu o bandă de leucoplast.

— Binecuvânteaz-o, îi spuse lui Ben.

— Ce să fac? Nu pot... nu ştiu cum.

— Atunci inventează ceva, spuse Jimmy şi chipul lui cu trăsături plăcute păru brusc încordat. Tu eşti scriitorul; tu

trebuie să te ocupi de partea metafizică. Şi grăbeşte-te, pentru numele lui Dumnezeu. Cred că o să se întâmple ceva. Simți?

Şi Ben simți. Ceva părea să se strângă în amurgul însângerat care învăluia încet oraşul. Ceva încă nevăzut, însă apăsător şi electrizant. I se uscase gura şi a trebuit să-şi umezească buzele înainte de a vorbi.

— În numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh.

Şi apoi, gândindu-se mai bine, adăugă:

— Şi în numele Fecioarei Maria. Fie această cruce binecuvântată şi...şi...

Sigure, cuvintele i se rostogoliră de pe buze într-o cadență stranie.

— Domnul este păstorul meu, rosti, şi vorbele căzură în camera cuprinsă în penumbre ca pietrele aruncate într-o apă adâncă, cufundându-se fără să tulbure suprafața lină.

— Nu voi păcătui. El m-a făcut să mă odihnesc în păşunile verzi. El m-a condus la apele netulburate. El mi-a salvat sufletul.

Acum i se alătură şi vocea lui Jimmy.

— El m-a condus pe cărările dreptății în numele lui. Adevărat este, deşi merg prin valea întunecată de umbrele morții, nu mă tem de diavol...

Respirația nu îi mai era egală. Ben îşi dădu seama că toată pielea i se făcuse ca de găină, iar părul scurt de la ceafă începuse să i se ridice, ca gulerul unui cocoş mânios.

— Îmi aduc alinare toiagul Tău şi alaiul Tău. Ai pregătit un ospăț pentru mine în fața duşmanilor mei; mi-ai uns, fruntea cu mirul cel sfânt; pocalul meu s-a revărsat. Cu siguranță că bunătatea şi milostenia vor...

Cearşaful care acoperea trupul lui Marjorie Glick începu să tremure. O mână căzu de sub el iar degetele începură să se mişte dezordonat în aer, răsucindu-se şi strângându-se.

— Christoase, *văd* asta cu adevărat? şopti Jimmy. Chipul i se albise iar pistruii arătau ca stropii de noroi pe o fereastră.

— ...fii cu mine în întreaga mea viață, încheie Ben. Jimmy, priveşte crucea.

Crucea strălucea, incandescentă. Lumina i se revărsa pe mână într-un torent fermecat.

În tăcerea deplină, se auzi o voce tărăgănată, înăbuşită, dar scârțâitoare ca firimiturile de biscuiți:

— *Danny?*

Ben simți cum limba i se lipeşte de cerul gurii. Silueta de sub cearşaf se ridicase. În încăperea întunecată, umbrele se mişcau şi se rostogoleau.

— *Danny, unde eşti, iubitule?*

Cearşaful îi căzu de pe față şi i se mototoli în poală.

Chipul lui Marjorie Glick era palid, ca o lună plină în semi-întuneric, iar ochii îi erau două găuri negre, fără fund. Îi observă, iar gura i se căscă tremurătoare într-un rictus oribil. Ultima rază a zilei care se stingea îi lumină dinții.

Îşi coborî picioarele de pe masă; un papuc căzu şi rămase pe podea, nebăgat în seamă.

— Stai acolo unde eşti! îi spuse Jimmy. Nu încerca să te mişti!

Îi răspunse printr-un mârâit ca de câine, un sunet ca argintul negru. Coborî de pe masă, se clătină şi se îndreptă spre ei. Ben îşi dădu seama că se uita în găurile fără fund ale ochilor ei şi, cu un efort considerabil, îşi smulse privirea de la ei. Acolo se aflau galaxii negre, pigmentate cu puncte roşii. Te vedeai cum te îneci în ele şi îți plăcea senzația aceasta.

— Nu o privi în ochi, îl avertiză pe Jimmy.

Fără să se gândească, se retrăgeau din fața ei, permițându-i astfel să îi conducă înspre holul îngust care ducea la scări.

— Ben, încearcă crucea.

Aproape şi uitase că o avea. Acum o ridică şi din cruce păru a izbucni o lumină orbitoare. Fu nevoit să-şi ferească privirea în fața ei. Doamna Glick scoase un şuierat uluit şi încercă să-şi protejeze chipul cu mâinile. Ca un cuib de şerpi, trăsăturile ei începură să se schimonosească, să se zvârcolească. Făcu un pas şovăitor înapoi.

— Am prins-o! urlă Jimmy.

Ben înaintă înspre ea, ținând crucea în față. O mână ca o gheară încercă să i-o smulgă. Ben o evită şi apoi, cu o mişcare violentă îi puse crucea în fața ochilor. Un sunet tânguitor îi ieşi din gât.

Pentru Ben, restul căpătă nuanțele maronii ale unui coşmar. Deşi alte fapte mai îngrozitoare urmau a se întâmpla, toate zilele şi nopțile următoare vor fi bântuite de imaginea lui Marjorie Glick pe care încerca să o împingă înapoi pe masa din camera de la morgă, unde cearşaful care o acoperise zăcea mototolit, alături de un papuc din lână.

Se retrase în silă, cu privirea-i mişcându-se înnebunită, de la crucea care-i era atât de odioasă la partea dreaptă a gâtului lui Ben, chiar sub bărbie. Scotea sunete dezarticulate, şuierături şi gâlgâieli inumane şi retragerea ei era într-atât de şovăitoare şi nechibzuită, încât părea o insectă uriaşă şi greoaie. Ben se gândi: Dacă n-aş avea crucea asta care să mă apere, mi-ar sfâșia gâtul cu ghearele şi mi-ar suge lacomă sângele care ar curge din vena jugulară şi din carotidă, aşa cum bea apă un rătăcit în deşert care moare de sete. S-ar îmbăia în sângele meu.

Jimmy dispăruse de lângă el şi încerca să o înconjoare prin partea stângă. Ea nu îl observă. Ochii îi erau fixați numai asupra lui Ben, ochi întunecați şi plini de ură... plini de teamă.

Jimmy înconjură masa metalică şi când ea ajunse acolo, cu un urlet zguduitor, o cuprinse de gât cu ambele brațe.

Ea scoase un țipăt ascuțit şi şuierător şi se răsuci în strânsoarea lui. Ben văzu cum unghiile lui Jimmy îi sfâșie carnea de pe umăr, însă din rană nu curse nimic - zgârietura era ca o gură fără buze. Şi apoi, cu o mişcare incredibilă prin violența şi forța ei, îl aruncă pe Jimmy în peretele opus al camerei. Jimmy se prăbuşi în colț, răsturnând televizorul portabil al lui Maury Green.

Într-o fracțiune de secundă, se aruncă asupra lui. Se deplasase uluitor de repede, în patru labe, cu agilitatea şi iuțeala unui păianjen. Ben mai reuşi să desluşească prin

umbre cum îi sfâșie gulerul şi apoi îi văzu mişcarea violentă a capului, văzu cum deschide larg fălcile când începu să se hrănească.

Jimmy Cody urlă - era urletul răsunător şi disperat al celor damnați.

Ben se năpusti asupra ei, împiedicându-se şi căzând aproape peste televizorul sfărâmat. Îi auzea respirația stridentă, ca foşnetul vântului prin paie uscate, şi, mai ales, auzea sunetul scârbos al buzelor care sug şi molfăie.

Trase de gulerul capotului şi o ridică, uitând crucea pentru o clipă. Cu uimitoare repeziciune, capul se întoarse către el. Ochii sclipitori îi erau dilatați, buzele şi bărbia, mânjite de sângele care părea negru în întunericul aproape deplin.

Respirația care-i izbi fata era neînchipuit de dezgustătoare - respirația mormintelor. Ca într-o secvență de film trasă cu încetinitorul, reuşi să observe cum îşi lingea dinții cu limba.

Ridică crucea atunci când îl cuprinse într-o îmbrățişare aducătoare de moarte, dar forța ei îl făcea să se simtă ca o păpuşă din cârpe. Capătul rotund al instrumentului pentru apăsat limba o lovi sub bărbie - şi apoi îşi continuă cursa în mişcare ascendentă, fără să întâmpine rezistența cărnii. Privirea lui Ben a fost năucită de un fulger de nelumină care păru a exploda nu în fața ochilor săi, cât mai degrabă în spatele acestora. Simți un miros fierbinte de carne arsă. De această dată țipătul ei fu plin şi agonizant. Simți, mai curând decât văzu, cum se prăbuşeşte pe spate, cum se împiedică de televizor şi cade pe podea, încercând, cu un braț alb, să amortizeze şocul căzăturii. Cu agilitate de lup, se ridică din nou. Ochii îi erau micşorați de durere, şi totuşi încă plini cu foamea aceea nebunească, sălbatică. Carnea maxilarului inferior era neagră şi fumega. Mârâia la el.

— Vino, cățea, gâfâi Ben. Haide, vino, vino.

Ridică din nou crucea şi o făcu să se retragă în colțul îndepărtat al camerei. Când ajunseră acolo, se pregăti să îi străpungă fruntea cu crucea.

Însă chiar cu spatele lipit de perete, ea scoase un chicotit ascuțit şi strident care îl făcu să tresară. Era ca sunetul scos de o furculiță care zgârie o chiuvetă din porțelan.

— *Chiar în clipa aceasta e cineva care râde! Chiar acum cercul vostru se micşorează!*

Şi, în fața privirilor lui buimăcite, trupul ei păru că se lungeşte şi devine transparent. O clipă încă mai crezu că este acolo şi atunci lumina albă a felinarului de pe stradă căzu asupra peretelui gol. Şi numai terminațiile sale nervoase tremurară uşor, ca şi când ar fi vrut să-l convingă că, într-adevăr, se infiltrase chiar prin porii zidului, ca fumul.

Dispăruse.

Şi Jimmy urla.

11

Aprinse tuburile fluorescente din tavan şi se întoarse să se uite la Jimmy, însă Jimmy era deja în picioare, ținându-şi mâinile la gât. Degetele lui deveniseră purpurii.

— M-a *muşcat!,* zbiera Jimmy. Oh, Iisuse, Dumnezeule, m-a *muşcat!*

Ben se apropie de el, încercă să îl ia în brațe, însă Jimmy îl împinse la o parte. Ochii i se învârteau înnebuniți în orbite.

— Nu mă atinge. Sunt murdărit.

— Jimmy...

— Dă-mi geanta. Iisuse, Ben, simt răul în mine. Simt cum lucrează în sângele meu. *Pentru numele lui Dumnezeu, dă-mi geanta!*

Geanta se afla în colț. Ben o luă şi Jimmy i-o smulse din mână. Se duse la masa metalică şi puse geanta pe ea. Chipul său, lucios din cauza transpirației, avea paloarea morții. Sângele curgea fără milă din rana de la gât. Se aşează pe masă şi începu să cotrobăie prin geantă, răsuflarea ieşindu-i în gâfâieli aspre prin gura deschisă.

— M-a *muşcat,* mormăi, aplecat asupra genții. Cu gura ei...oh, Doamne, cu *gura* ei murdară, împuțită...

Scoase o sticlă cu dezinfectant şi aruncă dopul pe podeaua acoperită cu gresie. Se lăsă pe spate, sprijinindu-se într-un braț, şi îşi goli sticla pe partea sfâșiată a gâtului, împrăştiind lichidul pe rană, pe pantaloni, pe masă. Şuvoaie mici de sânge spălat se împrăştiară peste tot. Închise ochii şi țipă o dată, apoi din nou. Însă mâna cu care ținea sticla nu îi tremură.

— Jimmy, ce pot să...

— O clipă, murmură Jimmy. Aşteaptă. Cred că acum e mai bine. Aşteaptă, aşteaptă, te rog...

Aruncă sticla şi aceasta se sparse pe gresia de pe jos. Acum rana, spălată de sângele care o mânjea, se vedea clar. Ben observă că nu era "o singură înțepătură, ci două, nu departe de jugulară, una din ele îngrozitor de sfârtecată.

Jimmy scosese din geantă o fiolă şi o seringă hipodermică, îndepărtă ambalajul steril al acului şi îl înfipse în fiolă. Îi tremurau atât de tare mâinile, încât reuşi de-abia la a doua încercare. Umplu seringa şi i-o dădu lui Ben.

— Tetanos, spuse. Fă-mi injecția. Aici.

Întinse brațul şi îl ridică, indicându-i locul de la subțioară.

— Jimmy, asta o să te dea gata.

— Nu. O să fie bine. Fă-o.

Ben luă seringa şi privi întrebător în ochii lui Jimmy. Acesta dădu din cap. Ben înfipse acul.

Corpul lui Jimmy se încorda ca un arc din oțel. O clipă păru o sculptură a agoniei, cu fiecare tendon reliefat puternic. Încetul cu încetul începu să se relaxeze. Trupul îi fu cuprins de convulsii iar Ben văzu că lacrimile i se amestecau cu sudoarea de pe obraji.

— Pune crucea pe mine, spuse. Dacă încă mai sunt mânjit, o să... o să îmi facă ceva.

— O să-ți facă?

— Sunt sigur de asta. Când te-ai repezit la ea, m-am uitat şi mi-am dorit să mă reped la *tine.* Aşa mi-am dorit, să mă ajute

Dumnezeu. Şi am privit crucea şi am... parcă mi s-a revoltat stomacul.

Ben îi lipi crucea de gât. Nu se întâmplă nimic. Strălucirea - dacă existase vreo strălucire - dispăruse complet. Ben luă crucea de la gâtul lui Jimmy.

— În regulă, spuse Jimmy. Cred că nu putem face mai mult. Scotoci iarăşi prin geantă, găsi un plic cu două pastile înăuntru şi le sfărâmă între dinți. Tranchilizante, zise. Mare invenție. Slavă Domnului că m-am dus la toaletă înainte de... Înainte să se întâmple. Cred că mi-am dat drumul pe mine, însă nu au ieşit decât vreo şase stropi. Poți să-mi bandajezi gâtul?

— Cred că da, răspunse Ben.

Jimmy îi dădu tifon, leucoplast şi o pereche de foarfeci chirurgicale. Aplecându-se să aplice pansamentul, observă că pielea din jurul rănilor căpătase o culoare urâtă, culoarea sângelui închegat. Jimmy tresări uşor când simți tifonul apăsat cu blândețe pe rană.

Spuse:

— Când eram acolo, timp de câteva minute, am crezut că o să-mi pierd mințile. Că o să devin nebun din punct de vedere clinic. Buzele ei pe mine... muşcându-mă...

Înghiți cuprins de spasme.

— Şi când a făcut-o, *mi-a plăcut,* Ben. Asta e chestia cea mai îngrozitoare. Chiar am avut o erecție. Poți să-ți închipui? Dacă nu ai fi fost aici să o iei de pe mine,m-aş fi...aş fi lăsat-o...

— Nu-ți mai aminti, spuse Ben.

— Mai e ceva ce trebuie să fac şi nu-mi place.

— Ce anume?

— Uită-te la mine.

Ben isprăvi de aplicat pansamentul şi făcu un pas mic înapoi ca să-l privească pe Jimmy.

— Ce...

Pe neaşteptate, Jimmy îl lovi puternic. Stele îi explodară în cap şi se împletici câțiva paşi în spate, ca, în cele din urmă să se prăbuşească cu o bufnitură. Clătină capul ca să-şi

limpezească mințile şi îl văzu pe Jimmy cum coboară de pe masă şi se îndreaptă către el. Bâjbâi înnebunit după cruce, gândind: Asta este un sfârşit demn de O. Henry, dobitocule, dobitocule, dobitocule...

— Te simți bine? îl întrebă Jimmy. Îmi pare rău, însă e puțin mai uşor atunci când nu ştii ce te aşteaptă.

— Ce Dumnezeu...?

Jimmy se aşează pe podea, alături.

— O să-ți spun povestea noastră, zise el. E o poveste a naibii de proastă, însă sunt sigur că Maury Green o va susține. Şi astfel o să-mi păstrez şi dreptul de a practica şi nimeni nu o să ne bage în puşcărie sau la balamuc... şi, de fapt, chiar acum nu problemele astea mă preocupă atât de mult, cât dorința de a fi liberi ca să ne putem lupta într-o bună zi cu... lucrurile astea, indiferent ce nume vrei să le dai. Înțelegi ce îți spun?

— În linii mari, răspunse Ben.

Îşi atinse maxilarul şi se strâmbă. În stânga, sub bărbie, avea o umflătură dureroasă.

— Cineva a intrat peste noi în timp ce o examinam pe doamna Glick, continuă Jimmy. Acel cineva te-a scos din circuit şi apoi m-a folosit pe post de sac de antrenament. În timpul luptei, acel cineva m-a muşcat ca să mă facă să-i dau drumul. Asta e tot ce ne amintim. *Tot.* Înțelegi?

Ben dădu din cap.

— Tipul purta o haină închisă la culoare, albastră poate, poate neagră şi o căciulă tricotată verde sau gri. Asta e tot ce ai văzut. Bine?

— Te-ai gândit vreodată să renunți la medicină în favoarea unei cariere strălucite de scriitor de romane polițiste? Jimmy surâse:

— Pot crea numai în momente de egoism extrem. Eşti în stare să ții minte povestea?

— Sigur. Şi nici nu mi se pare chiar atât de proastă cum ai zis. În fond, cadavrul ei nu e singurul care a dispărut în ultima vreme.

— Şi eu sper că se vor gândi la asta. Însă şeriful districtual este mult mai isteț decât ar avea Parkins Gillespie vreodată şansa să devină. Trebuie să fim foarte prudenți. Nu te apuca să înfloreşti povestea.

— Crezi că cineva din partea autorităților ar fi în stare să desluşească ce se petrece?

Jimmy clătină din cap:

— Nici vorbă. Va trebui să ne descurcăm singuri. Şi ține minte că din acest moment suntem nişte criminali.

La puțin timp după aceasta, se duse la telefon şi îl sună pe Maury Green şi apoi pe Şeriful Districtual Homer McCaslin.

12

Ben ajunse înapoi la Pensiunea Evei la vreo cincisprezece minute după miezul nopții şi îşi pregăti o cafea în bucătăria pustie de la parter. O bău încet, rememorând evenimentele serii, cu intensitatea unuia care tocmai a evitat să se prăbuşească în gol de pe o stâncă înaltă.

Şeriful districtual era un bărbat înalt, cu început de chelie. Mesteca tutun. Mişcările îi erau încete, însă ochii strălucitori îi erau vioi şi atenți. Din buzunarul de la şold a scos un caiet uriaş şi zdrențuit, legat cu un lănțişor, iar de sub vesta verde din lână, un stilou vechi şi gros. Îi interogase pe Ben şi Jimmy, în timp ce două din ajutoarele sale făceau fotografii şi luau amprente. Maury Green stătea tăcut în spatele lor, aruncând doar din când în când priviri nedumerite înspre Jimmy.

Ce i-a adus la Morga lui Green?

Jimmy răspunse la întrebarea asta, recitind povestea cu encefalita.

Ştia bătrânul doctor Reardon de inițiativa lui?

Păi, nu. Jimmy se gândise că ar fi fost mai bine să facă o verificare discretă, înainte de a discuta cu cineva. Era cunoscut faptul că doctorul Reardon era, ei bine, era foarte guraliv câteodată.

Şi cum e cu chestia asta, cu encecumocheamă? Avea femeia aşa ceva?

Nu, aproape sigur că nu avea. Îşi terminase examinarea înainte ca tipul în haină închisă la culoare să năvălească peste ei. El (Jimmy) nu ar dori - şi nici nu ar fi în stare - să explice cauza *decesului* femeii, însă sigur nu a murit de encefalită.

Pot să-l descrie pe tipul ăla?

Răspunseră aşa cum se înțeleseseră. Ben mai adăugă şi o pereche de cizme maron de lucru, ca să nu pară că se îngânau unul pe celălalt.

McCaslin le mai puse câteva întrebări şi Ben tocmai începuse să aibă sentimentul că vor ieşi cu fața curată din toată povestea, când McCaslin se întoarse către el şi îl întrebă:

— Ce căutați aici, domnule Mears? Nu sunteți doctor.

Ochii lui atenți licăriră cu blândețe. Jimmy deschise gura să răspundă, însă şeriful îl opri cu un semn al mâinii.

Dacă scopul întrebării lui McCaslin a fost să-l ia pe nepregătite pe Ben şi să-l facă să capete o expresie vinovat, nu reuşi. Era mult prea stors de emoții ca să mai poată avea vreo reacție. După cele pățite doar cu puțin timp înainte, faptul de a fi prins cu o mărturie falsă nu îl impresiona prea tare.

— Sunt scriitor, nu medic. Scriu romane. Chiar acum scriu unul în care un personaj secundar extrem de important este fiul unui antreprenor de pompe funebre. Am vrut să văd cum arată o cameră mortuară. Am venit aici împreună cu Jimmy. Mi-a spus că ar prefera să nu-mi dezvăluie scopul vizitei sale la morgă, aşa că nu l-am întrebat.

Își freca umflătura vânătă din bărbie.

— Am căpătat chiar mai mult decât mi-am dorit.

McCaslin nu păru nici impresionat nici dezamăgit de răspunsul lui Ben:

— Cam aşa ceva. Dumneata eşti cel care a scris *Conway's Daughter,* nu?

— Da.

— Nevastă-mea a citit, fragmente într-o revistă pentru femei, în *Cosmopolitan,* mi se pare. A râs de n-a mai putut. M-am

uitat şi eu da' nu mi s-a părut nimic amuzant în povestea unei fete care se droghează.

— Nu, spuse Ben, privindu-l în ochi pe McCaslin. Nici mie nu mi s-a părut amuzant.

— Cartea asta nouă e cea pe care se spune că o scrii în 'salem's Lot?

— Da.

— Poate că ar fi bine s-o citească şi Moe Green, remarcă şeriful. Să te corecteze la părțile cu pompele funebre, dacă e cazul.

— Nu am scris încă partea aceasta, spuse Ben. Mă documentez întotdeauna înainte de a începe să scriu. E mai uşor.

Clătinând din cap, McCaslin spuse pe un ton surprins:

— Ştiți, povestea voastră e ca o carte polițistă. Un tip năvăleşte aici şi pune la podea doi indivizi puternici şi dispare cu cadavrul unei biete femei care a murit dintr-o cauză necunoscută.

— Ascultă, Homer... Începu Jimmy.

— Nu-mi spune Homer, zise McCaslin. Nu-mi place. Nu-mi place deloc. Encefalita asta e molipsitoare, nu?

— Da, e molipsitoare, spuse prudent Jimmy.

— Şi totuşi l-ai adus cu tine pe scriitorul ăsta? Ştiind că s-ar putea ca femeia să aibă aşa ceva?

Jimmy ridică din umeri şi păru furios:

— Nu-ți pun la îndoială judecățile profesionale, şerifule. Trebuie, la rândul tău, să le suporți pe ale mele. Encefalita este o infecție destul de lentă, care înaintează încet în sistemul vascular al omului. Am fost de părere că nu este nici un pericol pentru nici unul din noi. Nu ar fi mai bine acum dacă te-ai apuca de treabă şi ai încerca să afli cine a şterpelit cadavrul doamnei Glick - ca într-o carte polițistă sau altfel - sau pur şi simplu te distrezi nemaipomenit de bine interogându-ne?

McCaslin emise un oftat adânc din străfundurile pântecului său considerabil, îşi închise caietul cu un bobârnac şi îl

depozită în adâncurile buzunarului de la şold.

— Ei, Jimmy, vom începe cercetările şi vom anunța pe toată lumea. Mă îndoiesc însă că vom afla ceva în plus. Doar dacă hoțul de cadavre va ieşi iarăşi la iveală - şi dacă a existat un hoț de cadavre, ceea ce eu nu prea cred.

Jimmy îşi ridică sprâncenele a mirare.

— Mă mințiți, spuse răbdător McCaslin. Ştiu asta, ajutoarele mele ştiu asta, probabil chiar bătrânul Moe ştie asta. Nu ştiu cât mințiți - puțin sau mult - dar ştiu că nu pot *dovedi* că mințiți atâta timp cât spuneți amândoi aceeaşi poveste. Aş putea să vă dau voie să dați un telefon şi chiar şi cel mai nepriceput puşti care tocmai a absolvit Facultatea de Drept vă poate scoate imediat de acolo. Ce dețin eu împotriva voastră se poate numi Suspiciune de Matrapazlâcuri Necunoscute. Şi pun prinsoare că avocatul tău nu e un boboc tocmai ieşit de pe băncile şcolii, nu?

— Nu, spuse Jimmy. Nu este.

— Şi cu toate astea v-aş închide, dacă nu aş avea senzația că minciunile voastre nu sunt din cauză că ați fi făcut ceva împotriva legii.

Lovi pedala unei găleți pentru gunoi, aflată la capătul mesei. Capacul se ridică cu un pocnet metalic şi McCaslin scuipă înăuntru o bucată mare de tutun amestecat cu salivă. Maury Green tresări.

— Ar vrea vreunul dintre voi să-şi revizuiască depoziția? şopti el şi accentul de provincial care vorbeşte pe nas îi dispăruse din voce. Asta e o problemă gravă. Am avut patru morți în Lot şi toate cele patru cadavre au dispărut. Vreau să ştiu ce se întâmplă.

— Ți-am spus tot ce ştim, spuse Jimmy cu fermitate calmă. Îl privi în ochi.

— Dacă ți-am putea spune mai multe, am face-o.

McCaslin îi întoarse privirea:

— Faci pe tine de speriat ce eşti, zise. Tu şi scriitorul, amândoi sunteți speriați. Arătați aşa cum arătau soldații din Coreea, când i-au adus acasă din linia întâi.

Ajutoarele şerifului îi priveau cu atenție. Ben şi Jimmy nu spuseră nimic.

McCaslin oftă din nou.

— Hai, plecați de-aici. Vreau să veniți mâine la ora zece la mine la birou ca să vă scrieți depozițiile. Dacă nu veniți la ora fixată, trimit o patrulă să vă aducă.

— N-o să fie nevoie să faci aşa ceva, spuse Ben.

McCaslin îi aruncă o privire sumbră şi clătină din cap.

— Ar trebui să scrii cărți mai vesele. Ca tipul care scrie poveştile cu Travis McGee. Alea nu-ți dau coşmaruri.

13

Ben se ridică de la masă, își clăti ceaşca la chiuvetă, oprindu-se să se uite pe fereastră la întunericul nopții. Cine era acolo acum? Marjorie Glick, în sfârșit, împreună cu fiul ei? Mike Ryerson? Floyd Tibbits? Carl Foreman?

Se întoarse şi urcă în cameră.

În noaptea aceea dormi cu veioza aprinsă şi cu crucea făcută din instrumentele de apăsat limba, care a învins-o pe doamna Glick, pe masă, chiar în dreapta lui. Ultimul gând, înainte să-l ia somnul, a fost dacă Susan era bine şi în siguranță.

CAPITOLUL DOISPREZECE
MARK

1

Când auzi prima oară sunetul acela îndepărtat de ramuri care trosnesc, se furişă în spatele trunchiului unui molid bătrân şi rămase acolo, aşteptând să vadă cine se va ivi din adâncurile pădurii. Nu se putea ca *ei* să apară în toiul zilei,

însă asta nu însemna că *ei* nu puteau trimite oameni care să nu se teamă de lumina soarelui: îi plăteau cu bani pentru asta, dar mai erau şi alte metode de convingere. Mark îl văzuse pe Straker în oraş şi ochii lui erau ca ochii unei broaşte râioase care se încălzeşte la soare pe o piatră. Părea a fi în stare să rupă brațul unui copil şi să zâmbească în tot timpul ăsta.

Atinse forma greoaie a pistolului tatălui său, pe care îl ascunsese în buzunarul de la jachetă. Gloanțele nu erau eficace împotriva *lor* - decât, poate, cele din argint - însă o împuşcătură bine țintită între ochi ar reuşi să-i composteze biletul lui Straker ăla.

O clipă, ochii îi rătăciră în jos, la forma vag cilindrică, înfăşurată într-o bucată de prosop şi sprijinită de trunchiul copacului. În spatele casei lui era o stivă de lemne, jumătate de stânjen de lemne de frasin pentru foc, pe care le tăiase împreună cu tatăl său cu fierăstrăul McCulloch în iulie şi în august. Henry Petrie era un om ordonat şi Mark ştia că fiecare surcea avea aproximativ un metru lungime, un centimetru în plus sau în minus. Tatăl lui ştia care este lungimea cea mai bună, aşa cum ştia că iarna urmează toamnei şi că lemnul de frasin face un foc bun în căminul din camera de zi.

Fiul său, care ştia alte lucruri, ştia că lemnul de frasin este bun pentru ființe-lucruri - ca *el*. In dimineața aceea, în timp ce părinții lui îşi făceau plimbarea obişnuită de duminică, a luat o bucată din stiva de lemne şi, cu toporişca lui de cercetaş, a reuşit să-i ascută unul din vârfuri. Era o lucrătură destul de neîndemânatică, însă va folosi scopului.

Zări o siluetă colorată şi se ascunse mai bine în spatele copacului, privind, fără să poată fi văzut, cu tâmpla lipită de coaja aspră. O clipă mai târziu reuşi să desluşească persoana care urca dealul. O fată. Îl cuprinse un sentiment de uşurare, amestecat cu o vagă urmă de dezamăgire. Nu era scutierul diavolului; era doar fiica doamnei Norton.

Îşi ascuți din nou privirea. Şi ea ducea un țăruş! Când se apropie mai mult, simți nevoia să izbucnească în hohote

amare de râs - un par dintr-un gard, asta era. Doar două lovituri de ciocan obişnuit l-ar despica în două.

Urma să treacă prin dreapta copacului în spatele căruia se ascundea el. Când ea se apropie, Mark se deplasă uşor spre stânga, evitând să calce pe ramurile de pe jos, al căror zgomot l-ar fi putut deconspira. În cele din urmă, micul dans sincronizat se încheie, iar fata era acum cu spatele la el; urca mai departe dealul, către luminişul din pădure. Mergea cu foarte mare prudență, observă el bucuros. Era bine. În ciuda ideii trăsnite de-a lua un par dintr-un gard, părea a şti în ce se băga. Şi totuşi, dacă mergea mai departe, va avea probleme. Straker era acasă. Mark era aici de la ora douăsprezece şi jumătate şi îl văzuse pe Straker ieşind din casă, privind în josul drumului, şi apoi intrând înapoi. Mark tocmai încerca să se hotărască ce anume să facă în situația asta, când fata intrase în scenă, răsturnând ecuația.

Poate că nu o să pățească nimic. Se oprise în spatele unui ecran de tufe şi se ghemuise acolo, privind casa. Mark analiză problema. Evident că ştia. Nu conta cum aflase, însă nu ar fi avut parul ăla nenorocit cu ea dacă nu ar fi ştiut. Se gândi că va trebui să se ducă la ea şi s-o avertizeze că Straker era în zonă şi păzea locul. Probabil ca nu avea nici o armă la ea, nici măcar una aşa mică precum a lui.

Se mai gândea încă în ce fel să-şi facă cunoscută prezența, în aşa fel încât să nu o sperie şi să o facă să țipe, când motorul maşinii lui Straker prinse viață. Ea tresări puternic şi, pentru câteva momente, Mark crezu că o să cedeze nervos şi o să o ia la goană prin pădure, rupând crengi şi spunând astfel lumii întregi că se afla acolo. Însă se ghemui la loc, ținându-se de pământ, de parcă i-ar fi fost teamă să nu-i zboare de sub picioare. Aprobă în gând: are ceva minte, chiar dacă e proastă.

Maşina lui Straker părăsi aleea din fața casei – probabil că vizibilitatea era mai bună din locul unde stătea ea; el reuşi să vadă numai capota neagră a Packard-ului - apoi şovăi o clipă şi, în cele din urmă, coborî panta dealului, îndreptându-se către oraş.

Era vremea să formeze o echipă. Orice ar fi fost mai bine decât să fie obligat să se ducă singur la casa aceea. Simțea atmosfera otrăvitoare care o învăluia. Începuse să o simtă de la depărtare de o jumătate de milă şi devenea tot mai densă pe măsură ce se apropia de casă.

Urcă repede panta domoală şi îi puse o mână pe umăr. Simți cum întregu-i trup devine rigid, îşi dădu seama că va țipa, aşa că spuse:

— Nu țipa. Totul este în regulă. Eu sunt.

Nu țipă. Doar plămânii i se goliră cu un oftat prelung, îngrozit. Se întoarse şi îl privi, albă la față:

— Ci... cine e eu?

Se aşează lângă ea.

— Mă numesc Mark Petrie. Te cunosc; eşti Sue Norton. Tatăl meu îl cunoaşte pe tatăl tău.

— Petrie?.... Henry Petrie?

— Da, e tatăl meu.

— Ce faci aici?

Neliniştiți, ochii ei îl cercetau de parcă încă nu putea să înțeleagă că nu mai este singură.

— Exact ce faci şi tu. Numai că țăruşul tău nu e bun. E prea...

Bâjbâi după un cuvânt care nu făcea parte din vocabularul său cotidian, deşi ştia ce înseamnă şi ştia să îi recunoască calitatea.

— E prea şubred.

Susan îşi privi parul smuls din gard şi se îmbujoră:

— Oh, chestia asta. Păi l-am găsit în pădure şi... şi m-am gândit că s-ar putea împiedica cineva de el, aşa că...

Îi reteză nerăbdător şuvoiul de scuze descoperite în lumea adulților:

— Ai venit aici să omori vampirul, nu-i aşa?

— De unde ți-a venit ideea asta? Vampiri?

Vocea lui era sumbră:

— Noaptea trecută un vampir a încercat să mă prindă. Aproape că a reuşit.

— Absurd. Un băiat aşa mare ca tine n-ar trebui să mai inventeze...

— Era Danny Glick.

Tresări îngrozită, de parcă vorbele lui Mark o loviseră ca un pumn. Întinse mâna şi îl apucă de braţ. Se priviră în ochi.

— Asta e o poveste inventată de tine, Mark?

— Nu, răspunse el şi îi relată totul în câteva propoziţii foarte simple.

— Şi ai venit singur? întrebă ea când băiatul îşi termină povestea. Crezi că e adevărat şi ai venit singur?

— Dacă cred?

O privi uluit.

— Sigur că cred. Doar l-am văzut cu ochii mei.

Rămase fără grai şi fu brusc cuprinsă de ruşine amintindu-şi de îndoielile (nu, îndoială era un cuvânt mult prea blând) avute când a auzit povestea lui Matt şi când Ben o acceptase cu titlu de încercare.

— Cum se face că tu eşti aici?

Ezită o clipă, apoi spuse:

— Există câţiva oameni în oraş care bănuiesc că în casa asta e un om pe care nu l-a văzut nimeni niciodată. Şi că s-ar putea ca el să fie un... un...

Dar tot nu putea să rostească cuvântul acela. Mark dădu din cap în semn că a înţeles. Deşi îl cunoştea doar de câteva minute părea un băiat extraordinar.

Rezumând tot ce mai avea de spus, zise:

— Aşa că am venit să aflu dacă este adevărat.

Arătă cu capul înspre ţăruş:

— Şi ai adus chestia asta ca să i-o implanţi în inimă?

— Nu ştiu dacă pot să fac aşa ceva.

— Eu aş fi în stare. - Tonul lui era netulburat. - După ce am văzut azi-noapte. Danny era în faţa ferestrei mele ţinându-se de zid ca o muscă uriaşă. Şi dinţii lui...

Clătină din cap, alungind coşmarul, aşa cum un om de afaceri alungă un client falit.

— Părinții tăi ştiu că eşti aici? întrebă ea, ştiind că așa ceva nu se poate.

— Nu, răspunse el sec. Duminica este ziua dedicată naturii. Diminețile se plimbă iar după-amiezile fac alte lucruri. Câteodată merg cu ei, alteori nu. Azi au plecat să se plimbe pe coastă.

— Eşti extraordinar, spuse ea.

— Nu, nu sunt, zise Mark, netulburat de compliment. Însă am de gând să termin cu *el.*

Privi către casă.

— Eşti sigur...

— Sigur că da. Şi tu eşti. Nu *simți* ce rău este? Nu te sperie casa aia doar când te uiți la ea?

— Ba da, răspunse ea, dându-se bătută. Logica lui Mark era logica terminațiilor nervoase şi, spre deosebire de argumentele lui Mart şi Ben, cele ale băiatului din fața ei erau irezistibile.

— Cum o vom face? întrebă, acceptând în mod automat conducerea lui în această aventură.

— Mergem acolo şi intrăm, spuse, îl găsim, îi implântăm țăruşul - țăruşul *meu* - în inimă şi ieşim din casă. Probabil că e în pivniță! Le plac locurile întunecoase. Ai adus o lanternă?

— Nu.

— Nici eu, fir-ar să fie.

Răscoli cu picioarele încălțate în pantofi de sport prin frunzișul adunat la rădăcina copacilor.

— Probabil că n-ai adus nici o cruce?

— Ba da, spuse Susan.

Își scoase lănțişorul de sub bluză şi i-l arătă. Băiatul îl privi aprobator şi, la rândul lui, scoase un lănțişor de sub cămaşă.

— Sper să ajung să-l pun la loc înainte să vină părinții mei acasă, spuse, cu un aer întunecat. L-am şterpelit din caseta cu bijuterii a mamei. Dracu' mă ia dacă află.

Privi în jur. Cât timp vorbiseră, umbrele deveniseră mai lungi şi amândoi se simțeau împinşi să amâne, să tot amâne acțiunea.

— Să nu te uiți în ochii lui când o să-l găsim, îi spuse Mark. Nu poate ieşi din sicriu înainte de lăsarea serii, dar tot te poate hipnotiza cu ochii. Ştii vreo rugăciune pe de rost?

Îşi croiau drum prin tufişurile dintre pădure şi gazonul neîngrijit din fața Casei lui Marsten.

— Păi, da, Tatăl Nostru...

— Bine, e bună. Şi eu o ştiu. O s-o spunem amândoi când îi înfig țăruşul.

Chipul fetei se umplu de indignare şi zelul păru să-i scadă, însă el îi strânse mâna uşor. Stăpânirea lui de sine era uluitoare.

— Ascultă-mă bine, trebuie să o facem. Pun prinsoare că a pus deja mâna pe jumătate din oraş noaptea trecută. Dacă mai aşteptăm o să-l ia pe tot. Merge mult mai repede acum.

— Noaptea trecută?

— Am visat, spuse Mark. - Vocea îi era calmă încă, dar ochii i se întunecaseră. - Am visat că se duc acasă la oameni şi că dau telefoane, implorând să fie lăsați înăuntru. Unii oameni ştiau, ştiau în adâncul lor despre ce e vorba, însă tot le-au dat voie să intre. Pentru că e mult mai uşor să faci asta decât să îți închipui că ceva atât de îngrozitor poate fi adevărat.

— A fost doar un vis, zise ea neliniştită.

— Pun pariu că există o mulțime de oameni care zac astăzi în pat cu perdelele trase sau cu obloanele coborâte şi se întreabă dacă nu cumva au un guturai sau gripă, sau altă boală. Toți se simt slăbiți şi cu câlți în cap. Nu pot să mănânce. Chiar gândul la mâncare îi face să le vină să vomite.

— Cum de ştii atât de multe?

— Citesc revistele cu povestiri despre monştri, răspunse el, şi mă duc la filme de groază de câte ori pot. De obicei trebuie să-i spun mamei că mă duc să văd filmele lui Walt Disney. Şi, de fapt, nu poți să ai încredere în tot ce-ți arată acolo. Uneori, inventează tot felul de tâmpenii ca să facă povestea mai sângeroasă.

Ajunseseră lângă casă. I-auzi, ce echipă mai suntem, noi, cei care credem, gândi Susan. Un profesor bătrân, pe jumătate

scrântit de prea mult citit, un scriitor obsedat de coşmarurile din copilărie, un băieţel care a absolvit cursul de ştiinţa vampirilor, folosind ca bibliografie de examen filmele de groază şi revistele de doi bani. Şi eu? Chiar cred? Sunt oare molipsitoare fanteziile paranoice?

Credea.

Mark avusese dreptate; lângă casă era imposibil să nu-ţi dai seama de pericol. Întregul proces al gândirii, chiar actul conversaţiei erau eclipsate de o voce venită din străfunduri şi care striga *pericol! pericol!* fără să rostească de fapt cuvintele, îi crescuse pulsul, începuse să transpire, şi totuşi, pielea îi era rece din cauza adrenalinei ce dilatează capilarele, împiedicând sângele să se ascundă în adâncul corpului, în momente de tensiune maximă. Rinichii îi erau încordaţi şi plini. Privirea, neobişnuit de pătrunzătoare, reuşise să distingă fiecare aşchie şi fiecare grăunte de var de pe zidul casei. Şi toate aceste reacţii nu fuseseră provocate de stimuli externi: nu existau nici oameni înarmaţi, nici câini uriaşi şi răi, nici miros de foc. Fusese trezit, după o hibernare prea lungă, un paznic mult mai tainic decât cele cinci simţuri ale ei. Şi nu avea cum să-i ignore avertismentele.

Cercetă interiorul casei printr-o spărtură în oblonul de jos.

— Măi, să fie! N-au făcut absolut nimic aici, spuse cu mânie în glas. E o mizerie de nedescris.

— Să văd şi eu. Saltă-mă.

Îşi împleti degetele şi îl ajută să se ridice şi să se uite prin jaluzelele sparte în salonul dărăpănat al Casei lui Marsten. Văzu o cameră părăsită, cu o patină groasă de praf pe duşumea (o mulţime de picioare îşi lăsaseră amprentele prin el), cu tapet cojit, cu două sau trei fotolii, o masă scrijelită. În colţurile camerei, lângă tavan, păianjenii îşi festonaseră pânzele.

Înainte ca ea să apuce să protesteze, Mark a sfărâmat cu capătul neascuţit al ţăruşului ivărul care închidea oblonul.

Cârligul se sparse în două bucăţi acoperite cu rugină şi oblonul scârţâi, depărtându-se câţiva centimetri de perete.

— Hei! exclamă ea. Nu trebuie...

— Şi ce ai vrea să faci? Să suni la sonerie?

Dădu la o parte oblonul drept şi izbi unul din geamurile prăfuite şi striate. Se sparse cu un sunet argintiu. Teama explodă înlăuntrul ei, fierbinte şi puternică, aducându-i gust de cocleală în gură.

— Încă mai putem fugi, spuse, parcă numai pentru sine. Puştiul se uită în jos la ea, iar în privirea lui nu era nici o urmă de dispreț, ci numai sinceritate şi o frică la fel de mare ca a ei.

— Pleacă, dacă trebuie, îi spuse.

— Nu, nu trebuie. - încercă să înghită nodul uscat şi dureros din gât, însă nu reuşi. - Grăbeşte-te. Eşti greu.

Îndepărtă cioburile geamului pe care îl spărsese şi apoi mută țăruşul în mâna cealaltă şi descuie fereastra. Aceasta gemu uşor când o împinse. Drumul era liber acum.

Îl lăsă jos şi priviră câteva clipe fereastra deschisă fără să spună vreun cuvânt. Apoi Susan făcu un pas înainte, împinse mai mult oblonul şi îşi sprijini mâinile de pervazul plin cu aşchii, pregătindu-se să se ridice pe el. Dezgustătoare, copleşitoare, groaza i se cuibărise în abdomen, ca o sarcină oribilă. În sfârșit reuşi să înțeleagă ce simțise Matt Burke când urca scara înspre ceea ce îl aştepta în camera de oaspeți.

Întotdeauna, conştient sau inconştient, pusese frica într-o ecuație simplă: frică = necunoscut. Şi, ca să rezolve ecuația, trebuia să reducă problema la termeni de algebră simplă, astfel: necunoscut = scândura care trosneşte (sau orice altceva), scândura care trosneşte = ceva de care nu trebuie să îți fie frică, în lumea modernă toate spaimele puteau fi asimilate prin simpla folosire a axiomei tranzitive de egalitate. Unele spaime erau justificate, desigur (nu conduci maşina atunci când eşti prea beat ca să poți vedea ce e pe drum, nu întinzi o mână prietenoasă câinilor care mârâie, nu rămâi în parcare cu băieți pe care nu-i cunoşti - cum era bancul ăla vechi? Te regulezi sau mergi pe jos?- însă până acum nu crezuse că existau spaime mai mari decât putea mintea

pricepe, spaime apocaliptice, aproape paralizante prin intensitatea lor. Ecuația aceasta nu putea fi rezolvată. Până şi actul de a înainta devenise un gest eroic.

Se ridică cu o uşoară flexare a muşchilor, își aruncă un picior peste pervaz şi apoi sări în salonaşul îmbâcsit de atâta praf şi privi în jur. Mirosul. Mirosul părea a emana în şuvoaie din pereți. Duhoarea era aproape vizibilă. Încercă sa-şi spună că nu era decât varul mucegăit, sau resturile tuturor animalelor care îşi făcuseră cuib în spatele lambriurilor sparte şobolani, cârtițe, poate un raton sau doi. Însă era mai mult decât atât. Mirosul era mai profund decât duhoarea hoiturilor de animale, era mult mai agresiv. O duse cu gândul la lacrimi şi la vomă şi la întuneric.

— Hei, şopti Mark, agitând mâinile în fața ferestrei. Ajută-mă puțin.

Se aplecă, îl prinse de subțiori şi îl trase până când băiatul reuși să se prindă de pervaz. Apoi plonjă în cameră. Izbi uşor cu picioarele în covor când aterizâ. Apoi casa fu cuprinsă din nou de tăcere.

Ascultară fascinați liniştea. Parcă nu se auzea nici măcar zumzăitul acela monoton care se aude atunci când tăcerea este deplină, zumzăitul terminațiilor nervoase care lucrează în gol. Doar o tăcere uriaşă, absolută şi pulsul sângelui în urechile lor.

Şi totuşi amândoi ştiau. Bineînțeles. Nu erau singuri.

2

— Haide, spuse el. Hai să aruncăm o privire.

Apucă strâns țăruşul şi, o clipă, se uită cu jind spre fereastră. Ea se îndreptă în vârful picioarelor către hol şi el o urmă.

Chiar lângă uşă era o măsuță cu o carte pe ea. Mark o luă în mână.

— Ascultă, spuse. Ştii limba latină?

— Puțin, din liceu.

— Ce înseamnă asta? îi arătă cotorul cărții.

Citi încruntată cuvintele. Apoi clătină din cap:

— Nu ştiu.

Deschise cartea la întâmplare şi tresări. Dăduse peste un desen care înfățişa un bărbat gol care ținea trupul unui copil cu măruntaiele scoase, arătându-l cuiva care nu se vedea. Puse repede cartea înapoi pe masă, bucuros să fi scăpat de ea - coperta îi dădea o senzație neplăcută - şi se îndreptară împreună spre bucătărie. Aici umbrele erau mai mari. Soarele ajunsese în partea cealaltă a casei.

— Simți? o întrebă.

— Da.

— Miroase mai rău aici, nu?

— Da.

Îşi amintea de cămara rece pe care o avuseseră în cealaltă casă şi de cele trei butoaie cu roşii ale mamei lui care mucegăiseră acolo în întunericul răcoros. Aşa era şi acest miros, ca cel al roşiilor intrate în putrefacție.

Susan şopti:

— Dumnezeule, mi-e atât de frică.

Bâjbâi, îi găsi mâna şi o strânse puternic.

Linoleumul din bucătărie era vechi şi zgrunțuros şi cu găuri negre în fața chiuvetei bătrâne din porțelan. În mijlocul încăperii se afla o masă mare şi zgâriată şi pe ea o farfurie galbenă, un cuțit şi o furculiță şi o coajă de hamburger crud.

Uşa de la pivniță era întredeschisă.

— Acolo trebuie să mergem, spuse el.

— Oh.

Vocea ei de-abia se auzi.

Uşa era foarte puțin crăpată şi lumina nu reuşea să pătrundă. Limba întunericului părea a linge înfometată bucătăria, aşteptând să vină noaptea ca s-o poată înghiți în întregime. Acei câțiva milimetri de întuneric erau hidoşi, ascunzând posibilități de neimaginat. Susan rămase lângă Mark, neajutorată şi nemişcată.

Apoi el făcu un pas înainte, deschise uşa şi privi în adâncul pivniței. Fata observă cum i se contractă un muşchi sub maxilar.

— Cred... Începu el şi ea auzi ceva în spate şi se întoarse, simțind dintr-o dată că se mişca prea încet, simțind că este prea târziu. Era Straker. Rânjea.

Mark se întoarse şi el, îl văzu şi încercă să îl evite cu o mişcare bruscă. Pumnul lui Straker îl izbi în bărbie şi nu mai ştiu nimic.

3

Când Mark îşi reveni, îşi dădu seama că este purtat în sus pe scări - nu spre pivniță. Nu simțea că ar fi înconjurat de pereți de piatră, iar aerul nu era chiar atât de rău mirositor, întredeschise pleoapele, având însă grijă să-şi lase capul să-i atârne moale pe spate. Balustrada scării... etajul al doilea. Le vedea destul de bine. Soarele nu apusese încă. Mai exista deci o speranță..

Au ajuns pe holul de la etaj şi, pe neaşteptate, brațele care îl purtau dispărură. Căzu greoi şi se lovi la cap.

— Nu crezi că ştiu când cineva face pe mortul, tinere stăpân? îl întrebă Straker.

Privit de jos, părea înalt de trei metri. Capul chel îi strălucea cu eleganță calmă în umbrele amurgului. Înspăimântat, Mark observă că duce un colac de frânghie pe umăr.

Duse mâna la buzunarul unde avea pistolul.

Straker îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs.

— Mi-am permis să-ți iau pistolul, tinere stăpân. Băieților nu ar trebui să li se dea voie să poarte arme pe care nu le înțeleg... aşa cum nu ar trebui să li se dea voie să conducă tinere doamne în case unde nu au fost invitați.

— Ce ai făcut cu Susan Norton?

Straker zâmbi:

— Am dus-o acolo unde dorea să meargă, băiete. În pivniță. Mai târziu, când va apune soarele, va face cunoştință cu cel pe care-a venit să-l întâlnească aici. Şi tu vei face cunoştință cu el, poate mai târziu în noaptea aceasta, poate mâine noapte.

Desigur, s-ar putea să te ofere fetei... Însă sunt de părere că va dori să se ocupe personal de tine. Fata are prietenii ei, şi unii dintre aceştia poate că sunt încurcă-lume ca tine.

Mark încercă să îl izbească între picioare, însă Straker evită lovitura cu grația fluidă a unui balerin. În acelaşi moment întinse şi el piciorul şi lovi puternic în rinichii băiatului.

Mark îşi muşcă buzele şi se zvârcoli de durere.

Straker chicoti:

— Haide, tinere stăpân. Ridică-te.

— Nu... nu pot.

— Atunci târăște-te, spuse disprețuitor Straker.

Lovi din nou, de această dată în muşchiul coapsei. Îl săgetă o durere înfiorătoare, însă Mark îşi încleştă maxilarele şi nu spuse nimic. Se ridică în genunchi, apoi în picioare.

Străbătură holul îndreptându-se către uşa din capăt. Durerea din rinichi se mai domolise.

— Ce vrei să faci cu mine?

— Să te pun la fezandat ca pe un curcan, tinere stăpân. Mai târziu, după ce Stăpânul meu îşi va satisface poftele cu tine, îți vom da drumul.

— Aşa cum ați făcut şi cu ceilalți?

Straker surâse.

Când Mark deschise uşa şi intră în camera în care se sinucisese Hubert Marsten, ceva straniu păru a se petrece în mintea lui. Nu îl părăsi teama, însă aceasta încetă să mai acționeze ca o frână în gândurile sale, împiedicând orice semnal productiv. Ideile începură a zbârnâi cu o viteză uimitoare, exprimate nu în cuvinte sau în imagini, ci într-un soi de stenografie simbolică. Se simțea ca un bec care tocmai primise o undă uriaşă de energie dintr-o sursă necunoscută.

Camera era extrem de prozaică. Tapetul atârna în fâșii, descoperind varul alb şi zidul de dedesubt. Podeaua era acoperită cu un strat gros de praf şi moloz, însă pe acest covor ce purta marca timpului nu se vedea decât un singur rând de urme, sugerând că cineva intrase o dată în cameră, o cercetase şi ieşise. Mai erau două maldăre de reviste, o canapea din fontă, fără arcuri sau saltea şi o farfurioară din tablă cu marca Currier & Ives ştearsă, care fusese odinioară folosită ca să astupe orificiul coşului. Fereastra avea obloane, însă prin crăpăturile acestora pătrundea suficientă lumină. Mark înțelese că s-ar fi putut să mai fie încă o oră până la lăsarea serii. Un aer de ticăloşie veche părea a domni în această cameră.

Probabil că nu a durat decât cinci secunde să deschidă uşa, să observe toate aceste lucruri şi să ajungă în mijlocul camerei, unde Straker îi spusese să se oprească. În tot acest timp mintea lui alergă pe trei piste şi descoperi trei posibile ieşiri din situația în care se găsea..

Prima idee era să se năpustească înspre fereastră şi să încerce să iasă prin geam şi prin oblon, ca un erou dintr-un Western, aruncându-se la întâmplare în golul de dedesubt. Cu un ochi al minții se văzu trecând prin geam şi oblon ca să se

prăbuşească pe un morman de scule agricole ruginite, zvârcolindu-se în ultimele secunde ale vieții tras în țeapă de lamele tocite ale unei grape, ca un gândac în insectar. Cu celălalt ochi se văzu spărgând geamul, dar oprindu-se în oblon, care se clătină, dar nu se sfărâmă. Îl văzu pe Straker trăgându-l înapoi în cameră, cu hainele rupte, cu trupul tăiat şi însângerat în zeci de locuri.

A doua idee era să-l lase pe Straker să îl lege şi apoi să plece. Se văzu legat fedeleş pe podea, văzu cum lumina păleşte, văzu cum zvârcoliturile îi devin din ce în ce mai înnebunite (însă inutile) şi, în cele din urmă, auzi paşii egali pe trepte ai celui care era de un milion de ori mai râu decât Straker.

În a treia variantă, se văzu folosind un truc despre care citise într-o carte despre Houdini vara trecută. Houdini a fost un scamator care a scăpat din celule de închisoare, din cutii legate cu lanțuri, din seifuri de bancă, din cabine de camion aruncate în fluviu. Putea să se elibereze din frânghii şi cătuşe. Şi, printre altele, cartea lui spunea că îşi ținea respirația şi îşi strângea mâinile în pumni atunci când îl lega un voluntar din public. Îți încordai şi coapsele şi brațele şi muşchii gâtului. Dacă aveai muşchii mari, atunci rămâneai cu prea puțin spațiu când îi relaxai. Trucul era să îți relaxezi complet muşchii şi să începi să te eliberezi încet şi sigur, fără să dai voie panicii să preia comanda. Puțin câte puțin, trupul tău îți va oferi transpirația pentru a face legăturile să alunece şi asta te va ajuta. Aşa cum scria în carte părea foarte uşor.

— Întoarce-te, spuse Straker. O să te leg. Cât timp te leg, nu faci nici o mişcare. Dacă te mişti, cu asta - îşi încovoie degetul în fața lui Mark ca cineva care face autostopul - o să-ți scot ochiul drept. Ai înțeles?

Mark dădu din cap. Inspiră adânc, ținu aerul în plămâni şi îşi încordă muşchii.

Straker aruncă un capăt al frânghiei peste grindă.

— Culcă-te, spuse.

Mark se culcă.

Prinse mâinile lui Mark la spate şi le legă strâns. Făcu un laţ, îl trecu pe după gâtul băiatului şi îl legă cu nod de laţ de spânzurătoare.

— Eşti legat acum chiar de grinda de care s-a spânzurat prietenul Stăpânului meu şi binefăcătorul acestui ţinut, tinere stăpân. Te simţi flatat?

Mark gâfâi iar Straker râse. Trecu frânghia printre picioarele lui Mark şi acesta gemu când Straker trase cu brutalitate de capătul liber.

Chicoti cu veselie macabră:

— Aşa deci, te dor giuvaierurile? N-or să te mai doară mult timp. Vei duce o viaţă de ascet, fiule - o viaţă foarte, foarte lungă.

Înfăşură frânghia în jurul coapselor încordate ale lui Mark, strânse nodul tare, o trecu apoi peste genunchi şi din nou în jurul gleznelor. Acum Mark avea mare nevoie să respire, însă se încăpăţână să reziste.

— Tremuri, tinere stăpân, îşi bătu Straker joc de el. Trupul tău micuţ este tot încordat. Carnea ta este albă - dar va fi şi mai albă! însă nu trebuie să te temi. Stăpânul meu este renumit pentru blândeţea lui. Este mult îndrăgit, chiar aici, în oraşul tău. Doar o mică înţepătură, ca cea a acului unui doctor, şi apoi te învăluie farmecul. Şi mai târziu vei fi liber. Te vei duce să-ţi vezi mama şi tatăl, da? Te vei duce să-i vezi după ce se vor culca.

Se ridică şi îl privi cu blândeţe:

— Îţi voi spune la revedere acum, tinere stăpân. Trebuie să mă îngrijesc şi de confortul frumoasei tale tovarăşe. Mă vei plăcea mai mult atunci când ne vom întâlni din nou.

Plecă, trântind uşa în urma lui. Se auzi cum cheia este răsucită în broască. Când paşii lui coborau treptele, Mark respiră adânc şi îşi relaxă muşchii cu un oftat şuierător.

Frânghiile care îl ţineau legat slăbiră - puţin.

Rămase nemişcat, încercând să-şi vină în fire. Gândurile încă îi mai zburau cu aceeaşi viteză neobişnuită, făcându-l să se simtă mulţumit. Din locul unde zăcea, privi podeaua

umflată de vreme şi cadrul canapelei din fier. Putea desluşi şi peretele din spate. În zona aceea tapetul era sfâșiat şi căzuse peste rama patului ca pielea unui şarpe aflat în perioada de năpârlire. Se concentră asupra unei părți din perete şi începu să o examineze cu atenție. Alungă din minte orice alt gând. În cartea despre Houdini se spunea că cel mai important lucru era concentrarea, în minte nu trebuiau să pătrundă nici frica, nici o urmă cât de mică de panică. Corpul trebuia să fie complet relaxat. Iar eliberarea trebuia să se petreacă în minte înainte ca măcar un deget să se îndoaie. Fiecare pas făcut trebuia să existe în mod concret în minte.

Privi peretele şi minutele se scurseră.

Peretele era alb şi neregulat, ca ecranul vechi al unui cinematograf în aer liber. În cele din urmă, pe când trupul său se relaxa cât de mult era posibil, începu să se vadă pe sine însuşi proiectat acolo, un băiețel îmbrăcat în blugi Levi's şi într-un tricou. Băiatul stătea întins pe o parte, cu brațele prinse la spate, deasupra fundului. Pe după gât îi era trecut un laț şi orice mişcare mai agitată ar fi dus la strângerea neînduplecată a nodului până când creierul i-ar fi amorțit definitiv din lipsă de aer.

Privi peretele.

Silueta de acolo începuse să se mişte cu prudență, deşi el însuşi încă mai stătea perfect nemişcat. Urmări concentrat toate mişcările acelui simulacru. Atinsese un nivel al concentrării folosit de fachirii şi yoghinii indieni, care sunt capabili să-şi contemple zile în şir degetele de la picioare sau vârful nasului, starea unor mediumuri capabile să facă mese să se ridice în aer în stare de inconştiență, sau capabile să-şi extragă lujere lungi de teleplasmă din nas, din gură, din degete. Starea lui era aproape de sublim. Nu se gândea la Straker şi nici la lumina care se stingea pe cer. Nu mai vedea nici podeaua zgrunțuroasă, canapeaua din metal şi nici măcar peretele. Vedea doar băiatul, o siluetă perfectă, ce începuse un dans al muşchilor atent controlați.

Privi peretele.

Şi, în cele din urmă, începu să-şi mişte încheieturile mâinilor în semicercuri, una înspre cealaltă. La sfârşitul fiecărui semicerc muchiile interioare ale palmelor se atingeau. Nu i se mişca nici un muşchi în afară de cei din antebraţe. Nu se grăbea. Privi peretele.

Când sudoarea începu să-i curgă prin pori, începu să-şi mişte încheieturile mai liber. Semicercurile deveniră trei sferturi de cerc. La capătul fiecăruia spatele mâinilor i se lipeau una de cealaltă. Laţul care le ţinea strânse slăbise şi mai mult.

Se opri.

După o clipă, începu să-şi flexeze degetele mari în palme şi să-şi sucească celelalte degete. Pe chipul său nu se putea citi absolut nici o expresie. Era ca faţa din ipsos a unui manechin din vitrina unui magazin.

Trecură cinci minute. Acum mâinile îi transpirau din belşug. Nivelul maxim al concentrării îl ajutase să-şi controleze parţial şi propriul sistem nervos simpatic, alt truc al yoghinilor şi fachirilor şi căpătase, fără să o ştie, control asupra funcţiunilor involuntare ale propriului organism. Din pori îi izvora mai multă sudoare decât ar fi cerut mişcările lui prudente. Mâinile îi deveniseră unsuroase. Stropi de transpiraţie îi căzeau de pe frunte, întunecând duşumeaua acoperită cu praf alb.

Începu să-şi mişte braţele în sus şi în jos ca un piston, folosindu-şi acum bicepşii şi muşchii spatelui. Laţul se strânse puţin, însă simţi cum frânghia care îi ţinea mâinile se întinde pe palma dreaptă. Se mai ţinea acum numai în degetul mare şi atât.

Bucuria îl copleşi şi se opri imediat, aşteptând ca emoţia să-i dispară, complet. Când dispăru, începu din nou. Sus-jos. Sus-jos. Cu fiecare mişcare câştiga trei milimetri. Şi, pe neaşteptate, miraculos, mâna dreaptă era liberă.

O lăsă acolo unde era, flexând-o. Când a fost sigur că nu mai era amorţită, îşi strecură degetele pe sub laţul care îi

strângea mâna stângă. Mâna stângă alunecă liberă afară din strânsoare.

Îşi aduse ambele mâini în faţă şi le puse pe podea. Închise o clipă ochii. Acum şmecheria era să nu se gândească că reuşise. Şmecheria era să se mişte în continuare cu hotărâre.

Sprijinindu-se în mâna stângă, pipăi cu cea dreaptă umflăturile şi văile nodului care îi strângea laţul în jurul gâtului. Îşi dădu imediat seama că va fi nevoie aproape să se sugrume ca sa îl desfacă - şi că, prin această mişcare, va strânge şi mai tare frânghia petrecută peste testicule - care şi aşa îi pulsau dureros.

Inspiră adânc şi începu să desfacă nodul. Frânghia se întinse din ce în ce mai mult, apăsându-i gâtul şi zona dintre picioare. Ţepi din cânepă îi intrară în pielea gâtului ca nişte ace miniaturale de tatuaj. O vreme ce i se păru nesfârşită, nodul îl sfida. Vederea începu să îi slăbească sub atacul unor uriaşe flori negre ce explodau în inflorescenţe mute chiar în faţa ochilor săi. Refuză să se grăbească. Lucră neabătut până când, în sfârşit, simţi cum nodul slăbeşte. O clipă, presiunea din vintre deveni insuportabilă, şi apoi, cu o smucitură îşi aruncă laţul peste cap şi durerea se micşoră.

Se ridică în şezut, cu capul aplecat, respiraţia întretăiată, ţinând grijuliu în mâini testiculele rănite. Durerea fioroasă deveni o jenă surdă, neîntreruptă, care îi provocă o stare de greaţă.

Când se mai ostoi puţin, privi la fereastra acoperită cu obloane. Prin spărturi lumina căpătase nuanţe de ocru stins - soarele apunea. Şi uşa era încuiată.

Trase de capătul frânghiei atârnate de grindă şi începu să-şi desfacă nodurile care îi ţineau picioarele legate. Erau îngrozitor de strânse şi, din cauza reacţiei psihice, concentrarea începuse să îi slăbească.

Îşi eliberă coapsele, genunchii şi, după ceea ce i se păru a fi fost o luptă nesfârşită, şi gleznele. Se ridică slăbit printre buclele de frânghie, nevinovate acum, şi se clătină. Începu să-şi maseze coapsele.

Se auzi un sunet de la parter: paşi.

Privi în sus, cuprins de panică, cu nările dilatate. Şchiopătă spre fereastră şi încercă să o ridice. Era bătută în cuie.

Paşii continuau să urce scările.

Îşi şterse gura cu mâna şi se uită înnebunit prin cameră. Doua mormane de reviste. O farfurioară din tablă cu desenul unui picnic dintr-o vară a anilor 1890 pe spate. Rama canapelei din fier.

Disperat, se îndreptă spre aceasta din urmă şi trase de un capăt. Şi nişte zei îndepărtaţi, văzând, poate, cât noroc reuşise să-şi facă cu propria lui mână, l-au milostivit şi cu un dram din partea lor.

Paşii străbăteau coridorul înspre uşă, când reuşi să desfacă şuruburile care ţineau piciorul din oţel al canapelei şi să-l smulgă din loc.

4

Când se deschise uşa, Mark stătea în spatele ei cu piciorul de pat ridicat deasupra capului, ca un indian din lemn cu un tomahawk.

— Tinere stăpân, am venit să...

Observă frânghia aruncată pe jos şi înmărmuri surprins preţ de o secundă. Intrase pe jumătate în cameră.

Pentru Mark, ceea ce a urmat căpătă viteza unei faze de fotbal reluată cu încetinitorul. I se păru că a avut minute întregi la dispoziţie şi nu doar câteva clipe, ca să ţintească sfertul de ţeastă vizibilă prin deschizătura uşii.

Lovi ţinând piciorul cu ambele mâini, nu cât de tare şi-ar fi dorit - sacrifică din forţa loviturii în favoarea preciziei. Îl izbi pe Straker chiar deasupra tâmplei, când acesta se întoarse să se uite în spatele uşii. Ochii, mari de uimire, se închiseră din cauza durerii. Sângele ţâşni din rană împroşcând totul în jur.

Straker se dădu înapoi împleticindu-se. Chipul îi era contorsionat într-o mască înfiorătoare. Întinse mâinile şi Mark

îl lovi din nou. De această dată, drugul de fier îl izbi deasupra frunții şi sângele țâșni şi de acolo.

Se prăbuşi moale, cu ochii daţi peste cap.

Mark evită trupul căzut, privindu-l fix, cu ochii ieşiți din orbite. Capătul piciorului de pat era pătat de sânge. Mai închis decât sângele din filmele Technicolor. Simțea că îi vine să vomite când se uită la el, dar când se uită la Straker nu simți nimic.

L-am omorât, gândi el. Şi în urma gândului: *Bravo. Bravo.*

Mâna lui Straker se încleştă în jurul gleznei lui.

Mark îşi ținu respirația şi încercă să-şi smulgă piciorul din strânsoare. Mâna îl ținea strâns ca într-o menghină şi acum Straker se uita în sus la el, cu ochi reci şi strălucitori sub masca de sânge şiroind. Buzele i se mişcau, însă nu reuşeau să scoată nici un sunet. Mark trase şi mai tare, însă în zadar. Gemând, începu să lovească mâna lui Straker cu piciorul de pat. O dată, de două ori, de trei ori, de patru ori. Până când se auzi sunetul acela oribil de degete care se frâng, ca o mină de creion care se rupe. Mâna slăbi strânsoarea şi el se eliberă cu o smucitură care îl făcu să se împleticească prin uşa deschisă până în hol.

Capul lui Straker căzuse din nou pe duşumea, însă mâna lui zdrobită se deschidea şi se închidea în aer cu o viață tenebroasă proprie, aşa cum se mişcă convulsiv labele unui câine care visează că fugăreşte o pisică.

Piciorul de pat căzu din degetele lui fără vlagă şi Mark se retrase tremurând. Apoi panica puse stăpânire asupra lui şi se întoarse şi o luă la goană pe scări în jos, sărind cu picioare amorțite câte două şi trei trepte o dată, cu mâna zburându-i deasupra balustradei zgâriate.

Holul de la parter era învăluit în umbre, îngrozitor de întunecat.

Se duse în bucătărie, aruncând priviri nebuneşti şi înfricoşate înspre uşa de la pivniță. Soarele apunea, incendiind cerul cu nuanțe de roşu şi galben şi violet. La şaisprezece mile

depărtare, într-o cameră funerară, Ben Mears urmărea cum limbile ceasornicului se mişcau şovăitoare de la 7:01 şi 7:02.

Mark nu avea habar de asta, însă ştia că venise vremea vampirului. Dacă mai întârzia aici însemna să facă față unei confruntări pe lângă care cea dinainte fusese o joacă de copii; dacă se ducea în pivniță să o salveze pe Susan însemna să facă cerere de primire în rândurile Morților Vii.

Cu toate acestea, se îndreptă către uşa pivniței şi chiar reuşi să coboare primele trei trepte înainte ca groaza să îl cuprindă într-o mantie aproape palpabilă, care nu îi permitea să mai înainteze vreun pas. Începuse să plângă, iar corpul îi tremura sălbatic, cuprins parcă de frigurile malariei.

— Susan! urlă el. Fugi!

— M... Mark? vocea îi era slăbită şi amețită. Nu pot să văd nimic. E întuneric...

Se auzi un zgomot asurzitor, ca o puşcă descărcându-se, urmat de un chicotit profund şi lipsit de orice sentiment.

Susan țipă... țipătul i se transformă în geamăt şi apoi în tăcere.

Şi totuşi nu se mişcă. Rămase acolo pe picioare, slabe ca puful de pui, clătinându-se.

Şi din adâncul pivniței se auzi o voce prietenoasă, uimitor de asemănătoare cu a tatălui său.

— Coboară, fiule. Te admir.

Singură, forța vocii aceleia era atât de mare, încât simți cum teama începe să-i slăbească, iar puful din picioare se transformă în plumb. Chiar începu să caute treapta următoare prin întuneric, înainte de a-şi veni în fire - iar pentru aceasta a fost nevoie de toată autodisciplina zdrențuită care îi mai rămăsese.

— Coboară, spuse vocea, mai aproape acum. Sub tonul prietenos de părinte se simțea oțelul neted al poruncii.

Mark strigă înspre întunericul de jos:

— Ştiu cum te cheamă! Barlow!

Şi fugi.

Când ajunse la uşa de la intrare, teroarea pusese din nou stăpânire pe el şi dacă uşa ar fi fost încuiată, ar fi trecut prin ea, lăsându-şi silueta decupată în tăblie, ca în desenele animate.

Se năpusti pe alee (la fel ca de demult băiatul acela, Benjamin Mears) şi apoi prin mijlocul lui Burns Road înspre oraş şi înspre siguranța îndoielnică ce îl aştepta acolo. Oare nu se putea ca vampirul rege să îl urmărească chiar acum?

Ieşi de pe stradă şi îşi croi drum nebuneşte prin pădure, împroşcându-se cu apa din Taggart Stream şi căzând într-o tufă de scaieți pe malul celălalt. Ajunse în sfârşit în curtea din spate a casei sale.

Intră prin uşa de la bucătărie şi se uită pe sub arcadă în camera de zi, unde mama lui, cu îngrijorarea-i scrisă pe chip cu majuscule, vorbea la telefon cu agenda deschisă în brațe.

Îşi ridică privirea şi îl văzu şi un val imens de uşurare i se aşternu pe față.

— ... a venit...

Puse receptorul în furcă fără să mai aştepte vreun răspuns şi se îndreptă spre el. Mark observă că mama lui plânsese şi asta îl duru mult mai mult decât ar fi vrut ea vreodată să creadă.

— Oh, Mark... unde ai fost?

— A venit? strigă tatăl lui din birou. Chipul său nevăzut era plin de tunete.

— *Unde ai fost?* îl cuprinse de umeri şi începu să îl scuture.

— Pe afară, spuse pe un ton slăbit. Am căzut când am alergat acasă.

Nu mai era nimic altceva de sus. Caracteristica esențială şi definitorie a copilăriei nu este împletirea visului cu realitatea, ci înstrăinarea. Nu există cuvinte pentru descrierea drumeagurilor învăluite în cețuri întunecate ale copilăriei. Copilul înțelept recunoaşte acest fapt şi se supune consecințelor. Copilul care socoteşte prețul plătit, încetează a mai fi copil.

Adăugă:

— Am pierdut noțiunea timpului. Am...

Apoi văzu umbra tatălui său coborând asupra lui.

5

La un moment dat, înainte de ivirea zorilor zilei de luni.

Cineva zgâria la fereastră.

Se trezi brusc din somn, fără vreo perioadă intermediară de somnolență sau lipsă de orientare. Nebuniile din somn deveniseră uluitor de asemănătoare cu cele din starea de veghe.

Chipul alb desluşit în întunericul din fața ferestrei era al lui Susan.

— Mark... lasă-mă să intru.

Se dădu jos din pat. Podeaua era rece sub picioarele lui goale. Tremura.

— Pleacă, spuse el fără nici o intonație în voce. Observă că purta aceeaşi bluză, aceiaşi pantaloni. Mă întreb dacă şi părinții *ei* sunt îngrijorați. Dacă au dat telefon la poliție.

— Nu e atât de rău, Mark, insistă ea şi ochii îi erau sticloşi şi posomorâți. Zâmbi, dezvelindu-şi dinții, care luciră ascuțiți sub gingiile palide.

— E minunat. Lasă-mă să intru, o să-ți arăt. O să te sărut, Mark. O să te sărut aşa cum mama ta nu a făcut-o niciodată.

— Pleacă, repetă el.

— Unul din noi tot o să te prindă, mai devreme sau mai târziu, spuse ea. Suntem mult mai mulți acum. Lasă-mă pe mine, Mark. Mi-e... mi-e foame.

Încercă să zâmbească din nou, însă surâsul i se transformă într-o grimasă ca de mătrăgună, care îi răci sângele în vine.

Ridică crucea şi o lipi de fereastră.

Ea şuieră, ca opărită, şi dădu drumul tocului ferestrei. O clipă, rămase în aer, trupul devenindu-i cețos şi contururile pierzându-și claritatea. Apoi dispăru. Însă nu înainte ca el să

întrezărească (sau să i se pară că a întrezărit) pe chipul ei o expresie de nefericire disperată.

Noaptea era din nou nemişcată şi tăcută.

Suntem mult mai mulți acum.

Se gândi la părinții lui, care dormeau învăluiți într-un pericol inimaginabil chiar în camera de sub el şi groaza îi transformă intestinele în sloiuri de gheață.

Unii oameni ştiau, îi spusese ea, sau bănuiau.

Cine?

Desigur, scriitorul. Cel cu care se întâlnea ea. Mears îl chema. Locuia la Pensiunea Evei. Scriitorii ştiau o mulțime de lucruri. El trebuie să fie. Va trebui să ajungă la Mears înaintea ei...

Se opri pe drumul înspre pat.

Dacă ea nu a ajuns deja.

CAPITOLUL TREISPREZECE
PĂRINTELE CALLAHAN

1

În aceeaşi seară de duminică, Părintele Callahan intră cu paşi şovăitori în camera de spital a lui Matt Burke. Ceasul profesorului arăta ora şapte fără un sfert. Cărți, multe cărți, unele din ele zdrențuite de trecerea timpului erau împrăştiate pe noptieră şi pe cuvertură. Matt o sunase pe Loretta Starcher în apartamentul ei de fată bătrână şi nu numai că reuşise să o convingă să deschidă biblioteca în ziua de duminică, dar îi şi adusese personal cărțile. A venit în fruntea unui grup format din trei tineri infirmieri cu brațele încărcate. A plecat, însă, destul de țâfnoasă, căci Matt a refuzat cu încăpățânare să îi explice ce nevoie avea de cărți atât de ciudate.

Părintele Callahan îl măsură cu curiozitate pe profesor. Arăta epuizat, însă nu atât de epuizat sau zdruncinat ca alți

enoriaşi pe care îi vizitase în împrejurări asemănătoare. De-a lungul timpului, Callahan descoperise că prima reacție la aflarea ştirii că ai cancer sau că ai suferit o comoție cerebrală sau un infarct serios sau că un organ important îți este grav bolnav, era uluirea la mârşăvia trădării *căreia* i-ai căzut victimă. Pacientul afla cu mâhnire că un prieten atât de apropiat (şi, până în clipa respectivă, chiar cunoscut în întregime) cum este propriul trup a putut fi atât de indolent încât să adoarmă la datorie. Iar reacția imediat următoare acesteia era gândul că nu mai avea nici un rost să ai un prieten care este în stare să te dezamăgească cu atâta cruzime. Concluzia care urma acestor două reacții era aceea că nu conta câtuși de puțin dacă merita sau nu să mai ai *acest* prieten. Nu poți refuza să mai stai de vorbă cu corpul tău cel perfid, aşa cum nu poți să îl dai în judecată, sau să te prefaci că nu eşti acasă atunci când vine în vizită. Iar gândul final al acestui raționament făcut pe patul de spital scotea la lumină posibilitatea îngrozitoare că trupul omului nu îi era deloc prieten, ci chiar duşman neîndurător, hărăzit să distrugă forța superioară care l-a folosit şi l-a maltratat încă de când maladia rațiunii se instalase înăuntru.

Odată, printre aburii de alcool ai unei minunate inspirații, Callahan se apucase să scrie o monografie pe această temă pentru *Jurnalul Catolic*. Chiar îşi ilustrase articolul cu o caricatură diabolică pentru prima pagină, care înfățişa un creier aşezat în echilibru precar pe terasa de Sus a unui zgârie-nori. Clădirea (care purta firma „Corpul Omenesc") era cuprinsă de flăcări (care purtau eticheta „Cancer" deşi puteau fi zeci de alte denumiri). Desenul se intitula „Prea sus ca să poți sări". În accesul de cumpătare de a doua zi, rupsese monografia în bucăți şi dăduse foc desenului - nu era loc pentru nici una din realizările lui în doctrina catolică, decât poate, dacă ar fi adăugat şi un elicopter cu o pancartă pe care să scrie „Christos" şi din care să atârne o scară din frânghie. Cu toate acestea, ştia că intuiția lui era corectă, iar rezultatul unei asemenea înlănțuiri logice de gânduri pe patul de spital

nu putea decât să dea naştere unei depresii acute. Simptomele acesteia includeau de obicei ochi cu privire opacă, reacţii întârziate, suspine smulse din străfundurile cavităţii toracice, şi uneori, chiar lacrimi la vederea preotului, corbul acesta întunecat a cărui funcţie fundamentală era să descrie realitatea morţii pentru fiinţa raţională.

Matt Burke nu prezenta nici unul din aceste semne. Întinse mâna care îi păru lui Callahan uimitor de puternică atunci când i-o strânse.

— Părinte Callahan. Ce bine că ai venit.

— Îmi face plăcere. Ca şi înţelepciunea unei neveste, profesorii buni sunt nişte perle neprețuite.

— Chiar şi urşii bătrâni şi agnostici ca mine?

— Mai ales aceştia, spuse Callahan, ripostând cu bucurie. Poate că te-am prins într-un moment mai delicat. Mi s-a spus că nu există ateişti ascunşi în vizuini de vulpe, aşa cum sunt mult prea puțini agnostici în saloanele de Reanimare.

— Vai mie, mă vor muta în curând de aici.

— Haida-de, pufni disprețuitor Callahan. Încă nu ți-au cântat prohodul.

— Clipa aceasta nu este chiar atât de departe pe cât îți închipui, răspunse Matt.

Părintele Callahan se aşează pe scaun şi îşi izbi genunchiul de noptiera de lângă pat. Un morman de cărți puse în dezordine i se prăbuşi în poală. Citi titlurile cu voce tare când le puse la loc.

— *Dracula. Oaspetele lui Dracula. Căutarea lui Dracula. Creanga de Aur. Istoria naturală a vampirilor* - naturală? *Legende ungureşti. Monştri ai întunericului. Monştri din viața adevărată. Peter Kurtin, monstrul din Dusseldorf.* Şi...

Şterse praful de pe coperta ultimei cărți şi descoperi o siluetă aplecată amenințător asupra unei dudui adormite.

— *Varney, vampirul sau Ospățul de sânge.* Dumnezeule - aceasta este bibliografia recomandată pacienților care tocmai au suferit un infarct?

Matt surâse:

— Bietul *Varney.* Am citit cartea asta demult şi am făcut un comentariu pentru cursul pe care îl urmam la universitate. Literatura Romantică. Însă profesorul, ale cărui noțiuni despre literatura fantastică începeau cu *Beowulf* şi se opreau la *Screwtape Letters,* a suferit un şoc citindu-l. Am primit cea mai mică notă pentru comentariu împreună cu recomandarea scrisă de a-mi eleva gusturile.

— Dar cazul lui Peter Kurtin este destul de interesant, spuse Callahan. Deşi se poate spune că este chiar respingător.

— Îi cunoşti povestea?

— În mare parte. Mă interesau astfel de istorii pe vremea când eram student la teologie. Motivam preocupările acestea în fața mai marilor mei, în fața scepticismului lor, spunând că pentru a reuşi ca preot trebuie să sondezi adâncurile firii omeneşti în aceeaşi măsură în care trebuie să aspiri la înălțimile ei. Apă de ploaie. Îmi plăceau poveştile de groază ca oricărui om normal. Din câte îmi aduc aminte, Kurtin, când era mic, şi-a omorât doi tovarăşi de joacă înecându-i; luase o plută în mijlocul fluviului şi o împinseră în larg, până când copiii ceilalți au obosit şi s-au înecat.

— Aşa este, îl aprobă Matt. Şi când era adolescent a încercat de două ori să ucidă părinții unei fete care refuzase să se întâlnească cu el. Mai târziu le-a incendiat casa. Însă pe mine nu mă interesează această parte a... hm, a carierei sale.

— Exact aşa am bănuit şi eu când am văzut şi celelalte cărți.

Luă o revistă de pe pat. Pe copertă era înfățişată o tânără extrem de înzestrată din punct de vedere fizic, îmbrăcată într-un costum mulat pe formele ei generoase şi care sugea sângele unui tânăr. Expresia de pe chipul tânărului părea a fi o combinație tulburătoare între groaza formidabilă şi patima formidabilă. Numele revistei - şi, se pare, şi al tinerei femei era *Vampirella.* Callahan lăsă jos revista, mai intrigat ca niciodată.

— Kurtin a atacat şi a ucis mai mult de zece femei, spuse Callahan. Şi a mutilat încă şi mai multe cu un ciocan. Dacă

se aflau în perioada specială din lună, le bea scurgerile.

Matt Burke dădu afirmativ din cap;

— Însă ceea ce nu se cunoaşte prea bine, zise el, este faptul că a mutilat şi animale. Ajuns la paroxism, a smuls capetele unor lebede din parcul central din Dusseldorf şi a băut sângele care le țâșnea din giruri.

— De asta ai vrut să mă vezi? întrebă Callahan. Doamna Curless mi-a spus că ai o problemă importantă de discutat.

— De asta am vrut să te văd şi da, am o problemă importantă de discutat.

— Despre ce poate fi vorba? Dacă ai vrut să mă faci curios, trebuie să-ți spun că ai reuşit.

Matt îl privi calm.

— Un bun prieten de-al meu, Ben Mears, trebuia să ia legătura cu tine astăzi. Însă menajera ta mi-a spus că nu l-a văzut.

— Aşa şi este. Nu am văzut pe nimeni de la ora două după-amiaza.

— Iar eu nu am fost în stare să dau de el. A plecat din spital împreună cu doctorul meu, James Cody. Nici pe el nu l-am putut găsi. De asemenea, nu am fost în stare să o găsesc pe Susan Norton, prietena lui Ben. A plecat de acasă, promițând părinților că se va întoarce până la ora cinci. Nu s-a întors şi părinții ei sunt îngrijorați.

Auzind acestea, Callahan se aplecă înspre Matt. Îl cunoscuse în treacăt pe Bill Norton care venise odată să discute împreună probleme legate de nişte muncitori catolici.

— Ai vreo bănuială?

— Să-ți pun mai întâi o întrebare, spuse Matt. Ia-o în serios şi gândește-te foarte bine înainte de a-mi răspunde. Ai avut în ultima vreme impresia că în oraş se întâmplă ceva neobişnuit?

Impresia inițială a lui Callahan, devenită acum certitudine, era că omul din fața lui îşi alegea cu foarte mare prudență direcția pe care voia să o imprime discuției, nedorind să îl îngrijoreze mai mult cu gândurile care îi treceau prin minte. Însă maldărul de cărți sugera ceva de-a dreptul nemaiauzit.

— Vampiri în 'salem's Lot? întrebă.

Se gândea acum că, uneori depresia profundă care însoțea o maladie serioasă putea fi evitată dacă pacientul ar fi făcut investiții masive în timpul vieții: artiştii, muzicienii, un tâmplar, de exemplu, ale cărui gânduri se axează numai pe clădirea pe jumătate finisată. Interesele acestea puteau fi la fel de bine legate cu vreo psihoză nevinovată (sau nu chiar atât de nevinovată) incipientă şi apărută înaintea îmbolnăvirii.

Avusese conversații lungi cu un bătrân pe nume Harris din Schoolyard Hill, internat la Centrul Medical al statului Maine cu diagnosticul de cancer avansat al intestinului gros. În ciuda durerilor, care trebuie să fi fost teribile, i-a ținut o întreagă teorie lui Callahan, cu argumentații lucide şi detaliate, despre creaturile de pe Uranus care se infiltrează în fiecare sferă de activitate a vieții americane.

— Într-o zi, tipul care îți face plinul la benzinăria Amoco a lui Sony este doar Joe Blow din Falmouth, îi spunea scheletul acela cu ochi strălucitori şi uluitor debit verbal. Iar în ziua imediat următoare este o creatură de pe Uranus care doar *seamănă* cu Joe Blow. Posedă chiar şi amintirile lui Joe Blow şi dicția lui, înțelegi? Pentru că creaturile astea de pe Uranus se hrănesc cu unde alfa... pleosc, pleosc, pleosc!

După spusele lui Harris, el nici măcar nu avea cancer, ci se îmbolnăvise grav în urma unui proces de otrăvire cu raze laser. Creaturile de pe Uranus, alarmate de faptul că le descoperise maşinațiunile, se hotărâseră să îl înlăture. Harris îşi accepta cu stoicism soarta, însă voia să se sfârşească luptând. Callahan nu a făcut nici un efort să îl trezească la realitate. Aceasta intra în atribuțiile rudelor bine intenționate, dar cu capete pătrate. Din câte cunoştea Callahan, psihoza, întocmai ca o duşcă bună de Cutty Sark, putea fi extrem de folositoare.

Aşa că acum îşi împleti degetele pe genunchi şi îl aşteptă pe Matt să continue.

Acesta spuse:

— E greu să continui. Şi va fi şi mai greu dacă crezi că sufăr de demență secundară.

Surprins să îşi audă propriile-i gânduri rostite în cuvinte chiar în clipa când îi trecuseră prin minte, Callahan reuşi cu greutate să îşi păstreze expresia indiferentă - deşi emoția care i s-ar fi putut citi pe chip ar fi fost una de admirație şi nu de tulburare.

— Dimpotrivă, pari foarte lucid, zise.

Matt suspină:

— Luciditatea nu presupune şi o minte întreagă - după cum bine ştii.

Se foi în pat, rearanjând cărțile pe cuvertură lângă el.

— Dacă există un Dumnezeu, probabil că mă face acum să plătesc pentru viața de pedanterie prudentă pe care am dus-o - pentru faptul că am refuzat să mă afirm ca intelectual în orice domeniu, aşteptând ca alții să mi-o ia înainte. Acum, pentru a doua oară într-o singură zi, mă simt obligat să fac cea mai smintită declarație fără a avea măcar un crâmpei de dovadă care să o susțină. Tot ce pot să spun pentru a-mi apăra sănătatea mentală este că afirmațiile mele pot fi confirmate sau infirmate fără prea mare greutate şi că sper să mă iei în serios şi să le verifici până nu este prea târziu.

Începu să râdă:

— *Până nu este prea târziu.* Sună ca replicile din maculatura anilor treizeci, nu ți se pare?

— Viața este plină de melodrame, observă Callahan, reflectând în acelaşi timp dacă aşa şi era, căci nu avusese ocazia să întâlnească prea multe melodrame în ultima vreme.

— Te întreb din nou dacă ai observat ceva - *orice* - ieşit din comun sau chiar ciudat la acest sfârşit de săptămână?

— În legătură cu vampirii sau...

— În legătură cu orice.

Callahan se gândi câteva clipe:

— Groapa de gunoi e închisă, spuse în cele din urmă. Însă poarta era spartă, aşa că am intrat.

Surâse:

— Îmi place să-mi duc gunoiul la groapă. Este un gest atât de practic şi de umil şi pot atunci să mă dedau în întregime fanteziilor mele etiliste despre crearea unui proletariat sărac dar fericit. Dud Rogers nu era acolo.

— Altceva?

— Păi, soții Crockett nu au fost astăzi la slujbă, şi nu s-a întâmplat ca doamna Crockett să lipsească vreodată.

— Şi?

— Desigur, povestea cu biata doamnă Glick...

Matt se sprijini într-un cot:

— Doamna Glick? Ce-i cu ea?

— A murit.

— Din ce cauză?

Ezitând, Callahan spuse:

— Pauline Dickens e de părere că a fost un infarct.

— A mai murit cineva azi în oraş?

În mod obişnuit, aceasta ar fi fost o întrebare prostească. Decesele într-un orăşel atât de mic cum era 'salem's Lot erau în general evenimente destul de rare, în ciuda procentului ridicat de vârstnici în rândurile populației.

— Nu, spuse rar Callahan. Însă rata mortalității a fost destul de mare în ultimul timp, nu crezi? Mike Ryerson... Floyd Tibbits... apoi bebeluşul familiei McDougall...

Matt dădu din cap obosit:

— Morți ciudate, spuse. Da. Însă lucrurile par a ajunge în punctul de unde vor putea fi tăinuite mai bine. Încă vreo câteva nopți şi mă tem... mă tem...

— Hai să nu ne mai ascundem după degete, spuse Callahan.

— Foarte bine. Deja am evitat subiectul prea mult.

Începu să îşi spună povestea de la un capăt la celălalt, neascunzând nimic şi adăugând şi părerile lui Ben, ale lui Susan şi ale lui Jimmy. Când termină, întâmplările îngrozitoare ale nopții se încheiaseră pentru Ben şi Jimmy. Supliciul lui Susan Norton de-abia începea.

2

Matt tăcu câteva momente la încheierea istorisirii sale, apoi spuse:

— Asta este. Sunt nebun?

— În orice caz, eşti hotărât să crezi că asta este părerea pe care o vor avea oamenii despre tine, îi răspunse Callahan, în ciuda faptului că se pare că ai reuşit să-i convingi pe domnul Mears şi pe propriul tău doctor. Nu, nu cred că eşti nebun. Şi, de fapt, meseria mea are mai mult de-a face cu supranaturalul. Dacă îmi permiți un mic joc de cuvinte, acesta este vinul şi pâinea mea.

— Dar...

— Să-ți spun o poveste. Nu garantez că este adevărată, însă garantez că eu *cred* că este adevărată. Este vorba de un bun prieten de al meu, Părintele Raymond Bissonette, care, de câțiva ani, slujeşte într-o parohie din Cornwall - pe aşa-numita Tin Coast. Cunoşti zona?

— Am citit despre ea.

— Cu vreo cinci ani în urmă, mi-a scris că a fost chemat într-un colț îndepărtat al parohiei sale să oficieze slujba de înmormântare pentru o tânără care „se ofilise" pur şi simplu. Lui Ray i se păru în primul rând neobişnuit faptul că sicriul fetei fusese în întregime acoperit cu trandafiri sălbatici. Însă ceea ce i s-a părut de-a dreptul grotesc a fost faptul că gura moartei era deschisă, fixată cu un băț şi umplută cu usturoi şi cimbrişor.

— Astea sunt...

— Modalități tradiționale de apărare împotriva învierii celor Nemorți, aşa este. Remedii populare. Când Ray a întrebat ce se întâmplă, tatăl fetei i-a răspuns, pe un ton destul de sec, că fata fusese omorâtă de un incubus (demon bărbat care atacă femeile în somn pentru a se împerechea cu acestea) . Ştii ce înseamnă?

— Un vampir sexual.

— Fata fusese logodită cu un tânăr pe nume Bannock care avea pe o latură a gâtului un semn din naştere, de culoarea căpşunii. Venind acasă de la lucru, cu două săptămâni înainte de nuntă, tânărul a fost lovit de o maşină şi a murit. Doi ani după aceea, tânăra s-a logodit cu altcineva. A rupt însă pe neaşteptate logodna aceasta chiar în săptămâna dinaintea strigărilor în biserică. A spus părinților şi prietenilor că John Bannock venea la ea în timpul nopții şi că păcătuise cu el. Ray spunea că actualul ei iubit era mai îngrijorat de starea sănătății ei mentale decât de posibilitatea unor vizite demonice. Cu toate acestea, fata s-a ofilit, a murit şi a fost înmormântată ținându-se cont de ritualurile vechi ale bisericii.

Însă nu acesta a fost motivul pentru care mi-a scris Ray scrisoarea respectivă. Ci o întâmplare al cărui martor a fost la două luni după moartea fetei. În timp ce îşi făcea plimbarea de dimineață, Ray a descoperit un tânăr lângă mormântul fetei - un tânăr cu un semn din naştere de culoarea căpşunii pe o parte a gâtului. Dar povestea nu se sfârşeşte aici. Prietenul meu are un aparat de fotografiat Polaroid pe care îl primise de la părinți în urmă cu un Crăciun şi se amuza fotografiind peisajele din ținut. Am nişte poze făcute de el în albumul de la prezbiteriu - şi sunt bunicele. În dimineața aceea avea aparatul cu el şi l-a fotografiat pe tânărul de lângă mormânt. Când a arătat pozele celor din sat, reacția acestora a fost uimitoare. O femeie în vârstă a leşinat, iar mama fetei moarte s-a aşezat în genunchi în mijlocul străzii şi a început să se roage.

Însă a doua zi dimineață, când Ray s-a trezit, figura tânărului dispăruse complet din fotografii şi în ele nu se mai vedeau decât diferite fragmente din cimitirul local.

— Şi crezi povestea asta? îl întrebă Matt.

— O, da. Şi cred că mulți alți oameni ar crede. Omul obişnuit nu este nici pe jumătate atât de reticent în fața supranaturalului, cum îl prezintă scriitorul. De fapt, majoritatea scriitorilor care se ocupă de acest subiect sunt mult mai prudenți în ceea ce priveşte spiritele şi demonii şi

bau-baul decât este omul de pe stradă. Lovecraft a fost ateu. Edgar Allen Poe a fost un transcendental țicnit. Iar Hawthorne a fost religios în mod pur simbolic.

— Eşti teribil de competent în domeniul acesta, zise Matt cu admirație în voce.

Preotul ridică din umeri:

— Când eram tânăr m-au interesat subiectele oculte şi cele ieşite din comun şi, pe măsură ce am înaintat în vârstă, chemarea mea spre munca religioasă a intensificat aceste preocupări, în loc să le facă să dispară.

Suspină:

— Însă în ultima vreme am început să-mi pun nişte întrebări destul de dure despre natura răului în lume.

Adăugă, cu un zâmbet chinuit:

— Însă aşa s-a dus tot hazul.

— Atunci... vrei să investighezi ceva în locul meu? Şi te-ar deranja dacă te-aş ruga să duci cu tine nişte apă sfințită şi o bucățică de ostie?

— Acum te-ai aventurat pe un teren teologic destul de periculos, spuse Callahan cu gravitate.

— De ce?

— Nu am să te refuz, nu în acest moment, zise Callahan. Şi mai trebuie să-ți spun că dacă ar fi fost vorba de un preot mai tânăr, probabil că ar fi acceptat imediat, fără să aibă mustrări de conştiință, sau prea puține.

Surâsul lui era plin de amărăciune când continuă:

— Tinerii consideră harnaşamentele bisericii ca fiind ceva simbolic - şi nu ceva de natură practică - ceva asemănător pălăriei şi baghetei de vrăjitor. Acest gen de preot poate, crede că eşti nebun, dar, dacă puțină apă sfințită împrăştiată ici şi colo te-ar face să te simți mai bine, atunci e minunat. Eu nu pot face aşa ceva. Dacă ar fi să pornesc să-ți fac investigațiile îmbrăcat într-un costum elegant de tweed, cu nimic altceva în mână decât un exemplar din *Exorcistul senzual* al lui Sybil Leek, sau altă carte de acest fel, asta ar fi o problemă confidențială între noi doi. Însă dacă iau ostie cu mine...

atunci devin agent al Sfintei Biserici Catolice, gata sa îndeplinesc cele mai spirituale ritualuri ale funcției mele. Atunci devin reprezentantul lui Iisus pe pământ.

Privirea îi devenise serioasă, solemnă.

— S-ar putea să fiu un preot prost - şi eu m-am crezut uneori astfel - puțin surmenat, puțin cinic şi, în ultima vreme, suferind de o criză acută de... de ce? de credință? de identitate?... Însă tot mai cred suficient de tare în puterea teribilă, mistică, apoteotică a bisericii care se află în spatele meu, ca să mă cutremur la gândul că ți-aş putea accepta cererea cu uşurință. Biserica reprezintă mai mult decât un simplu mănunchi de idei, cum par a crede slujitorii ei mai tineri. E mai mult decât o echipă de cercetaşi spirituali. Biserica este Forța... şi nimeni nu poate pune cu uşurință Forța în mişcare.

Se încruntă şi îl privi cu severitate pe Matt:

— Înțelegi asta? Este vital să mă înțelegi.

— Înțeleg.

— Pentru că, vezi, conceptul general al răului în viziunea Bisericii Catolice a suferit schimbări radicale în acest secol. Ştii ce anume le-a provocat?

— Îmi închipui că Freud.

— Foarte bine. De la începutul secolului Biserica Catolică a început să se confrunte cu un nou concept: răul scris cu literă mică. Cu un diavol care nu mai era monstrul cu coarne roşii, coadă cu vârful ascuțit şi copite despicate, sau cu un şarpe care se târăște prin grădină - deşi aceasta este o imagine psihologică extrem de potrivită. Diavolul, în Evanghelia după Freud, trebuie să fie un *id*(Totalitatea instinctelor colective) uriaş şi complex, subconştientul nostru, al tuturor.

— Oricum este un concept teribil, spre deosebire de bau-baul sau demonul cu coadă roşie şi cu nas sensibil care poate fi izgonit cu o singură băşină trasă de un preot constipat spuse Matt.

— Teribil, bineînțeles. Dar impersonal. Nemilos. De neatins. Este la fel de imposibil să izgoneşti diavolul lui Freud, pe cât

era de imposibil de realizat târgul lui Shylock - să tai o halcă de carne fără să curgă nici un strop de sânge. Biserica Catolică s-a văzut obligată să îşi reinterpreteze întreaga-i manieră de abordare a răului - bombardiere deasupra Cambodgiei, războiul din Irlanda şi din Orientul Mijlociu, poliţişti măcelăriţi, revolte în ghetouri, miliardele de rele mai mici slobozite în lume în fiecare zi ca o invazie de ţânţari. Biserica se află acum în plin proces de transformare; îşi leapădă pielea de vraci şi renaşte ca organism activ şi conştient din punct de vedere social. Ascendentul pe care l-a căpătat sufletul oraşului asupra spovedaniei individuale. Împărtăşania jucând rol secundar pe lângă mişcarea pentru drepturile omului şi renaşterea urbană. Biserica începe să înveţe cum să-şi planteze ambele picioare în lumea reală.

— În care nu există vrăjitoare şi nici incubuşi şi nici vampiri, spuse Matt, ci doar copii molestaţi şi incesturi şi violarea mediului înconjurător.

— Aşa este.

Cu prudenţă, Matt îi zise:

— Şi deteşti situaţia asta, nu-i aşa?

— Da, şopti Callahan. Cred că este o mârşăvie. Este felul în care Biserica Catolică ne spune că Dumnezeu nu e mort, ci e doar puţin senil. Şi cred că ăsta este răspunsul meu. Ce vrei să fac?

Matt îi spuse.

Callahan medita la cele auzite şi întrebă:

— Îţi dai seama că ceea ce-mi ceri contrazice tot ce ţi-am spus?

— Dimpotrivă, eu zic că este şansa ta de a pune biserica - biserica *ta* - la încercare.

Callahan inspiră adânc.

— Foarte bine. Sunt de acord. Cu o condiţie.

— Care anume?

— Ca toţi care mergem în această expediţie să ne ducem mai întâi la magazinul acestui domn Straker. Şi ca domnul Mears, în calitatea dânsului de purtător de cuvânt, să îi spună

deschis ce credem. Ca astfel să avem ocazia să îi observăm reacțiile. Şi, în sfârşit, să îi dăm şi lui ocazia să ne râdă în nas.

Matt se încruntă:

— Asta ar însemna să îl avertizăm.

Callahan scutură din cap:

— Cred că un astfel de avertisment nu îi va fi de nici un folos dacă noi trei - domnul Mears, doctorul Cody şi cu mine - ne hotărâm să mergem mai departe indiferent de cele aflate.

— Bine, spuse Matt. Sunt de acord, cu condiția să fie şi Ben şi Jimmy Cody de acord.

— În regulă, oftă Callahan. Te deranjează dacă îți voi spune că sper ca toate astea să fie nişte năluciri ale minții tale? Că sper ca acest Straker să ne râdă în nas, şi pe bună dreptate?

— Câtuși de puțin.

— Aşa sper. Am consimțit să fac mai multe decât îți poți da seama. Şi asta mă înspăimântă.

— Şi pe mine, şopti Matt.

3

Însă pe drumul înapoi către biserica St. Andrews, nu se simțea deloc înspăimântat. Dimpotrivă. Era binedispus, renăscut. Pentru prima oară de mulți ani de zile era treaz şi nu tânjea după o băutură.

Intră în prezbiteriu, ridică receptorul telefonului şi formă numărul de la Pensiunea Evei Miller.

— Alo? Doamna Miller? Pot vorbi cu domnul Mears?... Nu este. Da, înțeleg... Nu, nu am nici un mesaj. Voi reveni mâine. Da, la revedere.

Închise şi se duse la fereastră.

Era Mears pe acolo pe undeva, bând bere într-o cârciumă de pe marginea drumului sau era cu putință ca tot ce-i spusese bătrânul profesor să fie adevărat?

Dacă aşa era... dacă aşa era...

Nu mai putea rămâne în casă. Ieşi în pridvorul din spate, respirând cu nesaț aerul rece, ca de oțel al nopții de octombrie, şi privi în întunericul mişcător. Poate că nici nu era vorba de Freud. Poate că era vorba de inventarea luminii electrice, care a ucis umbrele din mintea omului mult mai eficient decât ar fi făcut-o un țăruş înfipt în inima unui vampir - şi mult mai curat.

Răul îşi continuă misiunea, însă îşi desfăşoară forțele în licărul dur, nemilos al lămpilor fluorescente din parcări, al tuburilor de neon, al miliardelor de becuri de o sută de wați. Sub licărul lipsit de umor al curentului alternativ, generalii pun la cale strategii pentru secătuirea rezervelor de oxigen ale planetei şi, atunci când operația le scapă de sub control, ca o sanie improvizată a unui copil care se năpusteşte pe pantă în jos fără frâne, zic: *îndeplineam ordinele.* Da, aşa este, este adevărul pur. Suntem toți soldați, îndeplinind pur şi simplu ordinele scrise pe foile noastre de concediere. Dar, în ultimă instanță, de unde vin aceste ordine? *Du-mă la şeful tău.* Însă unde este biroul acestuia? *îndeplineam ordinele. Oamenii m-au ales.* Dar cine i-a ales pe oameni?

Ceva fâlfâi deasupra şi Callahan ridică capul, smuls din reveria lui confuză. Pasăre? Liliac? Dispăruse. Nu contează.

Ascultă respirația oraşului şi nu reuşi să audă nimic altceva decât scâncetul cablurilor de telefon.

În noaptea în care spiritul cel negru îşi cotropeşte ținuturile, vei dormi somnul de veci.

Cine a scris asta? Dickey?

Nici un sunet; nici o lumină în afară de lampa fluorescentă din fața bisericii unde Fred Astaire nu a dansat niciodată şi licărul galben, când mai aprins, când mai stins, al semnalului de la intersecția Străzii Brock cu Jointer Avenue. Nici un plânset de copil.

În noaptea în care spiritul cel negru îți cotropeşte ținuturile, vei dormi...

Încântarea pe care o simțise mai devreme se topise ca un ecou fals al orgoliului. Groaza îl lovi puternic în inimă. Nu

groaza pentru viața sau onoarea lui sau pentru ce o să spună menajera dacă o sa descopere că bea. Era o groază la care nu se gândise niciodată, nici măcar în zilele chinuite ale adolescenței.

Groaza pe care o simțea era pentru sufletul lui nemuritor.

Partea a III-a
ORAŞUL PĂRĂSIT

Am auzit o voce, din adâncuri:
Vino, iubito, cu mine, în somnul meu nesfârşit.
Vechi cântec rock'n 'roll

Acum, călătorii prin astă vale
Văd, prin ferestre roşii de sânge,
Forme fantastice, care pe dale
Sar, după un zgomot care se frânge.
Şi ca un râu, fantomatic, grăbit,
Prin uşa palidă se îngrămădeşte
O gloată hidoasă care se nărui
Şi râde, dar nu mai zâmbește.
EDGAR ALLAN POE
Palatul bântuit

Îți spun acum că întregul oraş e gol.
BOB DYLAN

CAPITOLUL PAISPREZECE
ORAŞUL (IV)

1

Din „Almanahul vechiului fermier ":

Soarele apune duminică, 5 octombrie 1975, la 7,02 P.M.; soarele răsare luni, 6 octombrie 1975, la 6,49 A.M. Perioada de întuneric în Jerusalem's Lot în timpul acestei rotații, a Pământului, la treisprezece zile după echinocțiul de toamnă, a durat unsprezece ore şi patruzeci şi şapte de minute. Lună nouă. Versul zilei din Vechiul Fermier a fost: „Când vezi mai puțin soare, recolta e aproape strânsă".

Din raportul Stației Meteorologice din Portland:

Temperatura maximă în timpul nopții a fost de 17°C, la ora 7,05 P.M. Temperatura minimă a fost de 2°C, la ora 4,06 A.M. Cer variabil, precipitații zero. Vânt din nord-vest cu 5 până la 10 mile pe oră.

Din registrul Poliției Districtuale din Cumberland:

Nimic de semnalat.

2

Nimeni nu a declarat mort oraşul Jerusalem's Lot în dimineața zilei de 6 octombrie; nimeni nu ştia că aşa era. Întocmai ca leşurile din zilele trecute, oraşul păstra întreaga aparență a vieții.

Ruthie Crockett, care zăcuse palidă şi bolnavă în pat tot sfârşitul de săptămână, a dispărut luni dimineața. Dispariția ei nu a fost raportată. Mama ei se afla în pivniță, lungită în spatele rafturilor cu conserve, cu trupul acoperit cu o bucată de pânză groasă, iar Larry Crockett, care se trezise, într-adevăr, foarte târziu, a presupus, pur şi simplu, că fiica lui plecase la şcoală. S-a hotărât să nu se ducă la serviciu în ziua aceea. Se simțea slăbit şi bolnav şi parcă mintea i-o luase razna. Era gripă sau ceva de soiul ăsta. Lumina îi rănea ochii. Se ridică din pat şi trase jaluzelele, scâncind o dată când razele soarelui îi căzură direct pe braț. Într-o zi, când se va simți mai bine, va trebui să înlocuiască geamul acela. Nu era de glumit cu ferestrele defecte. Te puteai întoarce acasă într-o

zi cu soare, ca să-ți găseşti toată agoniseala în flăcări şi puțele alea de la asigurări să nu fie de acord să-ți plătească, sub pretextul combustiei spontane. Era timp suficient să pună lucrurile la punct când se va simți mai bine. Se gândi să bea o cană cu cafea şi i se făcu rău de la stomac. Se întrebă în treacăt unde îi este soția, dar apoi gândul îi ieşi din minte. Se întoarse în pat, mângâindu-şi cu degetul o tăietură tare mică şi ciudată, - de la bărbierit, probabil, pe care o descoperise sub bărbie. Îşi trase cearşaful peste obrazul palid şi adormi din nou.

Între timp, fiica lui se odihnea în întunericul emailat al unui frigider abandonat alături de Dud Rogers - în noaptea noii sale existențe, aprecia în mod deosebit avansurile pe care cocoșatul i le făcea printre movilele de gunoaie.

Loretta Starcher, bibliotecara orașului, dispăruse şi ea, deşi nu exista nimeni care să observe acest lucru în viața ei incoerentă de fată bătrână. Acum ea locuia în bezna şi mucegaiul celui de-al treilea etaj al Bibliotecii Publice din Jerusalem's Lot. Etajul al treilea era întotdeauna încuiat (ea deținea unica cheie, pe care o purta mereu la gât pe un lanț) şi nimeni nu avea acces acolo, cu excepția cazului în care persoana respectivă o putea convinge că este destul de puternică, destul de inteligentă şi destul *de morală* pentru a primi o dispensă specială.

Acum ea se odihnea acolo, primă ediție de calitate diferită, la fel de neatinsă ca atunci când s-a ivit pe lume. Cotorul ei, ca să zicem aşa, nu a fost niciodată îndoit.

Nici dispariția lui Virgil Rathbun nu a fost observată. Franklin Boddin s-a trezit la ora nouă în baraca lor. Remarcă în treacăt că patul de scânduri al lui Virgil era gol, nu se îngrijoră, şi încercă să se ridice ca să vadă dacă îi mai rămăsese vreo sticlă cu bere. Căzu înapoi în culcuş, căci picioarele-i erau ca de gumă, iar capul i se învârtea.

Iisuse, gândi el, pe punctul de a adormi din nou. *Ce dracu' am făcut azi noapte? Am împins vagoane?*

Şi sub baracă, în răcoarea frunzelor adunate acolo de douăzeci de toamne şi în mijlocul unei galaxii de cutii ruginite de bere azvârlite printre crăpăturile largi ale duşumelei, stătea Virgil, în aşteptarea nopții. Şi poate că în argila întunecată a creierului său se derulau imagini ale unui lichid mai tare decât cel mai bun scotch, mai ademenitor decât cel mai bun vin.

Eva Miller remarcă absența lui Weasel Craig la micul dejun, însă nu-i acordă mare importanță. Era mult prea ocupată să îndrume fluxul spre şi de la aragaz al chiriaşilor ei care se repezeau să-şi înfulece mâncarea şi apoi plecau împleticindu-se ca să dea ochii cu o nouă săptămână de lucru. Apoi a fost prea ocupată cu spălatul vaselor ticălosului ăla de Grover Verrill şi ale netrebnicului ăla de Mickey Sylvester, care ignorau în permanență afişul pus de ani de zile deasupra chiuvetei şi pe care scria cu litere mari „Vă rog spălați-vă singuri vasele".

Însă, pe măsură ce liniştea se instaura din nou în casă, iar vânzoleala frenetică din timpul micului dejun se topea în rutina molcomă a treburilor cotidiene, îi simți din nou lipsa. Lunea era ziua când se aduna gunoiul pe strada Railroad şi numai Weasel ducea sacii mari şi verzi cu resturi menajere pe trotuar, pentru ca Royal Snow să-i încarce în camionul său vechi şi stricat, marca International Harvester. Astăzi, însă, sacii verzi erau încă pe treptele din spate.

Urcă la el în cameră şi bătu uşor în uşă:

— Ed?

Nu primi nici un răspuns. Într-o oricare altă zi ar fi presupus că este beat mort şi ar fi scos singură sacii afară, singurul semn al nemulțumirii ei fiind buzele strânse într-o linie mai aspră ca de obicei. Însă în această dimineață, un vag fior de nelinişte i se strecură în suflet şi apăsă clanța şi băgă capul în cameră.

— Ed? îl strigă cu glas şoptit.

Camera era goală. Fereastra de la capul patului era deschisă, cu perdelele zbuciumându-se în capriciile unei

adieri. Așternuturile erau mototolite şi ea se apucă să facă patul fără să se gândească, cu mişcări automate. Trecând pe partea cealaltă, pantoful ei drept strivi ceva. Privi în jos şi descoperi oglinda cu ramă de os a lui Weasel, spartă pe duşumea. O ridică şi o învârti în mână, încruntându-se. Fusese oglinda mamei lui şi odată Weasel refuzase o ofertă de zece dolari pe care i-o făcuse un anticar care voise să o cumpere. Şi asta se întâmplase după ce s-a apucat de băutură.

Scoase făraşul din dulapul de pe hol şi şterse suprafața oglinzii cu mişcări încete, grijulii. Ştia că Weasel fusese treaz când s-a dus la culcare cu o noapte înainte, şi nu exista nici un loc de unde să îşi poată face rost de bere după ora nouă seara, decât dacă reuşise să prindă o ocazie până ta barul lui Dell sau până în Cumberland.

Aruncă cioburile în coşul de gunoi al lui Weasel, văzându-și pentru o fracțiune de secundă imaginea reflectată într-o puzderie de fațete. Cercetă şi coşul de gunoi, însă nu descoperi acolo nici o sticlă goală. Şi totuşi, să bea pe ascuns nu era genul lui Ed Craig.

Ei, asta este. O să apară el.

Însă nelinişstea din suflet nu dispăru nici atunci când coborî la parter. Fără să recunoască în sinea ei, ştia că sentimentele pentru Weasel erau un pic mai profunde decât o simplă preocupare prietenească.

— Doamnă?

Tresări, smulsă din gânduri şi îl privi pe străinul care intrase în bucătărie. Străinul cu pricina era un băiețel, îmbrăcat îngrijit în pantaloni din catifea reiată şi un tricou albastru curat. *Arată de parcă a căzut de pe bicicletă.* I se părea cunoscut, însă nu ştia exact de unde să-l ia. Probabil că era odrasla uneia din familiile nou venite pe Jointer Avenue.

— Aici locuieşte domnul Ben Mears?

Eva deschise gura sa-l întrebe de ce nu este la şcoală, dar se răzgândi. Expresia băiatului era foarte serioasă, gravă chiar. Avea cearcăne albastre sub ochi.

— Doarme.

— Pot să-l aştept?

Homer McCaslin se dusese direct de la Morga lui Green acasă la familia Norton de pe Stradă Brock. Când a ajuns acolo era deja ora unsprezece noaptea. Doamna Norton plângea şi, deşi Bill Norton părea destul de calm, fuma ţigară de la ţigară şi era tras la faţă.

McCaslin fu de acord să transmită prin staţie semnalmentele fetei. Da, îi va anunţa de îndată ce află ceva. Da, va lua legătura cu spitalele din zonă, aşa se şi obişnuia (se obişnuia să se ia legătura şi cu morga). În particular credea însă că fata fugise în urma unui scandal. Mama recunoscuse că se certaseră şi că fata intenţiona să se mute de acasă.

Cu toate acestea patrulă pe drumurile lăturalnice, cu urechea ciulită la zumzăitul paraziţilor care se auzeau din aparatul de radio de sub bordul maşinii. La câteva minute după miezul nopţii, venind pe Brooks Road înspre oraş, raza lanternei cu care cerceta marginea drumului luci pe un obiect metalic - o maşină parcată în pădure.

Opri, trase maşina cu spatele, coborî. Maşina era parcată la poalele unui drumeag forestier abandonat. Era o Chevy Vega, maron deschis, veche de doi ani. Din buzunarul de la spate îşi scoase caietul gros prins cu lanţ, îl răsfoi până trecu de depoziţia lui Ben şi Jimmy şi lumină cu lanterna numărul de înmatriculare pe care i-l dăduse doamna Norton. Se potrivea. Da, asta era, maşina fetei. Ceea ce însemna că treaba era mult mai serioasă decât crezuse. Puse mâna pe capotă. Rece. Stătea acolo de destulă vreme.

— Domnule şerif?

O voce subţire, voioasă, ca sunetul cristalin al unor clopoţei de argint. De ce oare atunci i s-a îndreptat mâna spre patul revolverului?

Se întoarse şi o văzu pe fata familiei Norton, incredibil de frumoasă, îndreptându-se către el, mână în mână cu un străin - un tânăr cu părul negru pieptănat demodat pe spate. McCaslin îndreptă lanterna spre chipul acestuia şi avu

impresia stranie că raza acesteia trece drept prin el, fără să îl lumineze câtuşi de puţin. Şi cei doi nu lăsau nici o urmă pe pământul moale când mergeau. Simţi cum frica şi semnele de alarmă i se cuibăresc în nervi, mâna i se încleştă pe armă... şi apoi se relaxă. Stinse lanterna şi aşteptă supus.

— Domnule şerif, spuse ea şi acum vocea îi era mai răguşită, mai mângâietoare.

— Ce amabil din partea dumneavoastră că aţi venit, zise şi străinul.

Se năpustiră asupra lui.

Acum şi maşina lui rămăsese parcată departe, pe fundătura Deep Cut Road, brăzdată cu făgaşe şi tufe de mur sălbatic. Şi abia dacă se putea întrezări sclipirea sfioasă a cromului printre ramurile groase de ienupăr, ferigi şi urzici. McCaslin stătea ghemuit în portbagaj. Aparatul de emisie îl chema la intervale regulate. Însă nimeni nu îi acorda nici o atenţie.

Mai târziu, în aceeaşi dimineaţă, Susan îi făcu o vizită scurtă şi mamei sale, însă nu produse pagube prea mari; ca o lipitoare care s-a hrănit cu sângele unui înotător leneş, era sătulă acum. Totuşi, a fost invitată să vină din nou şi acum putea intra şi ieşi din casă după cum îi era voia. Îi va fi din nou foame în noaptea care va veni... şi în fiecare noapte de acum încolo.

Charles Griffen şi-a trezit nevasta luni dimineaţă, puţin după ora cinci. Mânia îi săpase cute adânci şi sardonice pe chipul uscăţiv. Afară vacile, nemulse încă, mugeau îndurerate cu ugerele pline. A rezumat evenimentele nopţii în şapte cuvinte:

— Băieţii ăştia afurisiţi au fugit de-acasă.

Însă nu fugiseră. Danny Glick îl găsise pe Jack Griffen şi se ospătase cu sângele lui; şi apoi Jack a urcat în camera fratelui său, Hal, şi a pus capăt pentru totdeauna grijilor acestuia despre şcoală şi cărţi şi taţi neînduplecaţi. Acum zăceau amândoi în mijlocul unui braţ uriaş de fân, sus în podul de nutreţuri, cu paie în păr şi cu firişoare dulci de polen dansând

în canalele întunecate şi nemişcate ale nărilor lor. Din când în când, câte un şoarece le traversa în fugă obrajii.

Acum lumina zilei se revărsase din plin asupra ținutului şi toate lucrurile rele dormeau. Avea să fie o zi minunată de toamnă, răcoroasă şi limpede şi însorită - în general vorbind, locuitorii oraşului (fără să ştie că oraşul e mort) îşi vor vedea de treburile lor, fără a avea cel mai mic habar despre evenimentele din timpul nopții. Almanahul Vechiului Fermier spune că soarele va apune luni la ora 7,00 P.M. fix.

Zilele se micşorau, înaintând încet înspre Halloween şi apoi înspre iarnă.

3

La nouă fără un sfert, când Ben coborî din cameră, Eva Miller îi spuse din bucătărie:

— Vă aşteaptă cineva pe terasă.

El îi mulțumi cu o înclinare a capului şi ieşi pe uşa din spate, aşteptându-se să o vadă fie pe Susan, fie pe şeriful McCaslin. Însă musafirul era un băiat mic şi slab care stătea pe treapta de sus şi privea lung oraşul care îşi relua încet activitatea dimineților de luni.

— Bună, spuse Ben şi băiatul se întoarse repede către el. Se priviră lung câteva clipe, însă pentru Ben clipele acestea părură a se transforma într-o ciudată punte peste timp şi îl cuprinse sentimentul că trăieşte un vis. Din punct de vedere fizic, băiatul îi amintea de el însuşi, însă era mai mult decât atâta. Parcă o greutate invizibilă îi apăsă umerii, când, într-un mod straniu, simți că intersectarea vieților lor nu este pur întâmplătoare. Se duse cu gândul la ziua când a întâlnit-o pe Susan în parc şi la faptul că discuția lor uşoară de atunci i s-a părut ciudat de profundă şi încărcată cu semnele unor fapte viitoare.

Probabil că şi băiatul simțea la fel, căci ochii i se măriră uşor iar mâna lui căuta balustrada scării, de parcă ar fi vrut

să se sprijine.

— Sunteți domnul Mears, spuse băiatul şi nu era o întrebare.

— Da. Mă tem că ai un avantaj asupra mea.

— Mă numesc Mark Petrie, zise băiatul. Am o veste proastă pentru dumneavoastră.

Sunt sigur că aşa e, gândi Ben înspăimântat şi încercă să-şi întărească mintea pentru ceea ce avea să urmeze - dar când auzi cuvintele, acestea îi provocară o emoție zguduitoare.

— Susan Norton e de-a *lor* acum, spuse băiatul. A prins-o Barlow la casă. Însă l-am omorât pe Straker. Cel puțin, cred că l-am omorât.

Ben încercă să vorbească, însă nu reuşi. Gâtul îi era zăvorât.

Băiatul dădu din cap, preluând conducerea fără vreun efort aparent.

— Poate că ar fi bine să mergem la plimbare cu maşina dumneavoastră şi să stăm de vorbă. Nu vreau să fiu văzut pe aici. Chiulesc de la şcoală şi ai mei sunt deja supărați pe mine.

Ben spuse ceva - nici el nu ştia ce. După accidentul de motocicletă care a ucis-o pe Miranda, s-a ridicat de pe asfalt zguduit, însă întreg (cu excepția unei zgârieturi mici pe spatele mâinii sale stângi, nu trebuie să omiți asta; s-au acordat medalii şi pentru mai puțin) şi şoferul camionului s-a apropiat de el, aruncând două umbre în lumina felinarului şi a farurilor maşinii - un individ masiv, cu început de chelie, cu un pix în buzunarul de la piept al cămăşii sale albe. Pe capătul pixului se vedea scris cu litere aurii „Frank - Baza Mo" şi restul era ascuns de buzunar, însă Ben ghici cu perspicacitate că ultimele litere erau „bilă". Elementar, dragul meu Watson, - elementar. Şoferul camionului i-a spus ceva lui Ben, nu îşi amintea ce anume, şi apoi l-a luat uşor de braț, încercând să-l ducă de acolo. A văzut unul din pantofii fără toc ai Mirandei aruncat lângă roțile uriaşe din spate ale remorcii, l-a îmbrâncit pe şofer şi a pornit într-acolo şi şoferul a făcut doi paşi înspre el şi i-a spus *N-ar trebui să faci asta.* Şi

Ben l-a privit fără un cuvânt, neatins, cu excepția micii zgârieturi pe spatele mâinii sale stângi, dorind să-i spună şoferului că doar cu cinci minute în urmă tragedia nu se întâmplase, dorind să-i spună şoferului ca într-o lume paralelă, el şi Miranda luaseră tocmai o curbă cu un cvartal în urmă şi se îndreptau spre un cu totul alt viitor. Mulțimea începuse să se adune, ieşind din magazinul de băuturi de la colț şi din lactobarul de alături. Şi atunci începu să simtă ce simțea şi acum: interacțiunea complexă şi îngrozitoare a planului mental cu cel fizic, care marchează începutul acceptării, iar singura pereche a acestui sentiment nu o poate constitui decât violul. Stomacul parcă se cufundă. Buzele amorțesc. O spumă diluată se formează pe cerul gurii. Urechile țiuie. Pielea de pe testicule pare a se întări şi parcă începe să te furnice. Mintea se fereşte, îşi ascunde chipul, ca din fața unei lumini mult prea puternice. L-a îmbrâncit a doua oară pe şoferul bine intenționat şi s-a apropiat de pantof. L-a ridicat. L-a răsucit în mâini. Şi-a pus mâna înăuntru şi pantoful încă mai purta căldura piciorului ei. Ținându-l în palme, a făcut doi paşi mai departe şi i-a văzut picioarele întinse sub roțile din față ale camionului, picioarele ei îmbrăcate în pantalonii galbeni pe care şi-i pusese râzând cu seninătate înainte de a pleca de acasă. Era cu neputință să crezi că fata care îşi pusese pantalonii ăia era acum moartă, şi totuşi acceptarea realității se afla acolo, în gura lui, în stomacul lui, în testiculele lui. A gemut prelung şi atunci fotograful de la ziarul de scandal i-a făcut poza pentru numărul care se afla pe masa lui Mabel. Un picior încălțat, alt picior desculț. Oamenii holbându-se la piciorul ei desculț de parcă nu ar mai fi văzut vreunul înainte. A făcut doi paşi înapoi, s-a îndoit de mijloc şi a...

— Îmi vine să vomit, spuse.

— În regulă.

Ben se retrase în spatele Citroen-ului, se aplecă, ținându-se de mânerul portierei. Închise ochii, simțind cum îl inundă bezna, şi în bezna aceasta îi apăru chipul lui Susan,

zâmbindu-i şi privindu-l cu ochii ei frumoşi şi adânci. Deschise ochii din nou. Îi venise în minte gândul că poate copilul minte sau a încurcat lucrurile sau e nebun pur şi simplu. Însă gândul nu îi aduse speranțe. Copilul părea serios. Se întoarse şi îl privi în ochi şi citi în ei numai îngrijorare - nimic altceva.

— Haide, spuse.

Băiatul se urcă în maşină şi porniră. Eva Miller îi urmări, de la fereastra bucătăriei cu fruntea încrețită. Se întâmplă ceva rău.

Simțea asta, era plină de senzația asta, așa cum fusese plină de o teroare nelămurită şi cețoasă şi în ziua când murise soțul ei.

Se ridică şi formă numărul de telefon al Lorettei Starcher. Telefonul sună îndelung fără ca cineva să răspundă până când îl închise. Unde putea să fie? în nici un caz la bibliotecă. Biblioteca era închisă în zilele de luni.

Rămase aşezată, privind gânditoare telefonul. Simțea că în aer plutea un dezastru, iminent - poate ceva la fel de îngrozitor ca incendiul din '51.

În cele din urmă ridică iarăşi receptorul şi formă numărul lui Mabel Werts, care explodă de preaplinul evenimentelor de ultimă oră şi de-abia aştepta să mai afle şi altele. De mulți ani oraşul nu mai avusese parte de un sfârşit de săptămână atât de bogat.

4

Ben conduse fără țintă cât timp Mark îşi derulă povestea. O spunea bine, începând cu noaptea în care Danny Glick îi apăruse la fereastră şi sfârşind cu vizitatorul său nocturn din primele ore ale acelei dimineții.

— Eşti sigur că era Susan? îl întrebă Ben.

Mark Petrie dădu din cap.

Ben întoarse brusc maşina în direcție opusă şi acceleră înapoi pe Jointer Avenue.

— Unde mergi? La...

— Nu. Încă nu.

5

— Aşteaptă. Opreşte.

Ben opri maşina şi coborâră amândoi. Cercetaseră toată zona de-o parte şi alta a Brooks Road, la poalele Dealului lui Marsten. Drumeagul forestier unde McCaslin descoperise maşina lui Susan. Amândoi au zărit metalul licărind în razele soarelui. Au urcat împreună, fără să rostească vreun cuvânt, drumul abandonat. Se vedeau urme de roți, adânci şi pline de praf; iar iarba crescuse înaltă printre ele. Undeva, în pădure, ciripi o pasăre.

Găsiră imediat maşina.

Ben şovăi, apoi se opri. Îi era iarăşi rău. Transpirația care îi acoperea brațele era rece.

— Du-te şi uită-te, spuse.

Mark se apropie de maşină şi se uită pe geamul de lângă locul şoferului.

— Cheile sunt în contact, strigă.

Ben se îndreptă şi el într-acolo. Piciorul i se lovi de ceva. Privi în jos şi văzu un revolver, calibrul 38, aruncat în țărână. Îl ridică şi îl învârti în mâini. Semăna foarte mult cu un revolver din dotarea poliției.

— A cui e arma? întrebă Mark, apropiindu-se de el. Ținea cheile lui Susan într-o mână.

— Nu ştiu.

Verifică siguranța şi apoi băgă pistolul în buzunar.

Mark îi dădu cheile şi Ben le luă şi se îndreptă ca prin vis spre maşină. Mâinile îi tremurau şi a fost nevoit să încerce de două ori până să reuşească să găsească cheia potrivită ca să

descuie portbagajul. O răsuci şi deschise capota fără să îngăduie gândului să îl oprească.

Se uitară împreună. În portbagaj nu erau decât o roată de rezervă şi un cric. - Nimic altceva! Ben îşi simți plămânii golindu-i-se brusc.

— Şi acum? întrebă Mark.

O clipă, Ben nu îi răspunse. Când simți că îşi putea controla din nou vocea, zise:

— Mergem la un prieten de al meu. Matt Burke îl cheamă. E în spital. S-a documentat pe tema vampirilor.

Privirea băiatului nu îşi pierduse intensitatea:

— Mă crezi?

— Da, răspunse Ben şi cuvântul, odată rostit şi suspendat în aer între ei, păru a-i confirma gândul şi a-i da greutate. Nu mai putea fi luat înapoi.

— Da, te cred.

— Domnul Burke e de la liceu, nu-i aşa? Ştie despre toate astea?

— Da. Şi doctorul lui ştie.

— Doctorul Cody?

— Da.

În timp ce vorbeau priveau maşina, de parcă aceasta ar fi fost o relicvă a unei rase tenebroase şi demult dispărute, pe care au descoperit-o în pădurile însorite de la vest de oraş. Portbagajul stătea căscat ca o gură uriaşă şi Ben îl trânti, iar bufnitura tristă îi răsună prelung în inimă.

— Şi după ce discutăm, spuse el, mergem la Casa lui Marsten şi îl prindem pe ticălosul care a făcut asta.

Mark se uită la el nemişcat:

— S-ar putea să nu fie atât de uşor pe cât ți se pare. Şi ea va fi acolo. Ea îi aparține *lui* acum.

— O să-şi dorească să nu fi pus vreodată piciorul în 'salem's Lot, şopti Ben. Haide, să mergem.

La nouă şi jumătate au ajuns la spital şi l-au găsit pe Jimmy Cody în salonul lui Matt. Îl privi grav pe Ben şi apoi ochii îi licăriră plini de curiozitate când se opriră asupra lui Mark Petrie.

— Am o veste proastă pentru tine, Ben. Susan Norton a dispărut.

— E vampir, spuse Ben cu o voce uscată şi Matt gemu.

— Eşti sigur? întrebă Jimmy cu asprime.

Ben arătă cu degetul spre Mark Petrie şi îl prezentă.

— Mark a primit vizita lui Danny Glick sâmbătă noaptea. Vă va povesti el restul.

Şi Mark îşi spuse povestea, de la un capăt la celălalt, aşa cum o spusese mai devreme şi lui Ben.

Când a terminat, Matt spuse:

— Ben, nu ştiu cum să-ți spun cât de rău îmi pare.

— Pot să-ți dau un sedativ, daca ai nevoie, zise Jimmy.

— Ştiu ce medicament îmi trebuie, Jimmy. Vreau să îl isprăvesc pe acest Barlow astăzi. Acum. Înainte de lăsarea întunericului.

— Bine, spuse Jimmy. Mi-am anulat toate consultațiile. Şi am dat telefon şi la biroul şerifului. A dispărut şi McCaslin.

— Poate că asta îi va explica dispariția, spuse Ben şi scoase pistolul din buzunar şi îl aruncă pe noptiera de lângă patul lui Matt. Părea ciudat şi nelalocul lui într-un salon de spital.

— De unde îl ai? întrebă Jimmy.

— De lângă maşina lui Susan.

— Atunci îmi pot închipui ce s-a întâmplat. După ce a terminat cu noi, McCaslin s-a dus la familia Norton. A aflat povestea dispariției lui Susan şi i-a luat şi datele maşinii, model, fabricație, număr de înmatriculare. A patrulat o vreme la întâmplare pe drumurile lăturalnice. Şi...

Tăcerea deznădăjduită umplu încăperea. Nici unul nu simțea nevoia să o umple.

— Biroul pompelor funebre al lui Foreman e tot închis, spuse Jimmy. Şi mulți dintre bătrâneii care îşi pierd vremea la

magaziei lui Crossen se plâng din cauza gropii de gunoi. Nimeni nu l-a mai văzut pe Dud Rogers de o săptămână.

Se priviră posomorâți.

— Am vorbit cu Părintele Callahan seara trecută, zise Matt. E de acord să ni se alăture, cu condiția ca voi doi - şi Mark, desigur - să vă opriți la magazinul nou şi să stați mai întâi de vorbă cu Straker. .

— Nu cred că Straker va mai sta de vorbă cu cineva astăzi, spuse încet Mark.

— Ce ai aflat despre *ei?* îl întrebă Jimmy pe Matt. Ai descoperit ceva care să ne poată folosi?

— Cred că am reuşit să reconstitui o parte din obiceiurile lor. Probabil că Straker are rolul de câine de pază şi bodyguard al acestui lucru... este un soi de prieten intim uman. Probabil că a venit în oraş cu mult timp înainte de Barlow. Trebuia să ducă la îndeplinire anumite ritualuri. Domnul întunericului, căruia ei se închină, trebuia îmblânzit, iar păcatele trebuiau ispăşite prin jertfe. Căci, până şi Barlow îşi are un Stăpân.

Îl privi cu gravitate.

— Bănuiesc că nu vom reuşi să dăm de Ralphie Glick. Cred că el a fost biletul de intrare al lui Barlow. Straker l-a răpit şi l-a sacrificat.

— Ticălosul, spuse Jimmy pe un ton înghețat.

— Şi Danny Glick? întrebă Ben.

— Lui i-a supt Straker sângele mai întâi, spuse Matt. Darul Stăpânului său. Primul sânge pentru servitorul cel credincios. Mai încolo Barlow se va achita de această sarcină. Însă Straker a mai avut ceva de făcut înainte de venirea lui Barlow. Ştie vreunul din voi ce anume?

Tăcerea domni câteva clipe, apoi Mark spuse limpede:

— Câinele pe care l-a găsit omul acela înfipt în poarta cimitirului.

— Ce? exclamă Jimmy. De ce? De ce să facă una ca asta?

— Ochi albi, zise Mark şi îl privi întrebător pe Matt, care îl aprobă destul de uimit.

— Şi toată noaptea trecută am moțăit cu cărțile astea în brațe, fără să ştiu că avem un specialist în mijlocul nostru.

Băiatul se îmbujoră.

— Este foarte corect ce spune Mark. Majoritatea comentariilor clasice asupra legendelor şi istoriilor supranaturale indică faptul că o modalitate sigură de a alunga un vampir este să pictezi „ochi de înger" albi deasupra ochilor adevărați ai unui câine negru. Doc, câinele lui Win, era complet negru, cu excepția a două pete albe. Win le spunea felinare - erau chiar deasupra ochilor bietului câine. Îl lăsa liber noaptea. Probabil că Straker l-a descoperit, l-a omorât şi după aceea l-a atârnat de poarta cimitirului.

— Şi Barlow? întrebă Jimmy. Cum a ajuns în oraş?

Matt ridică din umeri:

— Nu îmi pot da seama. Cred că trebuie să presupunem, în conformitate cu legendele, că e bătrân... foarte bătrân. E posibil să-şi fi schimbat numele de zeci de ori, sau de o mie de ori. Se poate că, la un moment sau altul, să fi fost băştinaş al fiecărei țări din lume, deşi părerea mea este că e originar din România sau Ungaria. De fapt, nici nu este important modul cum a ajuns în oraş... deşi nu aş fi deloc mirat să aflu că Larry Crockett are un amestec în toată afacerea asta. Barlow este aici. Asta contează.

Iată ce trebuie să faceți: luați cu voi un țăruş. Şi o puşcă, pentru eventualitatea că Straker mai este încă în viață. Aveți revolverul șerifului McCaslin. Țăruşul trebuie să străpungă inima, căci altfel vampirul nu va fi distrus. Jimmy, să ai tu grijă de asta. După ce ați implântat țăruşul, trebuie să-i tăiați capul, să îi umpleți gura cu usturoi şi să îl întoarceți cu fața în jos în sicriu. În majoritatea ficțiunilor despre vampiri, filme de la Hollywood sau altele asemănătoare, vampirul ucis se transformă instantaneu în pulbere. În viața adevărată lucrurile s-ar putea să nu se petreacă aşa. Dacă nu se transformă în pulbere, trebuie să puneți nişte greutăți în sicriu şi să îl aruncați într-o apă curgătoare. Vă sugerez să îl duceți la râul Royal. Aveți întrebări?

Nici una.

— Bine. Fiecare dintre voi trebuie să aibă asupra sa câte o sticluță cu apă sfințită şi câte o bucățică de ostie. Şi trebuie să vă spovediți Părintelui Callahan înainte de plecare. :

— Nu cred că avem catolici printre noi, spuse Ben.

— Eu sunt, zise Jimmy. Nepracticant.

— Nu are importanță. Vă veți spovedi şi veți cere iertarea păcatelor. De-abia atunci vă veți putea aventura mai departe puri, curățați prin sângele lui Christos... sânge curat, şi nu mânjit.

— În regulă, consimți Ben.

— Ben, te-ai culcat cu Susan? Iartă-mă, dar...

— Da, răspunse.

— Atunci tu eşti cel care trebuie să înfigă țăruşul - mai întâi în Barlow, şi apoi în *ea.* Tu eşti singurul din grup căruia i s-a pricinuit o durere personală. Vei fi soțul ei. Şi nu trebuie să şovăi. Aşa o vei elibera.

— În regulă, spuse Ben iarăşi.

— Şi, mai presus de toate - îi cuprinse pe toți cu privirea - *să nu îl priviți în ochi!* Dacă o faceți, vă va prinde şi vă va întoarce împotriva celorlalți, chiar cu prețul propriei voastre vieți. Amintiți-vă de Floyd Tibbits! Din cauza asta e periculos să aveți o armă la voi, chiar dacă e nevoie de ea. Jimmy, ia tu pistolul şi ai grijă să rămâi puțin mai în spatele lor. Dacă trebuie să-i examinezi fie pe Barlow, fie pe Susan, dă arma lui Mark.

— Am înțeles, spuse Jimmy.

— Țineți minte să cumpărați usturoi. Şi, dacă puteți, şi trandafiri. Mai este deschisă florăria aceea micuță din Cumberland, Jimmy?

— Frumoasa Nordului? Aşa cred.

— Luați fiecare câte un trandafir alb. Legați-l în păr sau la gât. Şi mă voi repeta - nu îl priviți în ochi! Aş putea să vă mai spun o sută de alte lucruri, însă ar fi mai bine să plecați. Este deja ora zece şi poate că Părintele Callahan s-a răzgândit. Mă voi gândi numai la voi şi mă voi ruga pentru voi. Rugăciunea

este o şmecherie neobişnuită pentru un agnostic bătrân ca mine. Însă nu cred că acum mai sunt agnosticul care am fost odată. Carlyle a spus că dacă cineva îl detronează pe Dumnezeu din inima lui, atunci Satana trebuie să îi ia locul?

Nu îi răspunse nimeni şi Matt suspină:

— Jimmy, vreau să mă uit mai bine la gâtul tău.

Jimmy se apropie de pat şi ridică bărbia. Era evident că rănile erau nişte înțepături mari, însă se încinseseră şi păreau a se vindeca.

— Te doare? Te mănâncă? întrebă Matt.

— Nu.

— Ai avut mare noroc, spuse, privindu-l grav pe Jimmy.

— Am început să cred că am avut mai mult noroc decât îmi voi putea imagina vreodată.

Matt se sprijini de pernă. Era tras la față, cu ochii adânci în orbite.

— Aş dori să iau eu pastila pe care a refuzat-o Ben, dacă se poate.

— Voi trimite o soră.

— Am să dorm cât timp vă faceți treaba, spuse Matt. Mai târziu vom avea şi altceva de făcut... ei, destul.

Îl privi pe Mark.

— Ai făcut un lucru nemaipomenit ieri, fiule. Nebunesc şi nesăbuit, dar nemaipomenit.

— *Ea a* plătit pentru asta, şopti Mark şi îşi strânse mâinile pe genunchi.

Tremurau.

— Da, şi s-ar putea să fie nevoie să plăteşti şi tu din nou. Să plătească oricare dintre voi sau să plătiți toți. Nu-l subestimați! Şi acum, dacă nu vă supărați, mă simt foarte obosit. Am citit toata noaptea. Dați-mi un semn de îndată ce terminați ce aveți de făcut.

Plecară. Pe coridor, Ben îi prinse privirea lui Jimmy şi spuse:

— Nu-ți aminteşte de cineva?

— Ba da, răspunse Jimmy. De Van Helsing, doctorul din „Dracula".

7

La ora zece şi un sfert, Eva Miller coborî în pivniță ca să ia două borcane cu porumb murat pentru doamna Norton care, după spusele lui Mabel Werts, căzuse la pat. Eva îşi petrecuse luna septembrie aproape în întregime în bucătăria aburită, trudind în cadrul amplei operațiuni anuale pe care o constituiau conservele, curățând legumele şi aşezându-le în borcane, acoperind cu dopuri de parafină borcanele cu jeleu de casă. Erau mai mult de două sute de borcane rânduite ordonat pe rafturile din pivnița ei curată, cu pardoseală de humă - anotimpul conservelor era una din marile ei bucurii. Mai târziu, când toamna se va topi în iarnă iar sărbătorile se vor apropia, va adăuga şi carnea tocată.

Mirosul o izbi chiar în clipa când deschise uşa de la pivniță.

— Ei drăcie, bombăni în barbă, şi coborî cu băgare de seamă treptele, de parcă ar fi intrat într-un bazin cu apă plouată. Chiar soțul ei construise pivnița şi făcuse pereții din piatră pentru a menține în interior o temperatură scăzută. Din când în când, câte un guzgan sau câte un vizon se strecurau prin câte o crăpătură şi mureau acolo. Cu siguranță că asta se întâmplase şi acum, deşi nu-şi amintea să fi mirosit vreodată atât de rău.

Ajunsă jos, merse de-a lungul pereților, mijindu-şi ochii în lumina slabă aruncată de cele două becuri de câte cincizeci de wați din tavan. Ar trebui să le înlocuiască cu unele de şaptezeci şi cinci, se gândi. Îşi luă conservele, fiecare cu câte o etichetă pe care scrisese îngrijit cu cerneală albastră PORUMB (şi cu câte o felie de ardei capia deasupra) şi îşi continuă inspecția. Încercă chiar să se strecoare în spatele uriaşului calorifer cu o mulțime de conducte. Nimic.

Se întoarse la scara care ducea sus, în bucătărie şi privi din nou în jur, încruntându-se, cu mâinile în şolduri. Pivnița era mult mai curată acum, de când, cu doi ani în urmă, angajase doi din băieții lui Larry Crockett să îi construiască în spatele casei un şopron pentru unelte. Acolo nu era nimic altceva decât caloriferul, aidoma unei statui impresioniste înfățișând-o pe zeița Kali, cu cele douăzeci de țevi răsucindu-se în toate direcțiile; obloanele pentru iarnă, pe care va trebui să le pună curând, mai ales că era deja luna octombrie şi energia pentru încălzire era atât de scumpă; masa de biliard a lui Ralph, acoperită cu pânză groasă. Deşi de la moartea lui Ralph, în 1959, nimeni nu o mai folosise, ea totuşi aspira suprafața verde în fiecare mai. Nu prea mai era altceva aici. O cutie cu cărți pe care le strânsese pentru spitalul din Cumberland, o lopată pentru zăpadă, cu mânerul rupt, un rastel de care atârnau unele din uneltele vechi ale lui Ralph, un cufăr cu draperii care probabil că erau deja putrezite.

Cu toate acestea, mirosul urât persista.

Ochii i se opriră asupra uşii mici care ducea în cămara de dedesubt, însă nu avea de gând să se ducă acolo, cel puțin nu astăzi. Şi, în plus, pereții cămării erau din beton. Puțin probabil ca vreun animal să se strecoare pe acolo. Şi totuşi...

— Ed? strigă ea pe neaşteptate, fără absolut nici un motiv. Sunetul sec al propriei voci o sperie.

Strigătul se stinse în pivnița slab luminată. De ce oare făcuse asta? Pentru numele lui Dumnezeu, ce să facă Ed Craig acolo jos, chiar dacă *era* o ascunzătoare bună? Să bea? Nu se putea gândi imediat la un loc mai deprimant în tot oraşul în care să stai să bei decât aici în pivniță. Mult mai probabil că hoinărea pe undeva prin pădure împreună cu netrebnicul ăla de prieten al lui, Virge Rathbun, înecându-şi mințile în băutură căpătată de milă.

Încă mai zăbovi o clipă, cercetând locul cu privirea. Duhoarea era îngrozitoare, absolut îngrozitoare. Spera să nu fie nevoită să îi cheme pe cei de la deratizare.

Cu o ultimă privire înspre uşa de la cămară, urcă înapoi în bucătărie.

8

Părintele Callahan ascultă în linişte relatările celor trei şi, când îl puseseră la curent cu cele petrecute, era puțin după ora unsprezece treizeci. Stăteau toți în salonul răcoros şi spațios al prezbiteriului, şi prin ferestrele mari, soarele îşi trimitea raze atât de groase încât ți se părea că le poți tăia felii. În săgețile de lumină, firişoarele de praf dansau un vals lent şi, privindu-le, Callahan îşi aminti de un desen pe care îl văzuse undeva. Gospodina, cu o mătură în mână, priveşte uluită podeaua; își măturase o bucată din umbră. Cam aşa se simțea şi el acum. Pentru a doua oară în douăzeci şi patru de ore fusese pus față în față cu o imposibilitate absolută - numai că acum această imposibilitate a fost confirmată de un scriitor, de un băiat care părea cu capul pe umeri şi de un doctor pe care oraşul îl respecta. Şi totuşi, o imposibilitate era o imposibilitate. Nu îți puteai mătura umbra. Se părea însă că tocmai aşa ceva se întâmplase.

— Mi-ar fi mult mai uşor să accept toate astea dacă ați fi aranjat să se întâmple şi o furtună care să întrerupă alimentarea cu curent electric, spuse.

— Dar este adevărul adevărat, zise Jimmy. Te asigur.

Îşi duse mâna la gât.

Părintele Callahan se ridică şi deschise geanta neagră a lui Jimmy, din care scoase două bâte de baseball ascuțite la vârf. Răsuci una în mâini şi spuse:

— O clipă, doamnă Smith. N-o să vă doară deloc.

Nu râse nimeni.

Callahan puse bâtele la loc, se duse la fereastră şi privi la Jointer Avenue.

— Toți sunteți foarte convingători, zise. Şi cred că e vremea să adaug şi eu o informație pe care nu o cunoaşteți încă.

Se întoarse înspre ei.

— E un afiş pus în vitrina Magazinului de Mobilă Veche al lui Barlow şi Straker, spuse. „închis până la noi dispoziții". M-am dus astăzi acolo, chiar la ora nouă, ca să discut afirmațiile nedovedite ale domnului Burke cu acest misterios domn Straker al vostru. Sunt lacăte şi la uşa din față şi la cea din spate.

— Trebuie să recunoşti că asta confirmă spusele lui Mark, observă Ben.

— Poate. Şi poate este o simplă coincidență. Să vă întreb din nou. Sunteți siguri că trebuie să amestecați şi Biserica Catolică în toată povestea asta?

— Da, răspunse Ben. Însă dacă este nevoie, vom merge şi fără tine. Dacă trebuie, merg singur.

— Nu va fi nevoie, spuse Părintele Callahan, ridicându-se. Veniți cu mine în biserică, domnilor, şi vă voi spovedi.

9

Ben îngenunche cu stângăcie în penumbra mucegăită a confesionalului. Mintea îi era învolburată, gândurile incoerente. Prin ele defilau un şir de imagini suprarealiste: Susan în parc; Doamna Glick retrăgându-se dinaintea paliativului alcătuit din instrumentele medicale lipite în formă de cruce, cu gura-i ca o rană deschisă şi chircită; Floyd Tibbits năpustindu-se afară din maşina lui, îmbrăcat ca o sperietoare de ciori, atacându-l; Mark Petrie aplecându-se pe geamul maşinii lui Susan. Pentru prima şi singura dată, îi veni în minte ideea că toate acestea erau numai un vis, iar mintea lui obosită se agață cu lăcomie de această posibilitate.

Ochii i se opriră pe un obiect aruncat în colțul confesionalului şi se aplecă, curios, să îl ridice. Era o cutie goală de bomboane cu mentă, care probabil căzuse din buzunarul vreunui băiețel. Simbol incontestabil al realității.

Cutia de carton era adevărată şi degetele lui o puteau pipăi. Coşmarul acesta era adevărat.

Ferestruica despărțitoare se deschise. Privi, însă nu reuşi să zărească nimic în partea cealaltă. Un grilaj gros acoperea deschizătura.

— Ce trebuie să fac? întrebă grilajul.

— Spune: Binecuvântează-mă, părinte, căci am păcătuit.

— Binecuvântează-mă, părinte, căci am păcătuit, spuse Ben.

Vocea îi răsună stranie şi înfundată în spațiul strâmt.

— Acum mărturiseşte-ți păcatele.

— Toate? întrebă îngrozit Ben.

— Încearcă să le aminteşti doar pe cele reprezentative, spuse Callahan pe un ton sec. Ştiu că mai avem ceva de făcut înainte de lăsarea întunericului.

Concentrându-se şi încercând să vizualizeze cele Zece Porunci, ca pe o grilă de clasificare, Ben începu să vorbească. Nu era cuprins de sentimentul catharsisului - ci doar de o stânjeneală surdă la gândul că îi povesteşte unui străin cele mai infame secrete ale vieții lui. Însă reuşea să înțeleagă motivul pentru care acest ritual devenise obligatoriu: crunt şi de nebiruit, aidoma soluției de frecție cu alcool pentru bețivul cronic, sau ca fotografiile pornografice ascunse în spatele unei tăblii a dulăpiorului din baie pentru adolescent. Era ceva de Ev Mediu în toată afacerea asta, ceva blestemat, ca un ritual al regurgitației. Se pomeni că îşi aminteşte o scenă din filmul lui Bergman, *Al şaptelea sigiliu,* în care o mulțime de credincioşi îmbrăcați în zdrențe mărşăluiesc printr-un oraş cuprins de ciuma neagră. Credincioşii se autoflagelau până la sânge cu ramuri de mesteacăn. Îi era odios să se despoaie în public astfel (şi, în mod pervers, nici nu-şi îngăduia să mintă, deşi ar fi putut-o face destul de convingător) iar aceasta îi dovedea că scopul zilei era adevărat în sens absolut şi aproape că a putut vedea cuvântul „vampir" înscris pe ecranul negru al minții, însă nu cu litere uriaşe şi ciudate ca pentru a face reclamă unui film de groază, ci cu litere mici, economicoase,

ca tiparul pentru traforaj sau ca înscrisul pe un pergament. Se simți neajutorat în încleştarea acestui ritual străin, de parcă ar fi ieşit din matca timpului său. Acest confesional putea fi foarte bine o conductă de legătură directă cu zilele când vârcolacii şi incubuşii şi vrăjitoarele constituiau un element acceptat al întunericului dinafară, iar biserica era unicul far luminos în bezna care se pogorâse asupra lumii. Pentru prima oară în viață simți ritmul lent şi înspăimântător al epocilor şi înțelese că viața lui nu era decât o scânteie nedesluşită într-un edificiu care, observat cu atenție, ar fi luat mințile oricărui muritor. Matt nu le pomenise nimic despre ideea Părintelui Callahan, conform căreia biserica lui era o Forță, însă Ben ar fi înțeles acum acest concept. Simțea Forța în cutiuța aceasta strimtă şi urât mirositoare pulsându-i în urechi şi în suflet, lăsându-l gol-goluț şi demn de dispreț. O simțea aşa cum nu o simțise niciodată un catolic obişnuit din fragedă pruncie cu ritualul spovedaniei.

Când ieşi, fu recunoscător aerului proaspăt care îi umplu plămânii. Îşi şterse ceafa cu palma şi îşi dădu seama că transpirase.

Callahan ieşi şi el:

— Nu eşti gata, spuse.

Fără vreun cuvânt, Ben intră înapoi în confesional, însă nu mai îngenunche. Callahan îi dictă penitența - zece Tatăl Nostru şi zece Ave Maria.

— Pe asta nu o ştiu, zise Ben.

— Îți voi da o hârtie pe care este scrisă rugăciunea, spuse vocea din cealaltă parte a grilajului. Poți spune rugăciunile în gând în timp ce mergem spre Cumberland.

Ben ezită o clipă:

— Ştii, Matt a avut dreptate când a spus că o să fie mai greu decât ne închipuim. O să ni se schimbe sudoarea în sânge până o să ne terminăm treaba.

— Da? spuse Callahan - politicos sau doar neîncrezător? Ben nu îşi putea da seama. Îşi privi mâinile şi observă că încă mai ținea cutia goală de bomboane cu mentă. O strânsese

spasmodic până când reuşise să o transforme într-o masă amorfă.

10

Era aproape ora unu când se urcară cu toții în uriaşul Buick al lui Jimmy Cody şi porniră la drum. Nu vorbea nici unul. Părintele Callahan purta straiele bisericeşti, un stihar şi un patrafir alb cu margini purpurii. Dăduse fiecăruia câte o sticluță cu apă din cristelniță şi îl binecuvântase pe fiecare în parte cu semnul sfintei cruci. Ținea în poală o casetă mică din argint, care conținea câteva bucățele de ostie.

Mai întâi s-au oprit la cabinetul lui Jimmy din Cumberland şi Jimmy lăsă motorul să meargă cât timp se duse până înăuntru. Când ieşi, purta o haină sport lăbărțată care ascundea vederii pistolul lui McCaslin şi ținea în mână un ciocan.

Ben îl privi fascinat şi observă cu coada ochiului că şi Mark şi Callahan se holbau la el. Capul ciocanului era din oțel vânăt şi mânerul era din cauciuc perforat.

— Urât, nu? remarcă Jimmy.

Ben se gândi că va trebui să folosească acel ciocan împotriva lui Susan, îl va folosi ca să implânte țăruşul între sânii ei şi simți cum stomacul i se dă încet peste cap, ca un avion care face un tonou lent.

— Da, zise şi îşi umezi buzele. Da, e urât.

Trecură pe la piața din Cumberland. Ben şi Jimmy coborâră şi cumpărară tot usturoiul de pe tarabe - douăsprezece cutii pline cu bulbi alb-cenuşii. Casiera îşi ridică sprâncenele a mirare şi spuse:

— Băieți, mă bucur că nu am întâlnire cu nici unul din voi diseară.

Când ieşiră, Ben întrebă fără speranță să primească vreun răspuns:

— Mă întreb care este misterul eficienței usturoiului împotriva lor. O fi ceva din Biblie, sau vreun blestem străvechi, sau...

— Cred că e vorba de o alergie, zise Jimmy.

— Alergie?

Callahan prinse ultimele cuvinte şi îi ceru lui Ben să repete întrebarea, în timp ce se îndreptau spre florăria „Frumoasa Nordului" din Cumberland.

— O, da, sunt de acord cu doctorul Cody, spuse. Probabil ca este vorba de o alergie... dacă funcționează ca un factor de reținere. Țineți minte că eficiența usturoiului nu a fost încă dovedită.

— Asta e o afirmație ciudată pentru un preot, spuse Mark.

— De ce? Dacă trebuie să accept existența vampirilor - şi se pare că trebuie, cel puțin pentru moment, atunci trebuie să accept şi ideea că ar fi creaturi care nu se supun legilor naturii? E drept că, într-adevăr, există astfel de legi care nu au nici un efect asupra lor. Legendele spun că nu pot fi văzuți în oglinzi, că se pot transforma în lilieci sau lupi sau păsări, că îşi pot subția trupurile şi astfel se pot strecura prin crăpăturile cele mai angliste. Dar ştim că pot vedea şi pot auzi şi pot vorbi... şi desigur că au şi simțul gustului. Poate că sunt în stare să simtă şi supărarea şi durerea...

— Şi dragostea? întrebă Ben privind drept înainte.

— Nu, răspunse Jimmy. Bănuiesc că dragostea îi depăşeşte.

Intră într-o parcare mică din fața florăriei în formă de L, lângă care fusese ridicată şi o seră.

Un clopoțel le anunță intrarea în magazin şi parfumul greu al florilor îi ameți. Lui Ben îi făcu greață povara copleşitoare a amestecului de arome şi îşi aminti de camerele mortuare.

— Bună ziua, spuse un bărbat înalt cu un şorț din dril, apropiindu-se de ei cu un ghiveci într-o mână.

Ben tocmai începuse să îi explice ce anume doresc, când bărbatul cu şorț clătină din cap şi îl întrerupse.

— Mă tem că ați venit prea târziu. Vinerea trecută am avut un client care a cumpărat absolut toți trandafirii pe care îi

aveam în stoc - roşii, albi şi galbeni. Voi primi alții cel mai devreme miercuri. Dacă doriți să comandați...

— Cum arăta omul acela?

— Avea o înfățişare foarte frapantă, spuse proprietarul, lăsând ghiveciul din mână. Înalt, complet chel. Ochi pătrunzători. După miros mi-am dat seama că fuma țigări străine. A cumpărat trei brațe de flori. Le-a pus în portbagajul maşinii foarte vechi, cred că era un Dodge...

— Packard, spuse Ben, Era un Packard negru.

— Înseamnă că îl cunoaşteți.

— E un fel de-a spune.

— A plătit cu bani gheață. Neobişnuit, dacă te gândești la valoarea mare a achiziției. Dar poate, dacă luați legătura cu el, vă va vinde...

— Poate, zise Ben.

Din nou în maşină, au analizat situația ivită.

— Mai există o florărie în Falmouth... Începu nesigur Părintele Callahan.

— Nu! exclamă Ben. Nu!

Şi accentul strident al isteriei din vocea lui îi făcu pe ceilalți să privească îngrijorați în jur.

— Şi dacă ajungem la Falmouth şi descoperim că Straker a fost şi acolo? Ce facem atunci ? Mergem la Portland? La Kittery? La *Boston?* Nu înțelegeți ce se întâmplă? Ne-a prevăzut mişcările! *Ne duce de nas!*

— Ben, fii rezonabil, spuse Jimmy. Nu crezi că cel puțin ar trebui să...

— Ai uitat ce ne-a spus Matt? „Nu trebuie să crezi că nu vă poate face rău doar pentru că nu se poate ridica din locul lui în timpul zilei." Uită-te la ceas, Jimmy.

Jimmy se uită:

— Două şi un sfert, spuse rar şi privi cerul, de parcă s-ar fi îndoit de informația cadranului. Însă aşa era; acum umbrele trecuseră în cealaltă parte.

— Ne-a anticipat acțiunile, spuse Ben. A fost mereu câte patru paşi înaintea noastră. Am căzut - am fost oare în stare

să ne închipuim - că vom fi atât de norocoşi încât *el* să nu ştie ce facem? Că *el* să nu fi luat niciodată în calcul posibilitatea de a fi descoperit şi de a se confrunta cu un grup de rezistență? Trebuie să plecăm *acum,* înainte să ne pierdem şi ce ne-a mai rămas din zi, certându-ne şi încercând să stabilim câți îngeri pot dansa pe vârful unui ac.

— Are dreptare, şopti Callahan. Cred că ar fi mai bine să încetăm discuțiile şi să pornim.

— Atunci, *hai să pornim,* stărui şi Mark.

Jimmy ieşi din parcare în scrâșnet de cauciucuri. Proprietarul florăriei rămase în prag privind lung în urma lor: ,trei bărbați, dintre care un preot, şi un băiețel, care țipau unul la altul ca nebunii, într-o maşină cu ecuson pe care scria „Doctor în Medicină".

11

Cody ajunse la Casa lui Marsten prin Brooks Road, pe versantul posterior al dealului şi Donald Callahan, privind-o din acest unghi nou, gândi: dar într-adevăr *domină oraşul ca o piază-rea.* Ce ciudat că nu am observat asta înainte. Probabil că aici este înălțimea perfectă, aici cocoțată pe deal, deasupra intersecției dintre Strada Brook şi Jointer Avenue. Înălțimea perfectă şi o vedere completă asupra oraşului. Era o clădire mare şi dărăpănată, şi obloanele trase - îi dădeau un aspect exasperat de mare, tulburător pentru mintea omului; devenise parcă un monolit, un sarcofag, o evocare a Judecății de Apoi.

Şi era, de asemenea, şi locul sinuciderii şi al crimei, ceea ce însemna că era ridicată pe pământ impur.

Deschise gura să le împărtăşească şi celorlalți impresiile sale, dar apoi se răzgândi.

Cody intră pe Brooks Road şi, pentru câteva secunde, casa fu ascunsă vederii de lizieră. Apoi copacii se împuținară şi Cody intră pe aleea din față. Packard-ul era parcat chiar în

fața garajului şi, când opri motorul, Jimmy scoase şi revolverul lui McCaslin.

Callahan simți cum atmosfera locului pune imediat stăpânire pe el. Scoase crucifixul - crucifixul mamei sale - din buzunar şi şi-l puse la gât alături de al său. În copacii aceia dezgoliți de vânturile toamnei nu cânta nici o pasăre. Firele lungi şi zdrențuite de iarbă păreau mai uscate şi mai deshidratate decât o cerea sfârșitul de anotimp; până şi pământul era mai cenuşiu şi mai obosit.

Treptele care duceau la terasă erau cumplit de deformate şi pe unul din stâlpii terasei se afla o pată mai vie de vopsea, acolo unde fusese agățat semnul care interzicea accesul străinilor. Sub zăvorul ruginit al uşii din față, arunca scânteieri de alamă o broască Yale nouă.

— Să încercăm să intrăm pe o fereastră, cum a făcut Mark... Începu să spună pe un ton şovăielnic.

— Nu, zise Ben: Intrăm pe ușa din față. O s-o spargem dacă trebuie.

— Nu cred că va fi nevoie, spuse Callahan cu o voce străină.

De când coborâseră din maşină îi condusese pe alee fără să se oprească să se gândească la ce face. Înflăcărarea - o înflăcărare pe care o crezuse dispărută pe vecie - păru a pune stăpânire pe el când se apropie de uşă. Casa parcă se înclina înspre ei, gata să-i înghită, şi răul care sălăşluia înăuntru aproape că radia prin crăpăturile varului. Însă nu şovăi. Îi dispăruse din minte orice gând de zăbavă. Şi, mai apoi, nici măcar nu îi conducea el, ci o forță necunoscută părea a-l împinge de la spate.

— În numele lui Dumnezeu, Tatăl nostru! strigă el şi vocea-i căpătă o notă aspră, poruncitoare, care îi făcu pe ceilalți să se strângă în jurul lui. Ordon diavolului să plece din această casă! Dispăreți, spirite ale răului!

Şi, fără să-şi dea seama ce avea de gând să facă, izbi în uşă cu mâna în care ținea crucifixul.

Mai târziu toți au fost de acord că a urmat o explozie de lumină, o răsuflare usturătoare de ozon şi o trosnitură, de

parcă ar fi urlat scândurile. Ferestruica curbată de deasupra uşii se sparse pe neaşteptate şi o fereastră mare şi boltită de pe latura stângă, din faţa peluzei, îşi scuipă sticla pe iarbă în aceeaşi clipă. Jimmy ţipă. Noul lacăt Yale zăcea pe gazon la picioarele lor, transformat într-o masă diformă de metal. Mark se aplecă să-l ridice şi scânci:

— E fierbinte, spuse.

Callahan se retrase tremurând din faţa uşii. Privi crucea pe care o ţinea în mână.

— Fără nici o îndoială că aceasta este cea mai uluitoare experienţă pe care am trăit-o vreodată, spuse.

Îşi ridică ochii spre cer, ca pentru a vedea chipul lui Dumnezeu însuşi, însă cerul era indiferent.

Ben împinse uşa care se deschise fără să opună vreo rezistenţă. Însă aşteptă ca preotul să intre primul. În hol, Callahan îl privi întrebător pe Mark.

— Pivniţa, spuse. Ajungem acolo prin bucătărie. Straker e la etaj. Dar... se opri încruntându-se. Ceva e altfel. Nu ştiu ce anume. Ceva nu este cum a fost.

Urcară mai întâi la etaj şi, deşi nu Ben conducea grupul, simţi un fior al vechii spaime în timp ce se apropiau de uşa de la capătul coridorului. Iată cum, la aproape o lună după ce s-a reîntors în 'salem's Lot, avea să intre pentru a doua oară în acea cameră. Când Callahan deschise uşa, îşi ridică ochii... şi simţi cum ţipătul îi urcă în gât şi îi ţâşneşte de pe buze înainte de a-l putea opri. Un ţipăt ascuţit, isteric, ca de femeie.

Însă nu Hubert Marsten atârna de grindă şi nici spiritul acestuia.

Era Straker, spânzurat de picioare ca un porc într-un abator, cu gâtlejul sfârtecat. Ochii lui sticloşi se uitau la ei, prin ei, peste ei.

Fusese stors de tot sângele.

— Doamne, Dumnezeule, spuse Părintele Callahan. Doamne, Dumnezeule.

Înaintară cu prudență în cameră, Callahan şi Cody mai în față, Ben şi Mark, foarte aproape, în spatele lor.

Lui Straker i se legaseră picioarele; apoi fusese ridicat şi legat de grindă. Într-o zonă îndepărtată a minții sale, Ben se gândi că, fără doar şi poate, fusese nevoie de cineva deosebit de puternic, în stare sa ridice trupul masiv al lui Straker atât de sus, încât mâinile sale, lăsate libere, să nu poată atinge duşumeaua.

Cu partea din interiorul încheieturii mâinii, Jimmy atinse fruntea cadavrului, apoi prinse una din mâinile moarte în ale lui.

— E mort de vreo optsprezece ore, spuse. Lăsă mâna să cadă şi se cutremură. Dumnezeule, ce mod oribil să... Nu pot să înțeleg. De ce... cine...

— Barlow a făcut-o, zise Mark. Privi impasibil cadavrul lui Straker.

— Şi Straker a dat-o-n bară, spuse Jimmy. Şi-a luat adio de la viața eternă. Dar de ce aşa? Spânzurat cu capul în jos?

— E un obicei vechi de când lumea, explică Părintele Callahan. Să atârni cu capul în jos cadavrul duşmanului tău sau al celui care te-a trădat, astfel încât să privească pământul şi nu raiul din ceruri. Aşa a fost crucificat şi Sfântul Paul, pe o cruce în formă de X, cu picioarele sfărâmate.

Vocea lui Ben sună îmbătrânită şi prăfuită:

— Tot mai încearcă să ne distragă atenția. Ştie o sută de şmecherii. Să mergem.

Îl urmară înapoi pe coridor, pe scări în jos, până în bucătărie. Ajunşi acolo, îl lăsă din nou pe Părintele Callahan să preia conducerea grupului. Se uitară unul la altul o clipă, apoi la uşa de la pivniță aşa cum, cu douăzeci şi cinci de ani în urmă, privise scara care ducea la etaj şi se aflase apoi confruntat cu o problemă cumplită, prea covârşitoare pentru umerii copilului care era.

13

Când preotul deschise uşa, Mark simți cum miasma râncedă, de putregai, îi atacă din nou nările - însă şi mirosul acesta era diferit. Nu era la fel de puternic. Era mai puțin rău.

Preotul porni. Şi totuşi, avu nevoie de toată puterea voinței sale pentru a se hotărî să-l urmeze pe Părintele Callahan în acel puț al morții.

Jimmy scosese o lanternă din geantă şi o aprinse. Raza ei lumină podeaua, o traversă până la perete şi se întoarse. Se opri o secundă pe o ladă lungă şi apoi lumină o masă.

— Acolo, spuse el. Priviți.

Pe masă se afla un plic, curat şi strălucitor în tot întunericul acesta prăfuit. Un pergament galben şi plin.

— E un truc, spuse Părintele Callahan. Ar fi bine să nu-l atingem.

— Nu, îl întrerupse Mark. Simțea în aceeaşi măsură uşurarea şi dezamăgirea. Nu e aici. A plecat. Asta e pentru noi. Probabil că e plină de lucruri josnice.

Ben se apropie de masă şi luă plicul. Îl învârti de două ori în mâini - în lumina aruncată de lanterna lui Jimmy, Mark observă că îi tremurau - şi apoi îl deschise.

Înăuntru se afla o singură foaie, din acelaşi pergament galben şi consistent ca şi plicul. Se strânseră în jurul lui Ben. Jimmy lumina cu lanterna pagina scrisă cu o caligrafie măruntă, elegantă, subțire ca firul de păianjen. Citiră scrisoarea împreună, Mark puțin mai încet decât ceilalți.

4 Octombrie

Dragii şi tinerii mei prieteni,

Ce amabil din partea voastră că ați trecut pe la mine!

Niciodată nu am fost potrivnic unei societăți alese; aceasta a fost

una din marile mele bucurii într-o viață lungă şi deseori

singuratică. Dacă ați fi venit la timp de seară, v-aş fi întâmpinat
personal cu cea mai mare plăcere. Cu toate acestea, deoarece
bănuiesc că s-ar putea să doriți să veniți în orele zilei, m-am gândit
că ar fi mai bine să nu fiu acasă.

V-am lăsat un mic simbol al aprecierii mele; cineva foarte apropiat
şi drag unuia dintre voi se află acum în locul pe care îl ocupam eu
in timpul zilei, până când am decis că un alt sediu ar fi mai
convenabil pentru mine. Este foarte drăguță, domnule Mears -
foarte *dințoasă,* dacă îmi este permis să folosesc o mică vorbă de
duh. Nu mai am nevoie de ea, aşa că v-o las ca să - care este
expresia pe care o folosiți? - ca să vă încălziți în vederea marii
confruntări. Să vă stimuleze pofta de mâncare, dacă doriți. Haideți
acum să vedem cât de mult vă place gustarea dinaintea felului
principal pe care îl aşteptați, vreți?

Stăpâne Petrie, m-ai văduvit de cel mai credincios şi mai iscusit
servitor pe care l-am avut vreodată. Într-o manieră indirectă, m-ai
făcut să iau parte la distrugerea lui; ai făcut în aşa fel ca apetitul
meu să mă trădeze. Te-ai furişat în spatele lui, fără îndoială. Îmi va
face mare plăcere să lucrez cu tine. Mai întâi cu părinții tăi, aşa

cred. În noaptea aceasta... sau mâine noapte, sau în noaptea
următoare. Însă tu vei intra în biserica mea ca băiat în cor.
Castratum.

Şi, Părinte Callahan - te-au convins să vii? Aşa m-am gândit şi eu.
Te observ de la distanță de când am sosit în Jerusalem's Lot... aşa
cum un maestru de şah studiază partidele adversarului său, nu este
aşa? Deşi Biserica Catolică nu este cel mai vechi adversar al meu!
Eu eram bătrân când ea era tânără, când membrii ei se ascundeau în
catacombele Romei şi îşi pictau peşti pe piept ca să se poată
recunoaşte. Eram puternic pe vremea când acest club năzuros de
mâncători de pâine şi băutori de vin care îl venerează pe Mântuitorul
oilor rătăcite, era slab.

Ritualurile mele erau vechi pe vremea când ritualurile bisericii tale
Încă nici nu fuseseră concepute. Şi totuşi nu vă subestimez. Cunosc
căile binelui tot atât cum cunosc căile răului. Sunt neobosit.
Şi te voi birui. *Cum?* vei spune. Oare Callahan nu duce simbolul
Albului? Oare Callahan nu se deplasează la fel de bine ziua
ca şi noaptea? Oare nu există acele farmece şi poțiuni, creştine şi păgâne, despre care ne-a informat, pe mine şi pe compatrioții mei, atât de bunul meu prieten, Matthew Burke? Da, da şi da. Însă eu am trăit mai mult ca voi. Eu nu sunt şarpele, ci tatăl şerpilor. Şi totuşi, veți spune, nu

este suficient. Şi nu este. În cele din urmă, „Părinte" Callahan, te vei autodistruge. Credința ta în Alb este slabă. Este firavă. Toată vorbăria ta despre dragoste nu este decât supoziție. Doar atunci când vorbeşti despre băutură o faci în cunoştință de cauză.

Bunii, bunii mei prieteni - domnule Mears, domnule Cody, Stăpâne Petrie, Părinte Callahan - simțiți-vă bine. Vinul Medoc este excelent, procurat special pentru mine de răposatul proprietar al acestei case, de a cărui companie nu am fost niciodată în stare să mă bucur. Vă rog, serviți-vă, dacă veți mai avea poftă de vin după ce veți termina treaba pentru care ați venit aici. Ne vom întâlni din nou, față în față, şi vă voi transmite felicitările mele fiecăruia dintre voi într-un mod mult mai personal. Până atunci, adio.

BARLOW

Tremurând, Ben lăsă scrisoarea să cadă pe masă. Se uită la ceilalți. Mark ținea pumnii strânşi iar gura i se strâmbase, de parcă ar fi muşcat din ceva mucegăit; chipul ciudat de copilăros al lui Jimmy era schimonosit şi palid. Părintele Donald Callahan avea ochii aprinşi şi buzele preschimbate într-un arc fremătător.

Şi, unul câte unul, îşi ridicară ochii spre el.

— Haideți, spuse.

Se îndreptară cu toții către colțul pivniței.

14

Parkins Gillespie stătea pe prima treaptă a Primăriei construite din cărămizi şi privea prin binoclul său de mare precizie, marca Zeiss, când Nolly Gardener parcă maşina

poliției şi coborî din ea, suflecându-şi pantalonii şi scărpinându-se în fund în acelaşi timp.

— Ce se-ntâmplă, Park? întrebă, urcând treptele.

Fără să rostească vreun cuvânt, Parkins îi dădu binoclul şi-i arătă cu un deget bătătorit Casa lui Marsten.

Nolly se uită. Văzu vechiul Packard şi, parcat în faţa lui, un Buick nou, de culoarea bronzului. Binoclul nu era atât de bine reglat încât să poată desluşi şi numărul de pe tăblița de înmatriculare a maşinii. Lăsă binoclul jos.

— E maşina lu' doctori' Cody, nu?

— Da, aşa cred şi eu.

Parkins îşi puse un Pall Mall între buze şi aprinse un chibrit de bucătărie pe zidul de cărămidă din spatele lui:

— N-am văzut niciodată vo' altă maşină acolo, decât Packardu' ăla.

— Da, aşa e, reflectă Parkins.

— Zici că tre' să mergem acolo şi să vedem ce e? spuse Nolly fără vreo urmă din entuziasmul lui obişnuit. Era om al legii de cinci ani şi încă mai era extaziat de importanța propriei sale situații.

— Nu, răspunse Parkins, cred că e mai bine să nu ne băgăm, îşi scoase ceasul din buzunarul de la vestă şi îi îndepărtă capacul ca un impiegat care controlează sosirea unui tren. Doar 3:41 după-amiaza. Îşi verifică ceasul după orologiul de pe turnul primăriei şi apoi îl puse la loc în buzunarul de la vestă.

— Ce s-a mai întâmpla cu povestea aia cu Floyd Tibbits şi cu bebele lu' McDougall? întrebă Nolly.

— Nu ştiu.

— Aha, spuse Nolly, rămas perplex pentru o clipă, Parkins era întotdeauna foarte tăcut, însă acum se întrecuse pe sine însuşi. Privi iar prin binoclu: nici o schimbare.

— Oraşu' pare mai liniştit azi, se oferi Nolly să înceapă o conversație.

— Da, spuse Parkins.

Privi peste Jointer Avenue şi parc cu ochii săi de un albastru spălăcit. Şi bulevardul şi parcul erau pustii. Fuseseră pustii cam toată ziua. Se înregistrase o lipsă remarcabilă de mame care îşi plimbă pruncii şi de pierde-vară în jurul Monumentului Eroilor.

— Se întâmplă lucruri ciudate, se aventură iarăşi Nolly.

— Da, spuse Parkins dus pe gânduri.

Ca soluție extremă, Nolly recurse la momeala conversațională la care Parkins nu rezista niciodată: vremea.

— Se înnorează, zise. O să plouă până diseară.

Parkins studie cerul. Un val de nouraşi albi chiar deasupra capului, şi o baricadă în construcție de nori mai mari înspre sud-vest.

— Da, spuse şi îşi aruncă chiştocul țigării.

— Park, ți-e bine?

Parkins Gillespie medita asupra întrebării.

— Nu, spuse.

— Ce dracu' se-ntâmplă?

— Cred că mă cac pe mine de frică, zise Gillespie.

— Ce? se bâlbâi Nolly. De ce?

— Nu ştiu, spuse Parkins şi îşi luă înapoi binoclul. Începu să cerceteze din nou cu privirea Casa lui Marsten, în timp ce Nolly stătea mut de uimire lângă el.

15

În spatele mesei pe care fusese lăsată scrisoarea, pivnița făcea un cot în forma literei L şi, mergând pe acolo, au ajuns în ceea ce fusese odinioară pivnița de vinuri. Da, aşa e, Hubert Marsten trebuie că a fost contrabandist, gândi Ben. Acolo se aflau butoaie mici şi mijlocii, acoperite cu praf şi pânze de păianjen. Un perete era acoperit cu un rastel şi sticle străvechi încă mai ieşeau la iveală din unele orificii în formă de diamant. Unele explodaseră, şi păianjenul își făcuse acum culcuş acolo unde vinul roşu aşteptase odinioară să satisfacă papilele

gustative ale unui cunoscător. Neîndoielnic, conținutul altor sticle se transformase în oțet; şi izul acru şi ascuțit se amesteca cu cel al putrefacției lente.

— Nu, zise Ben, vorbind încet, ca un om care nu se îndoieşte de adevărul spuselor sale. Nu pot.

— Trebuie, spuse Părintele Callahan. Nu îți spun că îți va fi uşor sau că va fi spre binele nostru. Îți spun doar că trebuie.

— *Nu pot!* strigă Ben şi, de această dată, cuvintele sale răsunară în pivnița mută.

În centru, pe o platformă ridicată şi luminată de lanterna lui Jimmy, zăcea nemişcată Susan Norton. Era acoperită de la umeri şi până la picioare cu o bucată mare de pânză albă, simplă şi, când s-au apropiat de ea, au rămas cu toții fără grai. Uimirea le înghițise cuvintele.

În viață fusese o fată drăguță şi veselă care trecuse cu foarte puțin pe lângă frumusețe (poate doar cu câțiva centimetri), nu din cauza vreunui defect al trăsăturilor sale, ci - poate - pentru că viața ei fusese atât de calmă şi deloc ieşită din comun. Însă acum căpătase frumusețe. O frumusețe întunecată.

Moartea nu îşi pusese amprenta asupra ei. Chipul îi era îmbujorat, iar buzele, care nu cunoscuseră niciodată rujul, erau de un roşu intens şi strălucitor. Fruntea îi era palidă, dar fără pată, cu pielea ca laptele. Ochii închişi, genele negre, ca de funingine, i se odihneau pe pomeți. O mână îi stătea pe lângă trup, cealaltă îi era îndoită peste mijloc. Însă impresia generală nu era una de farmec angelic, ci de frumusețe rece, detaşată. Ceva de pe chipul ei - o aluzie doar, nu ceva precis - îl făcu pe Jimmy să se gândească la fetițele din Saigon, unele chiar mai mici de treisprezece ani, care îngenuncheau în fața soldaților în alei ascunse, în spatele gratiilor, nu pentru prima şi nici pentru a o suta oară. Însă în cazul acelor fete corupția nu era ceva rău, ci doar o cunoaştere prea timpurie a lumii. Schimbarea petrecută pe chipul lui Susan era diferită - dar el nu putea spune în ce fel.

Acum Părintele Callahan făcu un pas înainte şi îşi apăsă degetele de elasticitatea sânului ei stâng.

— Aici, spuse. Inima.

— Nu, repetă Ben. Nu pot.

— Fii iubitul ei, şopti Părintele Callahan. Mai bine, fii soțul ei. Nu o vei răni, Ben. O vei elibera. Singurul rănit vei fi tu.

Ben îl privi fără să înțeleagă. Mark luase țăruşul din geanta neagră a lui Jimmy şi, fără o vorbă, i-l întinse. Ben îl luă cu o mână care i se păru lungă de mile întregi.

Dacă nu mă gândesc când o fac, atunci poate...

Însă ar fi fost imposibil să nu se gândească. Şi, pe neaşteptate, îşi aminti o frază din *Dracula,* povestea aceea amuzantă, care acum nu îl mai amuza câtuși de puțin. Era discursul pe care Van Helsing i l-a ținut lui Arthur Holmwood când Arthur s-a confruntat cu aceeaşi obligație cutremurătoare: *Trebuie să trecem prin apele amărăciunii, înainte să ajungem la cele blânde.*

Mai putea oare exista blândețe, vreodată, pentru vreunul din ei?

— Ia-l de aici! gemu. Nu mă faceți să fac asta...

Nici un răspuns.

Sudoarea rece şi nesănătoasă îi țâșni din porii îngroziți, acoperindu-i fruntea, obrajii, brațele. Țăruşul, care fusese doar o simplă bâtă de baseball cu patru ore înainte, părea impregnat cu o greutate sinistră, ca şi când în el s-ar fi întâlnit nişte vectori de forță invizibili, dar supraomeneşti.

Luă țăruşul şi îl apăsă deasupra sânului ei stâng, chiar lângă ultimul nasture încheiat al bluzei. Vârful ascuțit se îngropa uşor în carnea moale şi simți cum colțurile gurii încep să-i zvâcnească într-un tic incontrolabil.

— Nu e moartă, spuse, iar vocea îi era răguşită şi groasă. Ultim argument al apărării sale.

— Nu, spuse neîndurător Jimmy. Este o Moartă Vie, Ben.

Şi le demonstră; înfăşură manşeta aparatului de luat tensiunea în jurul brațului lui Susan. Pe cadran se citi 00/00.

Puse stetoscopul pe pieptul ei şi fiecare ascultă tăcerea dinăuntrul trupului.

Un obiect fu strecurat în mâna lui Ben - ani de zile după aceste întâmplări tot nu reuşea să-şi amintească cine anume din tovarăşii lui îl pusese acolo. Ciocanul. Ciocanul cu mânerul din cauciuc perforat. Capul licărea în lumina palidă a lanternei.

— Fă-o repede, spuse Callahan şi apoi ieşi la lumina zilei. Vom face noi ce mai rămâne de făcut.

Trebuie să trecem prin apele amărăciunii, înainte să ajungem la cele blânde.

— Să mă ierte Dumnezeu, şopti Ben.

Ridică ciocanul, apoi îl coborî cu putere.

Lovi în plin capătul ţăruşului şi tremurul gelatinos al acestuia îi va bântui pe veci visele. Acționați parcă de forța loviturii, ochii lui Susan se deschiseră brusc, mari şi albaştri. Sângele țâșni din rana făcută de ţăruş într-un şuvoi strălucitor, împroşcându-i mâinile, cămaşa, obrajii. Într-o clipă, pivnița se umplu cu miasma lui fierbinte, arămie.

Trupul ei se chirci pe masă. Mâinile i se ridicară şi loviră nebuneşte aerul, întocmai ca aripile unei păsări. Picioarele-i începură să bată un ritm inutil pe lemnul platformei. Gura i se deschise larg, descoperind colții înspăimântători, ca de lup; şi începu să scoată țipăt după țipăt, ca o goarnă a iadului. Puhoaie de sânge îi izvorâră prin colțurile gurii.

Ciocanul se ridică şi coborî: o dată... şi încă o dată... şi încă o dată.

Mintea lui Ben se umpluse de țipetele unui stol de ciori mari şi negre. Era cuprinsă de convulsiile unor imagini oribile, din timpuri imemoriale. Mâinile îi erau stacojii, ţăruşul era stacojiu, ciocanul care se ridica şi cobora neîndurător era stacojiu. Lanterna din mâinile tremurânde ale lui Jimmy arunca licăriri stroboscopice, luminând în zvâcniri de raze chipul înnebunit, contorsionat al lui Susan. Dinții i se arătară printre buze, sfâșiindu-le. Sângele se revărsă peste pânza albă

pe care Jimmy o împăturise pedant, desenând ideograme chinezeşti.

Şi, pe neaşteptate, trupul ei zvâcni ca un arc încordat şi gura i se deschise atât de larg, încât fălcile-i parcă ameninţau a se frânge. O explozie uriaşă de sânge încă şi mai întunecat ţâşni din rana făcută de ţăruş - sânge aproape negru în lumina aceasta nesigură, nebunească: sângele din inimă. Urletul care se auzi din străfundurile rezonante ale acelei guri larg deschise venea din toate tainiţele memoriei celor mai vechi rase şi chiar mai din adâncuri, din întunericul umed al sufletului omenesc. Un val nesfârşit de sânge i se revărsă din gură şi din nări... şi altceva încă. În lumina neputincioasă s-a zărit doar o sugestie, o umbră care păru a ţâşni de acolo şi dispăru în neant, înşelată şi distrusă. Se contopi cu bezna şi dispăru.

Se linişti, gura i se destinse şi se închise.

Printre buzele-i sfârtecate ieşi un ultim suspin fremătător. Pleoapele-i tremurară pentru o ultimă oară şi Ben o văzu, sau i se păru că o vede, pe acea Susan pe care o cunoscuse în parc, acea Susan care stătea cuminte pe o bancă şi citea o carte de-a lui.

Se isprăvise.

Se dădu înapoi, scăpând din mâini ciocanul, întinzându-şi palmele înainte ca un dirijor a cărui simfonie s-a transformat într-o cacofonie de sunete.

Callahan îl cuprinse de umeri.

— Ben...

Fugi.

Se împiedică pe trepte şi se târî mai departe către lumina întrezărită în capătul lor. Groaza din copilărie şi groaza vârstei adulte s-au întrepătruns. Dacă ar fi fost să se uite peste umăr, l-ar fi văzut pe Hubie Marsten (sau poate pe Straker), doar la un pas în urma lui, cu un rânjet larg pe faţa umflată şi vineţie, cu frânghia adâncită în şanţul format în carnea gâtului - iar rânjetul ar fi dezvăluit colţi în loc de dinţi. Îşi urlă nenorocirea.

Ca prin vis, îl auzi pe Callahan strigând:

— Nu, lăsați-l...

Țâșni prin bucătărie şi ieşi prin uşa din spate. Treptele terasei îi dispărură de sub tălpi când se aruncă înainte în colb. Se ridică în genunchi, se târî, se ridica în picioare şi aruncă o privire în spate.

Nimic.

Casa se înălța, golită de vreo semnificație anume; ultima rămăşiță a răului care sălăşluise în ea fusese îndepărtată. Redevenise o simplă casă.

În liniştea copleşitoare a curții năpădite de buruieni, Ben Mears rămase pe loc, respirând adânc, sacadat.

16

Aşa se înnoptează toamna în Lot:

Mai întâi, soarele îşi pierde fragila putere asupra aerului, răcindu-l, făcându-l să-şi aducă aminte că va veni iarna şi că iarna va fi lungă. Se formează norişori străvezii şi umbrele se lungesc. Dar nu sunt umbre groase, ca cele de vară; căci nu mai există frunze în copaci sau nori graşi pe cer ca să le umple. Sunt umbre scofâlcite, meschine, care muşcă pământul ca nişte dinți.

Când soarele se apropie de orizont, galbenul său binevoitor începe să se închidă, să se vicieze, până când, mânios, străluceşte cu raze de un portocaliu aprins. Aruncă o văpaie pestriță asupra orizontului - un prapure umplut cu nori, care este alternativ roşu şi portocaliu şi stacojiu şi violet. Uneori norii se sparg în lungi bucăți plutitoare şi, printre ele, se ivesc raze de galben inocent, amărâte şi nostalgice după vara care s-a dus.

Este ora şase, ora cinei în Lot. Mabel Werts, cu grăsimea nesănătoasă a bătrâneții atârnându-i cleioasă de oase, stă la masă în fața unui piept prăjit de pui şi a unei căni cu ceai Lipton. Telefonul este alături. În Pensiunea Evei, bărbații se

strâng în jurul lucrurilor care îi adună laolaltă în fiecare seară: cina în fața televizorului, conserve cu carne de vacă, conserve jalnice cu fasole, deloc asemănătoare cu mâncarea pe care mamele lor obişnuiau să o pregătească în dimineţile şi după-amiezile de duminică, cu ani în urmă, cine din spaghete sau chiftele încălzite, cumpărate de la McDonalds-ul din Falmouth, pe drumul înspre casă de la lucru. Eva stă la masă în camera din față, jucând gin rummy cu Grover Verrill, plină de nervi şi rătoindu-se la ceilalți să-şi şteargă grăsimea şi să înceteze să mai verse zoaiele pe masă şi pe duşumea. Nici unul nu-şi aminteşte să o mai fi văzut vreodată în dispoziția asta, nervoasă ca o pisică sălbatică şi un câine turbat laolaltă. Însă ştiu ce s-a întâmplat, chiar dacă ea nu-şi dă seama.

Domnul şi doamna Petrie mănâncă sandviciuri în bucătărie, încercând să dezlege misterul telefonului pe care tocmai îl primiseră din partea preotului catolic din localitate, Părintele Callahan: *Fiul dumneavoastră este cu mine. Este bine. Îl aduc curând acasă. La revedere.* Au discutat posibilitatea de a-l anunța pe omul legii din oraş, Parkins Gillespie, şi s-au hotărât să mai aştepte puțin. Simțiseră o schimbare în felul de a fi al fiului lor, care, oricum, fusese întotdeauna ceea ce mamei lui îi plăcea să spună: Un Copil Profund. Totuşi, fără ca nici unul din ei să recunoască aceasta, spectrele lui Ralphie şi Danny Glick pluteau deasupra lor.

În spatele magazinului său, Milt Crossen mănâncă pâine şi bea lapte. Nu prea mai are poftă de mâncare de când a murit soția lui în '68. Delbert Markey, proprietarul barului, îşi croieşte metodic drum prin cei cinci hamburgeri pe care i-a pregătit el însuşi. Îi mănâncă cu muştar şi munți de ceapă crudă şi se va plânge întreaga noapte, cui are chef să-l asculte, că afurisita asta de indigestie acidă îl omoară. Rhoda Curless, menajera Părintelui Callahan, nu mănâncă nimic. E îngrijorată din cauza Părintelui, care hoinăreşte pe undeva pe afară. Harriet Durham mănâncă cotlete de porc împreună cu familia ei. Carl Smith văduv din 1957, mănâncă un cartof fiert

şi bea o sticlă de vin din pelin. Familia lui Derek Boddin mănâncă şuncă şi varză de Bruxelles, *Cîîîh,* zice Richie, bătăuşul detronat. Mănânci sau te bat la curu' gol, spune Derek. Nici lui nu-i place varza de Bruxelles.

Reggie şi Bonnie Sawyer mănâncă friptură din coaste de viţel, cu garnitură de porumb şi cartofi prăjiţi, iar la desert au prăjitură de ciocolată acoperită cu glazură. Asta e mâncarea care îi place lui Reggie. Bonnie, ale cărei vânătăi de-abia începuseră să treacă, îl serveşte tăcută, cu ochii plecaţi. Reggie mănâncă serios şi concentrat, dând gata şi trei sticle de bere în timpul mesei. Bonnie mănâncă în picioare. Durerea nu îi permite încă să se aşeze pe scaun. Nu prea are poftă de mâncare, dar totuşi se forţează să înghită, ca să nu observe Reggie şi să o certe. În noaptea aceea, după ce a snopit-o, i-a aruncat la toaletă toate anticoncepţionalele şi a violat-o. Şi de atunci încoace o violează în fiecare noapte.

Pe la şapte fără un sfert, majoritatea meselor s-au încheiat, au fost fumate cam toate ţigările şi trabucele şi pipele de după-masă, au fost strânse mai toate mesele. Vasele sunt spălate, limpezite şi puse la uscat în scurgătorul de lângă chiuvetă. Copiii sunt împachetaţi în pijamale şi expediaţi în cealaltă cameră ca să se uite la televizor până la ora de culcare.

Roy McDougall, care a făcut tăciune o tigaie plină cu cotlete de viţel, înjură şi le aruncă - cu tigaie cu tot - în găleata pentru gunoi. Îşi pune jacheta din doc şi pleacă la barul lui Dell, lăsându-şi afurisita de scroafă de nevastă, bună doar să încurce locul, să doarmă în dormitor. Copilu-i mort, nevasta se băşeşte, mâncarea pentru cină s-a ars ca dracu. E vremea să se îmbete. Şi poate că e vremea să-şi strângă cortul şi s-o întindă din oraşul ăsta de doi bani.

Într-un micuţ apartament de la etaj, pe Strada Taggart, care porneşte din Jointer Avenue ca să se înfunde după o distanţă mică in spatele clădirii Municipalităţii, Joe Crane primeşte un dar neaşteptat din partea zeilor. Tocmai a isprăvit un castronaş cu cereale şi se aşează ca să se uite la televizor,

când simte o durere bruscă şi infinită care îi paralizează partea stângă a pieptului şi braţul stâng. Gândeşte: *Ce-i asta? Inima?* Şi se întâmplă să aibă perfectă dreptate. Se ridică şi reuşeşte să ajungă la jumătatea drumului înspre telefon înainte ca durerea să întunece totul şi să-l facă să se prăbuşească în mijlocul camerei, ca un juncan lovit cu ciocanul în frunte. Micuţul lui televizor color bolboroseşte mai departe şi vor trece douăzeci şi patru de ore până să îl descopere cineva. Moartea lui, care are loc la ora 6:51, P.M., este unica moarte naturală petrecută în Jerusalem's Lot în ziua de 6 octombrie.

Până la ora 7:00 panoplia de culori de la orizont se îngustează, devenind o dungă portocalie care chinuie dureros zarea în apus, de parcă nişte focuri uriaşe de furnale au fost zăgăzuite dincolo de marginile lumii. La est au răsărit deja stelele. Strălucesc continuu, ca diamantele neşlefuite. În această perioadă a anului nu există nici o urmă de îndurare în ele, nici o urmă de alinare pentru îndrăgostiţi. Strălucesc cu o minunată indiferenţă.

Şi în jurul lor bestialitatea nopţii se ridică cu aripi tenebroase. A venit ceasul vampirului.

17

Matt moţăia când au intrat în cameră Jimmy şi Ben şi s-a trezit aproape în aceeaşi clipă, cu degetele-i strângând crucea pe care o ţinea în mâna dreaptă.

Ochii i se încrucişară cu cei ai lui Jimmy, apoi cu cei ai lui Ben... şi zăboviră acolo.

— Ce s-a întâmplat?

Jimmy îi spuse pe scurt. Ben nu zise nimic.

— Şi trupul ei?

— Callahan şi cu mine l-am pus cu faţa în jos într-o ladă din pivniţă, poate chiar aceeaşi ladă în care a venit Barlow în oraş. Am aruncat-o în râul Royal cu mai puţin de o oră în

urmă. Am umplut lada cu pietre. Am folosit maşina lui Straker. Dacă o observă cineva lângă pod, se vor gândi la el.

— Aţi făcut bine. Unde e Callahan? Şi băiatul?

— S-au dus acasă la Mark. Părinţii lui trebuie să ştie totul. Barlow i-a ameninţat anume.

— Vor crede?

— Dacă nu cred, Mark îl va pune pe tatăl său să te sune.

Matt aprobă din cap. Părea foarte obosit.

— Ben, spuse el. Vino aici. Stai pe pat.

Ascultător, Ben făcu ce i se spusese. Chipul îi era înmărmurit, lipsit de expresie. Se aşează şi îşi încrucişă mâinile cuminte, pe genunchi. Ochii parcă îi erau două găuri făcute cu ţigara.

— Nu există nici o consolare pentru tine, îi spuse Matt: Luă una din mâinile lui Ben într-ale lui. Ben nu protestă.

— Nu are importanţă acum. Timpul te va alina. Ea doarme somnul de veci acum.

— Ne-a înşelat, zise Ben cu o voce găunoasă. Şi-a bătut joc de fiecare dintre noi. Jimmy, dă-i scrisoarea.

Jimmy îi dădu plicul lui Matt. Acesta scoase hârtia groasă de corespondenţă şi o citi cu atenţie, ţinând-o foarte aproape de ochi. Buzele i se mişcau uşor. O puse apoi deoparte şi spuse:

— Da. El este. Egoul lui este chiar mai mare decât mi-am închipuit. Mă face să mă înfior.

— A lăsat-o acolo ca să ne joace o festă, zise Ben pe acelaşi ton cavernos. *El* plecase cu mult înainte. A te lupta cu el e ca şi când te-ai lupta cu vântul. Probabil că noi îi părem insecte. Nişte gândăcei care aleargă disperaţi pentru amuzamentul lui.

Jimmy deschise gura să vorbească, însă Matt clătină abia observat din cap.

— Eşti departe de adevăr, spuse. Dacă ar fi putut să o ia pe Susan cu el, ar fi făcut-o. Nu şi-ar abandona Morţii cei Vii doar ca să joace cuiva o festă, acum, când sunt încă atât de puţini! Gândeşte-te o clipă Ben, şi încearcă să înţelegi ce i-aţi făcut. I-aţi ucis prietenul apropiat, Straker. Aşa cum a

recunoscut el însuşi, chiar l-aţi obligat să participe la această crimă stârnit de pofta lui neostoită de mâncare! Cât de îngrozit trebuie să fi fost când s-a trezit din somnul lui fără vise şi a descoperit că un băiat, neînarmat, a rănit o creatură atât de înspăimântătoare.

Se ridică cu destulă greutate pe perne. Ben întorsese capul şi îl privea cu primul licăr de interes pe care îl manifestase de când tovarăşii lui ieşiseră din casă şi îl descoperiseră în curtea din spate.

— Poate că aceasta nu este cea mai mare victorie, reflectă Matt. L-aţi alungat din casă, din casa pe care el însuşi şi-a ales-o. Jimmy a zis că Părintele Callahan a sterilizat pivniţa cu apă sfinţită şi a sigilat toate uşile cu ostie. Dacă va cuteza să se mai ducă acolo, va muri... *şi el ştie asta.*

— Însă ne-a scăpat, spuse Ben. Ce mai contează?

— V-a scăpat, Matt repetă şoptit cuvintele. Dar unde a dormit astăzi? în portbagajul vreunei maşini? în beciul uneia din victimele sale? Poate în subsolul vechii biserici metodiste din Mlaştini, care a ars în incendiul din '51? Oriunde ar fi dormit, crezi că i-a plăcut sau că s-a simţit în siguranţă acolo?

Ben nu răspunse.

— Mâine veţi începe vânătoarea, spuse Matt şi îi strânse mâinile lui Ben. Nu îl veţi vâna doar pe Barlow, ci pe toţi peştişorii mărunţi - şi, după noaptea aceasta vor fi foarte mulţi peştişori. *Foamea* lor nu se potoleşte niciodată. Mănâncă până simt că dau pe afară. Nopţile îi aparţin lui, însă în timpul zilei îl veţi hăitui şi îl veţi hăitui până când se înspăimântă şi pleacă, sau până când, urlând şi cu ţăruşul înfipt în el, îl veţi scoate la lumina soarelui!

Capul lui Ben se ridicase. Acum expresia întipărită pe chipul lui era una de animaţie aproape înfiorătoare. Un zâmbet mic îi atinse colţurile gurii.

— Da, e bine aşa, şopti. Dar în seara asta, în loc de mâine. Chiar acum...

Mâna lui Matt se întinse şi-i cuprinse umărul într-o strânsoare surprinzător de viguroasă.

— Nu în seara asta. Seara asta ne-o vom petrece împreună - tu şi cu mine şi Jimmy şi Părintele Callahan şi Mark şi părinții lui Mark. *El* ştie acum... Îi e teamă. Numai un dement sau un sfânt ar fi în stare să se apropie de Barlow când acesta e treaz şi se află la sânul nopții - mama sa. Şi nici unul dintre noi nu e nici dement, nici sfânt.

Închise ochii şi şopti:

— Încep să cred că îl cunosc deja. Zac în patul ăsta de spital şi mă joc de-a Mycroft Holmes, încercând să i-o iau înainte punându-mă în locul lui. E bătrân de secole şi are o inteligență strălucită. Dar este şi egocentric, aşa cum îl arată scrisoarea. Şi de ce n-ar fi aşa? Egoul lui a crescut ca o perlă, strat peste strat, până când devine uriaşă şi otrăvitoare. E plin de orgoliu. Şi are cu ce să se laude. Iar setea lui de răzbunare trebuie să fie irezistibilă, ceva care ne îngrozeşte, dar, în acelaşi timp, ceva ce putem folosi.

Deschise ochii şi îi privi cu gravitate pe amândoi. Ridică crucea în fața lui.

— Aceasta îl va opri, însă s-ar putea să nu oprească pe altcineva care îi face jocul, aşa cum s-a întâmplat cu Floyd Tibbits. Şi mai cred că s-ar putea să încerce să elimine pe unii dintre noi în seara asta... pe unii dintre noi sau pe noi toți.

Se uită la Jimmy.

— Cred că nu ați făcut bine când i-ați trimis pe Mark şi pe Părintele Callahan acasă la părinții lui Mark. Îi puteam suna şi îi puteam chema aici, fără să le spunem nimic. Acum ne-am despărțit... şi, mai ales, mă tem pentru băiat. Jimmy, ar fi bine să le dai un telefon... sună-i acum.

— Bine.

Se ridică.

Matt îl privi pe Ben:

— Şi tu vei rămâne cu noi? Te vei lupta alături de noi?

— Da, vocea lui Ben era răguşită. Da.

Jimmy ieşi, traversă holul către camera de gardă a infirmierelor şi găsi numărul familiei Petrie în cartea de telefon, îl formă repede şi auzi înnebunit de spaimă cum prin receptor venea înspre el sirena telefonului deranjat şi nu sunetul de apel.

— I-a prins, spuse.

La auzul vocii lui, sora şefă îşi ridică privirea şi fu îngrozită de expresia aşternută pe chipul doctorului.

18

Henry Petrie era un bărbat educat. Licențiat în ştiințe la facultatea Northeastern, cu specializare la Massachusetts Tech şi cu doctoratul în economie. Părăsise postul de profesor la un liceu foarte bun pentru a ocupa o funcție în administrația firmei de asigurări Prudential Insurance, atât din curiozitate, cât şi din speranța unui câştig pecuniar mai bun. Voia să vadă dacă unele din ideile sale economice funcționau în practică la fel de bine ca în teorie. Şi descoperi că funcționau. În doi ani spera să fie în stare să îşi dea nişte examene de diferență, căci scopul căruia i se dedicase în prezent era să înceapă anii '80 într-un post important al departamentului economic din cadrul guvernului federal. Nu de la Henry Petrie moştenise fiul său imaginația înfierbântată; logica, tatălui era totală şi dintr-o bucată iar lumea lui funcționa cu precizie aproape desăvârşită. Era membru al Partidului Democrat, însă îl votase pe Nixon la alegerile din 1972, nu pentru că ar fi crezut că Nixon era un om onest - chiar îi spusese soției sale în repetate rânduri că îl consideră pe Richard Nixon un escroc mărunt şi lipsit de imaginație, înzestrat cu tot atâta abilitate ca un hoț de prăvălii - ci pentru că adversarul lui era un pilot deranjat la mansardă, care ar fi dus urgent țara la dezastru economic. A urmărit încercarea de răsturnare a valorilor culturale de la sfârşitul anilor '60 cu o toleranță calmă, izvorâtă din credința că o asemenea năzbâtie

se va stinge lin, deoarece nu se bucura de nici un sprijin financiar. Dragostea nutrită pentru soția lui nu era deosebită - nimeni nu ar scrie vreodată o poezie dedicată pasiunii unui bărbat care îşi face ghem şosetele în fața soției sale - însă era robustă şi neabătută. Henry Petrie era întocmai ca o săgeată dreaptă, încrezător în sine însuşi şi în legile fireşti ale fizicii, matematicii, economiei şi (într-o măsură ceva mai mică) ale sociologiei.

Ascultă istorisirea fiului său şi a preotului, sorbind încetişor din cafea şi punându-le întrebări lucide în acele momente când firul narațiunii se încurca sau devenea neclar. Calmul de care dădea dovadă părea a creşte direct proporțional cu caracterul grotesc al poveştii şi cu agitația tot mai crescândă a soției sale, June. Când au terminat, ceasul arăta ora şapte şi cinci minute. Henry Petrie îşi pronunță verdictul în patru silabe calme, hotărâte:

— Imposibil.

Mark suspină, îl privi pe Callahan şi zise:

— V-am spus eu. Chiar îi *spusese* pe drumul de la prezbiteriu, parcurs în mașina veche a preotului.

— Henry, nu crezi că...

— Aşteaptă.

Acest cuvânt şi mâna ridicată (cu un gest degajat) o făcură imediat să tacă. Se aşeză şi îl cuprinse pe Mark de umeri, trăgându-l uşor de lângă Părintele Callahan. Băiatul se supuse.

Henry Petrie îl privi cu amabilitate pe preot.

— Haideți să vedem dacă nu putem să dăm de capăt acestei halucinații de care suferiți ca doi oameni înzestrați cu rațiune.

— S-ar putea ca aceasta să nu fie posibil, spuse Părintele Callahan cu aceeaşi amabilitate în voce, însă putem încerca. Domnule Petrie, ne aflăm aici pentru că Barlow v-a amenințat în mod direct pe dumneavoastră şi pe soția dumneavoastră.

— Şi chiar ați bătut țăruşul în corpul acelei fete în după-amiaza asta?

— Nu eu. Domnul Mears a făcut-o.

— Şi cadavrul mai este încă acolo?

— L-au aruncat în râu.

— Dacă este adevărat, spuse Petrie, înseamnă ca l-ați făcut pe fiul meu părtaş la o crimă. Vă dați seama de gravitatea faptei?

— Îmi dau seama. Dar era absolut obligatoriu să procedăm aşa. Domnule Petrie, dacă ați vrea să sunați la spital şi să vorbiți cu Matt Burke...

— Ah, dar sunt sigur că martorul dumneavoastră vă va susține, zise Petrie, cu acelaşi surâs uşor, înnebunitor pe buze. Acesta este unul din aspectele fascinante ale acestei demențe în grup. Pot să văd şi eu scrisoarea pe care v-a lăsat-o acest Barlow?

Callahan se blestemă în gând.

— Este la doctorul Cody.

Îi veni o idee şi adăugă:

— Ar fi cel mai bine să mergem la spitalul din Cumberland. Dacă veți vorbi cu...

Petrie clătină din cap:

— Să mai discutăm puțin înainte de asta. Sunt convins că martorii dumneavoastră sunt persoane de încredere, așa cum am şi menționat mai devreme. Doctorul Cody este medicul nostru şi ținem cu toții la dânsul. De asemenea, mi s-a dat a înțelege, că Matthew Burke este un om căruia nu i se poate reproşa nimic... cel puțin, în calitatea dumnealui de profesor.

— Dar în ciuda acestor fapte? întrebă Callahan.

— Părinte Callahan, să vă întreb ceva. Dacă zece martori de încredere vă spun că o buburuză uriaşă s-a plimbat prin parcul oraşului, ziua în amiaza mare, cântând „Dulce Adeline" şi fluturând steagul Confederației, ați crede?

— Dacă aş fi sigur că martorii sunt de încredere şi dacă aş fi sigur că nu glumesc, da, aș înclina să cred.

Cu acelaşi surâs slab, Petrie spuse:

— Aici ne deosebim noi.

— Mintea dumneavoastră este închisă, zise Callahan.

— Nu - pur şi simplu sunt hotărât.

— E cam acelaşi lucru. Spuneți-mi, la firma unde lucrați se îngăduie ca factorii de decizie să ia hotărâri pe baza convingerilor interioare şi nu pe baza faptelor concrete? Aici nu mai e vorba de logică, Petrie; asta e ipocrizie.

Petrie încetă să mai zâmbească şi se ridică.

— Povestea dumneavoastră m-a neliniştit, vă garantez asta. Mi-ați amestecat fiul într-o acțiune nebunească, probabil că şi periculoasă. Să vă socotiți norocoşi dacă nu vă dau în judecată pentru asta. Acum o să vă sun prietenii şi o să vorbesc cu ei. Apoi cred că ar fi mai bine să mergem cu toții la spital, la domnul Burke şi să discutăm mai departe această chestiune.

— Câtă mărinimie din partea dumneavoastră, să faceți rabat de la principii, spuse Callahan sec.

Petrie se duse în camera de zi şi ridică receptorul. Nu auzi tonul; linia era goală şi mută. Încruntându-se uşor, începu să apese butoanele de alimentare. Nici un răspuns. Puse receptorul la loc în furcă şi se întoarse în bucătărie.

— Se pare ca telefonul este deranjat, spuse.

Observă licărirea instantanee de spaimă şi înțelegere a situației din privirile lui Callahan şi ale fiului său şi se enervă.

— Vă asigur, zise pe un ton mai aspru decât ar fi vrut, că în Jerusalem's Lot nu e nevoie de vampiri ca să defecteze sistemul telefonic.

Luminile se stinseră.

19

Jimmy alergă înapoi în camera lui Matt.

— Linia telefonică e întreruptă acasă la Petrie. Cred că e acolo. Iisuse, am fost atât de tâmpiți...

Ben se ridică de pe pat. Obrajii lui Matt părură a se contracta şi se zbârciră.

— Vedeți cum lucrează? murmură el. Cum nimic nu-l poate abate? Dacă am mai fi avut măcar încă o oră de lumină, am fi

putut... Însă nu avem. Asta este.

— Trebuie să ne ducem acolo, spuse Jimmy.

— Nu! Nu trebuie! Pentru viețile voastre şi pentru viața mea, nu trebuie să plecați.

— Dar ei...

— *Trebuie să se descurce singuri!* Ce se întâmplă - sau s-a întâmplat deja - se va fi isprăvit când veți ajunge voi acolo!

Se opriră, nehotărâți, lângă uşă.

Cu mari eforturi, Matt îşi adună forțele şi începu să le vorbească cu voce blândă, dar puternică.

— Egoul lui este mare şi orgoliul lui este imens. Acestea sunt defecte de care am putea să ne folosim. Însă şi inteligența lui este uriaşă şi trebuie să i-o respectăm şi să ținem cont de ea. Mi-ați arătat scrisoarea - vorbeşte de jocul de şah. Nu am nici o îndoială că este un jucător de mare calibru. Nu vă dați seama că şi-ar fi putut face treaba şi fără să taie linia telefonică? A făcut-o tocmai pentru că a vrut să vă arate că a dat şah uneia din piesele albe. Înțelege forțele şi mai înțelege că este mult mai uşor să învingi atunci când forțele sunt împrăştiate şi derutate. I-ați oferit posibilitatea de a face prima mişcare prin neprezentare tocmai pentru că ați uitat acest aspect - grupul inițial a fost împărțit în două. Dacă vă năpustiți acum la Petrie acasă, grupul va fi împărțit în trei. Rămân singur şi țintuit la pat; vânat uşor, în ciuda crucilor şi a cărților şi a descântecelor mele. Nu trebuie decât să trimită unul din cei încă Nemorți să mă ucidă cu un pistol sau cu un cuțit. Şi atunci nu rămâneți decât voi doi care vă repeziți mâncând pământul înspre ceea ce vă hărăzeşte destinul. Şi apoi 'salem's Lot îi va aparține. Nu înțelegeți?

Ben vorbi primul:

— Ba da, spuse.

Matt se lăsă sleit pe perne.

— Nu vorbesc aşa pentru că m-aş teme pentru propria mea viață, Ben. Trebuie să mă crezi. Nici măcar pentru că m-aş teme pentru viețile voastre. Mă tem pentru oraş. Indiferent ce

se întâmplă, cineva tot trebuie să rămână ca să-l înfrunte mâine.

— Da. Şi pe mine nu o să mă prindă până când nu reuşesc să o răzbun pe Susan.

Tăcerea se lăsă grea între ei.

Jimmy Cody o sparse:

— S-ar putea totuşi să scape, reflectă el. Cred că l-a subestimat pe Callahan şi sunt convins că l-a subestimat pe băiat. Puştiul are mult sânge rece.

— Să sperăm că aşa va fi, zise Matt şi închise ochii.

Începură să aştepte.

20

Părintele Donald Callahan se afla într-un capăt al spațioasei bucătării a familiei Petrie, ținând crucea mamei sale ridicată deasupra capului. Aceasta îşi revărsa lumina-i fantomatică în toată încăperea. Barlow stătea în capătul celălalt, lângă chiuvetă, țintuindu-i mâinile lui Mark la spate cu o mână, în timp ce cu cealaltă îl ținea strâns de gât. Între ei, Henry şi June Petrie zăceau pe jos în cioburile geamurilor sparte la intrarea lui Barlow.

Callahan era amețit. Totul se petrecuse cu iuțeala fulgerului şi încă nu putea înțelege. Într-o clipă discuta problema rațional (chiar dacă asta îl scotea din minți) cu Petrie, la lumina vie şi reală a lămpilor din bucătărie. În clipa următoare, era azvârlit în nebunia pe care tatăl lui Mark o negase cu atâta calm şi hotărâre lucidă.

Mintea lui încercă să reconstituie ce se întâmplase.

Petrie s-a întors şi le-a spus că telefonul era deranjat. La câteva secunde după aceea s-au stins toate luminile. June Petrie a țipat. Un scaun s-a răsturnat. Alte câteva clipe au bâjbâit în bezna cea nouă strigându-se unul pe celălalt: Apoi fereastra de deasupra chiuvetei s-a spart, împroşcându-şi

cioburile pe bufet şi pe linoleumul de pe jos. Toate astea s-au petrecut într-un interval de numai treizeci de secunde.

După aceea, în bucătărie a apărut o altă umbră şi Callahan a reuşit să rupă vraja care îl înmărmurise. Strânse în mâini crucea care îi atârna la gât; şi când carnea lui o atinse, întreaga încăpere a strălucit de o lumină nepământeană.

Îl văzu pe Mark, încercând să-şi tragă mama înspre arcada care dădea în camera de zi. Henry Petrie stătea lângă ei, cu capul întors, şi trăsăturile calme transformate fără veste într-o caricatură a uluirii în faţa acestei invazii care sfida orice logică. Şi în spatele lui, înălţându-se ameninţător, un chip alb al cărui rânjet larg se despica dezvăluind colţi lungi, ascuţiţi şi ochi roşii, înfiorători, aidoma porţilor spre cuptoarele iadului. Barlow îşi întinse mâinile (Callahan avu timp doar să observe cât de lungi şi sensibile erau degetele acelea livide, întocmai ca ale unui pianist) şi prinse capul lui Henry Petrie cu o mână, al lui June cu cealaltă şi le izbi unul de altul. Se auzi un pocnet şi apoi un scrâşnet. Dezgustătoare. Se prăbuşiră amândoi ca nişte bolovani. Prima ameninţare a lui Barlow fusese dusă la îndeplinire.

Mark scoase un urlet ascuţit, pătrunzător şi se aruncă fără să se gândească asupra lui Barlow.

— Aha, iată-te! a rostit binedispus Barlow cu vocea lui bogată şi puternică.

Mark îl atacase şi fusese capturat instantaneu.

Callahan înainta, ţinând crucea ridicată.

Rânjetul de triumf al lui Barlow se transformă într-un rictus de agonie. Se retrase împleticindu-se către chiuvetă, trăgând băiatul în faţa lui; Picioarele lor zdrobiră cioburile de geam.

— În numele Tatălui... Începu Callahan.

La auzul numelui lui Dumnezeu, Barlow ţipă ca biciuit, cu gura căscată în care licăreau colţii ascuţiţi ca acele. Fibrele muşchilor de pe grumazu-i încordat se desenau gravate parcă în relief.

— Nu te apropia! spuse. Nu te mai apropia, magicianule! sau îi voi reteza jugulara şi carotida băiatului înainte să apuci să mai respiri o dată!

În timp ce vorbea, buza de deasupra dezveli dinții lungi şi ascuțiți şi apoi capul său se repezi în jos cu iuțeala viperei care îşi atacă prada, ratând cu mai puțin de un centimetru impactul cu carnea lui Mark.

Callahan se opri.

— Dă-te înapoi, îi ordonă Barlow, rânjind din nou. Stai lângă partea ta de masă şi eu voi sta lângă a mea, eh? ce zici?

Callahan se retrase încet, ținând încă ridicată crucea la nivelul ochilor, ca să-l poată privi peste brațele ei. Crucea părea să pulseze cu flăcări zigzagate iar puterea lor îi reverbera în susul brațelor, până când muşchii i se încordară şi începură să-i tremure.

Se aflau față în față.

— În sfârşit împreună, zâmbi Barlow.

Trăsăturile sale erau puternice şi inteligente şi frumoase într-un mod respingător şi crunt - totuşi, când lumina îşi modifică unghiul, părură aproape efeminate. Unde a mai văzut oare un chip ca acesta? Şi îşi aminti în această clipă a celei mai complete spaime pe care a cunoscut-o vreodată. Era chipul domnului Filip, bau-baul lui personal din timpul copilăriei, lucrul acela care se ascundea în dulap, în timpul zilei şi ieşea la iveală noaptea, după ce mama sa închidea uşa, de la dormitor. Nu avea voie să doarmă cu lumina aprinsă - părinții lui conveniseră că cea mai bună metodă pentru a-şi înfrânge temerile copilăreşti era aceea de a se confrunta cu ele, nu să le cânte în strună - şi în fiecare noapte, când uşa se închidea cu un pocnet mic şi paşii mamei sale tropăiau înfundat pe carpeta coridorului, îndepărtându-se, uşa de la dulap se întredeschidea şi simțea (sau chiar putea *vedea?)* fața albă şi slabă şi ochii arzători ai domnului Filip. Şi iată-l din nou. Ieşise din dulap şi se uita fix la el peste umărul lui Mark cu chipul lui alb ca de clovn, cu ochii lui strălucitori şi cu buzele lui roşii, senzuale.

— Şi acum? spuse Callahan cu o voce care nu mai era a lui. Privea degetele lui Barlow, degetele acelea lungi şi sensibile, care strângeau uşor gâtul băiatului. Pe ele erau nişte pete micuțe şi albastre.

— Depinde. Ce eşti dispus să oferi în schimbul nenorocitului ăsta mic?

Pe neaşteptate, smuci în sus mâinile lui Mark, sperând, evident, să-şi sublinieze întrebarea cu un strigăt al băiatului;

Însă Mark nu voia să îl satisfacă. Numai un şuierat i se strecură printre dinții încleştați.

— O să țipi, şopti Barlow, iar buzele i se schimonosiră într-o grimasă de ură animalică. O să țipi până o să-ți *explodeze* gâtul!

— Încetează, strigă Callahan.

— Şi de ce aş face-o?

Ura i se ştersese de pe chip. În locul ei strălucea acum un zâmbet fermecător şi amenințător totodată.

— Să-l grațiez pentru moment pe băiat, să mi-l păstrez pentru o altă noapte?

— Da!

Încet, torcând ca o pisică uriaşă, Barlow spuse:

— Atunci îți vei arunca crucea şi mă vei înfrunta de pe poziții egale - negrul împotriva albului? Credința ta împotriva credinței mele?

— Da, spuse Callahan, însă cu mai puțină hotărâre.

— Atunci arunc-o!

Buzele lui pline se strânseră în anticiparea momentului. Fruntea lui înaltă lucea în lumina spectrală, de basm, care umplea încăperea.

— Şi să am încredere în tine că îi vei da drumul? Aş da dovadă de mai multă înțelepciune dacă mi-aş vârî în sân un şarpe cu clopoței şi m-aş încrede în el că nu mă va muşca.

— Însă eu am încredere în tine... priveşte!

Îl eliberă pe Mark şi făcu un pas înapoi, ridicând mâinile goale.

Mark rămase nemişcat, fără să-i vină să creadă, şi, după o clipă, se repezi la părinții lui, fără să mai privească în direcția lui Barlow.

— Fugi, Mark! strigă Callahan. Fugi!

Mark se uită la el cu ochii uriaşi şi întunecați:

— Cred că au murit...

— FUGI!

Mark se ridică greoi în picioare. Se întoarse şi îl privi pe Barlow.

— Curând, frățiorule, spuse Barlow pe un ton aproape blajin. Foarte curând tu şi cu mine vom...

Mark îl scuipă.

Barlow îşi ținu răsuflarea. Fruntea i se întunecă, cuprinsă de o furie într-atât de profundă, încât celelalte expresii purtate până atunci părură ceea ce erau cu adevărat - simple prefăcătorii. O clipă, Callahan întrezări în ochii lui o undă de nebunie, mai neagră decât sufletul unui ucigaş.

— *M-a scuipat,* şopti Barlow. Trupul îi tremura, legănându-se aproape, din cauza mâniei care îl copleşise. Se împletici un pas înainte, ca un orb înspăimântător care îşi caută drumul.

— *Întoarce-te!* urlă Callahan şi ridică crucea în direcția lui.

Barlow țipă şi îşi protejă fața cu mâinile. Crucea izbucnise în vâlvătăi de lumină orbitoare, supranaturală şi atunci a fost momentul în care Callahan l-ar fi putut alunga pentru totdeauna, dacă ar fi avut curajul să înainteze.

— Am să te omor, spuse Mark.

Şi dispăru, ca un vârtej întunecat de apă.

Barlow păru că devenise mai înalt. Părul lui, pieptănat peste cap, după moda europeană, părea a-i pluti în jurul țestei. Purta un costum negru şi o cravată de culoarea vinului, cu un nod impecabil. Lui Callahan i se păru că devenise parte integrantă din întunericul care îl învăluia. Din orbitele în care erau adânciți, ochii lui aruncau fulgere ca nişte tăciuni vicleni şi posomorâți.

— Acum achită-te şi tu de învoiala noastră, magicianule.

— Sunt *preot!* îi aruncă Callahan.

Barlow făcu o mică reverență batjocoritoare.

— *Preotule,* spuse, iar în gura lui cuvântul suna ca un peşte mort şi împuțit.

Callahan era nehotărât. De ce să arunce crucea? Alungă-l, obține o remiză în noaptea asta, şi mâine...

Însă o parte mai profundă a minții lui îl avertiză. Să refuze provocarea unui vampir însemna să îşi asume nişte riscuri mult mai grave decât ar fi putut bănui vreodată. Dacă nu cuteza să lase crucea deoparte, însemna că recunoaşte... că recunoaşte... ce? Numai dacă lucrurile nu s-ar precipita atât, dacă ar avea timp să se gândească, să găsească o soluție...

Strălucirea crucii începuse să pălească.

O privi cu ochi mari de uimire. Teama făcu un triplu salt în abdomenul lui care se umplu de un talmeş-balmeş de cabluri incandescente. Capul i se smuci pe spate şi îl privi fix pe Barlow. Traversa bucătăria înspre el iar pe buze i se întipărise un zâmbet larg, aproape voluptuos.

— Stai la locul tău, vocea îi era răguşită şi preotul se retrase un pas. Îți poruncesc, în numele lui Dumnezeu.

Barlow râse.

Din vâlvătaia dinainte mai rămăsese numai un licăr stins în formă de cruce. Umbrele puseseră din nou stăpânire pe chipul vampirului, țesând o mască de trăsături ciudate şi primitive sub pomeții proeminenți.

Callahan mai făcu un pas înapoi şi se lovi de masa de bucătărie, aşezată lângă perete.

— Nu mai ai unde să te duci, murmură Barlow cu tristețe. O veselie infernală îi bulbuca ochii.

— E trist să vezi cum dă greş credința unui om. Eh, asta este...

Crucea tremura în mâinile lui Callahan şi ultima sclipire se stinse brusc. Acum nu mai era decât o bucată de ipsos pe care mama lui o cumpărase dintr-un magazin de suveniruri din Dublin, probabil la preț de speculă. Dispăruse şi puterea pe care i-o insuflase, puterea care îl făcuse să creadă că brațul său putea dărâma ziduri şi putea sparge piatra. Muşchii săi

îşi aminteau încordarea şi forța care pulsase în ei, însă nu o puteau copia.

Din beznă, Barlow întinse mâna şi-i smulse crucea dintre degete. Callahan scoase un strigăt nefericit, strigătul care vibrase în sufletul - însă niciodată în corzile vocale - copilului de demult care în fiecare noapte a fost lăsat singur cu domnul Filip care trăgea cu ochiul la el din dulap, printre jaluzelele somnului. Sunetul care se auzi apoi îl va urmări tot restul vieții: două pocnituri seci când, Barlow rupse brațele crucii, şi o bufnitură lipsită de noimă, când o aruncă pe jos.

— Dumnezeu să te *blesteme!* strigă.

— E mult prea târziu pentru asemenea melodramă, se auzi vocea lui Barlow din întunericul cu care devenise una. Era ceva asemănător cu mâhnirea în vocea aceea.

— Nu mai este nevoie. Ai uitat doctrina propriei tale biserici, nu-i aşa? Crucea... pâinea şi vinul, confesionalul... nu sunt decât simboluri. Fără credință crucea nu este decât o bucată de lemn, pâinea nu este decât grâu copt, iar vinul este făcut din struguri acri. Dacă ai fi aruncat crucea, m-ai fi putut înfrânge într-o altă noapte. Într-un fel, am sperat că aşa va fi. De mult timp nu am mai întâlnit un adversar de valoare. Băiatul acela face câți zece ca tine, preotule fals.

Fără veste, din întuneric, două mâini uimitor de puternice apucară umerii lui Callahan.

— Acum cred că vei fi binevenit în uitarea morții mele. Morții cei Vii nu au amintiri; cunosc numai foamea şi nevoia de a-şi sluji Stăpânul. Aş putea să te folosesc. Aş putea să te trimit printre prietenii tăi. Dar este oare, necesar să fac asta? Fără tineri ca să-i conduci, sunt mai lipsiți de importanță. Şi băiatul le va povesti ce s-a întâmplat aici. Chiar în clipa aceasta un servitor de-al meu s-a dus să rezolve problema. Probabil că există o pedeapsă mai potrivită pentru tine, preotule fals.

Îşi aminti spusele lui Matt. *Unele lucruri, sunt mai rele decât moartea.*

Încercă să se zbată şi să scape, însă mâinile îl țineau ca într-o menghină. Apoi o mână se îndepărtă. Auzi sunetul făcut de haine pe piele şi apoi un zgomot ca de zgâriere.

Mâinile îi cuprinseră gâtul.

— Haide, preotule fals. Învață religia cea adevărată. Ia împărtăşania *mea*.

Realizarea grozăviei îl inundă pe Callahan într-un val sinistru.

— Nu! Nu... nu...

Însă mâinile erau neîndurătoare. Capul îi fu tras mai în față, şi mai în față, şi mai în față:

— Acum, preotule, şopti Barlow.

Şi gura lui Callahan fu lipită de carnea urât mirositoare a gâtului rece al vampirului, în locul unde pulsa o venă deschisă. Îşi ținu respirația un timp ce i se păru o veşnicie, dând din cap înnebunit, însă în van, mânjindu-şi cu sânge obrajii şi fruntea şi bărbia, arătând ca un indian care se pregăteşte de război.

Şi totuşi, în cele din urmă, bău.

21

Ann Norton coborî din maşină fără să se mai ostenească să scoată cheile din contact şi traversă lotul de parcare din fața spitalului îndreptându-se către luminile strălucitoare ale holului de la intrare. Deasupra, norii ascunseseră stelele şi în curând avea să plouă. Nu ridică privirea ca să vadă norii. Mergea apatică, uitându-se drept în față.

Era acum o femeie care arăta cu totul altfel decât doamna pe care o cunoscuse Ben Mears în prima seară când Susan l-a invitat să ia cina cu familia ei. Acea doamnă era de înălțime mijlocie, îmbrăcată într-o rochie verde de lână, nu exagerat de pretențioasă, dar care sugera un oarecare confort financiar. Acea doamnă nu era frumoasă, însă era îngrijită şi îți făcea

plăcere să te uiți la ea; părul ei cărunt fusese ondulat permanent doar cu puțin timp în urmă.

Femeia aceasta era încălțată doar cu o pereche de papuci. Avea picioarele goale, fără ciorapi, iar varicele ieşeau proeminente în relief (deşi nu la fel de proeminente ca înainte; o parte din presiunea sângelui fusese înlăturată din vene). Purta un capot galben şi zdrențuit peste cămaşa de noapte; părul îi fusese răvăşit în şuvițe bezmetice de vântul abia stârnit. Chipul îi era palid şi sub ochi i se adânciseră cearcăne vineții.

I-a spus lui Susan, a avertizat-o în privința bărbatului acela, Mears, şi a prietenilor lui, a avertizat-o împotriva bărbatului care a omorât-o. Matt Burke l-a împins să o facă. Erau în cârdășie. O, da. Ştia acum. *El* îi spusese.

Fusese bolnavă toată ziua, bolnavă şi somnoroasă şi incapabilă să se dea jos din pat. Şi după prânz, când a căzut într-un somn adânc, în timp ce soțul ei era plecat de acasă ca să răspundă întrebărilor idioate dintr-un chestionar întocmit pentru persoanele dispărute, *el* a vizitat-o în vis. Chipul lui era frumos şi poruncitor şi arogant şi irezistibil. Nasul lui semăna cu ciocul unui şoim, părul îi era pieptănat pe spate iar gura lui cu buze groase, fascinante, dezvăluia în zâmbet dinți albi, ciudat de excitanți. Şi ochii lui... erau roşii şi parcă o hipnotizau. Când *el* se uita la tine cu ochii aceia, nu puteai să-ți fereşti privirea... şi nici nu voiai să ți-o fereşti.

El i-a spus totul şi ce trebuia ea să facă - şi cum va *fi* din nou cu fiica ei după ce îşi termină misiunea, cu fiica ei şi cu mulți alții... şi cu *el.* Nu mai era vorba de Susan acum; *lui* voia ea să îi facă pe plac, ca apoi *el* să îi ofere lucrul după care tânjea şi de care avea atâta nevoie: atingerea; penetrarea.

În buzunar avea revolverul soțului ei.

Intră în hol şi privi la biroul de informații. Dacă cineva ar încerca să o oprească din drum, se va vedea nevoită să aibă grijă de persoana respectivă. Nu să o împuşte, nu. Nici un glonte nu trebuia să fie tras până nu se va afla în camera lui Burke. Aşa i-a spus *el.* Dacă o prindeau şi o opreau înainte să

îşi termine treaba, *el* nu va mai veni noaptea la ea, să îi dea sărutările *lui* arzătoare.

La birou se afla o tânără în uniformă şi cu bonetă albă pe cap, care dezlega cuvinte încrucişate în lumina molcomă a lămpii de deasupra pupitrului principal. Un infirmier tocmai traversa holul, cu spatele la locul unde se aflau ele.

Când auzi paşii lui Ann, sora de serviciu ridică privirea şi îi adresă surâsul profesional, însă surâsul se stinse când o văzu pe femeia cu ochii goi care se apropia, îmbrăcată ca pentru a merge la culcare. Ochii îi erau lipsiți de expresie, însă erau, totodată, ciudat de strălucitori, de parcă ar fi fost ochii unei jucării mecanice care tocmai fusese întoarsă cu cheia. Probabil că era o pacientă care o pornise la plimbare.

— Doamnă, dacă sunteți...

Ann Norton scoase arma din buzunarul capotului cu gestul unui pistolar dement din alte vremuri. Ținti capul sorei de serviciu şi îi spuse:

— Întoarce-te.

Buzele tinerei încercară să articuleze cuvinte, însă rămaseră mute. Suspină adânc.

— Nu țipa. Te omor dacă țipi.

Aerul îi ieşi din plămâni cu un şuierat astmatic. Sora de serviciu se albise la față.

— Acum întoarce-te.

Sora se ridică încet şi se întoarse. Ann Norton întoarse pistolul în mână şi se pregăti să lovească capul fetei cu patul, folosindu-şi toată puterea pe care o mai avea.

Chiar în clipa aceea o lovitură îi zbură picioarele de pe pardoseală.

22

Pistolul îi scăpă din mână.

Femeia îmbrăcată în capotul galben şi zdrențuit nu țipă, însă începu să scoată nişte scâncete ascuțite din gât, nişte

sunete care se prelungiră parcă într-un bocet. Se târî după armă ca un crab, iar bărbatul cu aspect uluit şi înspăimântat care se afla în spatele ei, se năpusti şi el după pistol. Când îşi dădu seama că ea va ajunge prima, îl lovi cu piciorul şi îl expedie în cealaltă parte a mochetei care acoperea holul.

— Hei! urlă el. Hei, ajutor!

Ann Norton aruncă o privire peste umăr şi şuieră către el. Trăsăturile i se schimonosiseră într-o mâzgălitură a urii şi apoi se târî iarăşi după armă. Infirmierul se întorsese în fugă. Privi o clipă întreaga scenă cu uimire absolută şi apoi ridică arma care se afla lângă picioarele sale.

— Pentru Dumnezeu, exclamă el. Chestia asta e încăr...

Atunci îl atacă. Mâinile ei, îndoite în gheare, se abătură asupra feței lui, lăsând dungi roşii pe fruntea şi obrazul drept al infirmierului înmărmurit. Ținea însă arma sus, ca ea să nu o poată ajunge. Încă scâncind, femeia încercă să şi-o recapete.

Celălalt bărbat, la fel de uluit, veni prin spate şi o prinse. Mai târziu avea să spună că era ca şi când ar fi luat în brațe un sac plin cu şerpi vii. Corpul de sub capotul cel galben era fierbinte şi dezgustător la atingere, cu fiecare muşchi răsucindu-se şi zvârcolindu-se.

În timp ce se zbătea să se elibereze, infirmierul îi trase un pumn în falcă. Îşi dădu ochii peste cap şi se prăbuşi.

Infirmierul şi bărbatul cel uluit se priviră.

Sora de la biroul de informații țipă. Îşi ținea mâinile la gură şi astfel țipetele ei căpătaseră calitatea aceea unică a sirenei de ceață pentru vapoare.

— Ce fel de spital aveți, măi, aici? întrebă bărbatul cel uluit.

— Să mă bată Dumnezeu dacă ştiu, răspunse infirmierul. Ce dracu' s-a întâmplat?

— Tocmai venisem s-o vizitez pe sora mea. A născut. Şi vine la mine un puşti şi-mi zice că a intrat o femeie cu un pistol. Şi...

— Ce puşti?

Bărbatul cel uluit care venise să îşi viziteze sora se uită în jur. Holul se umplea de oameni atraşi de zgomot, însă toți

aceştia depăşiseră vârsta când nu li se dădea de băut în baruri.

— Nu-l văd acum. Da' a fost aici. E încărcată chestia aia?

— Sigur că este, spuse infirmierul.

— Ce fel de spital aveți, măi, aici? întrebă din nou bărbatul cel uluit.

23

Au văzut două asistente care au trecut pe lângă uşa lor, fugind către lifturi şi au auzit nişte țipete vagi din casa scării. Ben se uită la Jimmy iar acesta ridică aproape imperceptibil din umeri. Matt moțăia cu gura deschisă.

Ben închise uşa şi stinse luminile. Jimmy se ghemui la piciorul patului lui Matt şi când auziră paşi care ezitau în fața uşii, Ben se repezi într-acolo, pregătit să înfrunte orice. Când uşa se deschise şi un cap apăru în deschizătură, îl apucă cu o mişcare ce se voia asemănătoare cu mişcările de lupte marțiale şi îi lipi crucea de obraz.

— Lasă-mă *în pace!*

O mână se ridică şi începu să îl izbească inutil în piept. O secundă mai târziu, lumina din tavan a fost aprinsă. Matt Burke se ridicase pe perne şi clipea nedumerit la Mark Petrie care se zbătea în brațele lui Ben.

Jimmy se ridică şi traversă în fugă încăperea. Părea aproape gata să îl îmbrățişeze pe băiat, când se opri, şovăind.

— Ridică bărbia.

Mark ridică capul, arătându-le gâtul neatins.

Jimmy se relaxă.

— Măi, n-am fost niciodată în viață atât de fericit să văd pe cineva. Unde e Părintele?

— Nu ştiu, spuse Mark pe un ton lugubru. Barlow m-a prins... mi-a omorât părinții. Sunt morți. Părinții mei sunt morți. I-a lovit cap în cap. Mi-a omorât părinții. După aia m-a prins şi i-a spus Părintelui Callahan că îmi va da drumul dacă

Părintele Callahan îi promite că îşi va arunca crucea. I-a promis. Am fugit. Da' înainte să fug, l-am scuipat în față. L-am scuipat în fată şi o să-l omor.

Se clătină în pragul uşii. Obrajii şi fruntea îi erau zgâriate de crengi. Fugise prin pădure, pe drumeagul pe care Danny Glick şi fratele său îşi întâlniseră sfârşitul cu secole în urmă. Pantalonii îi erau uzi până la genunchi din cauza drumului prin pârgul Taggart. A făcut autostopul ca să ajungă în Cumberland, însă nu îşi putea aminti cu ce fel de maşină călătorise. Îşi amintea numai că radioul era deschis.

Ben îşi simți limba înghețată. Nu ştia ce să spună.

— Biet băiat, şopti Matt. Bietul meu băiețel curajos.

Trăsăturile lui Mark începură să se descompună. Ochii i se închiseră şi gura i se strâmbă şi începu să-i tremure.

— Ma-ma-mama mea...

Se clatină, ca orb, pe picioare, şi Ben îl prinse în brațe, îl strânse şi începu să îl legene, în timp ce lacrimile dezlănțuite îi udau cămaşa.

24

Părintele Callahan nu avea idee de cât timp rătăcea prin beznă. Se împleticise înapoi spre centrul oraşului de-a lungul lui Jointer Avenue, fără să-şi mai aducă aminte de maşina pe care o lăsase parcată în fața casei familiei Petrie. Uneori mergea prin mijlocul drumului, iar alteori se poticnea pe trotuar. Odată era să dea şi o maşină peste el. Farurile îl luminară cu două cercuri uriaşe şi strălucitoare; claxonul începu să răcnească şi îl evită în ultima fracțiune de secundă, cu roți care îşi scrâșniră furia pe asfalt. Altă dată se prăbuşi în şanț. Începuse să plouă în timp ce se apropia de lumina galbenă a semnalizatorului.

Nimeni nu se afla pe străzi ca să-i observe trecerea; 'salem's Lot se baricadase pentru noapte, chiar mai trainic decât de obicei. Restaurantul era pustiu şi, în cofetăria lui Spencer,

domnişoara Coogan stătea lângă casa de marcat, răsfoind o revistă cu istorioare picante din viaţa starurilor, la lumina îngheţată a lămpilor fluorescente din tavan. Afară, sub firma luminoasă, care arăta un câine albastru surprins în mijlocul unui salt, un semn de neon roşu spunea:

AUTOBUZ

Bănuia că ei se tem. Şi aveau toate motivele din lume să se teamă. O parte dinlăuntrul lor asimilase pericolul şi în noaptea aceasta, în Lot, uşile erau încuiate, ceea ce nu se mai întâmplase de ani de zile... dacă se întâmplase vreodată.

Era singur pe stradă. Şi el singur nu mai avea motiv de teamă. Nostim. Râse tare, iar hohotul lui aducea mai degrabă cu un suspin sacadat, sălbatic şi nebun. Nici un vampir nu se va atinge de el. De alţii, poate, dar nu de el. Stăpânul l-a însemnat şi va fi liber până când Stăpânul îşi va cere dreptul. Biserica se înălţa în faţa lui.

Şovăi, apoi urcă aleea din faţă. Se va ruga. Se va ruga toată noaptea, dacă va fi nevoie. Nu Dumnezeului cel nou, Dumnezeu al ghetourilor şi al conştiinţei sociale şi al meselor gratuite, ci Dumnezeului cel vechi care a trimis cuvânt prin Moise ca vrăjitorii să nu fie lăsaţi în viaţă şi care Şi-a sacrificat fiul şi L-a făcut să învie din morţi. O a doua şansă, Doamne. Întreaga mea viaţă pentru ispăşirea păcatului. Doar... acordă-mi o a doua şansă.

Se împiedică pe treptele largi, în anteriu-i plin de noroi şi ud, cu gura mânjită de sângele lui Barlow.

În capătul scării se opri o clipă şi apoi întinse mâna spre clanţa din mijlocul uşii.

Când o atinse, din ea izbucni o flacără albastră şi fu aruncat pe spate. Durerea îi sfârtecă spatele şi apoi capul, apoi pieptul şi stomacul şi picioarele, în timp ce se rostogolea pe treptele de granit, înspre caldarâm.

Rămase tremurând în ploaie, cu mâna în flăcări.

O ridică în faţa ochilor. Era arsă.

— Murdar, murmură el. Murdar, murdar, o, Doamne, atât de murdar.

Se cutremură, cuprins de fiori. Se cuprinse cu mâinile de umeri şi tremură în ploaie, biserica înălțându-se amenințătoare în spatele lui, cu uşile-i închise pentru vecie.

25

Mark Petrie stătea pe patul lui Matt, chiar în acelaşi loc unde a stat Ben când se întorsese însoțit de Jimmy. Mark se ştersese la ochi cu mâneca de la cămaşă, şi, cu toate că avea ochii roşii şi umflați, părea să-şi fi recăpătat stăpânirea de sine.

— Ştii, nu-i aşa, îl întrebă Matt, că 'salem's Lot se află într-o situație disperată?

Mark dădu din cap.

— Chiar în momentul acesta Morții lui cei Vii îl cotropesc, spuse Mark cu gravitate. Luând şi pe alții cu ei. Nu o să-i ia pe toți - nu în noaptea asta - însă vă aşteaptă o sarcină înfiorătoare mâine.

— Matt, vreau să dormi puțin, zise Jimmy. Rămânem aici, nu te îngrijora. Nu arăți bine. Ai trecut printr-o tensiune oribilă...

— Oraşul meu se dezintegrează în fața propriilor mei ochi şi tu vrei să dorm?

Ochii lui, în aparență neobosiți, aruncau fulgere de pe chipul tras.

Încăpățânat, Jimmy insistă:

— Dacă vrei să mai apuci deznodământul, trebuie să-ți păstrezi ceva puteri. Îți vorbesc în calitate de doctor, fir-ai tu să fii.

— Bine. Imediat.

Îi privi pe toți trei.

— Mâine trebuie să vă duceți cu toții acasă la Mark. Trebuie să faceți țăruși. Foarte mulți.

Sensul cuvintelor lui îi făcu să se cutremure.

— Cât de mulți? şopti Ben.

— Aş zice că vă trebuie cel puțin trei sute. Vă sfătuiesc să faceți cinci sute.

— Imposibil, zise Jimmy pe un ton sec. Nu pot fi atât de mulți.

— Morții cei Vii sunt însetați, spuse simplu Matt. E mai bine să fiți pregătiți. Veți merge împreună. Să nu îndrăzniți să vă despărțiți, nici măcar la lumina zilei. Va fi ca o acțiune de salubrizare. Trebuie să începeți dintr-un capăt al oraşului şi să îi căutați îndreptându-vă spre celălalt capăt.

— Nu vom reuşi niciodată să-i găsim pe toți, protestă Ben. Nici chiar dacă am începe la prima rază a dimineții şi i-am căuta până la lăsarea nopții.

— Trebuie să faceți tot ce vă stă în putință, Ben. S-ar putea ca oamenii să înceapă să vă creadă. Unii chiar vă vor ajuta, dacă îi veți convinge de adevărul spuselor voastre. Şi când va veni iarăşi noaptea, o mare parte din munca *lui* va fi distrusă. Oftă:

— Trebuie să credem acum că l-am pierdut pe Părintele Callahan. Asta nu e bine. Însă, indiferent de ce s-a întâmplat, trebuie să mergem mai departe. Trebuie să fiți foarte prudenți. Toți. Fiți pregătiți să spuneți minciuni. Dacă sunteți cumva prinşi, *îi* veți face jocul. Şi, dacă nu ați luat în considerare şi posibilitatea aceasta, ar fi bine să o faceți acum: se poate ca unii dintre noi, sau chiar noi toți, să învingem doar pentru a fi mai târziu condamnați pentru crimă.

Îi privi pe rând. Probabil că expresia de pe chipurile lor îl mulțumi, căci îşi îndreptă apoi întreaga atenție asupra lui Mark.

— Nu-i aşa că ştii care este cea mai importantă sarcină?

— Da, răspunse Mark. Trebuie să-l omorâm pe Barlow.

Surâsul lui Matt era trist:

— Mă tem că asta ar însemna să punem carul înaintea boilor. Mai întâi trebuie să-l găsim.

Îl privi concentrat:

— În seara asta ai văzut ceva, ai auzit ceva, ai mirosit sau ai atins ceva, orice, care să ne ajute să-i localizăm sălaşul? Gândeşte-te bine înainte de a răspunde! Ştii mai bine ca noi toţi cât de important este!

Mark se gândi. Niciodată în viaţa lui, Ben nu văzuse pe cineva care să se supună atât de complet unui ordin. Îşi cuprinse bărbia în palmă şi închise ochii. Părea că trece cu mare atenţie în revistă toate aspectele întâlnirii din seara respectivă.

În cele din urmă ridică privirea, se uită la ei şi scuturã din cap:

— Nimic.

Matt se posomori, însă nu renunţă:

— Poate o frunză agăţată de haine? Nişte buruieni în manşeta pantalonului? Noroi pe pantofi? Orice indiciu de care *el* nu şi-a dat seama?

Deznădăjduit, lovi cu pumnii în pat:

— Dumnezeule Atotputernic! Să fie chiar invincibil?

Ochii lui Mark se măriră brusc.

— Ce? gâfâi Matt. Îl prinse pe băiat de cot. Ce este? La ce te-ai gândit?

— Cretă albastră, spuse Mark. Mă ţinea cu un braţ de gât, uite aşa, şi i-am văzut mâna. Are degete lungi şi albe şi avea pete de cretă albastră pe două dintre ele. Pete foarte mici.

— Cretă albastră, reflectă Matt.

— O şcoală, zise Ben. Asta trebuie să fie.

— Nu e vorba de liceu, spuse Matt. Toate materialele ne sunt livrate de firma Dennison din Portland. Ne aduc numai cretă albă şi galbenă. De ani de zile nu am decât urme de cretă albă şi galbenă sub unghii şi pe haine.

— Cursurile de artă? întrebă Ben.

— Nu există decât ore de grafică la liceu. Folosesc tuş, nu cretă. Mark, eşti sigur că era...

— Cretă, aprobă din cap băiatul.

— Mi se pare că unii din profesorii de ştiinţe exacte folosesc cretă colorată, însă unde să se ascundă în liceu? Ai văzut şi tu

clădirea - un singur nivel, numai ferestre peste tot. În permanență sunt oameni care umblă la dulapurile cu materiale. Şi camera cazanului este la fel de populată.

— În spatele scenei din sala de festivități?

Matt ridică din umeri:

— E suficient de întuneric acolo. Însă dacă doamna Rodin mă suplineşte la repetițiile piesei - elevii îi spun doamna Rodan, după numele unui personaj dintr-un film caraghios japonez science fiction - zona aceea ar fi la fel de populată ca şi restul clădirii. Asta ar însemna să-şi asume un risc mult prea mare.

— Dar în şcolile elementare? întrebă Jimmy. Probabil că se predă desenul în clasele mici. Pun pariu pe o sută de dolari că au cretă colorată la îndemână.

Matt spuse:

— Şcoala elementară de pe strada Stanley a fost construită din acelaşi împrumut, neachitat încă în întregime, ca şi liceul. Şi ea e o clădire modernă cu spațiile folosite la maximum şi, de asemenea, are un singur etaj. Are şi foarte multe ferestre prin care intră soarele. Nu este deloc genul de casă în care s-ar instala ținta noastră. Lor le plac clădirile vechi, pline de istorie şi tradiții, întunecoase, sumbre, ca...

— Ca şcoala de pe strada Brook, zise Mark.

— Întocmai. Matt se uită la Ben. Şcoala de pe strada Brook este o clădire cu structura din lemn, cu trei etaje şi un subsol, construită cam, în acelaşi timp cu Casa lui Marsten. Au fost multe discuții în contradictoriu în oraş la acea vreme, spunându-se că nu are rost să se facă împrumutul pentru a construi o asemenea școală, al cărei risc de incendiere este mult prea mare. Acesta a fost unul din motivele pentru care am votat că ne asumăm responsabilitatea. Cu doi sau trei ani înainte luase foc o şcoală din New Hampshire...

— Îmi aduc aminte, murmură Jimmy. În Cobbs Ferry, nu?

— Da. Trei copii au murit în flăcări.

— Se mai foloseşte școala din strada Brook? întrebă Ben.

— Doar primul etaj. Clasele unu - patru. În doi ani va fi închisă întreaga clădire, atunci când vor termina construcția anexei şcolii de pe strada Stanley.

— Şi Barlow are unde să se ascundă acolo?

— Așa cred, spuse Matt, însă tonul îi era şovăitor. Etajele doi şi trei sunt pline de săli goale de clasă. Iar ferestrele au fost acoperite cu scânduri pentru că mulți copii obişnuiau să arunce cu pietre în ele.

— Atunci asta e, zise Ben. Asta trebuie să fie.

— Aşa se pare, fu de acord Matt şi acum părea, într-adevăr foarte obosit. Însă pare mult prea simplu. Mult prea transparent.

— Cretă albastră, murmură Jimmy. Ochii lui priveau în depărtare.

— Nu ştiu, vocea lui Matt era uimită. Chiar că nu ştiu.

Jimmy îşi deschise geanta şi scoase o sticluță cu pastile.

— Ia două din astea cu apă, spuse. Chiar acum.

— Nu. Mai avem încă multe de pus la punct. Mai avem mult...

— Mai avem multe de făcut şi nu ne putem permite riscul de a te pierde, spuse Ben cu fermitate. Dacă Părintele Callahan a dispărut, eşti cel mai important acum. Fă ce-ți spune Jimmy.

Mark aduse un pahar cu apă de la baie şi Matt se resemnă în silă.

Era ora zece fără un sfert.

În cameră se lăsă tăcerea. Lui Ben i se păru că Matt arăta îngrozitor de îmbătrânit, îngrozitor de consumat. Părul lui alb părea că se împuținase şi se uscase pe pielea capului. Şi că o viață întreagă de necazuri păruse a-şi fi pus amprenta pe chipul său doar în câteva zile. Într-un fel, se gândi Ben, era bine ca atunci când, în cele din urmă, îl va ajunge nenorocirea - o mare nenorocire - aceasta să vină în forma aceasta fantastică, de vis întunecat. Întreaga lui existență îl pregătise să facă față răului simbolic, ce țâşnea la suprafață în lumina lămpii pentru citit şi dispărea în zorii zilei.

— Mă îngrijorează, şopti Jimmy.

— Credeam că atacul de cord a fost unul slab, spuse Ben. Nu un infarct adevărat.

— A fost o ocluzie minoră. Însă următoarea nu va fi tot la fel de blândă. Va fi una majoră. Şi toată povestea asta îl va ucide dacă nu se termină mai repede.

Luă mâna lui Matt şi îi căută cu blândeţe pulsul.

— Şi asta, zise el, va fi o tragedie.

Au stat în jurul patului lui Matt, dormind şi făcând de gardă cu schimbul. Bolnavul dormi liniştit toată noaptea, iar Barlow nu îşi făcu apariţia. Avea treabă în altă parte.

26

Domnişoara Coogan tocmai citea o nuvelă intitulată „Am încercat să-l sugrum pe copilaşul nostru" când uşa se deschise şi intră primul client al serii.

Niciodată până atunci afacerile nu merseseră atât de prost. Nici măcar Ruthie Crockett şi prietenii ei nu veniseră să bea câte un sirop la chioşcul de răcoritoare - nu că i-ar fi *lipsit* hărmălaia pe care o făceau - şi nici Loretta Starcher nu trecuse să-şi cumpere *The New York Times.* Ziarul rămăsese neatins sub tejghea, împăturit frumos. Loretta era unica persoană din Jerusalem's Lot care cumpăra regulat *The Times* (şi pronunţa titlul publicaţiei în aşa fel încât parcă vedeai cum îi ies de pe buze literele scrise cursiv). Iar în ziua următoare punea ziarul în sala de lectură a bibliotecii.

Nici domnul Labree nu se întorsese de la cină, deşi nu era nimic neobişnuit în asta. Domnul Labree era văduv şi locuia într-o casă mare pe Schoolyard Hill, lângă familia Griffen, iar domnişoara Coogan ştia bine că nu îşi lua cina acasă. Se ducea la barul lui Dell, mânca hamburgeri şi bea bere. Dacă nu se întorcea până la ora unsprezece (şi acum era unsprezece fără un sfert) ea urma să scoată cheia din casa de bani şi să închidă singură prăvălia. Nici asta nu ar fi fost vreo noutate. Însă s-ar afla puşi într-o situaţie destul de neplăcută dacă în

timpul nopții ar fi venit cineva care să aibă mare nevoie de vreun medicament.

Uneori ducea dorul nebuniei de după încheierea filmelor la cinematograful în aer liber - oameni care veneau pe la ora asta şi comandau siropuri şi înghețate şi cafele şi băutură din malț, perechi de tineri mână în mână, discutând despre temele pentru a doua zi. Era multă muncă, însă îți dădea şi un sentiment de *împlinire.* Copiii de pe vremea aceea nu semănau cu Ruthie Crockett şi gaşca ei, care chicoteau pe înfundate şi dădeau provocator din fund şi care purtau pantaloni atât de strâmți încât li se vedea dunga chiloților - asta în cazul că purtau aşa ceva. Realitatea sentimentelor ei pentru acei clienți din vremurile de demult (care, deşi uitase, o enervau la fel de mult ca cei de acuma) era învăluită în ceața dulce a nostalgiei şi îşi ridică privirea nerăbdătoare când se deschise uşa, de parcă ar fi fost sigură că va vedea un elev al promoției '64, însoțit de prietena lui, poftind la o înghețată de ciocolată cu mult sirop şi alune.

Însă pe uşă intră un bărbat, un adult, cineva cunoscut, însă pe care nu îl putu identifica imediat. Când se îndreptă spre tejghea, cu valiza într-o mână, ceva în mersul său sau în mişcarea capului o făcu să îl recunoască.

— Părinte Callahan! spuse, incapabilă să-şi ascundă uimirea din voce. Nu îl văzuse niciodată îmbrăcat în altceva decât în straiele preoțeşti. Acum purta pantaloni închişi la culoare şi o cămaşă albastră din diftină, întocmai ca un muncitor obişnuit.

I se făcu brusc frică. Hainele lui era curate, iar părul îi era pieptănat cu grijă, însă era ceva pe chipul lui, ceva...

Îşi aminti dintr-o dată de ziua aceea, cu douăzeci de ani în urmă, când s-a întors de la spital, unde mama ei murise în urma unei comoții cerebrale - cum spuneau bătrânii, murise de un atac de nervi. Când îi dăduse vestea fratelui său, acesta căpătase o expresie asemănătoare cu cea a Părintelui Callahan. Înfățişarea lui avea ceva sălbatic, ceva funest, iar ochii îi erau împietriți şi lipsiți de viață. O neliniştea privirea

lor mistuită. Iar pielea dm jurul gurii îi era roşie şi iritată, de parcă s-ar fi tăiat în timp ce se bărbierea, sau, mai degrabă, de parcă s-ar fi frecat puternic cu o cârpă încercând să înlăture o pată.

— Vreau să cumpăr un bilet pentru autobuz, spuse el. Asta-i, gândi ea. Bietul om, a murit cineva şi el a fost chemat la Directorat, sau cum îi spune locului ăla unde sunt şefii lui.

— Sigur, zise. Unde...

— Care e primul autobuz?

— Încotro?

— Oriunde, spuse el, făcându-i praf întreaga teorie.

— Păi... nu... să văd...

Mâinile i se bâlbâiau când scoase orarul curselor şi îl privi tulburată.

— Este un autobuz la unsprezece şi zece care opreşte în Portland, Boston, Hartford şi New Y...

— Ăsta, spuse. Cât costă?

— Cât de mult - adică - pentru care stație?

Acum era zăpăcită complet.

— Până la capăt, spuse pe un ton cavernos şi surâse. Niciodată nu mai văzuse domnişoara Coogan un zâmbet atât de oribil pe un chip omenesc şi se cutremură. *Dacă mă atinge,* gândi ea, *o să țip. O să țip după ajutor.*

— A-ast-asta înseamnă New York City, îngăimă ea. Douăzeci şi nouă de dolari şi şaptezeci şi cinci de cenți.

Cu oarecare dificultate, îşi scoase portofelul din buzunarul de la spate şi ea observă atunci că avea mâna dreaptă bandajată. Puse pe tejghea o hârtie de douăzeci şi două de câte un dolar şi ea răsturnă pe jos un teanc de bilete. Când isprăvi să le adune, preotul mai adăugase încă cinci bancnote şi o grămadă de mărunțiş.

Scrise biletul cât de repede era în stare, însă oricât s-ar fi străduit nu era pe cât de iute şi-ar fi dorit. Îi simțea privirea moartă îndreptată asupra ei. Ştampilă biletul şi îl împinse peste tejghea, ca să nu fie obligată să-i atingă mâna.

— Tre-trebuie să aşteptaţi afară, Părinte Cal-Callahan, trebuie să închid în cinci minute.

Aruncă orbeşte bancnotele şi mărunţişul în sertăraşul casei de bani, fără să încerce să-i numere.

— Bine, zise el.

Îndesă biletul în buzunarul de la piept. Spuse apoi fără să o privească:

— Şi Domnul Dumnezeul nostru l-a însemnat pe Cain, astfel încât oricine l-ar descoperi să nu îl omoare. Şi Cain a dispărut dinaintea lui Dumnezeu şi şi-a trăit viaţa ca fugar pe pământul acesta, la est de Eden. Aşa spune Scriptura, domnişoară Coogan. Cea mai aspră scriptură din Biblie.

— Aşa? spuse ea. Mă tem că trebuie să vă rog să aşteptaţi afară, Părinte Callahan. Eu... domnul Labree se va întoarce dintr-o clipă în alta şi nu-i place... nu vrea ca eu să... să...

— Desigur, răspunse el şi se întoarse să plece. - Se opri şi se uită la ea. Domnişoara Coogan se cutremură din nou în faţa ochilor aceia împietriţi. - Locuiţi în Falmouth, domnişoară Coogan, nu-i aşa?

— Da...

— Aveţi maşină?

— Da, sigur. Dar acum chiar că trebuie să vă rog să aşteptaţi autobuzul afară...

— Mergeţi repede acasă în seara asta, domnişoară Coogan. Încuiaţi toate portierele maşinii şi nu opriţi pentru nimeni.

Pentru nimeni. Nu opriţi nici măcar dacă întâlniţi pe cineva cunoscut.

— *Niciodată* nu iau autostopişti, spuse înţepată domnişoara Coogan.

— Şi când ajungeţi acasă, nu vă mai întoarceţi în Jerusalem's Lot, continuă Callahan. O privea fix. Lucrurile merg rău în oraş acum.

Simţită că e pe punctul de a leşina, îi spuse:

— Nu înţeleg despre ce anume vorbiţi, însă trebuie să aşteptaţi autobuzul afară.

— Da. În regulă.

Ieşi.

Dintr-o dată, îşi dădu seama cât de tăcut era magazinul; cât de îngrozitor de tăcut. Oare să fi fost adevărat că nimeni - *nimeni* - nu îi călcase pragul de când se înserase, în afară de Părintele Callahan? Aşa era. Absolut nimeni.

Lucrurile merg rău în oraş acum.

Începu să stingă luminile şi să se pregătească de plecare.

27

În oraş, întunericul se ținea cu obstinație de marginile zării.

La douăsprezece fără zece, Charlie Rhodes a fost trezit de un zgomot prelung de claxon. Se ridică în capul oaselor şi apoi țâșni în picioare.

Autobuzul lui!

Şi gândul imediat următor:

Ticăloşi mici şi împuțiți!

Copiii mai încercaseră năzbâtii de-astea şi înainte. Îi cunoştea bine pe secăturile astea nenorocite. Odată îi scoseseră aerul din cauciucuri cu bețe de chibrit. N-a văzut cine anume a făcut ticăloşia, însă avea o bănuială destul de zdravănă. S-a dus direct la pămpălăul ăla de director şi i-a reclamat pe Mike Philbrook şi pe Audie James. Ştia că ei au fost - cine avea nevoie să-i fi prins asupra faptului?

Dar, Rhodes, eşti sigur că ei au fost?

Da îți zic că ei sunt, nu?

Şi împizditu' ăla de papă-lapte n-a luat nici o măsură; *trebuia* să-i exmatriculeze. Şi după aia ticălosu' l-a chemat în birou o săptămână mai târziu.

Rhodes, l-am exmatriculat astăzi pe Andy Garvey.

*Mda? Nu mă mir*ă. *Ce-a făcut?*

Bob Thomas l-a prins când îi dezumflă cauciucurile. Şi îi aruncase lui Charlie Rhodes o privire lungă, măsurându-l din cap până în picioare.

Ei şi? Ce dacă fusese Garvey în locul lui Philbrook şi James? Erau înhăitaţi, toţi erau nişte păduchi şi nu meritau altceva mai bun decât să le dai creierii prin maşina de tocat.

Acum, însă, de afară se auzea sunetul înnebunitor al claxonului său, consumându-i bateria:

CLANC, CLANC, CLAAAAAANC...

— Pui de curve ce sunteţi, şopti el şi se strecură din pat, îşi trase pantalonii pe el fără să aprindă lumina. Lumina i-ar fi speriat pe lepădăturile alea şi voia să-i prindă.

Altă dată, cineva pusese o baligă de vacă pe scaunul şoferului şi bănuia cine făcuse şi măgăria asta. Citea în ochii lor. Învăţase să citească în ochii inamicului în înfruntările din timpul războiului. Se răzbunase în felul lui pentru povestea cu baliga. L-a obligat pe ticălosu' ăla mic, pui de căţea, să facă pe jos cele patru mile pînă la şcoală trei zile în şir. În cele din urmă puştiul a venit la el plângând.

N-am făcut nimic, domnule Rhodes. De ce mă tot daţi jos din autobuz?

Zici că-i nimic un căcat de vacă pe scaunul meu?

Da' n-am făcut-o eu: Jur pe Dumnezeu că n-am făcut-o eu.

Asta era. Trebuia să-i faci să-ţi recunoască superioritatea. Îşi puteau minţi mamele, liniştiţi şi cu zâmbetul pe buze, şi probabil că asta şi făceau. L-a mai obligat pe puşti să meargă pe jos încă două zile şi în cele din urmă a mărturisit. Charlie l-a mai dat jos o dată - ca să se înveţe minte, se poate spune - şi apoi Dave Felsen de la autobază i-a zis că ar fi bine să se potolească o vreme.

CLAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAANC...

Înşfăcă o cămaşă şi apoi apucă racheta veche de tenis din colţ. Pe Dumnezeul lui, o să înroşească nişte cururi în noaptea asta!

Ieşi pe uşa din spate şi ocoli casa înspre aleea din faţă, unde parcase autobuzul cel galben. Se simţea puternic şi capabil şi plin de sânge rece. Ca în armată, ceea ce se întâmpla acum se chema infiltrare în rândurile duşmanului.

Se opri în spatele tufei de leandru şi se uită la autobuz. Da, îi vedea, era o trupă întreagă, umbre întunecate în spatele parbrizului umbrit de bezna nopții. Simți din nou furia aceea veche şi sângerie, ura față de ei, ca un bloc de gheață fierbinte şi strânse atât de puternic mânerul rachetei, încât aceasta începu să-i tremure în mână ca un diapazon. Spărseseră - şase, şapte, opt - opt geamuri ale autobuzului *lui!*

Se strecură în spatele maşinii şi apoi se furişă de-a lungul laturii acesteia pînă ajunse la uşa pentru pasageri. Era deschisă. Se încordă şi apoi năvăli înăuntru.

— Bine! Nu mişcă nimeni! Băiete, lasă în pace claxonul ăla ori o să...

Puștiul care stătea în scaunul şoferului, cu ambele mâini apăsate pe claxon se întoarse cu fața spre el şi zâmbi ca ieşit din minți. Charlie simți cum stomacul începe să-i alunece la vale. Era Richie Boddin. Era alb - alb ca o coală nouă de hârtie - doar ochii îi erau două fragmente negre de cărbune, iar buzele îi erau rubinii.

— Şi dinții...

Charlie Rhodes se uită pe intervalul dintre scaune.

Să fi fost acela Mike Philbrook? Audie James? Şi, Dumnezeule Atotputernic, şi frații Griffen erau acolo! Hal şi Jack aşezați în spate, cu fân în părul încâlcit. *Da' ei nu merg cu autobuzul meu!* Mary Kate Griegson şi Brent Tenney, aşezați unul lângă celălalt. Ea purta o cămăşuță de noapte, el avea o pereche de blugi şi un tricou gros pus pe dos şi cu fața în spate, de parcă ar fi uitat cum să se îmbrace.

Şi Danny Glick. Dar - o, Iisuse - el *murise;* murise de câteva *săptămâni!*

— Voi, bâigui cu buze amorțite. Voi, copii...

Racheta de tenis îi alunecă din mână. Se auzi un şuierat şi o bufnitură când Richie Boddin, cu acelaşi zâmbet tâmp, acționă maneta de crom care închidea uşa. Acum se ridicau de pe scaune. Toți.

— Nu, spuse, încercând să surâdă. Copii... nu înțelegeți. Eu sunt. Charlie Rhodes. Voi... voi...

Rânji către ei fără sens, scuturã din cap, întinse mâinile ca să le demonstreze că sunt mâinile bătrânului Charlie Rhodes, cel fără vină, şi se retrase pînă ajunse cu spatele lipit de geamul pătat al parbrizului.

— Nu faceți asta, şopti.

Continuau să înainteze rânjind.

— Vă rog, nu.

Se năpustiră asupra lui.

28

Ann Norton a murit în timpul scurtei călătorii cu liftul de la etajul întâi al spitalului la cel de-al doilea. Se cutremură o dată şi un firicel de sânge i se prelinse din colțul gurii.

— În regulă acum, spuse unul din infirmieri. Poți opri sirena.

29

Eva Miller visa.

Era un vis ciudat, însă nu chiar un coşmar. Incendiul din '51 îşi învolbura mânios vâlvătaia sub un cer neiertător care îşi transformase albastrul orizontului într-un alb fierbinte şi nemilos deasupra oraşului. Soarele orbitor arunca săgeți furioase din coşul său răsturnat, ca o monedă sclipitoare de aramă. Pretutindeni se simțea mirosul înțepător de fum; toate activitățile încetaseră şi oamenii se îngrămădiseră pe străzi, privind înspre sud-vest, înspre mlaştini, şi înspre nord-vest, înspre pădure. Fumul infectase aerul toată dimineața, însă acum, la ora unu după prânz, puteai vedea arterele de flăcări dansând în câmpia din imediata apropiere a păşunii lui Griffen. Adierea constantă a vântului care permisese focului să se întindă aducea acum o ninsoare văratică de cenuşă albă asupra oraşului.

Ralph trăia, şi era plecat, încercând să salveze joagărul. Însă în vis toată povestea era mai încurcată, căci Ed Craig era şi el acolo, dar ea îl cunoscuse pe Ed de-abia în toamna lui 1954.

Urmărea focul de la fereastra dormitorului ei de la etaj şi era dezbrăcată. Din spate nişte mâini începură să o mângâie, mâini bronzate şi aspre pe albeața netedă a şoldurilor ei şi ea ştiu că era Ed, deşi nu-i putea vedea imaginea reflectată în oglindă.

Ed, încercă ea să spună. Nu acum. *Este mult prea devreme. De-abia peste nouă ani.*

Însă mâinile erau insistente, cuprinzându-i pântecele, un deget atingându-i buricul, apoi ambele mâini ridicându-se să-i acopere sânii, cu impertinența cuiva care îi cunoscuse şi altă dată formele.

Încercă să îi spună că se află în fața ferestrei şi că oricine de pe stradă, dacă şi-ar ridica privirea, ar putea să-i vadă, însă nu reuşi să rostească cuvintele şi apoi buzele lui îi atinseră brațul, umărul şi i se lipiră cu insistență hotărâtă şi plină de lăcomie pe gât. Îi simți dinții şi ştiu că o muşca, sugea şi muşca, îi sugea sângele şi ea încercă să protesteze din nou: *Nu-mi lăsa semne, Ralph o să le vadă...*

Însă era imposibil să se împotrivească şi, de fapt, nici nu mai voia să o facă. Şi nici nu-i mai păsa dacă i-ar fi văzut cineva goi şi neruşinați.

Ochii îi hoinăriră visători înspre flăcările incendiului în timp ce buzele şi dinții lui îşi vedeau mai departe de treabă pe gâtul ei, iar fumul devenise foarte negru, negru ca noaptea, întunecând cerul acela de culoarea metalului, transformând ziua în noapte; cu toate acestea, focul dansa în continuare, pulsând cu şerpi şi inflorescențe purpurii - cascadă de flori într-o junglă a miezului de noapte.

Şi apoi chiar *a fost* noapte şi oraşul dispăruse, însă flăcările încă se mai încolăceau furibunde în beznă, cu forme fascinante, caleidoscopice, pînă când părură a zugrăvi cu peneluri înmuiate în sânge un chip - un chip cu nasul ca

ciocul unui şoim, cu ochi arzători, adânciți în orbite, cu buze pline şi senzuale, parțial ascunse de o mustață groasă şi cu părul pieptănat peste cap ca un muzician.

— Bufetul galez, spuse o voce ca din depărtare şi ea ştiu că era vocea *lui.* Cel din pod. Cred că este potrivit pentru ce ne trebuie. Şi apoi ne vom ocupa de scară... e bine să fim pregătiți.

Vocea se îndepărtă şi mai mult şi se stinse. Flăcările se stinseră şi ele.

Nu mai rămăsese decât întunericul care o învăluia şi ea visa sau începuse să viseze. Se gândi în treacăt că visul va fi dulce şi lung, însă amar şi întunecat în străfunduri, ca apele fluviului morții, Lethe.

O altă voce - vocea lui Ed:

— Haide, iubito. Scoală-te. Trebuie să facem ce ne-a spus.

— Ed?Ed?

Chipul lui îi apăru înainte, nu conturat în linii de foc, ci îngrozitor de palid şi ciudat de pustiit. Şi totuşi îl iubea din nou acum... mai mult ca oricând. Tânjea după sărutarea lui.

— Haide, Eva.

— E vis, Ed?

— Nu... nu este vis.

O clipă fu înspăimântată şi apoi teama dispăru complet. O înlocui înțelegerea. Şi o dată cu înțelegerea apăru şi foamea.

Aruncă o privire în oglinda unde nu se reflecta decât dormitorul ei, gol şi nemişcat. Uşa de la pod era încuiată, iar cheia se afla în sertarul de jos al scrinului, însă nu mai conta acum. Acum nu mai avea nevoie de chei.

Se strecurară prin canatul uşii ca două umbre.

30

La ora trei dimineața sângele curge încet şi gros şi somnul este profund. Sufletul fie că doarme, într-o binecuvântată ignoranță a acestei ore, fie că aruncă priviri furişe în juru-i,

cuprins de o disperare fără margini. Nu există cale de mijloc. La ora trei dimineața, târfa cea bătrână, lumea, a rămas fără spoiala-i țipătoare, şi se dovedeşte că are nasul mâncat de sifilis şi un ochi de sticlă. Veselia devine găunoasă şi fragilă, ca în castelul lui Poe, înconjurat de Moartea cea Roşie. Groaza este distrusă de plictis. Dragostea devine doar un vis.

Parkins Gillespie se târî de la birou pînă la ibricul cu cafea, având înfățişarea unui cimpanzeu slăbănog care a suferit de o maladie devastatoare. În spatele său, cărțile de pasiență erau împrăştiate pe masă ca reperele unui ceas. Auzise câteva strigăte în noapte, urletul zgrunțuros şi straniu al unui claxon şi, o dată, chiar şi nişte paşi alergând. Însă nu ieşise să vadă ce se petrece. Ridat şi încercănat, era obsedat de ceea ce credea că se petrece afară. În jurul gâtului purta o cruciuliță, un medalion cu efigia Sfântului Christopher şi un semn al păcii. Nici el nu ştia prea bine de ce şi le pusese, însă îi dădeau o stare de alinare. Se gândea că, dacă va trece cu bine noaptea aceasta, mâine va pleca unde va vedea cu ochii şi îşi va lăsa insigna de şerif pe raft, lângă inelul cu chei.

Mabel Werts stătea la masa din bucătărie, cu o cană cu cafea rece în față, cu jaluzelele trase pentru prima oară în ani de zile, cu capacele puse pe lentilele binoclului. Pentru prima oară după şaizeci de ani nu mai voia să vadă sau să audă lucrurile din oraş. Noaptea abunda de bârfe aducătoare de moarte pe care ea nu voia să le asculte.

Bill Norton se afla pe drumul spre spitalul din Cumberland, în urma telefonului primit (pe când soția lui mai era încă în viață) şi chipul său era înlemnit. Ştergătoarele de parbriz fâșâiau monoton îndepărtând stropii de ploaie, din ce în ce mai deşi acum. Încercă să nu se gândească la nimic.

În oraş mai erau şi alții care ori dormeau, ori stăteau treji, dar neatinşi. Majoritatea celor neatinşi erau oameni singuri, fără prieteni apropiați sau rude în 'salem's Lot. Mulți dintre ei nici măcar nu ştiau că se întâmpla ceva.

Însă cei care nu dormeau aprinseseră toate luminile şi cel care trecea cu maşina prin oraş (şi multe maşini au trecut pe

drumul spre Portland sau spre alte localități din sud) se poate să fi fost uimit de acest orăşel, atât de asemănător celorlalte întâlnite pe drum, de casele lui luminate puternic în cenuşiul de cimitir al zorilor. Trecătorul ar fi putut încetini ca să caute, cu privirea un semn de incendiu sau un accident, însă, neobservând așa ceva, ar fi accelerat mai departe pe drumul său şi şi-ar fi alungat de îndată gândul din minte.

Însă iată un lucru ciudat: nici unul din cei treji din Jerusalem's Lot nu ştia adevărul. Poate câțiva bănuiau ceva, însă chiar bănuielile acestea erau vagi şi fără formă, aidoma unui făt de trei luni. Însă, fără să şovăie, au scotocit prin sertare, prin cutiile depozitate în poduri sau prin casetele cu bijuterii, în căutarea oricăror simboluri religioase pe care le aveau. Au făcut acest lucru fără să se gândească, aşa cum şoferul singuratic de cursă lungă îngâna o melodie fără să ştie. Mergeau încet dintr-o cameră în alta, de parcă trupurile le-ar fi devenit fragile, ca bibelourile din sticlă, şi aprindeau toate luminile şi nu se uitau pe ferestre.

Aceasta în primul rând. Nu se uitau pe ferestre.

Indiferent de zgomotele sau posibilitățile îngrozitoare de dincolo, indiferent de cât de înspăimântător era necunoscutul, exista un lucru cu mult mai rău: să priveşti Gorgona în ochi.

31

Zgomotul care îi pătrunse în somn părea făcut de un ciocan greu care înfige cuie într-o placă groasă din lemn de stejar; cu un ritm extrem de lent, de parcă ar fi vrut să despice fibră cu fibră. La început, Reggie Sawyer gândi că se visează într-un atelier de tâmplărie şi creierul său, rătăcit în acel ținut al umbrelor dintre somn şi starea de veghe scoase la lumină, cu mişcări încete, o frântură de amintiri în care el şi tatăl său prindeau în cuie scândurile în formă de pană pe laturile cabanei pe care au construit-o pe malurile heleșteului Bryant în 1960.

Toate aceste imagini păliră, dând naştere ideii tulburătoare că nu visa deloc, ci că, de fapt, chiar auzea un ciocan bătând cuie. Urmă dezorientarea şi apoi se trezi complet şi îşi dădu seama că loviturile veneau de la uşa din față, în care cineva izbea cu pumnul, cu o frecvență de metronom.

Mai întâi se uită la Bonnie, care stătea culcată pe partea ei de pat, desluşindu-se ca o movilă cu formă şerpuită sub pături. Apoi privi ceasul: 4,15 dimineața.

Se dădu jos din pat, se strecură afară din dormitor şi închise ușa în urma lui. Aprinse lumina pe hol, porni să coboare treptele înspre uşă, apoi se opri. Avea senzația că pielea de pe intestine i se făcuse ca de găină.

Sawyer se uită la uşă cuprins de o curiozitate mută, sfidătoare. Nimeni nu îndrăznea să-i bată la uşă la ora 4,15. Dacă ar fi dat ortu' popii cineva din familie l-ar fi sunat la telefon, nu i-ar fi bătut în uşă.

Fusese în Vietnam în 1968 timp de şapte luni, an extrem de dificil pentru tinerii americani în Vietnam, şi văzuse ce înseamnă lupta. Pe atunci se trezea cu iuțeala cu care pocneşti din degete sau aprinzi o lampă; acum dormeai buştean, în clipa următoare te afli treaz şi alert în întuneric. Însă a pierdut acest obicei aproape imediat ce s-a întors înapoi în Statele Unite şi era mândru de asta, deşi nu împărtăşise nimănui secretul. Ce Dumnezeu, doar nu era o maşinărie. Apeşi butonul A şi Johnny se trezeşte, apeşi butonul B şi Johnny omoară nişte băieței cu ochii oblici.

Dar acum, fără nici un avertisment, căzuseră şi zăpăceala şi câlții de bumbac pe care îi plantează somnul în minte, aidoma părului unui câine în perioada de năpârlire, şi era în gardă, cu ochii larg deschişi.

Era cineva acolo. Probabil că băiatul lui Bryant, beat criță şi cu dorul de răzbunare în suflet. Gata să trăiască sau să moară pentru prea frumoasa, blonda domniță.

Intră în camera de zi şi se îndreptă către rastelul cu arme de deasupra căminului. Nu aprinse lumina, cunoştea drumul foarte bine şi prin întuneric. Îşi luă puşca, o controlă; lumina

din hol licări fadă pe țevile din alamă. Se întoarse în pragul uşii şi îşi scoase capul în hol. Monotone, loviturile continuau să se audă, cu aceeaşi regularitate, însă fără nici un ritm.

— Intră, strigă Reggie Sawyer.

Loviturile încetară.

Urmă o pauză lungă şi, în cele din urmă, foarte încet, clanța se mişcă. Uşa de deschise şi în cadrul ei se arătă Corey Bryant.

Reggie simți cum inima îi ratează o bătaie. Bryant purta aceleaşi haine cu care fusese îmbrăcat în seara când Reggie îl expediase din oraş, numai că acum erau zdrențuite şi pline de noroi. Din cămaşă şi din pantaloni îi atârnau frunze uscate. Dunga de murdărie de pe frunte îi accentua paloarea.

— Stai acolo unde eşti, spuse Reggie ridicând puşca şi dându-i siguranța la o parte. Acum e încărcată.

Însă Corey Bryant înainta cu mers greoi, cu ochii posomorâți fixați pe chipul lui Reggie, emanând prin toți porii ceva ce era mai îngrozitor decât ura pură. Limba i se strecură afară din gură şi îşi linse cu poftă buzele. Noroiul întărit de pe pantofi, ca un fel de clei negru, se scutura acum în bulgări mici pe pardoseala holului. Înainta. Paşii lui aveau ceva neiertător şi necruțător, ceva care dădea privitorului impresia că izvorăşte dintr-o lipsă de milă îngrozitoare şi fără viață. Tocurile năclăite de noroi bocăniră mai departe. Nu exista nici un fel de ordin care să le oprească sau rugă care să le întârzie.

— Încă doi paşi şi îți zbor creierii pe pereți, împuțitule, spuse Reggie.

Cu greu reuşi să rostească cuvintele. Gura îi era uscată. Tipul ăsta era beat criță. Mai rău. Se țicnise de-a binelea. Dintr-o dată îşi dădu seama cu uimitoare claritate că va fi nevoit să-l împuşte.

— Opreşte-te, spuse iarăşi, însă, de data aceasta, tonul îi era degajat, nepăsător.

Corey Bryant nu se opri. Ochii i se lipiseră de fața lui Reggie cu expresia plină de aviditate sclipitoare şi neînsuflețită a unui bizon împăiat. Călcâiele îi bocăneau solemn pe pardoseală.

Bonnie țipă în spatele lui.

— Du-te în dormitor, zise Reggie.

Intră în hol, ca să ajungă între ei. Acum, Bryant se afla la numai doi paşi distanță. Cu o mână albă şi moale încerca să prindă țeava dublă a armei.

Reggie apăsă ambele trăgaciuri.

În holul mic, împuşcătura căpătă rezonanță de tunet. O fracțiune de secundă limbi de foc linseră țevile. Aerul se umplu cu mirosul neplăcut al prafului de puşcă ars. Țipătul lui Bonnie putea să perforeze timpanele. Cămaşa lui Corey se sfâșie, se înnegri şi se desfăcu. Nu atât găurită, cât dezintegrată. Când se desfăcu, smulsă din nasturi, Reggie observă uluit că albeața ca de peşte a pieptului şi abdomenului lui era neatinsă. Ochii înmărmuriți ai lui Reggie înțeleseră că nu era deloc carne adevărată acolo, ci, mai degrabă, ceva la fel de inconsistent ca o cortină de fum.

Apoi puşca îi fu smulsă din mâini, ca o jucărie din mâinile unui copil neascultător. Îl cuprinse şi îl izbi de perete. Dinții îi clănțăniră în gură. Picioarele refuzară să îl mai sprijine şi se prăbuşi, amețit. Bryant trecu pe lângă el, îndreptându-se către Bonnie. Ea rămăsese în pragul uşii, însă ochii şi-i ținea ațintiți pe chipul lui ș l Reggie văzu flacăra din ei.

Corey privi peste umăr şi rânji înspre Reggie. Rânjetul era larg, de lună plină, ca rânjetele oferite turiştilor în deşert de craniile vacilor. Bonnie îşi întinse brațele. Îi tremurau. Fulgere de groază şi dorință îi alternară pe chip într-un joc înfiorător de lumini şi umbre.

— Iubitule, spuse ea.

Reggie urlă.

32

— Hei, zise şoferul autobuzului. Aici e Hartford, dom'ne. Callahan se uită prin uriaşa fereastră polarizată la ținutul ciudat pe care îl traversau, mai ciudat încă, din cauza primei

raze a dimineții care se strecura pe sub orizont. Acum, în Lot, ei se întorceau, se întorceau în bârlogurile lor.

— Ştiu, răspunse.

— Facem o haltă de douăzeci de minute. Nu vrei să cobori şi să-ți iei un sandvici sau altceva de mâncare?

Callahan se scotoci în buzunar cu mâna bandajată, încercând să-şi scoată portofelul şi aproape îl scăpă. Straniu, mâna arsă nu îl mai durea parcă atât de tare acum; era numai amorțită. Ar fi fost mai bine să îl fi durut încă. Cel puțin durerea era ceva real. În gură simțea gustul morții, un gust idiot, ca de făină, ca un măr stricat. Şi asta era tot? Da. Şi era foarte rău.

Scoase o bancnotă de douăzeci.

— Poți să-mi cumperi o sticlă?

— Dom'ne, regulamentu'...

— Şi, bineînțeles, poți să păstrezi restul. O sticlă de jumătate ar fi minunat.

— Nu-mi trebuie bețivi în autobuz, dom'ne. În două ore ajungem la New York. Poți să-ți iei ce vrei de acolo. Orice vrei.

Cred că aici te înşeli, prietene, gândi Callahan. Se uită din nou în portofel ca să vadă ce mai avea acolo. O hârtie de zece, două de cinci, una de un dolar. Adaugă bancnota de zece la cea de douăzeci şi le întinse cu mâna bandajată.

— O sticlă de jumătate ar fi minunat, spuse. Şi, bineînțeles, poți să păstrezi restul.

Şoferul se uită uluit de la cei treizeci de dolari la ochii cei negri, înfundați în orbite, şi, timp de o clipă îngrozitor de lungă crezu că stă de vorbă cu un schelet viu, un schelet al cărui craniu a uitat, cumva, cum să zâmbească.

— Treizeci de dolari pentru o juma'? Dom'ne, eşti nebun, însă luă banii, se duse în fața autobuzului gol, apoi se întoarse. Banii dispăruseră.

— Da' să nu mi te îmbeți. N-am nevoie de beți în autobuzul meu.

Callahan dădu din cap întocmai ca un copil care acceptă o dojană meritată.

Şoferul îl mai privi lung o clipă, apoi coborî.

Ceva ieftin, gândi Callahan. Ceva care să-mi ardă limba şi să-mi sfârâie pe gât. Ceva care să-mi înlăture gustul ăsta slab, dulceag... sau măcar să mi-l atenueze, pînă când voi găsi un loc unde să pot începe să beau de-adevăratelea. Să beau şi să beau şi să beau...

Atunci îşi dădu seama că şi-ar putea pierde stăpânirea de sine şi că ar putea să înceapă să plângă. Însă nu avea lacrimi. Se simțea foarte uscat şi golit complet pe dinăuntru. Nu exista decât... gustul acela.

Hai, şoferule, grăbeşte-te.

Continuă să privească pe fereastră. Peste drum, un adolescent stătea aşezat pe treptele unei case cu capul cuprins în mâini. Callahan îl urmări pînă când autobuzul se puse în mişcare, însă băiatul nu se clinti.

33

Ben simți o mână pe braț şi înotă înspre suprafața realității. Lângă ureche, Mark îi şopti:

— Bună dimineața.

Deschise ochii, clipi de vreo două ori ca să-şi alunge vălul de pe ei şi privi prin fereastră la lumea de afară. Zorii se furişaseră printr-o ploaie măruntă de toamnă. Acum, copacii care înconjurau pavilionul verde din latura de nord a spitalului erau pe jumătate dezgoliți iar ramurile lor negre se profilau pe cerul cenuşiu ca nişte litere uriaşe ale unui alfabet necunoscut. Drumul Național 30 care ieşea într-o curbă largă

din oraş, îndreptându-se către est, era lucios ca o piele de focă - iar o maşină care trecu pe acolo cu farurile încă aprinse lăsă pe asfalt reflexe roşii, funeste.

Ben se ridică şi privi în jurul său. Matt dormea. Pieptul i se mişca în ritmul respirației regulate, dar superficiale. Şi Jimmy dormea, întins pe unicul fotoliu din încăpere. Pe obraji îi apăruseră peste noapte țepii bărbii nerase, dându-i un aspect prea puțin potrivit pentru un doctor, iar Ben îşi trecu şi el palma peste obraji. Şi barba lui crescuse.

— Ar fi vremea să pornim, nu? întrebă Mark.

Ben dădu afirmativ din cap. Se gândi la ziua care îi aştepta şi la toată hidoşenia ei potențială şi tresări. Unica modalitate prin care ar fi putut să o scoată la capăt ar fi fost să se gândească numai la ce vor face în următoarele zece minute. Se uită la băiat şi nerăbdarea împietrită pe chipul acestuia îl făcu să simtă o uşoară stare de greață. Se duse să îl trezească pe Jimmy.

— Ha! exclamă acesta. Se zvârcoli în fotoliu ca un înotător care reuşeşte să ajungă la suprafață din ape adânci. Fața i se contorsiona, pleoapele îi tremurară, deschise ochii şi, timp de o secundă, în ei nu se oglindi decât o teroare pură. Îi privi pe amândoi fără să judece, fără să-i recunoască.

Apoi îşi dădu seama cine sunt şi se relaxă.

— Oh. Am visat.

Mark îl aprobă din cap, înțelegându-i perfect starea.

Jimmy se uită pe fereastră şi zise „Ziuă", aşa cum un zgârcit ar rosti *bani.* Se ridică şi se duse la patul lui Matt, îi luă mâna şi îi căută pulsul.

— E bine? întrebă Mark.

— Cred că se simte mai bine decât azi-noapte, spuse Jimmy. Ben, vreau să plecăm toți trei cu liftul de serviciu, în caz că l-a observat cineva pe Mark aseară. Cu cât ne asumăm mai puține riscuri, cu atât e mai bine.

— E în regulă dacă îl lăsăm singur pe domnul Burke? se interesă Mark.

— Cred că da, spuse Ben. Trebuie să ne bazăm pe inteligența lui. Nimic nu i-ar conveni mai mult lui Barlow decât să ne țină ocupați cu altceva încă o zi.

În vârful picioarelor traversară coridorul şi coborâră cu liftul de serviciu. La ora aceasta - aproape şapte şi un sfert - activitatea de-abia începea la bucătărie. Unul din bucătari îşi ridică ochii, făcu un semn cu mâna, şi spuse:

— Salut, dom' doctor.

Nimeni altcineva nu le mai vorbi.

— Încotro mai întâi? întrebă Jimmy. La şcoala de pe strada Brook?

— Nu, spuse Ben. Sunt prea mulți oameni pe acolo pînă la prânz. Mark, cei mici ies devreme?

— Sunt ore pînă la două.

— Ne rămâne destulă lumină după aia, zise Ben. Mergem acasă la Mark mai întâi. Țăruşii.

34

Când se apropiară de Lot, în Buick-ul lui Jimmy se formă un nor aproape palpabil de spaimă şi încetă orice încercare de a menține conversația. Când Jimmy ieşi de pe autostrada de lângă uriaşul semn verde, reflectorizat, pe care stătea scris DRUMUL NAȚIONAL 12 JERUSALEM'S LOT CUMBERLAND, Ben îşi aminti că acesta a fost drumul pe care s-a întors în oraş cu Susan după prima lor întâlnire - ea voise să vadă un film cu o urmărire de maşini.

— E mai rău acum, spuse Jimmy. Chipul lui copilăresc era palid şi înspăimântat şi înfuriat. Iisuse, aproape că-i poți simți mirosul.

Şi chiar că puteai, gândi Ben, deşi mirosul era mai mult mental decât fizic: ceva ca o răsuflare psihică a mormintelor.

Drumul Național 12 era aproape pustiu. Trecură pe lângă camioneta lui Win Purinton, părăsită la marginea drumului. Motorul mergea în gol şi Ben îl opri după ce se uită mai întâi

în spate. Când se întoarse, Jimmy îl privi întrebător. Ben scutură din cap:

— Nu-i acolo. Motorul mergea şi a rămas aproape fără benzină. Merge în gol de câteva ore, probabil.

Jimmy se izbi cu pumnul în genunchi.

Însă când intrară în oraş, tot el spuse cu o voce absurd de uşurată:

— Priviți. Magazinul lui Crossen este deschis.

Aşa era. Milt era afară, făcându-şi de lucru cu o folie de plastic pe care încerca să o potrivească peste standul cu ziare, iar Lester Silvius stătea lângă el, îmbrăcat într-un impermeabil galben.

— Şi totuşi, nu văd restul echipei, spuse Ben.

Milt ridică privirea şi le făcu cu mâna şi lui Ben i se păru că a văzut riduri de îngrijorare săpate pe obrajii ambilor bărbați. Plăcuța pe care scria „închis" era în continuare pe uşa de la Morga lui Foreman. Şi fierăria era închisă şi magazinul lui Spencer era încuiat cu lacăt şi cufundat în întuneric. Restaurantul era deschis şi, după ce au trecut de el, Jimmy îşi opri Buick-ul în fața noului magazin. Deasupra vitrinei, litere simple şi aurite îi înştiințau pe eventualii cumpărători: „Barlow şi Straker - Mobilier deosebit". Şi lipit pe uşă, aşa cum spusese Părintele Callahan, se afla biletul scris cu caligrafia pe care o recunoscură toți după scrisoarea primită cu o zi în urmă: „închis pînă la noi dispoziții".

— De ce te-ai oprit aici? întrebă Mark.

— M-am gândit la posibilitatea absurdă că s-ar ascunde înăuntru, răspunse Jimmy. E atât de evident că se gândește că nici nu vom lua în considerare magazinul. Şi mă mai gândesc că, de obicei, vameşii fac un semn pe cutiile pe care le-au controlat. Îl fac cu cretă albă.

Se duseră în spate, şi, în timp ce Ben şi Mark îşi încovoiau umerii sub ploaia amarnică, Jimmy sparse cu cotul înfăşurat în haină geamul şi reuşiră să pătrundă în clădire.

Aerul era nociv şi urât mirositor, aerul dintr-o încăpere care a stat închisă mai degrabă secole la rând decât doar câteva

zile. Ben băgă capul în încăperea unde erau expuse mărfurile, însă acolo nu exista nici un loc care să poată constitui o ascunzătoare bună. Prea puțin mobilată, sala nu dădea sentimentul că Straker şi-ar fi înnoit stocul de produse.

— Vino încoace! se auzi vocea răguşită a lui Jimmy, iar Ben îşi simți inima zbătându-i-se în gât ca un iepure prins în capcană.

Jimmy şi Mark stăteau lângă o ladă lungă. Cu mânerul ciocanului Jimmy reuşise să forțeze capacul şi să o deschidă parțial. Când se uitară înăuntru văzură o mână palidă şi mâneca închisă la culoare a unei haine.

Fără să se gândească la ce făcea, atacă lada. Jimmy meşterea cu ciocanul la capătul celălalt.

— Ben, spuse Jimmy, o să-ți tai mâinile. Trebuie...

Nu-l auzi. Smulse scândurile care alcătuiau lada, fără să țină cont de aşchii şi cuie. L-au găsit. Au găsit, în sfârşit, monstrul nocturn, monstrul cel vâscos, ca în coşmarurile copiilor, şi îi va înfige țăruşul drept în piept, aşa cum l-a înfipt în inima lui Susan, va...

Smulse altă bucată de scândură din lemn prost şi ieftin şi se trezi față în față cu chipul mort, palid ca luna, al lui Mike Ryerson.

O clipă domni tăcerea copleşitoare, şi apoi respirară toți adânc... şi parcă o adiere blândă alergă prin încăpere.

— Ce facem acum? întrebă Jimmy.

— Mai bine mergem întâi acasă la Mark, zise Ben. Dezamăgirea părea a-i fi amorțit vocea. Ştim acum unde este. Nu avea nici un țăruş.

Aşezară alandala bucățile de scânduri la loc.

— Lasă-mă să îți îngrijesc mâinile, spuse Jimmy. Sângerează.

— Mai târziu, îi răspunse Ben. Haideți.

Se întoarseră în fața clădirii, fără însă a da glas bucuriei de a se afla din nou în aer liber şi Jimmy conduse Buick-ul pe Jointer Avenue, către zona de locuințe a oraşului, aflată în

afara meschinului cartier comercial. Au ajuns acasă la Mark poate mai devreme decât ar fi vrut.

Maşina veche a Părintelui Callahan era parcată în fața casei, chiar în spatele micului automobil, pe care Henry Petrie, cu mult bun gust şi judecată sănătoasă îl achiziționase cu câtva timp în urmă. Văzându-l, Mark îşi ținu respirația şi privi iute în altă parte. Îi dispăruse toată culoarea din obraji.

— Nu pot să intru, murmură el. Îmi pare rău. Aştept în maşină.

— Nu ai de ce să-ți pară rău, Mark, îi mângâie Jimmy.

Parcă, opri motorul şi coborî. Ben şovăi câteva secunde, puse mâna pe umărul lui Mark şi spuse:

— Te simți bine?

— Sigur.

Însă nu părea deloc să se simtă bine. Îi tremura bărbia şi avea ochii goi. Brusc, se întoarse cu fața la Ben şi acum ochii lui erau plini cu durere, înotând în lacrimi.

— Acoperă-i, te rog. Dacă sunt morți, acoperă-i.

— Sigur că o să-i acopăr, spuse Ben.

— Mai bine că e aşa, zise Mark. Tata... ar fi devenit un vampir de mare succes. Cu timpul, ar fi devenit poate la fel de bun ca Barlow. E... era bun în tot ce-şi propunea să facă. Poate chiar prea bun.

— Încearcă să nu te gândești prea mult la asta, spuse Ben şi detestă sunetul neconvingător, prea formal, al cuvintelor sale chiar când acestea îi ieşiră de pe buze. Mark îl privi şi surâse stins.

— Grămada de lemne e în spate, spuse el. Puteți lucra mai repede dacă folosiți strungul tatei. E în privință.

— În regulă, spuse Ben. Fii calm, Mark. Cât de calm poți.

Însă băiatul îşi ferise deja privirea, ștergându-se la ochi cu mâneca.

Ben şi Jimmy urcară treptele şi intrară în casă.

— Callahan nu-i aici, spuse sec Jimmy.

Căutaseră prin întreaga casă.

Ben se forță să rostească cuvintele:

— Probabil că l-a prins Barlow.

Privi crucea sfărâmată pe care o ținea în mâini. Ieri Callahan o purtase în jurul gâtului. Singura urmă pe care o găsiseră. Era pe jos, lângă cadavrele soților Petrie, care erau într-adevăr foarte morți. Cineva le izbise capetele unul de celălalt cu atâta forță încât literalmente le sfărâmase craniile. Ben îşi aduse aminte de forța neobişnuită de care dăduse dovadă doamna Glick şi simți că i se face rău.

— Haide, îi spuse lui Jimmy. Trebuie să-i acoperim. Am promis.

36

Luară cuvertura de pe canapeaua din camera de zi şi îi acoperiră cu ea. Ben încercă să nu se uite la ei şi nici să nu se gândească la ce făceau, însă îi era imposibil. Când terminară, o mână - degetele lungi şi fine, unghiile date cu ojă mărturiseau că îi aparține lui June Petrie - ieşi în afară de sub cuvertura brodată cu modele vesele şi el o împinse la loc cu vârful piciorului, strâmbându-se din cauza efortului pe care îl făcea ca să-şi țină stomacul sub control. Era evident ce anume ascundea cuvertura şi gândul îi zbură la fotografiile recente din Vietnam - morți de pe câmpul de luptă şi soldați care cară poveri îngrozitoare în saci negri din cauciuc, ridicol de asemănători cu sacii de golf.

Coborâră la subsol apoi, fiecare cu câte un braț de lemne de foc din frasin galben.

Subsolul fusese regatul lui Henry Petrie şi îi reflecta perfect personalitatea: trei lămpi de mare putere fuseseră instalate în linie dreaptă deasupra zonei de lucru, fiecare acoperită cu câte un abajur metalic mare care permitea luminii să cadă cu

strălucire maximă pe raboteză, pe fierăstrău, pe fierăstrăul mecanic, pe strung, pe aparatul electric de sablat. Ben observă că Petrie construia o casă pentru păsări, pe care avusese probabil intenția să o instaleze în curtea din spate în timpul primăverii viitoare, iar proiectul după care lucrase era întins pe planşetă, prins cu grijă în fiecare colț. Făcea o treabă competentă, deşi neinspirată, care acum nu va mai fi niciodată dusă pînă la capăt. Pardoseala era măturată, însă în aer rămăsese parfumul nostalgic şi plăcut al rumeguşului.

— N-o să meargă, spuse Jimmy.

— Ştiu, zise Ben.

— Lemne de foc, pufni Jimmy şi lăsă lemnele să-i cadă din brațe şi să se izbească de duşumea cu zgomot puternic. Surcelele se rostogoliră nebune ca beţişoarele de Marocco. Scoase un hohot de râs ascuțit şi isteric.

— Jimmy...

Însă râsul lui reteză încercarea de a vorbi a lui Ben ca o coardă de pian ciopârțită.

— O să ne ducem şi o să oprim nenorocirea asta cu un braț de surcele din curtea din spate a lui Henry Petrie. De ce să nu luăm şi nişte picioare de scaun sau nişte bâte de baseball?

— Jimmy, ce altceva putem face?

Jimmy îl privi şi, cu un efort vizibil, reuşi să se controleze.

— Putem căuta comoara, spuse. Faceți patruzeci de paşi în păşunea de nord a lui Charles Griffen şi căutați sub pietroiul uriaş de acolo. Ha! Iisuse! Putem pleca din oraş. Asta putem face.

— Vrei să abandonezi? Asta vrei?

— Nu. Însă nu e vorba doar de ziua de azi, Ben. O să dureze săptămâni pînă reuşim să-i prindem pe toți, dacă vom reuşi vreodată. Poți să suporți asta? Poți să suporți să faci... să faci ce i-ai făcut lui Susan de o mie de ori? Să-i scoți din dulapuri şi din vizuinile lor împuțite în timp ce zbiară şi se zbat, ca să le înfigi un țăruş în cavitatea toracică şi să le sfărâmi inima? Poți să faci numai asta pînă în luna noiembrie fără să înnebuneşti?

— Nu ştiu.

— Şi cum rămâne cu băiatul? Crezi că el o să reziste? O să fie tocmai gata pentru cămaşa de forță. Şi Matt o să moară. Îți garantez asta. Şi ce vom face când poliția federală o să înceapă să-şi vâre nasul în treburile noastre, dorind să afle ce dracu' s-a întâmplat cu 'salem's Lot? Ce-o să le spunem? „Scuzați-mă puțin, cât vâr țăruşul în lipitoarea asta?" La aspectul ăsta te-ai gândit Ben?

— Cum naiba să ştiu? Cine a avut timp să stea şi să se gândească la consecințe?

Îşi dădură seama în acelaşi timp că stăteau nas în nas țipând unul la celălalt.

— Hei, spuse Jimmy. Hei. Ben lăsă ochii în jos:

— Îmi pare rău.

— Nu, e vina mea. Suntem foarte tensionați... ne aflăm la ceea ce Barlow ar numi un final de partidă;

Îşi trecu mâna prin părul de culoarea morcovului şi privi fără țintă în jur. Dintr-o dată ochii i se fixară cu interes pe ceva aflat lângă proiectul lui Petrie. Era un creion negru din cărbune.

— Poate că aşa e cel mai bine, spuse.

— Ce?

— Tu rămâi aici, Ben. Începi să ascuți țăruşii. Dacă tot e să facem treaba asta, măcar să lucrăm în mod ştiințific. Tu eşti secția de producție. Mark şi cu mine ne constituim în departamentul de cercetare. Vom cutreiera oraşul în căutarea lor. Şi îi vom găsi, aşa cum l-am găsit pe Mike. Voi face câte un semn pe uşa respectivă cu cărbunele ăsta. Şi apoi mâine, țăruşii.

— Nu vor vedea semnele şi vor pleca de acolo?

— Nu cred. Nu mi s-a părut că doamna Glick ar fi dat dovadă de capacitatea de a face astfel de conexiuni. Cred că se deplasează mai degrabă bazându-se pe instinct, decât pe rațiune. După o vreme s-ar putea să se mai deştepte puțin, să înceapă să se ascundă mai bine, însă în prima fază cred că va fi ca şi cum am pescui peşti din acvariu.

— De ce să nu merg şi eu?

— Pentru că eu cunosc oraşul şi oraşul mă cunoaşte - aşa cum l-a cunoscut şi pe tatăl meu. Cei care mai trăiesc în Lot stau astăzi ascunşi în casele lor. Dacă tu ai bate la uşă, nu ți-ar deschide. Dacă bat eu, majoritatea m-ar lăsa să intru. Şi cunosc şi nişte ascunzători pe aici. Ştiu unde câmpia se înfundă în mlaştini şi încotro duc drumurile nămoloase. Tu nu ştii. Poți să faci strungul ăla să funcționeze?

— Da, răspunse Ben.

Bineînțeles, Jimmy avea dreptate. Şi totuşi, alinarea pe care a simțit-o la gândul că nu trebuie să iasă şi să-i înfrunte îl făcu să aibă un sentiment de vinovăție.

— Bine. Începe lucrul. A trecut deja de amiază.

Ben se întoarse la strung, apoi se opri.

— Dacă vrei să aştepți jumătate de oră, poți să-ți dau, să zicem, vreo jumătate de duzină de țăruşi să-i ai cu tine.

Jimmy tăcu o clipă, apoi îşi coborî privirea:

— Hm, cred că mâine... mâine va fi...

— Bine, spuse Ben. Du-te. Ascultă, ce-ar fi să vă întoarceți pe la trei? Cam la vremea aia nu mai e nimeni la şcoală şi putem s-o controlăm împreună.

— Bine.

Jimmy părăsi atelierul lui Petrie şi se îndreptă spre scară. Ceva - o jumătate de gând, sau poate adierea inspirației - îl făcu să se întoarcă. Îl văzu pe Ben în partea cealaltă a subsolului, lucrând sub lumina puternică a celor trei lămpi, agățate ordonat, în rând.

Ceva... şi dispăru.

Se întoarse.

Ben opri strungul şi se uită la el întrebător:

— Altceva?

— Mda, spuse Jimmy. Chiar pe vârful limbii. Dar s-a împotmolit acolo.

Ben ridică din sprâncene.

— Când m-am uitat înapoi de la scară şi te-am văzut, parcă mi-am dat seama de ceva. Acum nu mai ştiu.

— Important?

— Nu ştiu.

Îşi târşâi fără rost picioarele, dorind să-şi amintească despre ce anume fusese vorba. Ceva în legătură cu imaginea lui Ben sub lumina lămpilor, aplecat deasupra strungului. Nu avea nici un sens. Concentrarea făcea ca gândul să pară şi mai îndepărtat.

Urcă scara, însă se mai opri o dată ca să privească înapoi. Imaginea i se părea teribil de cunoscută, însă nu ştia ce trebuie să înțeleagă. Traversă bucătăria şi se duse la maşină. Ploaia se transformase în burniță.

37

Maşina lui Roy McDougall se găsea în parcarea zonei de rulote de pe Bend Road şi, văzând-o acolo, într-o zi de lucru, Jimmy se gândi la ce era mai rău.

Coborâră împreună, el şi Mark, Jimmy ducându-şi în mână geanta neagră de medic. Urcară cele câteva trepte din față şi Jimmy încercă soneria. Nu funcționa, aşa că bătu în uşă. Loviturile sale nu treziră pe nimeni dinăuntru şi nici din rulota învecinată, aflată la vreo douăzeci de metri distanță de cea a familiei McDougall, în fața căreia se afla, de asemenea, o maşină parcată.

Jimmy încercă uşa dublă. Era încuiată.

— E un ciocan pe locul din spate al maşinii, spuse.

Mark i-l aduse şi Jimmy sparse geamul uşii exterioare, chiar sub clanță. Îşi băgă mâna prin spărtură şi desfăcu siguranța. Uşa interioară era descuiată. Intrară.

Recunoscură instantaneu mirosul şi Jimmy simți cum nările i se contractă, de parcă ar fi vrut să îl țină departe. Duhoarea nu era la fel de apăsătoare cum fusese în pivnița Casei lui Marsten, însă, în esență, era tot atât de ofensivă - duhoarea descompunerii şi a morții. O duhoare umedă, putridă. Jimmy îşi aminti cum, pe vremea copilăriei, se dusese

cu prietenii în timpul vacanței de primăvară, cu bicicletele, să adune sticlele returnabile de bere şi de răcoritoare pe care topirea zăpezilor le descoperise. Într-una din ele (o sticlă de suc de portocale) văzu un şoarece de câmp mic, descompus, care fusese atras înăuntru de dulceața pereților de sticlă şi nu mai fusese în stare să iasă. Mirosul îi răbufni în față şi el se îndepărtă şi vomită. Acest miros era tulburător de asemănător cu acela de demult - un amestec de dulceag grețos şi acru descompus, care fermenta sălbatic. Simți cum fierea i se ridică în gât.

— Sunt aici, spuse Mark. Undeva pe aici.

Cercetară metodic locuința - bucătăria, sufrageria minusculă, camera de zi, cele două dormitoare. Deschiseră dulapurile în timp ce treceau dintr-o încăpere în alta. Lui Jimmy i se păru că au găsit ceva în dulapul din dormitorul mare, însă nu era decât un maldăr de rufe murdare.

— Nu au pivniță? întrebă Mark.

— Nu, însă poate că există un loc unde să se fi putut strecura. Ocoliră rulota şi descoperiră o uşiță care se deschidea înăuntru, fixată în fundația din beton ieftin a rulotei. Era închisă cu un lacăt vechi. Jimmy îl sfărâmă cu cinci lovituri de ciocan şi când deschise pe jumătate trapa, duhoarea îi izbi ca un val uriaş.

— Aici sunt, spuse Mark.

Iscodind cu privirea, Jimmy reuşi să desluşească trei perechi de picioare, aliniate precum cadavrele pe câmpul de luptă. O pereche era încălțată cu ghete de lucru, alta purta papuci croşetați şi a treia pereche de picioare - picioruşe, de fapt - erau goale.

Un gând nebunesc îi trecu prin minte lui Jimmy: scenă de familie. Revistă *Reader's Digest,* unde eşti când avem nevoie de tine? Irealitatea îl cuprinse cu aripile ei. Copilaşul, gândi el. Cum să-i facem aşa ceva unui copilaş?

Făcu un semn cu cărbunele pe trapă şi ridică de pe jos lacătul sfărâmat.

— Hai să mergem alături, spuse.

— Aşteaptă, zise Mark. Hai să scoatem unul afară.

— Să scoatem...? De ce?

— Poate că lumina zilei îi omoară, spuse Mark. Poate că nu va mai fi nevoie să folosim ţăruşii.

Jimmy întrezări speranța:

— Da, bine. Pe care?

— Nu copilul, răspunse imediat Mark. Bărbatul. Apucă-l de un picior.

— În regulă, spuse Jimmy. Parcă avea gura umplută cu bumbac şi când încercă să înghită, simți un pocnet în gât.

Mark se strecură greu înăuntru, târându-se pe burtă; sub greutatea lui trosneau frunzele uscate pe care vântul de toamnă le răspândise acolo. Apucă una din cizmele lui Roy McDougall şi trase. Jimmy se înghesui alături de el, zgâriindu-şi țeasta de pragul prea scund, împotrivindu-se senzației de claustrofobie care îl cuprinsese. Apucă cealaltă cizmă şi îl traseră împreună afară, în burnița care dădea semne că ar fi vrut să înceteze şi la lumina albă a zilei.

Ce a urmat a fost aproape insuportabil. De îndată ce lumina l-a cuprins pe de-a întregul, Roy McDougall a început să se zvârcolească ca un om deranjat din somn. Din pori începură să îi iasă aburi şi lichid iar pielea i se ciopârți şi se îngălbeni puțin. Pupilele i se mişcară în spatele pleoapelor subțiri. Picioarele-i loviră încet, ca în vis, frunzele umede. Buza superioară descoperi incisivi asemănători cu cei ai unui câine uriaş - ciobănesc german sau collie. Brațele i se mişcară încet, cu pumni care se strângeau şi se desfăceau; şi când una din mâini atinse în treacăt cămaşa lui Mark, acesta făcu un salt înapoi articulând un strigăt dezgustat.

Roy se întoarse pe burtă şi începu să se târască încet înapoi în canalul îngust. Brațele şi genunchii săi lăsau amprente în huma înmuiată de ploaie. Jimmy observă că un fel de sughiț apăruse imediat ce lumina îi lovise trupul; şi încetă de îndată ce McDougall se adăposti în întregime la umbră din nou. La fel se întâmplă şi cu umezeala emanată.

Când ajunse la locul său de odihnă, McDougall se întoarse pe spate şi rămase nemişcat.

— Închide trapa, spuse Mark cu vocea sugrumată. Te rog, închide-o.

Jimmy închise trapa şi puse la loc, cât de bine putu, lacătul sfărâmat. În minte îi rămase, însă, imaginea corpului lui McDougall zbătându-se în frunzele ude, mucegăite, ca un şarpe ameţit. Şi nu credea că va veni o vreme când această amintire să nu îl obsedeze - chiar dacă ar fi fost să trăiască şi o sută de ani.

38

Rămaseră tremurând în ploaie, uitându-se unul la celălalt.

— Încercăm alături? întrebă Mark.

— Da. E logic ca soţii McDougall să-i fi atacat pe ei mai întâi.

Traversară distanţa dintre rulote şi, de această dată, duhoarea de putregai îşi dădu în vileag prezenţa în faţa nărilor lor chiar din curtea mică din faţă. Numele înscris sub sonerie era Evans. Jimmy dădu din cap. David Evans şi familia lui. Era mecanic la secţia auto a companiei Sears din Gates Falls. Îl tratase în urmă cu vreo doi ani de chist sau cam aşa ceva.

Acum soneria funcţiona, însă nu le răspunse nimeni. Au găsit-o pe doamna Evans în pat. Cei doi copii erau în două paturi suprapuse în acelaşi dormitor, îmbrăcaţi în pijamale identice cu figurine din poveştile cu ursuleţul Pooh. A durat ceva mai mult pînă l-au găsit pe Dave Evans. Se ascunsese în cămara încă neterminată de deasupra garajului.

Jimmy făcu un semn pe uşa casei şi pe uşa garajului.

— Merge bine, spuse. Doi din două încercări.

Mark zise ruşinat:

— Poţi să mă aştepţi câteva minute? Aş vrea să mă spăl pe mâini.

— Sigur, spuse Jimmy. Şi eu aş vrea. Nu cred că familia Evans se va supăra că-i folosim baia.

Intrară din nou în casă şi Jimmy se aşeză pe unul din scaunele din camera de zi şi închise ochii. Curând, îl auzi pe Mark cum lasă să curgă apa la baie.

Pe ecranul întunecat al pleoapelor sale văzu camera de la morgă, văzu cum cearşaful care acoperea trupul doamnei Glick începe să tremure, văzu cum mâna ei cade de pe masă şi îşi începe dansul delicat în aer...

Deschise ochii.

Rulota aceasta era mult mai bine îngrijită decât cea a familiei McDougall, mai curată, mai ordonată. Nu o cunoscuse pe doamna Evans, însă părea a fi fost o gospodină care se mândrea cu casa ei. Într-o cămară mică se afla un maldăr de jucării ale copiilor morți, cămară care probabil că se numise spălătorie în broşura originală a negustorului de case pe roți. Bieții copii, spera că apucaseră să se bucure de jucăriile lor câtă vreme fuseseră zile senine şi luminoase. Erau acolo o tricicletă, câteva camioane din plastic şi o stație de benzină de jucărie, o omidă pe roți (probabil că se bătuseră straşnic din cauza ei), o masă de biliard de jucărie.

Se uită în altă parte şi apoi, uluit, îşi întoarse privirea înapoi.

Cretă albastră.

Trei lămpi cu abajururi în rând.

Bărbați care ocolesc masa verde sub lumina puternică a lămpilor, scuturându-şi degetele de particulele de cretă albastră...

— Mark! strigă, îndreptându-se brusc în scaun. *Mark!.*

Şi Mark veni în fugă, fără cămaşă, ca să afle ce s-a întâmplat.

Pe la ora două şi jumătate venise să îl viziteze un vechi student de-al său (promoția '64, 10 la literatură, 8 la compunere). A comentat ceva despre maldărul de literatură a misterelor şi l-a întrebat pe Matt dacă nu cumva studia pentru a-şi da doctoratul în ştiințele oculte. Matt nu-şi putea aduce aminte dacă îl chema Herbert sau Harold.

Matt, care tocmai citea o carte intitulată *Dispariții stranii* când a apărut acest Herbert-sau-Harold, fu bucuros de întrerupere. Chiar şi acum aştepta cu sufletul la gură să sune telefonul, deşi ştia că ceilalți, nu pot pătrunde în şcoala de pe strada Brook decât după ora trei. Era disperat că nu are încă veşti despre Părintele Callahan. Şi ziua părea a se grăbi spre noapte cu viteză alarmantă - întotdeauna i se spusese că timpul trece îngrozitor de greu în spital. Îşi simțea mintea înceată şi încețoşată. Se simțea, în sfârşit, bătrân.

Începu să-i povestească lui Herbert-sau-Harold despre oraşul Momson din Vermont, a cărui istorie tocmai o citise. I se păruse extrem de interesantă deoarece credea că povestea aceasta, dacă era adevărată, putea fi considerată un precursor al destinului oraşului Lot.

— Toată lumea a dispărut, îi spuse lui Herbert-sau-Harold, care îl asculta cu un plictis politicos, însă nu foarte bine mascat. Era doar un orăşel din partea nordică a statului Vermont, accesibil doar pe Autostrada 2 şi pe Drumul Național 19. Recensământul din 1920 a declarat o populație de 312 locuitori. În august 1923, o femeie din New York a început să-şi facă griji pentru că sora ei nu îi mai scrisese de două luni. A făcut o scurtă călătorie acolo cu soțul ei şi ei au fost primii care au informat presa, deşi mă îndoiesc că cei din zonele limitrofe nu au ştiut despre cele ce se petreceau în oraş. Dispăruseră şi sora şi soțul şi toată lumea din Momson. Casele şi hambarele erau întregi, şi într-una din case masa era pregătită pentru cină. Cazul a făcut destulă vâlvă la vremea respectivă. Nu cred că mi-ar conveni să îmi petrec noaptea acolo. Autorul cărții pretinde că oamenii din oraşele învecinate spun nişte poveşti ciudate... vrăjitori şi spiriduşi şi

chestii de astea. Încă şi în ziua de azi, câteva din hambarele de la periferie au pictate pe porți semne magice şi cruci uriaşe. Uite, asta e o fotografie a magazinului universal şi a stației de benzină şi a magazinului de cereale — în perimetrul lor se afla centrul oraşului Momson. Ce crezi că s-a putut întâmpla acolo?

Herbert-sau-Harold privi politicos fotografia. Un simplu orăşel cu câteva magazine şi câteva case. Unele dintre ele erau chiar în pragul prăbuşirii, probabil apăsate de cantitatea mare de zăpadă din timpul iernii. Putea fi oricare orăşel din țară. Daca treceai cu maşina prin vreunul, după ora opt seara când trăgeau obloanele magazinelor, nici nu-ți puteai da seama dacă este pe acolo cineva în viață. Cu siguranță că bătrânul s-a sclerozat. Herbert-sau-Harold se duse cu gândul la o mătuşă de-a lui care, în ultimii doi ani ai vieții, devenise convinsă că propria-i fiică îi ucisese papagalul şi acum i-l dădea de mâncare în formă de friptură, la cuptor. Bătrânii căpătau idei din astea, ciudate şi fixe.

— Foarte interesant, spuse, ridicându-şi ochii. Însă nu cred... domnule Burke? Domnule Burke, vă simțiți rău? Sunteți... soră! Hei, *soră!*

Ochii lui Matt căpătaseră o privire sticloasă şi fixă. Cu o mână apucase cearşaful de pe pat. Cu cealaltă îşi apăsa pieptul. Chipul i se albise şi pulsul i se vedea zbuciumându-se în mijlocul frunții.

Prea curând, gândi. *Nu, prea curând...*

Durerea, izbindu-l în valuri uriaşe, purtându-l cu ea în străfundurile întunericului. Vag, se gândi: *Ai grijă de ultima treaptă, e o cursă.*

Şi apoi, prăbuşirea.

Herbert-sau-Harold ieşi în goană din cameră, răsturnându-și scaunul şi împrăştiind cărțile pe jos. Sora venea deja, aproape alergând, la rândul ei.

— E domnul Burke, îi spuse Herbert-sau-Harold, care încă mai ținea în mână cartea, cu degetul arătător introdus între paginile cu fotografiile oraşului Momson, Vermont.

Sora dădu scurt din cap şi intră în cameră. Matt zăcea în pat, cu capul pe jumătate în afara acestuia, cu ochii închişi.

— E...? întrebă cu timiditate Herbert-sau-Harold. Întrebarea era completă.

— Da, aşa cred, răspunse sora, în timp ce apăsa butonul care chema echipa de reanimare. Va trebui să plecați acum.

Era din nou calmă, acum că totul reintrase în normal şi avu timp să regrete că îşi lăsase prânzul mâncat doar pe jumătate.

40

— Însă nu există nici o sală de biliard în Lot, spuse Mark. Cea mai apropiată e în Gates Falls. Să se fi dus pînă acolo?

— Nu, zise Jimmy. Sunt sigur că nu a făcut asta. Însă există oameni care au acasă mese de biliard.

— Da, ştiu.

— Şi mai este încă altceva, se încruntă Jimmy. Aproape că îmi vine în minte.

Se lăsă pe spate, închise ochii şi şi-i acoperi cu mâinile. Mai era ceva, şi în minte asocia acest ceva cu plasticul. De ce cu plasticul? Existau jucării din plastic şi ustensile din plastic pentru picnicuri şi folii groase din plastic cu care-ți acoperi barca pe timpul iernii...

Şi, fără veste, în minte i se formă imaginea unei mese de biliard acoperită cu o folie groasă din plastic, imagine completată cu o voce care spunea: *Chiar că ar trebui să o vând înainte să-i putrezească pâsla - Ed Craig zice că s-ar putea să putrezească - însă a fost a lui Ralph...*

Deschise ochii:

— Ştiu unde este, spuse. Ştiu unde e Barlow. E în subsolul pensiunii Evei Miller.

Şi aşa era; ştia ca este adevărat. Mintea lui ştia cu certitudine asta.

Ochii lui Mark străluciră.

— Hai să-l prindem.

— Aşteaptă.

Se duse la telefon, găsi în carte numărul Evei Miller şi îl formă iute. Sună fără ca cineva să răspundă. Zece triluri, unsprezece, o duzină. Puse receptorul la loc în furcă. Era înspăimântat. Eva avea cel puțin zece chiriaşi, iar mulți dintre ei erau oameni în vârstă, pensionari. Întotdeauna era cineva acasă, întotdeauna pînă acum.

Se uită la ceas. Era trei şi un sfert şi timpul se grăbea, se grăbea.

— Să mergem, spuse.

— Şi Ben?

Jimmy răspunse posomorât:

— Nu putem să-l sunăm. Linia telefonică e tăiată la tine acasă. Dacă mergem acum direct la pensiunea Evei şi se dovedeşte că nu am dreptate, ne mai rămâne suficientă lumină. Dacă am dreptate, ne întoarcem şi îl luăm pe Ben şi oprim odată pentru totdeauna ceasul ăsta blestemat.

— Lasă-mă doar să-mi pun cămaşa, spuse Mark şi fugi pe coridor înspre baie.

41

Citroen-ul lui Ben se afla în micuța parcare a pensiunii, tencuit acum cu frunzele ude ale ulmilor care înconjurau peticul de teren acoperit cu pietriş. Vântul se întețise, însă ploaia încetase. Firma pe care scria „Pensiunea Evei" se legăna şi scheuna în după-amiaza cenuşie. Casa părea învăluită într-o linişte sinistră, ca şi cum ar fi aşteptat ceva şi Jimmy făcu o conexiune mentală care îl îngrozi. Semăna perfect cu casa lui Marsten. Se întrebă dacă exista cineva care să se fi sinucis aici. Eva ar fi trebuit să ştie, însă nu credea că Eva ar mai fi avut chef de vorbă... nici acum, nici niciodată.

— Ar fi o ascunzătoare perfectă, spuse cu voce tare. Să îți iei o cameră în pensiunea din oraş şi apoi să te înconjori cu

proprii tăi copii.

— Eşti sigur că nu ar trebui să-l chemăm pe Ben?

— Mai târziu. Haide.

Coborâră din maşină şi se îndreptară spre terasă. Vântul îi trăgea de haine, le zburlea părul. Erau trase toate obloanele şi casa părea amenințătoare.

— Simți? întrebă Jimmy.

— Da. E mai puternic ca oricând.

— Te simți în stare?

— Da, spuse hotărât Mark. Dar tu?

— Sper, pentru Dumnezeu, că sunt şi eu în stare, răspunse Jimmy.

Urcară treptele terasei şi Jimmy încercă uşa. Nu era încuiată. Când pătrunseră în bucătăria uriaşă a Evei Miller, pe care chiriaşii erau obligați să o țină curată, duhoarea îi izbi necruțătoare pe amândoi, ca răsuflarea unei gropi deschise cu gunoi - şi totuşi uscată, ca trecută prin negura vremurilor.

Jimmy îşi aminti discuția avută cu Eva - trecuseră aproape patru ani de atunci, imediat după ce începuse să practice medicina. Eva venise la el să-şi facă un control. Ani de zile fusese pacienta tatălui său şi când Jimmy îi luase locul, păstrând acelaşi cabinet din Cumberland, ea venise la consultație fără urmă de stânjeneală. Au vorbit despre Ralph, mort atunci de mai bine de doisprezece ani, şi ea îi spusese că stafia lui Ralph se afla în casă cu ea - din când în când dădea peste câte un obiect nou de-al lui şi uitat pe moment, fie în pod, fie în câte vreun sertar. Şi, desigur, mai era şi masa de biliard din pivniță. A spus că ar trebui să scape de ea; ocupa un loc pe care l-ar fi putut folosi la altceva. Însă a fost a lui Ralph, şi nu se putea hotărî să dea un anunț în ziarul local sau la programul de radio „Yankee Trader".

Acum traversau bucătăria, îndreptându-se către uşa de la pivniță şi Jimmy o deschise. Mirosul greu era şi mai puternic, copleşitor. Bâjbâi pe perete după întrerupător, însă lumina nu se aprinse. Desigur că a avut grijă să întrerupă curentul.

— Caută pe aici, îi spuse lui Mark. Trebuie să fie pe undeva o lanternă sau nişte lumânări.

Mark începu să cotrobăie prin bucătărie, deschizând sertare şi căutând prin ele. Observă că rastelul cu cuțite de bucătărie de deasupra chiuvetei era gol, însă atunci nu dădu acestui fapt nici o importanță. Inima îi bătea într-un ritm dureros de încet, ca o tobă înfăşurată în cârpe. Îşi dădu seama că acum se afla la capătul cel zdrențuit şi depărtat al rezistenței sale, la limita ei exterioară. Mintea-i parcă nu mai putea să gândească, ci doar reacționa la stimuli. În permanență i se părea că vede cu coada ochiului mişcări şi umbre şi-şi întorcea repede capul să se uite şi nu vedea nimic. Un veteran de război ar fi fost în stare să recunoască simptomele care anunțau declanşarea nevrozei de luptă.

Se duse pe coridor şi căută prin scrinul de acolo. În al treilea sertar descoperi o lanternă mare cu patru baterii. O luă cu el în bucătărie:

— Uite-o, Ji...

Se auzi un huruit, urmat de o bufnitură greoaie.

Uşa de la pivniță era deschisă.

Şi începură urletele.

42

Când Mark se înapoie în bucătăria din pensiunea Evei, era ora cinci fără douăzeci. Avea ochii duşi în fundul capului şi tricoul era mânjit cu sânge. Chipul îi era împietrit.

Brusc începu să țipe.

Sunetul se năpusti vijelios din abdomen, în sus, prin tunelul întunecat al gâtului şi ieşi afară prin maxilarele căscate. Țipă pînă când simți cum o parte din demență începe să-i părăsească creierul. Țipă pînă când gâtul i se contractă şi o durere îngrozitoare i se înfipse în corzile vocale, ca o aşchie de os. Şi chiar şi atunci când îşi exteriorizase, pe cât putuse, toată spaima, toată groaza, toată furia, toată dezamăgirea,

tensiunea aceea înfiorătoare rămase, năvălind în valuri pe treptele pivniței - cunoaşterea faptului că Barlow se afla pe undeva pe acolo - şi acum se făcuse aproape întuneric.

Ieşi pe terasă şi trase spasmodic aerul rece şi vântos în piept. Ben. Trebuia să-l găsească pe Ben. Însă un soi de letargie ciudată parcă îi împachetase picioarele în plumb. Ce rost avea? Barlow va câştiga pînă la urmă. Au fost nebuni să creadă că i se pot împotrivi. Şi acum şi Jimmy a plătit prețul acestei nebunii, ca Susan şi ca Părintele.

Simți că se transformă într-o statuie de piatră şi metal. *Nu. Nu. Nu.*

Coborî treptele cu picioare tremurânde şi se urcă în Buick-ul lui Jimmy. Cheile erau în contact.

Găseşte-l pe Ben. Mai încearcă o dată.

Avea picioarele prea scurte şi nu ajungea la pedale. Îşi aranjă scaunul şi răsuci cheia. Motorul prinse viață. Fixă maneta de *viteză* şi apăsă pedala de accelerație. Maşina făcu un salt înainte. Trânti cu putere piciorul pe pedala de frână şi fu azvârlit în volan. Sună şi claxonă.

Nu pot să conduc!

Şi în urechi parcă începu a-i răsuna vocea logică şi pedantă a tatălui său, care îi spunea: Trebuie să ai multă grijă când înveți să conduci o maşină, Mark. Maşina este singurul mijloc de transport care încă nu a fost reglementat prin legi federale. Ca rezultat, toți cei care fac asta sunt amatori. Mulți din aceşti amatori au tendințe sinucigaşe. Prin urmare, trebuie să dai dovadă de *extremă* prudență. Trebuie să foloseşti pedala de accelerație de parcă între ea şi talpa ta s-ar afla un ou crud. Când conduci o maşină cu transmisie automată, aşa ca a noastră, nu trebuie să-ti foloseşti deloc piciorul stâng. Numai cel drept; prima pedală e frâna, a doua accelerația.

Luă piciorul de pe frână şi maşina se târî, ieşind din parcare. Se tamponă la bordură şi o opri cu o smucitură. Parbrizul se aburise, îl frecă cu mâneca şi nu reuşi decât să-l mânjească mai tare.

— Să-l fut, mormăi el.

Porni din nou, cu maşina care se cutremura şi zvâcnea din toate încheieturile şi reuşi să facă o întoarcere în formă de U, tremurătoare, ca de şofer beat, trecând în acest timp peste bordură şi porni pe drumul spre casa lui. Trebuia să-şi lungească gâtul ca să poată vedea ceva peste volan. Bâjbâi cu mâna stângă şi dădu drumul la radio. Îl lăsă să, cânte tare. Plângea.

43

Ben mergea de-a lungul străzii înspre oraş când Buick-ul de culoarea bronzului al lui Jimmy îi apăru în față, deplasându-se în smucituri şi spasme, dintr-o parte în cealaltă a drumului, ca un om beat. Îi făcu un semn şi maşina trase pe dreapta, îşi izbi roata stângă din față de bordură şi se opri.

Pierduse noțiunea timpului când făcea țăruşii şi, atunci când s-a uitat la ceas, a descoperit cu uimire că se făcuse deja patru şi zece. A oprit atunci strungul, a luat doi țăruşi pe care şi i-a vârât în curea şi a urcat în casă, la telefon. A pus mâna pe receptor şi şi-a adus instantaneu aminte că nu funcționa.

Îngrijorat de-a binelea acum, alergă afară şi controlă ambele maşini, a lui Callahan şi a lui Petrie. Nici una nu avea cheile în contact. Putea să se întoarcă să caute în buzunarele lui Henry Petrie, însă chiar gândul la aşa ceva era prea mult pentru el. A pornit atunci cu pas grăbit către oraş, cercetând cu privirea împrejurimile după Buick-ul lui Jimmy. Se gândea să se ducă direct la şcoala de pe strada Brook, când maşina lui Jimmy se ivi înaintea lui.

Se repezi la portiera din dreptul şoferului şi văzu că în spatele volanului se afla Mark Petrie... şi era singur. Acesta se uita ca paralizat la Ben. Buzele i se mişcară, însă nu se auzi nici un sunet.

— Ce s-a întâmplat? Unde-i Jimmy?

— Jimmy e mort, spuse Mark cu limba amorțită parcă. Barlow ne-a luat-o iarăşi înainte. E pe undeva în subsolul

pensiunii doamnei Miller. Şi Jimmy e acolo. Am coborât să-l ajut şi n-am mai putut să ies. Pînă la urmă am găsit o scândură şi m-am cățărat pe ea, dar la început m-am gândit că o să rămân blocat acolo jos... pînă la a-a-apus...

— Ce s-a întâmplat? Ce tot spui?

— Jimmy a înțeles de unde e chestia aia cu creta albastră, pricepi? Când eram la casele din Bend. Cretă albastră. Mese de biliard. În pivnița doamnei Miller e o masă de biliard, a fost a soțului ei. Jimmy a sunat acolo da' n-a răspuns nimeni, aşa că ne-am dus să vedem ce e.

Ochii ridicați către Ben erau uscați.

— Mi-a spus să caut o lanternă pentru că întrerupătorul din pivniță era stricat, ca la Casa lui Marsten. Aşa că am început să caut. Am... am observat că nu mai era nici un cuțit în suportul de deasupra chiuvetei, da' n-am dat importanță. Aşa că într-un fel eu l-am omorât. Eu am făcut-o. E vina mea, numai vina mea, numai...

Ben îl scutură; două palme energice:

— Încetează, Mark. Încetează!

Mark îşi puse mâinile la gură, de parcă ar fi vrut să prindă bâlbâiala isterică înainte ca aceasta să se reverse în afară. Cu ochi uriaşi se uită fix la Ben pe deasupra mâinilor.

În cele din urmă continuă:

— Am găsit o lanternă în scrinul de pe hol, înțelegi. Şi atunci a căzut Jimmy şi a început să țipe. El... şi eu aş fi căzut, însă el m-a avertizat. Ultimele lui vorbe au fost: *Atenție, Mark.*

— Ce era? vru să ştie Ben.

— Barlow şi ceilalți au scos treptele; vocea lui Mark era fără viață, apatică. Au tăiat treptele cu fierăstrăul, începând după a doua din vârf. Au lăsat ceva mai mult din balustradă, ca să arate... ca să arate...

Scutură din cap:

— Pe întuneric, lui Jimmy i s-a părut că sunt la locul lor. Înțelegi?

— Da, spuse Ben. Înțelegea. I se făcuse rău.

— Şi cuțitele?

— Fixate pe pardoseala de jos, şopti Mark. *Ei* au trecut lamele prin bucăţile alea de placaj subţire şi apoi au scos mânerele ca să poată să le pună pe duşumea, cu vârfurile... cu vârfurile...

— Oh, spuse disperat Ben. Oh, Christoase.

Întinse mâinile şi îl cuprinse pe Mark de umeri.

— Mark, eşti sigur că e mort?

— Da, Era... era, le avea implântate în aproape zece locuri. Sângele...

Ben se uită la ceas. Era cinci fără zece. Din nou avu sentimentul că este încolţit, că timpul se scurge prea repede.

— Ce facem acum? întrebă indiferent Mark.

— Mergem în oraş. Vorbim cu Matt la telefon şi după aia stăm de vorbă şi cu Parkins Gillespie. O să-l terminăm pe Barlow înainte de căderea nopţii. Trebuie.

Surâsul lui Mark era lugubru.

— Şi Jimmy a spus asta. A spus că o să-i oprim ceasul. Însă ne învinge mereu. Probabil că au încercat şi oameni mai destoinici decât noi să-l înfrângă.

Ben îl privi pe băiat şi se pregăti să facă un lucru urât.

— Vorbeşti de parcă ţi-ar fi frică, spuse.

— Îmi este frică, zise Mark, fără să apuce momeala. Ţie nu ţi-e?

— Îmi este frică, răspunse Ben, dar sunt şi foarte furios. Am pierdut fata la care ţineam al naibii de mult. Cred că o iubeam. Amândoi l-am pierdut pe Jimmy. Tu ţi-ai pierdut tatăl şi mama. Sunt întinşi în camera de zi şi acoperiţi cu cuvertura de pe canapea.

Se forţă să rostească vorbele cele mai crude:

— Vrei să mergi înapoi şi să-i vezi?

Mark tresări şi se îndepărtă de el. Chipul îi era îndurerat şi şocat.

— Vreau să vii cu mine, spuse Ben pe un ton mai blând. Simţea în stomac germenele dezgustului de sine. Parcă era un antrenor înaintea marelui meci.

— Nu-mi pasă cine a mai încercat să îl oprească înainte. Nu-mi pasă nici dacă Attila Hunul s-a jucat cu el şi a pierdut. Am de gând să îmi încerc norocul. Vreau să vii cu mine. Am nevoie de tine.

Şi acesta era adevărul, purul adevăr.

— Bine, spuse Mark.

Îşi coborî privirea şi mâinile se găsiră una pe cealaltă şi degetele lor se împletiră într-o pantomimă a deznădejdii.

— Ține-te tare, zise Ben.

Mark îl privi disperat.

— Încerc, spuse.

44

Stația de benzină a lui Sonny de la capătul lui Jointer Avenue era deschisă şi însuşi Sonny James (care îşi exploata numele cu rezonanțe de muzică country cu un afiş colorat uriaş în vitrină, lângă o piramidă de canistre cu ulei de motor) ieşi să-i servească. Era un omuleț ca un pitic, al cărui păr rar era în permanență tuns soldățeşte, descoperindu-i pielea trandafirie a capului.

— Hei, domnu' Mears, ce mai faci? Unde ți-e Citroen-ul?

— E pe jantă, Sonny. Unde e Pete?

Pete Cook era ajutorul cu jumătate de normă al lui Sonny şi locuia în oraş. Sonny nu.

— Nu s-a arătat azi. Nu contează. N-a prea fost treabă. Parcă oraşu-i mort de-a binelea.

Ben simți cum hohote de râs întunecate şi isterice i se învălmăşesc în stomac. Amenințau să-i explodeze pe gură într-un val uriaş şi rânced.

— Vrei să-mi faci plinul? reuşi să articuleze. Vreau să dau un telefon.

— Sigur. Salut, puştiule. N-ai şcoală azi?

— Sunt în excursie cu domnul Mears, spuse Mark. Mi-a curs sânge din nas.

— Pe Dumnezeul meu că aşa şi arăți, copile. Şi frate-miu păţea chestii d-astea. Ăsta-i semn de tensiune mare, băiete. Trebuie să te îngrijeşti.

Se duse cu paşi mari în spatele maşinii şi deşurubă capacul de la rezervor.

Ben intră în clădire şi formă numărul spitalului la telefonul public de lângă raftul cu hărți regionale.

— Spitalul Cumberland. Unde doriți?

— Aş vrea să vorbesc cu domnul Burke, vă rog. Camera 402.

Vocea de la capătul celălalt şovăi într-un mod foarte puțin caracteristic şi Ben tocmai se pregătea să întrebe dacă nu cumva fusese schimbată camera, când vocea reveni:

— Cine este la telefon, vă rog?

— Benjamin Mears.

Brusc, posibilitatea morții lui Matt se profila amenințătoare în mintea lui, ca o umbră nesfârşită. Asta să fie? Sigur că nu - ar fi fost prea mult.

— Se simte bine?

— Sunteți rudă?

— Nu, prieten apropiat. Nu a...

— Domnul Burke a murit la ora 3,07 în această după-amiază, domnule Mears. Dacă vreți să aşteptați puțin, voi verifica dacă domnul Cody s-a întors. Poate că dânsul ar putea...

Vocea continuă, însă Ben încetase să o mai audă, deşi încă mai ținea receptorul lipit de ureche. Conştientiza dintr-o dată cât de mult se bazase pe Matt să-i ajute să treacă cu bine prin cât mai rămăsese din după-amiaza aceea de coşmar. Simți că i se face rău. Matt murise. Infarct congestiv. Cauze naturale. Era ca şi când Dumnezeu însuşi îşi întoarse fața de la ei.

N-am mai rămas acum decât Mark şi cu mine.

Susan, Jimmy, Părintele Callahan, Matt. Toți s-au dus.

Panica îl strânse în brațe de oțel şi, fără zgomot, se luă la trântă cu ea.

Puse receptorul la loc în furcă fără să se gândească ce face, ghilotinând o întrebare pe jumătate pusă.

Se înapoie afară. Era cinci şi zece. În partea de apus se destrămau norii.

— Face trei dolari în cap, îl anunță vesel Sonny. Asta-i maşina lu' doctor Cody, nu? I-am văzut plăcuța cu „Doctor în Medicină" şi asta mi-aduce mereu aminte de un film pe care l-am văzut cu o bandă de escroci şi unu,' din ei fura mereu maşini cu plăcuțe pe care scria „Doctor în Medicină" pen' că...

Ben îi dădu trei bancnote de câte un dolar.

— Trebuie s-o şterg, Sonny. Îmi pare rău. Am un necaz. Fața lui Sonny se încreți posomorită:

— Măi, să fie, îmi pare rău, domnu' Mears. Veşti proaste de la editorul matale?

— Cred că poți să zici şi aşa.

Se urcă la volan, închise portiera, părăsi benzinăria, lăsându-l pe Sonny să privească lung în urma lor, un pitic îmbrăcat într-o manta galbenă din cauciuc.

— A murit Matt, nu-i aşa? întrebă Mark urmărindu-l atent.

— Da. Infarct. Cum ți-ai dat seama?

— Fața. Ti-am văzut fața.

Era 5,15.

45

Parkins Gillespie stătea pe mica terasă acoperită a Primăriei, fumând un Pall Mall şi privind cerul la apus. Fără prea multa tragere de inimă, îşi îndreptă atenția asupra lui Ben Mears şi Mark Petrie. Chipul îi era trist şi îmbătrânit, aidoma paharelor pentru apă din bodegile ieftine.

— Ce mai faci, şerifule? îl întrebă Ben.

— Acceptabil, recunoscu Parkins. Îşi examina o pieliță crescută pe arcul bătătorit de piele de lângă unghia degetului mare de la mână.

— V-am tot văzut fâțâindu-vă cu maşina. Parcă şi puștiu' a condus singur de pe strada Railroad ultima oară. Aşa e?

— Da, spuse Mark.

— Aproape că te-ai buşit. Tipu' care mergea în partea ailaltă a trecut la un fir de păr de curvă de tine, nu?

— Şerifule, zise Ben, vrem să-ți povestim ce se întâmplă aici. Parkins Gillespie scuipă chiştocul ţigării fără să-şi ia mâinile de pe balustrada micuței terase acoperite. Spuse, fără să se uite la ei:

— Nu vreau să aud.

Îl priviră cu gurile căscate.

— Nolly n-a apărut azi, spuse Parkins, pe acelaşi ton calm, de conversație. Şi cumva, nu cred că o să mai apară. A dat telefon azi-noapte târziu şi a zis că a văzut maşina lui Homer McCaslin pe Deep Cut Road - cred că a zis pe Deep Cut. De atunci n-a mai sunat.

Încet şi trist, ca un om resemnat să se scufunde în ape adânci, căută în buzunarul de la cămaşă şi scoase alt Pall Mall. Îl răsuci gânditor între degetul mare şi arătător.

— Tâmpeniile astea or să mă omoare, spuse.

Ben încercă din nou:

— Cel care a luat Casa lui Marsten, Gillespie. Îl cheamă Barlow. Se află chiar acum în subsolul pensiunii Evei Miller.

— Aşa zici? spuse Parkins fără să se arate surprins în mod deosebit. Vampir, nu? Ca în cărțile cu benzi desenate de acum vreo douăj' de ani.

Ben nu mai spuse nimic. Se simțea tot mai mult ca un om pierdut într-un coşmar uriaş şi zdrobitor, unde limbile ceasului alergau înainte, la nesfârşit, nevăzute, însă chiar aproape de suprafața evenimentelor.

— Plec din oraş, îi anunță Parkins. Bagajele sunt pe bancheta din spate a maşinii. Mi-am lăsat pe raft arma şi insigna. M-am săturat să împart dreptatea. Mă duc s-o văd pe soră-mea în Kitterly, dom'ne, asta am de gând să fac. Mă gândesc că-i destul de departe ca să fiu în siguranță.

Ca de departe, Ben se auzi spunând:

— Ticălos fără coaie. Căcat laş ce eşti. Oraşul e încă viu şi tu dai bir cu fugiții.

— Nu-i viu, zise Parkins, aprinzându-şi ţigara cu un chibrit mare, de bucătărie. De asta a venit *el.* E mort, ca şi el. E mort de vreo douăzeci de ani, poate de mai mult. Întreaga ţară e pe moarte. Am fost cu Nolly la film în Falmouth, înainte să închidă cinematograful în aer liber, cam acu' vreo două săptămâni. Am văzut mai multe omoruri şi sânge în primul western decât am văzut în cei doi ani de război în Coreea. Puştii mâncau floricele de porumb şi-i aclamau pe ăia de pe ecran.

Făcu un gest vag înspre oraşul care acum părea aurit de ultimele raze ale soarelui la apus, aidoma unei localităţi de vis.

— Probabil că le place să fie vampiri. Da' mie nu; Nolly o să vină după mine la noapte. Îmi iau valea.

Ben îl privi neajutorat.

— Şi voi doi tre' să vă urcaţi în maşina aia şi s-o ştergeţi de-aici, spuse Parkins. Oraşul va continua şi fără noi... o vreme. După aia nu mai contează;

Da, gândi Ben. *De ce n-am face asta?*

Glasul raţiunii se auzi în cuvintele lui Mark, care vorbi pentru amândoi:

— Pentru că e rău, domnule. E cu adevărat rău. Asta e tot.

— Aşa zici? spuse Parkins. Dădu din cap şi pufăi din Pall Mall. În regulă, atunci.

Îşi ridică privirea înspre Liceul Central.

— Cam pişăcioasă frecvenţă a elevilor din Lot astăzi. Autobuzele întârzie, copiii sunt bolnavi acasă, de la cancelarie dau telefoane acasă şi nu răspunde nimeni. Responsabilul cu prezenţa m-a sunat şi am încercat să-l calmez un pic. E un tip mărunţel şi chel care crede că le ştie pe toate. Oricum, profesorii sunt aici. Majoritatea nu locuiesc în oraş. Pot să ţină ore unul cu altul.

Cu gândul la Matt, Ben zise:

— Nu toţi sunt din afara oraşului.

— Nu contează, spuse Parkins. Ochii i se opriră pe ţăruşii pe care Ben îi ţinea în curea. Ai de gând să i-o tragi tipului ăla cu

unul din ăştia?

— Da.

— Îți dau şi carabina mea, dacă vrei. Puşca asta a fost ideea lu' Nolly. Lu' Nolly îi plăcea să se plimbe înarmat, da, dom'ne, tare-i mai plăcea. Şi n-avem nici măcar o bancă în oraş ca să poată spera că cineva o s-o jefuiască. Da' o să devină un vampir bun, o dată ce înțelege ce trebuie să facă.

Mark îl privea cu groază crescândă şi Ben înțelese că trebuie să îl ia de acolo. Asta era cel mai rău.

— Haidem, îi spuse. E terminat.

— Cred că ai dreptate, zise Parkins. Ochii lui albaştri, înconjurați de o rețea deasă de riduri cercetau oraşul. Pe bune că-i tăcut. Am văzut-o pe Mabel Werts cum trăgea cu ochiul prin binoclu, însă eu zic că nu prea are la ce să tragă cu ochiul acum. E posibil însă să fie mai multă activitate la noapte.

46

La ora şase fără zece opriră maşina în fața bisericii St. Andrew. Umbrele tot mai lungi porneau dinspre biserică peste stradă către prezbiteriu, învăluindu-l în profeția lor funestă. Ben răsturnă geanta lui Jimmy, aflată pe bancheta din spate, găsi în ea câteva flacoane al căror conținut îl vărsă pe fereastră, păstrând însă flacoanele.

— Ce faci?

— O să le umplem cu apă sfințită, spuse Ben. Haide.

Traversară aleea care ducea la biserică şi urcară treptele. Când vru să deschidă uşa din mijloc, Mark se opri şi îl făcu atent:

— Uită-te la asta.

Clanța era înnegrită şi uşa deformată ca şi când prin ea ar fi trecut curent de mare tensiune.

— Îți spune ceva chestia asta? întrebă Ben.

— Nu. Nu, dar... Mark scutură capul de parcă ar fi dorit să alunge un gând încă neformat.

Deschise uşa şi intrară. Biserica era răcoroasă şi cenuşie şi plină cu tăcerea aceea nesfârşită şi sugestivă pe care o au în comun toate altarele credinţei, fie ea albă sau neagră.

Naosul despărţea două rânduri de strane şi în faţa lui se aflau doi îngeri din ipsos ţinând la piept vasele cu apă sfinţită. Chipurile calme, cu trăsături de o înţelepciune duioasă, le erau uşor aplecate, ca şi când ar fi vrut să-şi surprindă imaginea reflectată în apa lină.

Ben puse flacoanele în buzunar.

— Spală-ţi mâinile şi faţa, spuse.

Mark îl privi tulburat:

— Dar ăsta-i sac-sacri...

— Sacrilegiu? Nu şi de data aceasta. Fă cum îţi spun.

Îşi umplură palmele făcute căuş cu apa limpede şi şi-o aruncară pe faţă, aşa cum cineva, abia trezit dintr-un somn adânc se stropeşte cu apă rece pe ochi ca să-i oblige să vadă lumea reală.

Ben scoase primul flacon şi tocmai îl umplea, când auziră o voce stridentă:

— Alo! I-auziţi! Ce faceţi acolo?

Ben se întoarse. Era Rhoda Curless, menajera Părintelui Callahan, care stătuse pînă atunci în prima strană, răsucind cu disperare un şirag cu mătănii în mâini. Purta o rochie neagră şi căptuşeala îi atârna de sub tiv. Părul îi era în neorânduială; îşi trecuse degetele nelinişţite prin el de nenumărate ori.

— Unde e părintele? Ce faceţi?

Vocea îi era ascuţită şi şuierătoare, învecinându-se cu isteria.

— Cine sunteţi? o întrebă Ben.

— Doamna Curless. Sunt menajera Părintelui Callahan. Unde e Părintele? Ce faceţi?

Mâinile ei începură să se războiască una cu cealaltă.

— Părintele Callahan a plecat, spuse Ben cu toată blândețea de care mai era în stare.

— Oh.

Închise ochii.

— Voia să oprească ceea ce îndurerează acest oraş?

— Da, spuse Ben.

— Ştiam, zise. N-a trebuit să întreb. Este un om al bisericii bun şi puternic. Mereu au existat oameni care să spună că nu va fi niciodată în stare să ia locul Părintelui Bergeron, însă i l-a luat, şi pe bună dreptate. S-a dovedit că Părintele Bergeron nu s-a putut ridica la înălțimea Părintelui Callahan.

Deschise larg ochii şi îi privi. O lacrimă izvorî din ochiul ei stâng şi se rostogoli pe obraz la vale.

— Nu-i aşa că nu se va mai întoarce?

— Nu ştiu, răspunse Ben.

— Bârfeau pe seama obiceiului lui de a bea, spuse ea mai departe, de parcă nu l-ar fi auzit. Însă a existat vreodată vreun bun preot irlandez căruia să nu-i placă băutura? Nu era un papă-lapte din ăia care să transforme biserica în tripou şi nici într-o doică care să-i şteargă la nas pe cei mai slabi de înger. A fost mult mai mult!

Vocea i se ridică înspre tavanul boltit într-un strigăt răguşit, aproape provocator:

— A fost un preot *adevărat,* nu doar un funcționăraş al bisericii!

Deloc surprinşi, Mark şi Ben o ascultau în linişte. Nimic nu îi mai putea mira în această zi mai îngrozitoare ca orice coşmar; nici măcar nu mai aveau puterea să o facă. Nu se mai considerau oameni de acțiune sau răzbunători sau mântuitori; ziua îi înghițise. Disperați, nu făceau altceva decât să încerce să trăiască.

— Era în putere ultima oară când l-ați văzut? vru ea să ştie cercetându-i atentă.

Lacrimile amplificau privirea-i sfredelitoare, lipsită de orice dorință de compromis.

— Da, spuse Mark, amintindu-şi-l pe Callahan în bucătăria mamei sale, cu crucea ridicată deasupra capului.

— Şi acum aveți de gând să-i duceți treaba la bun sfârșit?

— Da, spuse din nou Mark.

— Atunci faceți ce trebuie să faceți, îi repezi ea. Ce mai aşteptați?

Şi se îndepărtă pe coridorul dintre strane, îmbrăcată în rochia ei cea neagră, bocitoare solitară la înmormântarea care nu avusese loc acolo.

47

Din nou la Pensiunea Evei - pentru cea din urmă oară. Era şase şi zece. Soarele ajunsese deasupra pinilor dinspre apus, aruncând priviri însângerate printre norii destrămați.

Ben parcă maşina în fața casei şi se uită curios în sus la camera lui. Jaluzelele nu erau trase şi se vedea maşina de scris de strajă pe masă, şi, alături, manuscrisul său cu globul de sticlă deasupra. Era ciudat că putea vedea toate acestea de aici, de jos, că le putea vedea limpede, de parcă lumea ar mai fi fost încă normală, echilibrată şi ordonată.

Lăsă ochii să-i hoinărească înspre terasa din spate. Balansoarele în care schimbase primul sărut cu Susan stăteau unul lângă celălalt, neschimbate. Uşa prin care se intra în bucătărie era deschisă, aşa cum o lăsase Mark.

— Nu pot, murmură Mark. Pur şi simplu nu pot.

Ochii îi erau uriaşi şi albi. Îşi ridicase genunchii la piept şi se făcuse mic pe scaunul maşinii.

— Trebuie să mergem împreună, spuse Ben. Întinse două flacoane cu apă sfințită. Mark le refuză îngrozit, ca şi când dacă le-ar fi acceptat, ar fi însemnat să permită otrăvii să-i pătrundă sub piele.

— Haide, spuse Ben. Nu îi mai rămăsese nici un argument. Haide. Haide.

— Nu.

— Mark?

— Nu!

— Mark, am nevoie de tine. Tu şi cu mine, atâția am mai rămas.

— Am făcut destul! țipă Mark. Nu mai pot! *Nu înțelegi că nu pot să mă uit la el?*

— Mark, trebuie s-o facem amândoi. Nu ştii asta? Mark luă flacoanele şi le strânse încet la piept.

— O, Doamne, murmură. O, Doamne Dumnezeule.

Se uită la Ben şi dădu afirmativ din cap cu o mişcare spasmodică, chinuită.

— Bine, spuse.

— Unde e ciocanul? întrebă Ben când coborau din maşină.

— La Jimmy.

— În regulă.

Urcară treptele terasei în vântul care se întețea. Soarele arunca priviri furioase, roşii, printre nori, vopsind totul în jur în culoarea sângelui. Înăuntru, în bucătărie, duhoarea morții era palpabilă şi umedă, apăsându-le pieptul cu greutate de granit. Uşa de la pivniță era deschisă.

— Mi-e atât de frică, se cutremură Mark.

— Aşa şi trebuie. Unde e lanterna?

— În pivniță. Am lăsat-o acolo când...

— Bine.

Se opriră în fața uşii. Aşa cum spusese Mark, în lumina amurgului treptele păreau a fi la locul lor.

— Urmează-mă, zise Ben.

48

Liniştit, Ben gândi: *Mă duc la moarte.*

Gândul îi apăru în minte în mod firesc, neînsoțit de teamă sau regrete. Emoțiile care-i răscoliseră sufletul se pierduseră în atmosfera nefastă care copleşise acel loc. În timp ce aluneca şi îşi târa picioarele încercând să găsească locuri de sprijin

pînă la scândura pe care o proptise Mark de perete, Ben nu simțea decât un calm glaciar, anormal. Observă că mâinile îi strălucesc, de parcă ar fi fost îmbrăcate în spirite de mănuşi. Şi asta nu l-a surprins.

Fie acesta sfârşitul aparențelor. Singurul împărat este împăratul înghețatei. Cine a spus asta? Matt? Matt murise. Susan murise. Miranda murise. Şi Wallace Stevens murise. *Dacă aş fi în locul tău, nu m-aş uita acolo.* Însă se uitase. Aşa probabil că arătai când se termina totul. Ca ceva strivit şi sfărâmat, ceva umplut cu lichide de diferite culori. Nu era chiar atât de rău. Nu chiar atât de rău ca moartea *lui.* Jimmy avusese pistolul lui McCaslin; probabil că era în buzunarul de la haină. Îl va lua, şi dacă se va lăsa întunericul înainte să ajungă la Barlow... Întâi băiatul şi apoi el. Nu era nemaipomenit, dar era, oricum, mai bine decât moartea *lui.*

Sări pe pardoseala pivniței şi îl ajută şi pe Mark să coboare. Ochii băiatului clipiră înspre obiectul întunecat, ghemuit pe duşumea şi apoi priviră în altă parte.

— Nu pot să mă uit, spuse răguşit.

— Nu-i nimic.

Mark se întoarse cu spatele şi Ben îngenunche. Îndepărtă câteva bucăți criminale de placaj, prin care lamele cuțitelor sticleau ca dinții de balaur. Apoi, cu blândețe, îl întoarse pe Jimmy cu fața în sus.

Dacă aş fi în locul tău, nu m-aş uita.

— O, Jimmy, încercă să rostească, însă vorbele se sparseră şi-i însângerară gâtul. Îl ridică uşor pe Jimmy cu brațul stâng, iar cu mâna dreaptă începu să scoată din el cuțitele lui Barlow. Erau şase şi Jimmy sângerase foarte mult.

Pe raftul din colț era un maldăr de draperii frumos împăturite. Le luă şi le întinse peste trupul lui Jimmy după ce luase arma şi lanterna şi ciocanul.

Se ridică şi încercă lanterna. Geamul se crăpase, însă becul mai funcționa încă. Lumină pivnița. Nimic. Lumină sub masa de biliard. Gol. Nimic nici în spatele caloriferului. Rafturi cu conserve şi un rastel cu unelte lângă perete. Treptele

amputate, împinse în colțul cel mai îndepărtat, ca să nu poată fi văzute din bucătărie semănau cu un eşafod care nu ducea nicăieri.

— Unde e? mormăi Ben. Se uită la ceas şi limbile acestuia indicau 6,23. Când apunea soarele? Nu-şi amintea. Cu siguranță că nu mai târziu de 6,55. Asta le lăsa doar o jumătate de oră.

— Unde e? strigă. Îl *simt,* dar unde e?

— Acolo, țipă Mark arătând ceva cu o mână strălucitoare. Ce-i acolo?

Ben fixă lumina lanternei în direcția respectivă. Un bufet galez.

— Nu-i suficient de mare, îi zise lui Mark. Şi e lipit de perete.

— Hai să-l dăm la o parte.

Ben ridică din umeri. Traversară încăperea către bufetul galez şi îl apucară de câte o latură. Simți primul fior al emoției. Fără îndoială că miasma sau aura sau atmosfera, sau cum voiai să-i zici era mai densă aici, mai agresivă.

Ben ridică privirea spre ușa de la bucătărie. Lumina era mai slabă acum. Auriul din ea pălise.

— E prea greu pentru mine, gâfâi Mark.

— Nu contează, spuse Ben. O să-l răsturnăm. Apucă-l cât poți de bine.

Mark se încovoie deasupra bufetului, împingând cu umărul. Pe chipul său strălucitor, ochii priveau fioroşi.

— În regulă.

Îl împinseră opintindu-se în el cu toată greutatea corpului şi bufetul galez se răsturnă cu zgomot de oase frânte când porțelanurile de la nunta Evei Miller se sparseră înăuntru.

— *Ştiam* eu! exclamă triumfător Mark.

În perete, în locul acoperit de bufet, era o ușă mică, pînă la înălțimea pieptului. Un lacăt nou Yale era prins în zăvor.

Două lovituri puternice date cu ciocanul fură suficiente ca să-l convingă că lacătul nu se va sparge.

— Iisuse Christoase, murmură uşor. Frustrarea i se ridică usturătoare în gât. Să fie astfel învinşi când au ajuns la capăt,

învinşi de un lacăt de cinci dolari...

Nu. Dacă va fi nevoie va sfărâma lemnul uşii cu dinții.

Lumină în jur cu lanterna şi raza ei se opri pe rastelul cu unelte din dreapta scării. Atârnat de două cuie din oțel, se afla acolo un topor cu lama acoperită cu o învelitoare din cauciuc.

Se repezi într-acolo, îl smulse de la locul lui şi scoase învelitoarea de pe lamă. Luă un flacon din buzunar şi îl scăpă pe jos. Apa sfințită se împrăştie pe pardoseală şi începu imediat să strălucească. Luă alt flacon, deşurubă capacul şi udă lama toporului. Aceasta începu să sclipească cu o lumină nepământeană, de basm. Şi când apucă în mâini mânerul din lemn, gestul acesta îl făcu să se simtă incredibil de bine, incredibil de *corect.* Era ca şi cum o putere supranaturală îi sudase carnea pe acest mâner de topor. Rămase o clipă cu el în mâini, privind lama strălucitoare, şi un impuls straniu îl făcu să o ducă la frunte. Atunci îl cuprinse un sentiment puternic de certitudine, un sentiment de dreptate inevitabilă, un sentiment *alb.* Pentru prima oară de câteva săptămâni încoace, nu mai bâjbâia prin cețurile dese ale credinței şi lipsei de credință, antrenându-se pentru un meci de box cu un partener al cărui trup era prea lipsit de substanță ca să facă față loviturilor.

Cu mii de volți, puterea îi zbârnâia în sus pe brațe.

Lama străluci şi mai tare.

— Fă-o, îl rugă Mark. Repede! Te rog!

Ben Mears sări în picioare, balansă toporul peste umeri şi îl coborî într-un arc sclipitor, care rămase în fața ochilor lor şi după ce lovitura fusese dată. Lama muşcă lemnul cu un sunet asurzitor, monstruos, şi se cufundă în zăvor. Aşchiile se împrăştiară în toate părțile.

Îl trase, iar lemnul țipă la atingerea oțelului. Îl coborî iarăşi... şi iarăşi... şi iarăşi. Îşi simțea muşchii spatelui flexându-se şi angrenându-se cu o siguranță şi într-un ritm atât de chibzuit cum nu i se mai întâmplase niciodată pînă atunci. Fiecare lovitură smulgea fragmente mici şi aşchii din lemn, împrăştiindu-le în jur ca schijele unei bombe. La a

cincea izbitură toporul pătrunse prin uşă şi el începu să mărească spărtura cu o viteză care se înrudea cu delirul.

Mark se holbă uimit la el. Focul rece şi albastru care cuprinsese şi mânerul toporului se întindea acum şi de-a lungul braţelor sale, dând impresia că este învăluit într-o coloană de flăcări. Capul îi era întors într-o parte, muşchii gâtului încordaţi, un singur ochi deschis şi aruncând priviri furioase. Din cauza mişcării puternice a omoplaţilor i se sfâşiase cămaşa la spate iar muşchii i se contorsionau sub piele ca parâmele unui vapor. Era un om rătăcit, posedat, şi Mark îşi dădu seama fără să ştie (sau fără să fie nevoit să ştie) că acest gen de posedare nu era câtuşi de puţin creştinească; binele acesta era mai elementar, mai puţin rafinat. Era un metal preţios pe care pământul îl scuipa la suprafaţă în bucăţi brute. Nimic nu era finisat. Era Forţa; era Puterea; era ceea ce pune în mişcare roţile uriaşe ale universului.

Uşa de la cămara subterană a Evei Miller nu i se putea împotrivi. Toporul începu să se mişte cu o viteză orbitoare; devenise cu val, un arc descendent, un curcubeu întins de deasupra umărului lui Ben pînă la lemnul sfărâmat al ultimei uşi.

O lovi o ultimă dată şi aruncă toporul. Îşi ridică mâinile în faţa ochilor. Păreau cuprinse de flăcări.

Le întinse către Mark şi băiatul se feri de atingerea lor.

— Te iubesc, spuse Ben.

Se prinseră de mână.

49

Cămara subterană era mică, aidoma unei celule de închisoare, goală, cu excepţia câtorva sticle prăfuite, a unor lăzi şi a unei baniţe, pline cu cartofi foarte vechi care germinaseră şi îşi întindeau mugurii în toate direcţiile. Şi cu excepţia cadavrelor. Sicriul lui Barlow se afla în capătul depărtat, proptit de perete, ca sarcofagul unei mumii, iar

blazonul de pe el strălucea rece în lumina pe care o răspândeau ei doi, ca focul Sfântului Elmo.

În fața sicriului, conducând spre el, ca nişte traverse de cale ferată, erau trupurile oamenilor cu care Ben locuise şi cu care îşi împărțise pâinea: Eva Miller şi Weasel Craig lângă ea; Mabe Mullican, din camera din capătul etajului al doilea; John Snow, care era din, provincie şi care de-abia se putea deplasa pînă la masă din cauza artritei; Vinnie Upshaw; Grover Verrill.

Păşiră peste ei şi se apropiară de sicriu. Ben aruncă o privire la ceas; era 6,40.

— Trebuie să îl scoatem afară, spuse. Lângă Jimmy.

— Probabil cântărește o tonă, zise Mark.

— Putem s-o facem.

Întinse mâinile, vrând să-l încerce, şi apoi prinse colțul din dreapta al sicriului. Blazonul luci ca un ochi mort. Lemnul era neplăcut la pipăit, îți dădea fiori, neted şi pietrificat de trecerea anilor. Nici un por nu se zărea în el, nici un defect cât de mic pe care degetele să-l recunoască şi să se prindă de el. Cu toate acestea, se mişcă uşor. Reuşi cu o singură mână.

Îl aplecă împingându-l uşor, simțind cum greutatea uriaşă dinăuntru este controlată de contragreutăți invizibile. Ben ridică sicriul cu o mână.

— Acum, spuse. Apucă de capătul tău.

Mark îl apucă şi sicriul fu ridicat cu uşurință. Chipul băiatului exprima o surpriză plăcută, luminoasă.

— Cred că aş putea s-o fac cu un singur deget.

— Probabil că ai putea. În sfârşit lucrurile merg şi cum vrem noi. Însă trebuie să ne grăbim.

Scoaseră sicriul prin uşa sfărâmată. Era pe punctul de a se bloca, dar Mark îşi plecă capul şi împinse. Trecu prin uşă cu un scrâșnet de lemn.

Traversară pivnița şi îl duseră în locul unde zăcea Jimmy, acoperit cu draperiile Evei Miller.

— Iată-l, Jimmy, spuse Ben. Iată-l pe nemernic. Pune-l jos, Mark.

Se uită din nou la ceas. 6,45. Acum lumina care pătrundea prin uşa de la bucătăria de sus era cenuşie.

— Acum? întrebă Mark.

Se priviră pe deasupra sicriului.

— Da, spuse Ben.

Mark veni lângă el şi se uitară la zăvoarele şi sigiliile sicriului. Se aplecară amândoi şi zăvoarele se sparseră când le-au atins, cu un pocnet ca de scânduri subțiri. Ridicară capacul.

Barlow stătea întins în fața lor, cu ochii aruncând fulgere.

Acum era tânăr. Părul negru lucios şi vibrant, împrăştiat în valuri pe perna de satin din capătul apartamentului lui îngust. Pielea îi strălucea de sănătate şi viață. Obrajii îi erau roşii ca vinul. Dinții curbați peste buzele-i pline, erau albi, cu dungi lungi şi galbene, ca fildeşul.

— E... Începu Mark şi nu mai apucă să termine.

Ochii roşii ai lui Barlow se rotiră în orbite, plini de o viață hidoasă şi de triumf batjocoritor. Se fixară asupra ochilor lui Mark şi Mark privi în ei pierdut, în timp ce ochii lui se goleau de orice expresie.

— Nu te uita la el! zbieră Ben, însă era prea târziu.

Îl îmbrânci pe Mark. Băiatul scânci adânc din gât şi, fără veste, îl atacă pe Ben. Luat prin surprindere, Ben se clătină făcând un pas înapoi. O clipă mai târziu mâinile băiatului se aflau în buzunarul lui căutând pistolul lui Homer McCaslin.

— Mark! Nu...

Dar băiatul nu-l auzi. Fața îi era tot atât de indiferentă ca o tablă ştearsă cu buretele. Scâncetul i se rostogolea mereu şi mereu în gât ca plânsul unui animal micuț prins în capcană. Apucase pistolul cu ambele mâini. Începură să se lupte. Ben încercând să-l smulgă din încleştarea băiatului şi să-l arunce departe de amândoi.

— Mark! urlă el. Mark, trezeşte-te! Pentru numele lui Dumnezeu...

Tremurând spasmodic, țeava coborî înspre capul său şi pistolul se descărcă. Simți cum glontele îi trece pe lângă

tâmplă. Strânse bine cu ambele mâini mâinile lui Mark şi îl lovi cu piciorul. Mark se retrase împleticindu-se şi arma căzu cu zgomot pe pardoseală, între ei. Băiatul sări să o apuce, scheunând încă, iar Ben îl pocni cu toată forța peste gură. Simți cum buzele băiatului se strivesc de dinți şi țipă de parcă el însuşi ar fi fost cel lovit. Mark căzu în genunchi şi Ben lovi pistolul cu piciorul, îndepărtându-l de ei. Mark încercă să se târască după el şi Ben îl lovi din nou.

Cu un oftat obosit, băiatul se prăbuşi.

Puterea îl părăsise acum; şi siguranța. Era din nou doar Ben Mears şi îi era frică.

Pătratul de lumină din uşa bucătăriei devenise un violet şters; ceasul lui arăta 6,51.

O forță uriaşă părea a acționa asupra capului său, poruncindu-i să se uite la parazitul rozaliu şi lacom din sicriul de lângă el.

Priveşte şi ai să mă vezi, om de nimic. Priveşte-l pe Barlow, care şi-a petrecut secolele aşa cum tu îți petreci orele în fața focului, cu o carte în mână. Priveşte şi ai să vezi măreața creatură a nopții pe care vrei s-o ucizi cu beţişorul tău nenorocit. Uită-te la mine, scribule. Am scris pe vieți omeneşti şi sângele mi-a fost cerneala. Priveşte-mă şi deznădăjduieşte!

Jimmy, nu pot s-o fac, E prea târziu, e prea puternic pentru mine...

PRIVEȘTE-MĂ!

Era 6,53.

Pe podea, Mark gemu:

— Mami? Mămico, unde eşti? Mă doare capul... e întuneric...

Va intra în serviciul meu castratum.

Ben bâjbâi după unul din țăruşii prinşi la curea şi îl scăpă pe jos. Urlă nenorocit, cuprins de o disperare neagră. Afară, soarele părăsise Jerusalem's Lot. Ultimele lui raze mai întârziau puțin pe acoperişul Casei lui Marsten.

Luă țăruşul. Însă unde era ciocanul? *Unde era afurisitul de ciocan ?*

Lângă uşa de la cămara subterană. Încercase să sfărâme lacătul cu el. Se târî pînă acolo şi îl ridică de pe jos.

Mark se ridicase în şezut, cu gura-i o rană sângerândă. Se şterse cu o mână şi privi uluit sângele.

— Mama! strigă. Unde e mama mea?

6,55 acum. Lumina şi întunericul într-un echilibru perfect.

Ben traversă în fugă pivnița cuprinsă de umbre, cu țăruşul încleştat în mâna stângă, iar ciocanul în dreapta.

Bubui un hohot de râs, triumfător. Barlow se ridicase pe jumătate în sicriu. Ochii roşii îi sticleau plini de succes diavolesc. Se fixară pe ochii lui Ben şi acesta simți cum voința îl părăseşte.

Cu un urlet înnebunit, cutremurător, ridică țăruşul deasupra capului şi îl coborî într-un arc şuierător. Vârful lui ascuțit sfâșie cămaşa lui Barlow şi simți cum se împlântă în carnea de dedesubt.

Barlow țipă. Era un sunet lugubru, îndurerat, aidoma urletului unui lup. Forța țăruşului care îl lovise din plin îl făcu să cadă pe spate înapoi în sicriu. Mâinile lui, încovoiate ca nişte gheare, se ridicară şi începură să bată sălbatic aerul.

Ben izbi cu ciocanul în capătul țăruşului şi Barlow țipă din nou. O mână, rece ca mormintele, prinse mâna stângă a lui Ben, care era încleştată pe țăruș.

Ben se cățără în sicriu, cu genunchii apăsați pe genunchii lui Barlow. Se holbă la fața contorsionată de ură şi durere.

— *Dă-mi DRUMUL!* țipă Barlow.

— Ia-ți porția, ticălosule, suspină Ben. Uite, lipitoare. Asta-i pentru tine.

Lovi iarăşi cu ciocanul. Sângele țâșni puternic, într-un val rece, orbindu-l pentru moment. Capul lui Barlow se zbuciuma pe perna de satin.

— *Dă-mi drumul nu vei îndrăzni nu vei îndrăzni nu vei îndrăzni să faci asta...*

Ciocanul coborî iar şi iar. Sângele țâșni şi prin nările lui Barlow. Corpul lui începu să tresară în sicriu ca un peşte înjunghiat. Zgârie obrajii lui Ben, zdrențuindu-i pielea.

— DĂ-MI DRUMUUUUUUUUUUUUUUUUU…

Lovi încă o dată cu ciocanul şi sângele care pulsa afară din pieptul lui Barlow deveni negru.

Apoi, descompunerea.

Se petrecu în două secunde, mult prea iute pentru a fi crezută la lumina zilei din anii ce aveau să vină, însă suficient de încet pentru a reveni în coşmaruri, în ritmul înfiorător al secvențelor de film trase cu încetinitorul.

Pielea se îngălbeni, se înăspri, se umplu de băşici ca pânzele vechi. Ochii îşi pierdură culoarea, se acoperiră cu o peliculă albă, se înfundară în orbite. Părul se albi şi căzu ca un mănunchi de pene. Trupul dinlăuntrul costumului negru se veşteji şi se retrase. Gura se căscă uriaşă în timp ce buzele se retraseră şi se tot retraseră, pînă au ajuns la nas şi au dispărut într-un cerc de dinți proeminenți. Unghiile se înnegriră şi se cojiră şi apoi, în locul degetelor nu mai rămaseră decât oasele, purtând încă inelele, strângându-se în pumni şi pocnind precum castanietele. Prin fibrele cămăşii răsuflară nori de praf. Capul chel şi plin de riduri se transformă în craniu. Pantalonii, pe care nimic nu-i mai umplea, se ofiliră, resemnați să îmbrace în mătase neagră oase ca nişte cozi de mătură. Timp de o clipă, sub el se zvârcolea o sperietoare de ciori hidoasă şi însuflețită şi Ben țâşni afară din sicriu cu un strigăt sugrumat de groază. Însă era imposibil să-şi smulgă privirea de la ultima metamorfoză a lui Barlow; îl ținea hipnotizat. Craniul lipsit de carne se zbuciuma dintr-o parte în alta pe perna din satin. Maxilarul dezgolit se căscă într-un urlet mut, căci nu mai existau corzi vocale care să-l activeze. Umbre scheletice dansau şi pocneau în aerul întunecat ca nişte marionete.

Mirosuri diferite îi atacară nasul şi apoi dispărură, fiecare în câte o izbucnire mică şi densă: gaz; putregai al cărnii, înfiorător; duhoare de bibliotecă cu cărți mucegăite; praf înțepător; apoi nimic. Oasele degetelor, care pînă atunci protestaseră şi se răsuciseră, se sfărâmară şi căzură ca un pumn de creioane. Cavitatea nazală a craniului se mări şi se

făcu una cu cavitatea orală. Orbitele golite ale ochilor se măriră şi ele într-o expresie descărnată de uimire şi groază, se uniră şi dispărură. Craniul se surpă ca un vas vechi din timpul dinastiei Ming. Hainele se turtiră şifonate şi deveniră tot atât de neutre ca rufăria murdară.

Şi totuşi, încrâncenarea cu care se agăța de această lume părea să nu aibă sfârșit - pînă şi praful se umfla şi se zbuciuma, transformat în diavoli minusculi înlăuntrul sicriului. Şi apoi, pe neaşteptate, simți cum ceva trece cu putere pe lângă el, ca o rafală de vânt, făcându-l să se înfioare. În aceeaşi clipă toate ferestrele de la pensiunea Evei Miller explodară.

— Fereşte, Ben! strigă Mark. Fereşte!

Se rostogoli pe spate şi îi văzu cum ies din cămara subterană - Eva, Weasel, Mabe, Grover şi ceilalți. Venise timpul lor.

Țipetele lui Mark îi răsunară în urechi ca nişte clopote uriaşe de foc şi îl apucă pe băiat de umeri.

— *Apă sfințită!* urlă în fața chinuită a lui Mark. *Nu ne pot atinge!*

Strigătele lui Mark se transformară în scâncete.

— Urcă-te pe scândură, spuse Ben. Haide. A trebuit să-l răsucească pe băiat cu fața la ieşirea din pivniță şi să-i dea o palmă peste fund ca să-l facă să urce. Când fu sigur că băiatul se urcă, se întoarse şi se uită la ei, la Morții cei Vii.

Stăteau apatici la câțiva metri distanță, privindu-l cu o ură atât de desăvârșită, încât nu putea fi omenească.

— L-ai ucis pe Stăpân, spuse Eva şi aproape că-i veni să creadă că desluşeşte durere în vocea ei. Cum ai putut să-l ucizi pe Stăpân?

— O să mă întorc, îi promise el. După voi toți.

Se cățără pe scândură, cu spatele aplecat, folosindu-și mâinile. Scândura gemu sub greutatea lui, însă rezistă. Ajuns în vârf, mai aruncă o ultimă privire în jos. Acum stăteau adunați în jurul sicriului şi se uitau în el tăcuți. Îi aminteau

de oamenii strânși în jurul trupului Mirandei după accidentul cu camionul.

Se uită în jur după Mark şi îl descoperi căzut cu fața în jos, lângă uşa de la terasă.

50

Ben îşi spuse că băiatul a leşinat doar, nimic altceva. S-ar fi putut să aibă dreptate. Pulsul îi era puternic şi regulat. Îl luă în brațe şi îl duse afară la Citroen.

Se aşeză la volan şi porni motorul. Când intră pe strada Railroad, reacția întârziată îl lovi ca un pumn în stomac şi fu nevoit să-şi înăbuşe un urlet.

Erau pe străzi acum. Morții care umblau.

Cu transpirație rece şi fierbinte curgându-i pe spate, cu capul plin de un urlet sălbatic, coti la stânga pe Jointer Avenue şi ieşi din 'salem's Lot.

CAPITOLUL CINCISPREZECE
BEN ŞI MARK

1

Mark se trezi treptat, căci zumzetul molcom al Citroen-ului îl aduse înapoi la viață. Însă mintea îi era golită de gânduri sau amintiri. Când privi, în cele din urmă, pe fereastră, spaima îl cuprinse brutal în mâinile-i aspre. Era beznă. Copacii şi marginea şoselei nu erau decât nişte contururi neclare, începțoşate, iar maşinile care treceau pe lângă ei aveau farurile aprinse. De pe buze îi zbură un geamăt înfundat şi surd şi îşi pipăi gâtul în căutarea crucii pe care încă o mai avea pusă acolo.

— Liniştește-te, spuse Ben. Am ieşit din oraş. Suntem la distanță de douăzeci de mile de el.

Băiatul se năpusti peste el, făcându-l aproape să piardă controlul volanului, şi încuie portiera din dreptul lui Ben. Se repezi apoi la portiera din dreptul său şi o încuie şi pe aceasta. Apoi se făcu ghem pe scaun. Îşi dorea ca neantul să îl copleşească din nou. Neantul era plăcut. Plăcut, fără nici o imagine urâtă.

Îl alină şi zumzăitul motorului, care torcea întruna, ca un motan uriaş. *Mmmmmmmmmmmmmmmmmm.* Plăcut, închise ochii.

— Mark?

Mai prudent să nu răspundă.

— Mark, te simți bine?

Mtnmmmmmmmmmmmmmmmmm.

— ...Mark...

De departe. Era bine. Neantul îl copleşi iarăşi şi fu învăluit în diferite nuanțe de cenuşiu.

2

Ben se opri la un motel imediat ce au trecut granița în New Hampshire, mâzgălind în registrul de la recepție numele de Ben Cody şi fiul său. Mark intră în cameră ținând crucea ridicată deasupra capului. Ochii îi alergau înnebuniți dintr-un colț în celălalt ca nişte animale micuțe, prinse în cursă. A ținut crucea ridicată pînă când Ben a închis uşa, a încuiat-o şi şi-a agățat propria cruce de clanță. În cameră era un televizor şi Ben a urmărit o vreme programul din acea seară. Două state africane îşi declaraseră război. Preşedintele avea guturai, însă nu era vorba de ceva grav. Şi un bărbat din Los Angeles şi-a ieşit din minți şi a împuşcat paisprezece oameni. Buletinul meteorologic prognostica ploi - lapoviță în regiunea de nord a statului Maine.

3

'Salem's Lot dormea un somn prevestitor de rele, în timp ce vampirii se plimbau pe străzile şi pe drumeagurile lui lăturalnice ca un ecou al amintirilor nefaste. Unii dintre aceştia îşi scuturaseră destule umbre ale morții de pe ei ca să fie în stare acum să recapete un soi de viclenie rudimentară. Lawrence Crockett i-a dat telefon lui Royal Snow şi l-a invitat la el la birou ca să joace cărți. Când Royal opri maşina în fața clădirii şi intră, Lawrence şi soția lui s-au năpustit asupră-i. Glynis Mayberry a sunat-o pe Mabel Werts, i-a spus că îi este frică şi a întrebat-o dacă poate să vină să stea cu ea pînă i se întoarce bărbatul din Waterville. Cu o uşurare demnă de milă, Mabel consimți imediat, şi, când, zece minute mai târziu, deschise uşa, Glynis stătea în prag, goală puşcă, cu geanta sub braț şi rânjind cu incisivi uriaşi şi lacomi. Mabel a avut timp să țipe, o singură dată, însă. Când Delbert Markey a ieşit din barul său pustiu, puțin după ora opt, Carl Foreman şi un Homer McCaslin prea zâmbăreț apărură din umbre şi îi spuseră că au trecut pe acolo ca să bea un păhărel. Milt Crossen a fost vizitat la magazin, imediat după ora de închidere, de câțiva dintre cei mai statornici clienți şi amici vechi. Iar George Miller a vizitat câțiva băieți de liceu care obişnuiau să îşi facă cumpărăturile în magazinul lui şi care îl priveau întotdeauna cu un amestec de dispreț şi subînțelesuri; şi îşi împlini cele mai întunecate fantezii.

Încă mai treceau pe Drumul Național 12 turişti şi persoane care se îndreptau spre alte localități, neobservând nimic altceva din Lot decât un panou uriaş înfățişând elani şi un semn de circulație care le cerea să reducă viteza la treizeci şi cinci de mile pe oră. Ajunşi în afara oraşului, accelerau iarăşi pînă la şaizeci şi probabil că şi-l scoteau din minte pe aripile unei frânturi de gând: Dumnezeule, ce orăşel mort.

Oraşul îşi păstra secretele, iar Casa lui Marsten îl veghea amenințătoare ca un rege detronat.

4

În zorii zilei următoare, Ben se întoarse în oraş, lăsându-l pe Mark în camera de motel. Se opri la o fierărie din Westbrook şi cumpără o cazma şi o sapă. 'Salem's Lot stătea nemişcat şi tăcut sub cerul întunecat din care ploaia încă nu începuse să cadă. Prea puține maşini treceau pe străzi. Cofetăria lui Spencer era deschisă. Însă în această dimineață, cafeneaua Excellent era închisă. Toate jaluzelele ei verzi erau trase, meniurile scoase din vitrine, tabla micuță care anunța, de obicei, specialitatea zilei, era curată, ştearsă cu buretele.

Străzile pustii l-au făcut să se înfioare pînă în măduva oaselor. În minte îi apăru imaginea copertei albumului unui vechi grup de rock'n roll; chipul unui bărbat travestit în femeie, reflectându-se în profil pe un fundal întunecat; fața aceea bizară, cu trăsături masculine, însângerată de farduri roşii; titlul albumului: „Apar numai noaptea".

Mai întâi intră în pensiunea Evei, urcă scările la al doilea etaj şi deschise uşa fostei lui camere. Nimic nu se schimbase înăuntru de când plecase de acolo, patul nefăcut, un tub cu bomboane rămas desfăcut pe birou. Sub birou se afla un coş de hârtii din tablă pe care acum îl trase în mijlocul încăperii.

Luă manuscrisul, îl aruncă înăuntru şi răsuci pagina de titlu în mâini. O aprinse cu bricheta şi când izbucni flacără, o aruncă deasupra paginilor dactilografiate. Vâlvătaia le gustă mai întâi, le găsi pe placul ei şi începu să se târască, lacomă, de-a lungul hârtiei. Colțurile se carbonizară, se răsuciră, se înnegriră. Din coş începu să se ridice un fum albicios şi, fără să se gândească, Ben se aplecă peste birou şi deschise fereastra.

Mâna îi descoperi prespapier-ul - globul din sticlă pe care îl purta cu sine încă din timpul copilăriei petrecute în acest oraş învăluit în umbrele nopții - înşfăcat în mod inconştient în timpul unei vizite ireale în casa unui monstru. Scutură-l şi vezi cum înăuntru începe să ningă.

Îl scutură acum, ținându-l în fața ochilor, aşa cum făcuse când era mic, şi globul repetă şmecheria lui veche, foarte veche. Prin zăpada care plutea între pereții lui de sticlă se vedea o potecă ce ducea la o căsuță din turtă dulce. Obloanele din turtă dulce erau închise, însă fiind un băiețel plin de fantezie (aşa cum era acum Mark Petrie) puteai să-ți închipui că unul din obloane era deschis (aşa cum, chiar în această clipă unul părea a fi deschis) de o mână lungă şi albă şi, mai apoi se va uita la tine un chip palid, rânjind cu dinți lungi, invitându-te să intri în această casă de dincolo de lumea adevărată, în tărâmul acesta al fantasmelor, tărâm nesfârşit şi fără viață, tărâm al zăpezii artificiale, în care timpul însuşi devenise un mit. Chipul acesta se uită acum la el, palid şi înfometat, chip care nu va mai vedea niciodată lumina soarelui sau seninul cerului.

Era propriul său chip.

Aruncă într-un colț prespapier-ul, care se sparse.

Ieşi din cameră fără să aştepte să vadă ce s-ar fi putut să se scurgă din el.

5

Coborî în pivniță după cadavrul lui Jimmy. Acesta a fost cel mai greu drum. Sicriul zăcea în acelaşi loc unde îl lăsaseră cu o seară în urmă, gol-goluț, fără chiar fir de praf înăuntru. Şi totuşi... nu era gol de tot. Țăruşul era înăuntru şi încă ceva. Simți în gură gust de fiere. Dinți. Dinții lui Barlow - numai atâta mai rămăsese din el. Ben întinse mâna, îi ridică - şi dinții începură să i se răsucească în palmă, ca nişte animale mici şi albe, încercând să se unească şi să muşte.

Cu un strigăt dezgustat îi aruncă departe de el, risipindu-i pe pardoseala pivniței.

— Doamne, şopti, frecându-şi palma de cămaşă. Oh, Doamne, Dumnezeule. Te implor, fă să fie ăsta sfârşitul. Fă să se fi sfârşit cu totul.

6

Reuşi cumva să îl scoată din pivniță pe Jimmy, care era încă înfăşurat în draperiile Evei. Îl puse în portbagajul Buick-ului şi se îndreptă spre casa familiei Petrie. Cazmaua şi sapa se aflau pe bancheta din spate, alături de geanta neagră a lui Jimmy. Îşi petrecu restul dimineții şi jumătate din după-amiază săpând o groapă mare, adâncă de aproximativ un metru şi jumătate într-un luminiş din pădurice a din spatele casei lui Petrie şi aproape de susurul pârâului Taggart. În această groapă aşează cadavrul lui Jimmy şi cadavrele soților Petrie, înfăşurate încă în cuvertura de pe canapea.

La două şi jumătate începu să umple mormântul acestor oameni curați, neatinşi de microbul vampirului. Mişcările îi deveniră tot mai iuți pe măsură ce lumina îşi începu scurgerea prelungă de pe cerul înnorat. Iar transpirația care i se condensa în stropi de gheață pe piele nu se datora în întregime efortului făcut.

La ora patru mormântul era complet acoperit. Bătători bulgării de pământ cât de bine putu şi apoi se întoarse în oraş, cu cazmaua şi lopata pline de noroi ca sângele închegat, ascunse în portbagajul maşinii lui Jimmy. O parcă în fața Cafenelei Excellent, şi lăsă cheile în contact.

Se opri o clipă şi privi în jur. Magazinele părăsite, cu fațadele lor false, păreau a se apleca deasupra străzii, în trosnete de lemnărie şi balamale. Ploaia, care începuse în jurul prânzului, cădea peste oraş încet şi trist, de parcă ar fi jelit moartea soarelui. Părculețul unde a întâlnit-o pe Susan Norton era pustiu şi stingher. Jaluzelele primăriei erau trase. În fereastra biroului de asigurări şi afaceri imobiliare al lui Lawrence Crockett atârna plin de îngâmfare searbădă un semn pe care scria „Revin imediat". Şi unicul sunet care se auzea era plânsul ploii.

Urcă pe strada Railroad, iar tocurile îi sunau în gol pe trotuar. Când a ajuns la pensiunea Evei se opri câteva secunde lângă maşina lui, privind în jur o ultimă dată. Nu se mişca nimic.

Oraşul era mort. Îşi dădu seama de asta dintr-o dată, acum era sigur, fără urmă de îndoială, aşa cum fusese sigur că Miranda era moartă atunci când îi văzuse pantoful aruncat în drum.

Începu să plângă.

Şi încă mai plângea când trecu pe lângă panoul pe care scria „Ieşiți acum din Jerusalem's Lot, un orăşel simpatic. Vă invităm să reveniți!".

Ajunse pe autostradă. Casa lui Marsten era ascunsă de copaci şi nu reuşi să o vadă când coti pe arteră. Îşi începu călătoria înspre sud, înspre Mark, înspre noua sa viață.

EPILOG

Printre toate aceste orăşele decimate
Pe acest promontoriu dezgolit în fața vântului din sud
Cu lanțul de munți în față,
ascunzându-te,
Cine ne va crede hotărârea de a uita?
Cine ne va accepta ofranda la acest sfârşit
de toamnă?
GIORGIOS SEFERIS

Acum ea nu mai are ochi.
Şerpii pe care i-a strâns la sân
I-au mâncat mâinile.
GIORGIOS SEFERIS

1

Fragmente dintr-un album cu tăieturi din ziare al lui Ben Mears (extrase din ziarul „Press-Herald" din Portland):

19 noiembrie 1975 (pag. 27).

JERUSALEM'S LOT - Familia domnului Charles V. Pritchett, care, doar cu o lună în urmă, a cumpărat o fermă în oraşul Jerusalem's Lot din ținutul Cumberland, se mută deoarece, după spusele soților Charles şi Amanda Pritchett, veniți aici din Portland, în fiecare noapte se aud zgomote ciudate. Ferma, un fost punct de reper pe Schoolyard Hill, a fost în trecut proprietatea lui Charles Griffen. Tatăl acestui Griffen fusese patronul Lăptăriei Sunshine, care, în 1962, a fost înglobată în Slewfoot Dairy Corporation. Charles Griffen, care şi-a vândut ferma prin intermediul unui agent de vânzări imobiliare la un preț considerat de Pritchett a fi „un chilipir nemaipomenit", nu a putut fi găsit pentru a-i obține o declarație în legătură cu situația semnalată. Amanda Pritchett i-a atras prima oară atenția soțului ei asupra „zgomotelor ciudate" din podul cu fân la scurt timp după...

4 ianuarie 1976 (pag. 1):

JERUSALEM'S LOT - Un accident neobişnuit de maşină a avut loc noaptea trecută sau în zorii zilei de astăzi în orăşelul Jerusalem's Lot din sudul statului Maine, Urmele de derapaj găsite la locul accidentului conduc la concluzia că maşina respectivă, o limuzină ultimul model, mergea cu o viteză prea mare când a ieşit de pe şosea şi a intrat din plin într-un stâlp al Centralei Electrice a statului Maine. Maşina a fost complet distrusă şi, cu toate că s-au descoperit urme de sânge pe bancheta din față şi pe bord, nici un pasager nu a fost încă găsit. Poliția spune că maşina era înmatriculată pe numele domnului Gordon Phillips din Scarborough. Unul din vecinii domnului Phillips spune că acesta, împreună cu familia lui, plecaseră în vizită la nişte rude în Yarmouth. Poliția presupune că Phillips, soția acestuia şi cei doi copii, amețiți de

pe urma impactului, s-au aventurat în pădure şi s-au rătăcit. Căutările au început...

14 februarie 1976 (pag. 4):

CUMBERLAND - Doamna Fiona Coggins, o văduvă care locuia singură pe Smith Road în Cumberland-ul de Vest, a fost dată dispărută în această dimineață de către nepoata ei, domnişoara Gertrude Hersey, care s-a prezentat la biroul șerifului ținutului Cumberland. Domnişoara Hersey a declarat că mătuşa ei este invalidă şi că starea sănătății ei este proastă. Ajutoarele şerifului au pornit investigația acestei dispariții, însă sunt de părere că în acest moment este imposibil să spună ce anume...

27februarie 1976 (pag: 6):

FALMOUTH - John Farrington, fermier în vârstă şi locuitor vechi al oraşului Falmouth, a fost găsit mort în hambarul lui în zorii zilei de astăzi de către ginerele său, Frank Vickery. Vickery declară că Farrington zăcea cu fața în jos lângă o căpiță mică de fân, cu o furcă lângă mână. Medicul legist David Rice este de părere că Farrington a decedat fie în urma unei hemoragii cerebrale puternice, fie în urma unei hemoragii interne...

20 mai 1976(pag. 17):

PORTLAND - Pădurarii din Cumberland au fost puşi în alertă de Departamentul de Protecție a Animalelor din statul Maine, primind instrucțiuni să caute o haită de câini sălbatici despre care se presupune că acționează în zona Jerusalem's Lot - Cumberland - Falmouth. În ultima lună au fost găsite moarte câteva oi, cu gâtlejurile şi burțile sfârtecate: în unele cazuri, oilor li s-au scos intestinele afară. Pădurarul Upton Pruitt declară: „După cum cunoaşteți, această situație s-a înrăutățit foarte mult în sudul statului..."

29 mai 1976(pag. 1):

JERUSALEM'S LOT - Se bănuieşte că este vorba de o afacere necurată în dispariția familiei lui Daniel Holloway, care s-au mutat de curând într-o casă de pe Taggart Stream Road din acest orăşel al ținutului Cumberland. Poliția a fost alertată de bunicul lui Daniel Holloway, care a intrat în panică în urma încercărilor sale repetate de a lua legătura cu ei la telefon.

Soții Holloway împreună cu cei doi copii ai lor s-au mutat pe Taggart Stream Road în aprilie şi s-au plâns atât prietenilor cât şi rudelor de „zgomotele ciudate" pe care le aud după lăsarea întunericului.

În ultimele câteva luni, Jerusalem's Lot a fost scena unor întâmplări stranii şi multe familii s-au...

4 iunie 1976 (pag. 2):

CUMBERLAND - Doamna Elaine Tremont, văduvă, care este proprietara unei căsuțe pe Back Stage Road în zona vestică a acestui oraş de provincie, a fost internată în spitalul din Cumberland astăzi dimineață cu diagnosticul de infarct. Doamna a povestit unui reporter al ziarului nostru că, în timp ce urmărea programul de la televizor, a auzit pe cineva zgâriind la fereastra dormitorului şi şi-a ridicat privirea şi s-a pomenit față în față cu o figură ciudată care se uita fix la ea.

„Rânjea", a spus doamna Tremont. „Era oribilă. Niciodată nu am fost atât de înspăimântată. Şi, de când a fost omorâtă familia aia de pe Taggart Stream Road, la numai o milă depărtare de casa mea, sunt speriată tot timpul."

Doamna Tremont făcea referire la membrii familiei lui Daniel Holloway care au dispărut de la locuința lor din Jerusalem's Lot săptămâna trecută. Poliția spune că cercetează o posibilă legătură între cele două cazuri, însă...

2

Bărbatul cel înalt şi băiatul au ajuns în Portland la jumătatea lunii septembrie şi au locuit la un motel timp de

trei săptămâni. Erau obişnuiți cu canicula, însă după clima uscată din Los Zapatos umiditatea excesivă îi enerva pe amândoi. Îşi petreceau mult timp înotând în piscina motelului şi îşi petreceau şi mai mult timp privind cerul. Bărbatul cumpăra ziarul *Press-Herald* în fiecare zi, şi acum exemplarele erau curate şi foşnitoare, fără pete de urină de câine. Citea buletinele meteorologice şi căuta articole referitoare la Jerusalem's Lot. În ziua a noua a şederii lor în Portland, a dispărut un bărbat din Falmouth. Câinele lui a fost găsit mort în curte. Poliția ancheta cazul.

În ziua de 6 octombrie, bărbatul s-a trezit devreme şi a stat în curtea exterioară a motelului. Plecaseră de acum aproape toți turiştii, plecaseră înapoi în New York şi New Jersey şi Florida, plecaseră înapoi în Ontario şi Nova Scoția, plecaseră înapoi în Pennsylvania şi California. Turiştii au lăsat în urma lor mizerie şi dolari şi i-au lăsat pe localnici să se bucure mai departe de cea mai frumoasă vară pe care o cunoscuse acest stat.

Însă în această dimineață era ceva nou în aer. Mirosul gazelor de eşapament de pe şosea nu mai era atât de puternic. Orizontul nu era înceţoşat. Iar pâcla lăptoasă de deasupra firelor de iarbă nu mai mângâia picioarele uriaşului panou de peste drum. Cerul dimineții era foarte limpede iar aerul era răcoros. Parcă vara indiană fugise peste noapte.

Băiatul veni lângă el.

Bărbatul spuse:

— Astăzi.

3

Era aproape amiază când au ajuns la intersecție, pe şoseaua către 'salem's Lot, iar Ben îşi aminti cu durere de ziua aceea mult prea îndepărtată când a ajuns în oraş, hotărât să exorcizeze toți demonii care îl bântuiau şi încrezător în succesul său. Ziua aceea a fost mai călduroasă decât aceasta,

vântul din vest nu sufla atât de puternic iar vara indiană de-abia începuse. Își aduse aminte de cei doi băieți cu undițele pe umăr. Acum albastrul cerului era mai dur, mai rece.

La buletinul de ştiri de la radio se spunea că indicele de pericol al incendiilor în această perioadă era cinci, un grad sub valoarea maximă. Nu mai plouase în sudul statului Maine din prima săptămână a lunii septembrie. DJ-ul de la postul de radio local îi avertiza pe şoferi să îşi stingă cu grijă țigările şi apoi puse o melodie care spunea povestea unui om ce avea de gând să se arunce de pe turnul de apă din cauza iubitei.

Coborâră pe Drumul Național 12, pe lângă semnul uriaş de bun-venit şi intrară pe Jointer Avenue. Ben observă că semnalizatorul luminos nu mai funcționa. Nu mai avea pe cine să avertizeze acum.

Apoi intrară în oraş. Trecură încet prin el şi Ben simți cum vechea spaimă îl cuprinde din nou, ca o haină rătăcită în lăzile din pod, care a rămas puțin mică, dar care încă te mai încape. Lângă el, Mark stătea țeapăn în scaun, ținând strâns în mâini o sticluță cu apă sfințită adusă tocmai din Los Zapatos. Părintele Gracon i-o oferise ca dar de bun-rămas.

Şi, împreună cu spaima, apărură şi amintirile: sfâșietoare.

Înlocuiseră cofetăria lui Spencer cu un magazin La Verdiere. Însă se pare că nici acestuia nu-i mergea prea bine. Ferestrele închise erau murdare şi goale. Dispăruse şi semnul pentru autobuzele Greyhound. În vitrina cafenelei Excellent, atârna strâmbă o tăbliță anunțând că localul este de vânzare; şi toate mesele şi scaunele fuseseră scoase şi duse într-un bufet mai prosper. În capătul străzii, pe firma de deasupra fostei spălătorii automate încă se mai putea citi: „Barlow şi Straker - Mobilă Veche", însă literele aurite se înnegriseră şi priveau cu amărăciune trotuarele pustii. Vitrina era, goală, mocheta groasă era murdară. Ben se gândi la Mike Ryerson şi se întrebă dacă oare mai dormea încă în lada din camera din spate. Şi doar acest gând a fost suficient să îi usuce gura.

Încetini la intersecție. Pe deal se zărea casa familiei Norton, înconjurată de iarbă îngălbenită şi înaltă, unde se aflase

odinioară grătarul construit de Bill Norton. Câteva ferestre erau sparte.

Mai încolo opri maşina şi privi parcul. Monumentul Eroilor prezida deasupra unei jungle de tufe şi ierburi. Iazul fusese sufocat în timpul verii de ierburi acvatice. Vopseaua verde de pe bănci se scorojise şi se cojea. Leagănele ruginiseră şi, dacă acum ar fi avut cineva îndrăzneala să le încerce, acestea ar fi scos nişte țipete înfiorătoare care, fără îndoială, ar fi stricat toată plăcerea temerarului. Toboganul se răsturnase şi zăcea acum cu picioarele-i țepene în sus, întocmai ca o antilopă moartă. Şi, cocoțată pe marginea lăzii cu nisip, stătea păpuşa uitată a vreunui copil, cu o mână bleagă atârnând în iarbă. Ochii ei din mărgele reflectau o groază întunecată şi plictisită, de parcă, de când fusese părăsită în lada asta cu nisip, ar fi descoperit toate secretele pe care numai noaptea ştie să le ascundă. Şi poate că aşa şi era.

Îşi ridică ochii şi se uită la Casa lui Marsten. Obloanele erau încă lăsate şi privea oraşul cu o răutate şubredă. Era inofensivă acum, dar cum era oare după căderea nopții...?

Probabil că ploile au topit ostia cu care Callahan îi sigilase uşile. Şi le putea aparține din nou, dacă voiau, altar, far al întunericului deasupra acestui oraş criminal şi ocolit de toți. Se întâlneau acolo sus? se întrebă el. Rătăceau oare, palizi, pe coridoarele stăpânite de beznă? Benchetuiau şi oficiau ei slujbe demonice slăvindu-l pe Creatorul Creatorului lor?

Îşi feri privirea, înfiorat pînă în măduva oaselor.

Mark se uită la case. Majoritatea aveau jaluzelele trase; ferestrele altora priveau cu ochi goi în camere pustii. Acestea din urmă erau mai îngrozitoare decât cele zăvorâte în mod civilizat, gândi Ben. Păreau a se uita la aceşti musafiri nepoftiți, veniți în miezul zilei, cu căutătura insipidă a celor cu probleme serioase de sănătate mentală.

— Sunt în case, spuse Mark încordat. Sunt aici, în toate casele astea. În spatele jaluzelelor. În paturi şi dulapuri şi pivnițe. Sub duşumele. Se ascund.

— Uşurel, îi zise Ben.

Orăşelul rămase în urma lor. Ben coti pe Brooks Road şi trecură pe lângă Casa lui Marsten - cu obloanele-i stricate, cu gazonul transformat într-un labirint complicat de buruieni înalte pînă la genunchi.

Mark arătă cu degetul şi Ben se uită în direcţia indicată. Prin iarbă fusese făcută o cărare. Traversa gazonul dinspre drum către terasă. Apoi o depăşiră, şi simţi cum o mare greutate i se ridică de pe piept. Înfruntaseră ce a fost mai rău.

Departe, pe Burns Road, dar nu prea departe de cimitirul de pe Harmony Hill, Ben opri maşina şi coborâră. Intrară împreună în pădure. Sub picioare le trosneau aspru ierburile uscate. În aer se simţea miros ameţitor de fructe de ienupăr şi văzduhul era plin de zumzăitul lăcustelor târzii. Se opriră pe o movilă, de pe care se putea zări luminişul unde liniile Centralei Electrice Maine sclipeau în vântul răcoros al zilei. Câţiva copaci arboraseră deja culorile toamnei.

— Bătrânii spun că de aici a pornit, zise Ben. În 1951. Vântul bătea din vest. Mai spun că probabil a fost vina cuiva care şi-a aruncat neglijent ţigara. O simplă ţigară. A ajuns pînă la Mlaştini şi nimeni nu a putut să-l oprească.

Scoase din buzunar un pachet de Pall Mall, privi gânditor eticheta - *in hoc signo vinces* - apoi desfăcu ambalajul de celofan. Îşi aprinse o ţigară şi stinse chibritul. Ţigara avea un gust surprinzător de bun, deşi nu mai fumase de luni de zile.

— Au ascunzătorile lor acum, spuse. Dar şi le pot pierde. Mulţi ar putea muri... sau ar fi distruşi. Ăsta e un cuvânt mai potrivit. Însă nu toţi. Înţelegi?

— Da, răspunse Mark.

— Nu sunt prea inteligenţi. Dacă îşi pierd ascunzătorile, a doua oară or să se ascundă mai prost. Va fi nevoie doar de doi oameni care să-i caute în locurile evidente. Poate că plaga asta se va sfârşi în 'salem's Lot înainte chiar de prima zăpadă. Poate nu se va sfârşi niciodată. Nu există nici un fel de garanţii, într-un sens sau altul. Dar fără... ceva... care să-i scoată din vizuini, care să-i supere, nu există absolut nici o şansă.

— Da.

— O să fie urât şi periculos.

— Ştiu.

— Dar se zice că focul purifică, rosti Ben dus pe gânduri. Purificarea ar trebui să joace un rol important în cazul ăsta, nu crezi?

— Da, spuse din nou Mark.

Ben se ridică:

— Trebuie să ne întoarcem.

Aruncă țigara aprinsă într-un maldăr de frunze vechi şi uscate. O panglică albă de fum se ridică tremurătoare lângă rufele verzi de ienupăr şi apoi fu smulsă de vânt. La vreo şapte metri depărtare, în direcția vântului, se afla o grămadă de copaci obosiți.

Fascinați, transfigurați, urmăriră fumul.

Se îngroşă. Apăru limba unei flăcări. Se auzi o pocnitură când se aprinseră şi tufele uscate şi ramurile căzute.

— În noaptea asta nu vor mai hăitui oi şi nu vor mai vizita ferme, şopti Ben. În noaptea asta vor fi puşi pe goană, iar mâine...

— Tu şi cu mine, spuse Mark şi strânse pumnii. Chipul nu îi mai era palid; obrajii i se îmbujoraseră. Ochii îi aruncau fulgere.

Se întoarseră la maşină şi plecară de acolo.

În luminişul cel mic, de unde se puteau vedea liniile de înaltă tensiune, focul din tufişuri începu să ardă mai puternic, întețit de vântul de toamnă care bătea dinspre vest.